COLECȚIA

Jubiri de poveste

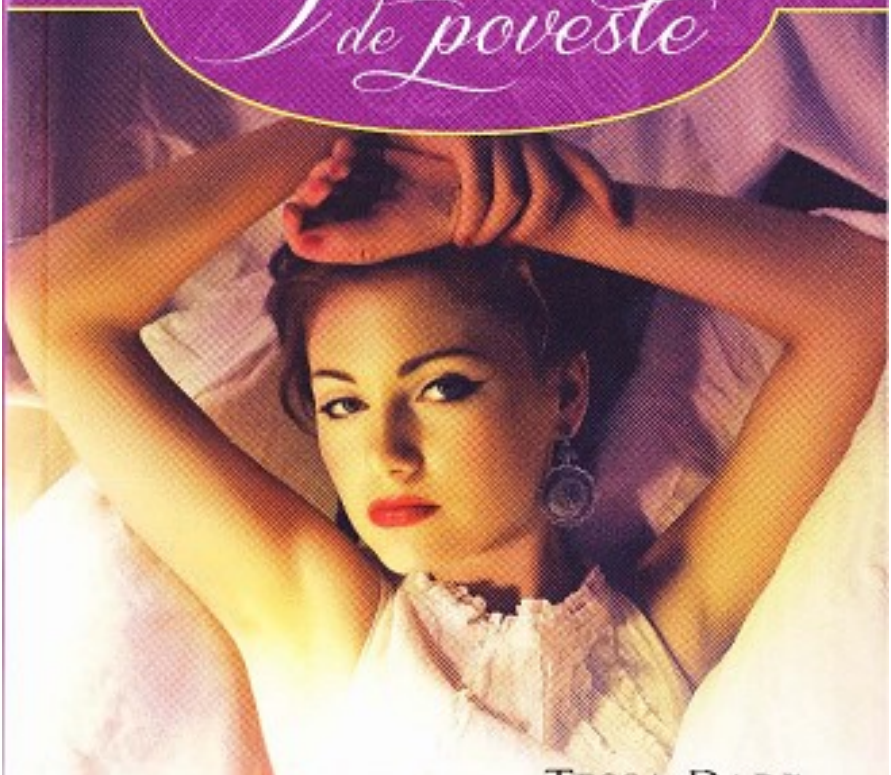

TESSA DARE

Trei nopți de dorințe

TESSA DARE
TREI NOPŢI DE DORINŢE

Three nights with a scoundrel **by Tessa Dare**

Ediţie publicată prin înţelegere cu Ballantine Books, un imprint al Random House Publishing Group, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Iris Anghel

Elyssa, această carte îţi este dedicată.
Mulţumesc pentru că ai îndrăgit-o de la bun început.

Capitolul 1

Octombrie 1817, Londra

Cineva o trezi pe Lily din somn, zgâlţâind-o cu putere de braţ. Un ghem dogoritor de lumină stăruia pe faţa ei.

Tresări speriată, iar lumina se îndepărtă brusc. Deschise cu grijă ochii. Clipind nervos, Lily încercă să desluşească identitatea persoanei care purta felinarul. Era Holling, menajera.

„O, Doamne!” Se ridică imediat în capul oaselor. Se întâmplase ceva cumplit. Servitorii o trezeau numai în cazuri de extremă urgenţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea speriată, cu mâna la gât.

Lumina galbenă a felinarului se răsfrângea asupra chipului smerit al menajerei.

— Vă cer iertare, milady, dar trebuie să veniţi jos imediat.

Încuviinţând din cap, Lily se ridică din pat. Se încălţă cu papucii, înfiorată de răcoarea pe care o înmagazinaseră aceştia în timpul nopţii, şi îşi puse, cu ajutorul servitoarei, un halat violet de mătase.

Simţi o gheară în piept în clipa în care coborî treptele la parter. Cunoştea prea bine gustul cumplit al spaimei.

Trecuseră aproape cinci luni de când fusese nevoită, ultima oară, să coboare treptele în toiul nopţii. Atunci însă n-o trezise nimeni, căci, copleşită de gânduri negre, nici nu închisese vreo clipă ochii. Temerile i-au fost confirmate în clipa în care a văzut în pragul uşii trei bărbaţi, care nu aveau nimic în comun, cu excepţia faptului că erau membri ai Clubului Armăsarilor, o societate exclusivistă care se ocupa cu creşterea cailor de rasă, înfiinţată de fratele ei, Leo. Cei trei bărbaţi erau ducele de Morland, Rhys St. Maur

– un erou care purta încă cicatricile războiului, şi Julian Bellamy – răzvrătitul preferat al aristocraţiei londoneze şi cel mai bun prieten al lui Leo.

O singură privire aţintită în acea noapte asupra expresiilor grave de pe chipurile lor îi fusese suficientă pentru ca vorbele să devină de prisos. Lily intuise imediat motivul prezenţei lor în casa ei.

Leo murise.

La vârsta de douăzeci şi opt de ani, fratele ei geamăn era mort. Leo Chatwick, marchiz de Harcliffe. Tânăr, frumos, bogat şi admirat de o lume întreagă – căzuse victimă tâlharilor, care îl bătuseră până ce îl lăsaseră fără suflare, pe o stradă din Whitechapel.

Ultima dată când coborâse treptele în toiul nopţii, universul îi fusese dat peste cap.

Lily simţi cum genunchii îi tremurau ca varga în clipa în care puse piciorul pe ultima treaptă. Se agăţă de balustradă ca să nu-şi piardă echilibrul şi trase adânc aer în piept când un lacheu îi făcu semn cu mâna să vină la uşă.

Holling ridică felinarul deasupra pragului. Luându-şi inima în dinţi, Lily se îndreptă spre uşă şi aruncă o privire afară.

Pentru că nu se afla nimeni pe treptele de la intrare, îşi îndreptă privirea spre scuarul din faţa casei. Primele raze palide ale dimineţii pluteau deasupra aleilor şi a gardului viu frumos îngrijit. Străzile erau încă pustii, dar servitorii începuseră deja să-şi croiască drum spre piaţă.

Observând gesturile insistente ale menajerei, îşi aruncă privirea în jos. Acolo, la baza treptelor de la intrare, văzu roaba unui negustor ambulant, plină cu morcovi, napi şi dovlecei. Peste toate acestea, zăcea trupul inert al unui bărbat.

Îşi încleştă mâna pe clanţa uşii. „O, nu!”

Era Julian Bellamy.

Lily îi recunoscu manşetele roşii ale hainei înainte de

a-i vedea chipul. Îşi astupă gura cu mâna, înăbuşindu-şi un strigăt de ajutor.

În perioada în care deplânsese moartea lui Leo, se consolase cu gândul că nu va mai cunoaşte niciodată durerea mistuitoare provocată de pierderea unei fiinţe atât de dragi. Era fratele ei geamăn şi cel mai bun prieten al ei, iar de la moartea părinţilor lor,

Leo rămăsese şi singura rudă apropiată pe care o mai avea. Nu avea să mai iubească pe nimeni aşa cum îl iubise pe el. Şi, odată cu dispariţia lui… durerea nu-i va mai atinge niciodată sufletul.

Sau, cel puţin, aşa îşi închipuise.

Privind acum trupul fără viaţă al lui Julian, îi era greu să-şi imagineze că mai avusese cândva nişte trăiri atât de puternice, îşi simţea glasul gâtuit de emoţie, incapabil să scoată altceva decât nişte sunete stridente, ca un croncănit de ciori. Îşi dădea prea bine seama de asta, dar nu se putea abţine. Când Leo murise, Julian îi fusese alături. Poate că era un răzvrătit şi un libertin prin excelenţă, dar era prietenul la cataramă atât al fratelui său, cât şi al ei. De-a lungul anilor, el devenise un membru al familiei. Dacă Julian avea s-o părăsească…

Avea să rămână cu-adevărat singură.

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, Holling o scutură de braţ. Lily îşi aţinti privirea asupra menajerei.

— Trăieşte, îi spuse bătrâna. Respiră încă.

— Aduceţi-l înăuntru! le porunci Lily, simţind cum lacrimi de uşurare îi brăzdau obrajii, în ciuda încercărilor ei de a şi le stăvili.

Servitorii porniră cu toţii să-i îndeplinească porunca, ridicându-l cu grijă din roabă şi purtându-l pe umeri pe scări.

— Duceţi-l în bucătărie! le spuse ea.

Se îndreptară cu toţii, pe coridorul îngust, spre partea din spate a casei. Holling îi călăuzea, luminându-le drumul

cu felinarul, iar servitorii o urmau, cărându-l pe Julian. Lily încheia şirul, coborând după ei cele câteva trepte spre bucătărie.

Chiar şi la această oră atât de matinală, bucătăria forfotea de oameni. Focul ardea în sobă, încălzind încăperea, iar în aer pluteau arome de drojdie. O servitoare îşi ridică în aer mâinile murdare de făină şi se retrase speriată, făcându-le loc lacheilor să treacă.

Ei îl aşezară pe Julian în faţa cuptorului şi îi sprijiniră capul de un sac de făină.

— Chemaţi doctorul! le porunci Lily. Pentru că nimeni nu se grăbea să-i asculte porunca, începu să ţipe cât o ţinea gura de tare: Chemaţi doctorul! *Acum!*

Făcând iute o reverenţă în faţa ei, unul dintre servitori ieşi în grabă din cameră.

Lily se lăsă în genunchi lângă Julian. Doamne, cât era de murdar! Chipul îi era mânjit de praf, iar hainele îi duhneau cumplit a baltă. Îi puse mâna pe frunte, simţind-o rece şi jilavă. Poate că avea nevoie de aer. Începu să-i desfacă eşarfa ce juca rol de lavalieră, luptându-se cu ţesătura scrobită, înfăşurată de jur împrejurul gâtului. Simţi cum favoriţii crescuţi de o zi îi zgâriau buricele degetelor. Îşi aplecă obrazul peste chipul său, bucurându-se să simtă cum suflul cald al respiraţiei lui îi mângâia pometii.

Un spasm puternic îi zgudui lui Julian trupul, de parcă ar fi tuşit.

Lily puse capăt luptei cu eşarfa şi îşi aţinti privirea asupra lui, dornică să nu piardă niciun cuvânt pe care l-ar fi putut rosti.

O privea cu o expresie rătăcită, fără să-şi desprindă însă ochii de la ea.

— Bună, Lily.

— Cum te simţi, Julian? îl întrebă ea, răsuflând uşurată.

El clipi iute, de câteva ori, apoi mai rar.

— Ţi-a stat întotdeauna bine cu violet, îi răspunse, în cele din urmă, după care reintră în acea stare de letargie, închizând ochii.

Era beat? Se aplecă deasupra lui, adulmecându-i cu grijă zona expusă a gâtului. Nu mirosea a băutură. Şi nici duhoarea de baltă nu se mai simţea acum. Doar o aromă suavă de săpun şi scrobeală, care se împletea cu un iz înţepător şi metalic de…

„Of, Doamne!”

— Julian, Julian, trezeşte-te! strigă ea, apucându-l de braţ şi scuturându-l cu putere.

Pentru că nu îi răspundea, ea îşi retrase mâna tremurândă şi îşi privi înmărmurită degetele. Exact de asta se temuse. Erau pline de sânge.

*

Probabil că Julian Bellamy murise cândva în timpul nopţii.

Aceasta putea fi singura explicaţie. Pierise şi, printr-o greşeală a divinităţii, în această dimineaţă se trezise în paradis. Puritatea de nedescris a locului în care se afla îi învăluia simţurile.

Totul în jur era scăldat în lumină. În miresme. În bogăţie, în curăţenie.

Atribute ale paradisului, aşa cum numai imaginaţia unui băieţandru putea să şi le zugrăvească. Antiteza tuturor lucrurilor pe care le cunoscuse încă din fragedă pruncie până la vârsta de nouă ani: sărăcie, mizerie, întuneric şi foame.

Că tot veni vorba, simţi o vagă împunsătură de foame în stomac.

Ciudat!

Braţele goale îi alunecau printre cearşafurile scrobite şi cuvertura de mătase, în timp ce se întindea alene în pat,

întrebându-se dacă morţii aveau senzaţia de foame. Şi dacă da, ce banchet divin îl aştepta oare aici?

— În sfârşit! Aici erai! se auzi o voce feminină blândă şi dulce ca mierea, o voce *familiară.*

Pulsul începu să-i bată mai tare.

Pulsul? Fir-ar să fie! La naiba cu foamea! Morţii, cu siguranţă, nu au puls.

Julian se sprijini într-un cot şi încercă să se uite de jur împrejur, cu privirea lui înceţoşată.

— Lily? Doar nu eşti tu!

Chipul ei frumos şi oval începea să devină mai clar. Ochi întunecaţi, ancoraţi de un nas subţire şi drept. Conturul seducător al buzelor ei trandafirii.

— Fireşte că sunt eu.

Doamne sfinte! Nu era în paradis; ci mai degrabă osândit la chinurile iadului. Se afla într-un pat – se pare că undeva în conacul Harcliffe. Iar Lady Lily Chatwick stătea pe marginea patului, prea aproape de el. La un braţ distanţă. Ştia că acesta nu era un vis, căci nu o visase niciodată pe Lily. *Încercase* s-o viseze de câteva ori, când căzuse pradă unui sentimentalism exagerat. Dar nu reuşise niciodată. Nici măcar în somn. Fie că era conştient sau nu, ştia că nu merita o asemenea femeie.

La naiba! încerca să-şi amintească evenimentele din noaptea precedentă. Ce naiba făcuse? Ce o pusese oare *pe ea* să facă?

— Lily! spuse el, rostind cuvintele cu greutate, cu limba îngreunată. Spune-mi că asta nu e camera ta! continuă el, înghiţind cu dificultate.

— Nu e camera mea, îi răspunse ea, schiţând un zâmbet.

El răsuflă uşurat. Acum, după ce deveni conştient de locul unde se afla, văzu că dormitorul era decorat în culori masculine – verde aprins şi albastru-închis.

Un gând şi mai cumplit îi trecu prin minte. Se ridică în

capul oaselor.

— Lily, spune-mi că nu e camera *lui!*

Zâmbetul îi pieri de pe buze lui Lily, iar tristeţea îi cuprinse sufletul, topindu-i bucuria din privire.

— Nu. Nu e camera lui Leo.

Înjurând, recunoscător, în barbă, se prăbuşi din nou peste perne. Una era să facă de ruşine amintirea prietenului mort, şi cu totul alta, să facă asta chiar în patul propriului prieten.

— Este doar un dormitor pentru oaspeţi. Ce-ţi face braţul? îl întrebă ea.

Drept răspuns, braţul îi zvâcni de durere. Suferinţa îi trezi amintirile la viaţă. Depozitul prăfuit. Mulţimea înspăimântată. Taurul scăpat din ţarc, zdrobindu-l de balustradă.

Îşi atinse cu mâna dreaptă rana bandajată cu mare atenţie strâns în jurul bicepsului.

— Doctorul te-a examinat, după care a plecat, îl informă ea. Este de părere că o să supravieţuieşti.

— La naiba! spuse el, acoperindu-şi ochii cu mâna. Cum Dumnezeu am ajuns aici?

Ea plescăi dezaprobator.

— Ce atâta caz? Aş fi zis că e un lucru cât se poate de firesc pentru tine să te trezeşti gol într-un pat străin.

„Gol?” Era oare adevărat ce-i spusese…?

Julian ridică cearşaful şi se uită dedesubt. Slavă Domnului! Deşi era dezbrăcat de la brâu în sus, nasturii din cositor ai pantalonilor îi zâmbeau veseli, stând cuminţi la locul lor. Cuminţi deocamdată. Căci, dacă Lily va continua să-i dea târcoale în felul acela, nasturii nu vor mai sta prea mult timp la locul lor.

— Nebunatico! Când o văzu râzând cu poftă de propria ei glumă, lăsă cearşaful şi o muştrului: N-o să te iert pentru tachinările astea.

— Iar tu eşti un ticălos fără pereche.

În clipa în care el se întoarse pe o parte, ea îi puse mâna pe umărul gol. Atingerea ei îl ardea ca fierul încins.

— Lily…

— Nu, vorbesc cât se poate de serios. Ştii doar că, în mod normal, nu folosesc peiorative.

Nu folosea niciodată peiorative, o ştia prea bine. Da, le spunea *îngână,* dar nu le rostea niciodată *cu voce tare.* Iar Julian – cu firea lui perversă şi viciată – era încântat de faptul că reuşise s-o provoace, făcând-o să spună ce gândea cu adevărat. Lily avea o mulţime de gânduri ce meritau să fie rostite, însă de cele mai multe ori le ţinea pentru ea.

Ea îi oferi un pahar de apă de orz, iar el îl acceptă.

— Eşti un ticălos, Julian, şi nu mă refer doar la ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, spuse Lily, cu ochii scăpărându-i de furie. Dar pentru că tot a venit vorba, hai să începem cu ziua de azi!

— Chiar trebuie? întrebă el.

Acoperindu-şi goliciunea trupului cu faldurile cearşafului, ca să apere castitatea ei, şi nu pe a lui, Julian se ridică în capul oaselor. Dădu pe gât, cu înghiţituri lacome, apa de orz, în timp ce Lily continua să vorbească.

— Da. Ai idee cât de tare m-ai speriat? Un negustor ambulant te-a găsit zăcând plin de sânge pe stradă, înainte de ivirea zorilor.

A, da! Sângele îi curgea şiroaie. Aproape că îi venise de hac. Întâmplările, din care îşi amintea doar frânturi, începeau acum să prindă contur.

— Din fericire, bucătăreasa noastră te-a recunoscut în momentul în care negustorul te-a adunat de pe stradă şi te-a pus în roabă peste un morman de napi şi ţelină, îi povesti ea, ridicând glasul. Zău, Julian, îţi poţi imagina aşa ceva?

Da, putea. Îşi amintea vag mormanul de legume. Întâmplările din noaptea trecută i se derulau acum prin minte într-un vârtej ameţitor. Punând deoparte paharul, îşi

masă tâmplele, în încercarea de a-şi alina durerea cumplită de cap.

— Pot să-ţi explic.

— Te rog s-o faci.

— Am fost să văd un meci de box în Southwark.

— Alt meci de box?! exclamă ea, clătinând din cap. Numai asta te interesează în ultimele luni.

— Nu mă duc de dragul acestui sport.

Julian nu împărtăşise niciodată fascinaţia pe care un popor întreg o nutrea faţă de pugilism. Gustase din plin din adevăratele pericole ale vieţii încât să-l mai distreze imitaţiile cu tentă sportivă. Dar cât îşi dorea *să-i fi plăcut* sporturile sângeroase! Căci, dacă le-ar fi agreat, Leo ar fi fost şi astăzi în viaţă. Cu luni în urmă, la sugestia acestuia, Julian acceptase să vadă un meci de box. Se răzgândise însă în ultimul moment, preferând să petreacă seara în braţele unei femei.

Fusese cea mai proastă decizie pe care o luase vreodată. Şi nu doar pentru că iubita lui din seara aceea, Camelia, nu-şi dovedise deloc iscusinţa şi talentul în pat.

Leo se dusese să vadă meciul fără el. Iar după aceea, câţiva tâlhari de drumul mare îl atacaseră şi îl bătuseră, lăsându-l fără suflare pe o alee din Whitechapel. Un act de tâlhărie comis la întâmplare, fusese concluzia celor mai mulţi.

Julian ştia mai multe. El fusese ţinta acelui atac. În ultimele luni, nu-i scăpase niciun meci de box, nicio luptă de cocoşi sau de câini şi nicio confruntare între câini şi urşi organizată la Londra sau în regiunile aflate la o zi depărtare de capitală. Dacă în aer simţea miros de sânge, îi lua imediat urma, chiar dacă aceste spectacole sângeroase îi întorceau stomacul pe dos. Nu putea să-şi găsească liniştea până ce nu avea să-i pedepsească pe ucigaşii lui Leo – asta dacă nu aveau să devină şi ucigaşii lui.

— Chiar crezi cu adevărat că toate aceste lupte şi

meciuri sângeroase te vor duce la ei? îl întrebă ea. Nici nu ştii cum arată. Ai putea foarte bine să te întâlneşti cu ei pe stradă fără să ştii cine sunt.

— Nu înţelegi.

Deşi, contrar bănuielilor lui Lily, avea o descriere a asasinilor, aceasta era cât se poate de vagă. Ştia prea bine cât de zadarnice erau căutările sale. Dar nu conta câtuşi de puţin. Gândul de a renunţa părea de neconceput.

— Nu, nu înţeleg. Nu înţeleg multe din lucrurile pe care le faci în ultimul timp. Nu înţeleg, de exemplu, cum de-ai ajuns de la un meci de box din Southwark, în roaba unui negustor ambulant din Mayfair.

— După partida de box, a urmat o luptă între câini şi un taur. Animalul a reuşit să scape din ţarc, iar mulţimea a intrat în panică, îi răspunse Julian, închizând ochii şi ciupindu-se de nas, copleşit de vâltoarea amintirilor şi de zgomotele asurzitoare ale publicului înspăimântat. În minte îi răsunau ţipetele disperate ale oamenilor, lătrăturile frenetice ale câinilor şi tropăitul de paşi ai spectatorilor speriaţi, care încercau să ajungă cât mai repede la porţile de ieşire.

Julian îşi ridică ambele braţe – unul cu pumnul strâns, celălalt cu palma deschisă.

— Taurul a pornit la atac, povesti el, lovind cu pumnul în palma cu degetele răsfirate. Iar eu îi stăteam în cale.

— Să nu-mi spui că ai făcut o faptă nobilă şi te-ai pus în calea taurului ca să salvezi viaţa unui bunic neputincios, spuse ea.

Îl prinse de bărbie şi îi înălţă capul spre lumină, ca să-i examineze obrazul. Îşi plimbă apoi degetul pe chipul lui, poposind în jurul gurii – probabil că avea o zgârietură acolo, îşi spuse el în gând, trecându-şi limba peste buzele crăpate.

Degetele ei mângâiară apoi braţul bandajat, nimerindu-i un punct dureros.

Intimitatea atingerilor ei era mult prea tulburătoare

pentru el. Mult prea tulburătoare.

Clătinând din cap, îi dădu mâna la o parte.

— Nu e vorba de nicio faptă nobilă. Am făcut doar prostia de a mă îmbrăca în roşu.

— Julian, spuse ea, strângându-i degetele, în timp ce ochii ei întunecaţi sclipeau de emoţie. Trebuie să încetezi să te mai expui în felul ăsta.

— Am fost strivit în mulţime. Dar n-am suferit răni grave, cu excepţia durerii de braţ. M-am hotărât să mă întorc acasă pe jos, în speranţa că durerea se va mai domoli pe drum.

— Să te întorci acasă *pe jos?* Din Southwark?

El ridică din umărul sănătos, eliberându-şi mâna din strânsoarea ei.

— Nu e atât de departe.

Nu pentru el. În ultimul timp îşi petrecea nopţile plimbându-se prin toate cartierele oraşului.

Aseară, ajunsese în piaţa unde se afla conacul Harcliffe. Acesta era mereu ultimul popas pe care îl făcea în timpul rondurilor sale nocturne. Se oprea, de obicei, în colţul străzii. Dacă stătea cu un picior pe caldarâm şi cu celălalt pe iarbă… şi îşi întindea gâtul… zărea cea de-a patra fereastră din partea dreaptă a clădirii, situată la nivelul al doilea. Cea care dădea în dormitorul lui Lily. Dacă fereastra era întunecată, însemna că Lily dormea în tihnă. Şi atunci, se putea linişti şi el. În nopţile în care vedea felinarul arzând, îşi împletea durerea cu a ei. Şi stătea acolo, împărtăşindu-i suferinţa în tăcere, până când lumina se stingea sau soarele se ivea pe cer.

Imediat după moartea lui Leo, văzuse felinarul arzând aproape fără întrerupere. Apoi pe măsură ce lumile se scurgeau, nopţile albe ale lui Lily deveniră tot mai rare. Aseară, descoperise cu uşurare că fereastra era întunecată. Şi tocmai în momentul în care Julian pornise spre casă, durerea surdă din braţ devenise tot mai puternică şi mai

stăruitoare.

— Eram prin apropiere, spuse el. M-am oprit la lumina unui felinar de pe stradă ca să văd de ce mă durea braţul. Aveam o rană superficială, pe care n-am observat-o mai devreme. Cred că mi s-a înfipt ceva în carne… un ciob, probabil, continuă el, atingându-şi braţul bandajat. L-am smuls cu mâna, iar sângele a început să-mi curgă şiroaie. M-am speriat şi…

— Şi ai leşinat.

— *Să leşin?* Nici pomeneală.

— Atunci, ţi-ai pierdut cunoştinţa.

— Nu, o contrazise el cu vehemenţă, îndesându-şi mâna sub braţ. Nici vorbă de aşa ceva. N-am leşinat, Lily. Bărbaţii nu leşină.

— Te-ai prăbuşit, inconştient, pe caldarâm, unde te-a găsit negustorul ambulant. Mie mi se pare simptomul clar al unei stări de leşin. Ce altceva ar fi putut să fie?

— Nu ştiu. Cu totul altceva. Un atac de apoplexie. Sau poate un simptom al malariei, spuse el, căutând explicaţii cu tente mult mai masculine decât starea ruşinoasă de *leşin.*

Lily îşi aţinti privirea în tavan.

— Nu suferi nici de apoplexie, nici de malarie. Cu excepţia rănii de la braţ şi a câtorva vânătăi, doctorul nu ţi-a găsit nicio afecţiune gravă. Nu fizic, cel puţin. Eşti pur şi simplu epuizat. Când ţi s-a mai întâmplat să dormi o noapte întreagă, de seara până dimineaţa?

— Sincer să fiu, nici nu-mi mai aduc aminte.

— Aha! Şi când ai mai avut parte de o masă îmbelşugată?

— A, *asta* îmi aduc aminte. Am mâncat o friptură delicioasă la Stoat’s Head.

— Când? Ieri?

El şovăi înainte de a răspunde, trecându-şi mâna prin păr.

— N-aş putea spune cu exactitate.

Lily îşi arcui, uimită, sprâncenele.

— Ai leşinat, Julian.

— Şi ce-i cu asta? Ce-ai vrea să fac acum? Să port mereu cu mine o sticluţă cu oţet? întrebă el, chicotind în sinea lui. Da, n-ar fi rău deloc. Ar fi chiar o glumă bună. În mai puţin de o săptămână, toţi tinerii din Londra ar avea asupra lor o sticluţă cu oţet.

La fel ca Beau Brummel înaintea lui, Julian reprezenta o figură emblematică pentru elita londoneză. Tinerii din înalta societate îi copiau cu meticulozitate stilul vestimentar, tunsorile şi chiar manierele. Exact aşa cum plănuise de la bun început.

— Nu fi ridicol! Vreau doar să ai grijă de tine, asta-i tot. Să dormi. Să mănânci. Să eviţi pericolele şi scenele de violenţă. E chiar atât de greu?

— *Da.* Este cu neputinţă.

Impactul extrem de puternic al replicii lui o făcu să tresară. Julian regretă vehemenţa cu care rostise cuvintele, dar nu şi sentimentul din care izvorâseră.

— Vreau să te ştiu în siguranţă, spuse ea domol. Ţin foarte mult la tine. De ce ţi-e cu neputinţă să faci asta?

„Din nenumărate motive.”

Julian dădu pătura la o parte şi scrută camera cu privirea, căutându-şi hainele. Trebuia să se ridice din pat şi să plece din casa aceea… înainte ca discuţia lor s-o ia pe un făgaş greşit. Îşi puse un picior pe podea şi se sprijini cu toată greutatea pe el.

O stare cumplită de ameţeală îl împiedică însă să mai facă vreun pas. Camera începu să se învârtă ameţitor, iar el se trezi ţintuit din nou în pat.

— Simptomele malariei, murmură el, simţindu-şi braţele greoaie, ca de lemn.

— Nu e vorba de malarie. Şi nici de vreo stare de leşin, de această dată. La recomandările doctorului, ţi-am

turnat în apa de orz un somnifer sub formă de praf, îi explică ea, învelindu-l cu pătura.

Mâinile ei… păreau să fie pretutindeni. În timp ce îi aranja pernele sub cap, parfumul şi căldura trupului ei îi îmbătau simţurile. Îi atingea braţul rănit cu sânii ei moi. O, Doamne, cât de moi erau! Inima începu să-i bată cu putere în piept. *Ăsta* da, pericol!

— Credeam că vrei să evit pericolele, spuse el.

— Asta şi vreau. De aceea, o să dormi acum. Iar când o să te trezeşti, va trebui să mănânci. Şi apoi, o să stăm de vorbă.

Cuvintele ei păreau să vină de undeva departe, învăluite parcă într-un voal de mătase. Avu nevoie de câteva clipe ca să le desluşească tâlcul.

— Cât somnifer mi-ai dat?

— Două doze şi încă un pic, ca să fiu sigură. Eşti un individ bine făcut, Julian Bellamy.

— O, Lily, ai observat şi tu, în sfârşit! Răspunsul, încărcat de tonalităţi senzuale, îi scăpă printre buze. La naiba! Se simţea îngrozitor de obosit, aproape beat de somn. Nu mai putea să-şi cenzureze replicile.

— Iar tu eşti un ticălos.

— Ce bine mă cunoşti!

— Oare? întrebă ea, mângâindu-i obrazul cu mâna. Uneori mă îndoiesc de asta. Uneori am impresia că nu te cunosc deloc.

— Nu spune asta!

Ea îl cerceta cu ochii ei întunecaţi. Cât de frumoşi erau! Voia să se piardă pentru totdeauna în privirea ei, dar îşi simţea ochii grei, ca de plumb. Nu va mai putea să-i ţină mult timp deschişi.

— Încearcă să dormi! îi spuse ea, părând să se piardă tot mai mult în zare.

— Nu, mai stai puţin! Nu pleca! Îmi cer iertare. Un licăr de luciditate îi străbătu privirea înceţoşată. Se rezemă

într-un cot. Cu cealaltă mână o prinse de gâtul zvelt ca al unei lebede. Îşi strecură degetele prin părul ei bogat şi mătăsos şi o ţinu cu putere, obligând-o să se uite la el. Trebuia să-i spună asta. Nimic nu părea mai important ca acele cuvinte. Iar ea trebuia să le înţeleagă. Când îşi încleştă mâna pe ceafa ei, o făcu să icnească de durere. Aşteptă până când ea îşi aţinti privirea asupra buzelor lui. Aşa! Acum ştia că îl asculta. Îmi pare nespus de rău, Lily. Îngrozitor de rău. Îmi doresc din tot sufletul să fi... E vina mea. Moartea lui Leo... e vina mea. Dar voi îndrepta lucrurile. Nu, nu le voi îndrepta. Nimic nu se mai poate îndrepta acum. Dar voi încerca să compensez răul făcut. Îţi jur că o să...

La naiba, vorbea ca un nebun! Privirea încruntată pe care i-o arunca îi dădu de înţeles că Lily nu pricepea o iotă din vorbăria lui fără rost.

— Te rog, nu te mai frământa acum! îi spuse ea.

— Îmi pare rău, repetă el, cu glasul răguşit. Încercă din nou să rostească cuvintele cât mai clar cu putinţă, dar niciun sunet nu-i ieşi printre buze. Trebuie să ştii că aş face orice pentru tine, îngăimă el, în cele din urmă. Pentru tine. Tu şi cu mine... Aş vrea să...

— Odihneşte-te, Julian! îl întrerupse ea, reducându-l la tăcere.

„Julian.” Ecoul numelui său îi răsună în minte până când îl recunoscu ca fiind al lui. Poate pentru că nici nu era numele lui.

— Ar trebui să dormi, îi spuse ea.

El încuviinţă din cap. Da, ar trebui să doarmă. Asta ar trebui să facă.

„Nu!” Deschise ochii mari. Nu putea s-o lase să plece, nu încă. Iar dacă vorbele nu-l ajutau să ajungă la sufletul ei, va trebui să încerce altceva. Cu o ultimă fărâmă de luciditate, se ridică, sprijinindu-se într-o mână, iar cu cealaltă o trase spre el...

Şi o sărută. O, Doamne, o sărutase pe Lady Lily Chatwick cu ultimele sale puteri, care, din păcate, erau aproape epuizate!

O simţi crispându-se, şocată de îndrăzneala lui. Avea buzele calde şi senzuale, dar pecetluite într-o hotărâre fermă şi stăruitoare.

El o ţinea însă strâns, contopindu-şi gura cu a ei într-un sărut deznădăjduit, lipsit de măiestria caracteristică. Părea să-şi fi pierdut toate armele de seducţie – mângâierile iscusite, şoaptele de iubire, atingerile suave ale limbii – toate păreau să-l fi părăsit. După toţi aceşti ani, după toate fanteziile legate de acest moment... La naiba! Nimic nu mergea cum trebuie.

Îşi aplecă uşor capul într-o parte, în speranţa că abordarea „problemei” dintr-un unghi diferit s-ar putea dovedi salutară.

Ea scoase un strigăt de spaimă.

Julian se mustră singur. Voia să-i spună că ştia să sărute mult mai bine de-atât.

Dar ce folos? Nu va mai avea niciodată şansa să i-o arate.

Apoi, se întâmplă ceva neaşteptat. Sau nu se întâmplă nimic.

Căci, în momentul acela, niciunul din ei nu se mai mişca. Niciunul din ei nu mai respira. Ei doar... existau împreună. Tensiunea dispăru dintr-odată. Iar sărutul continuă să fie la fel de deznădăjduit şi de lipsit de măiestrie, dar era aievea. Trăiau cea mai frumoasă şi cea mai sinceră clipă din viaţa lor.

Impactul lui avu puterea unui fulger, separându-i brusc.

Julian o privea cu intensitate, incapabil să rostească vreun cuvânt, în timp ce încăperea se transforma într-un tunel îngust şi întunecat. El se afla într-un capăt, iar ea în celălalt. Somnul îl prindea tot mai tare în ghearele sale,

înceţoşându-i vederea şi răpindu-i puterea. Strânsoarea lui devenea tot mai slabă. Şuviţele părului ei mătăsos îi alunecau printre degete ca undele unui râu. Reci, bogate şi dătătoare de viaţă.

Îi era cu neputinţă să le stăvilească.

Se prăbuşi în pat, învăluit într-un întuneric fără margini.

Capitolul 2

Cândva, nu cu prea mult timp în urmă, nu se putea spune despre Julian că avusese prea multe regrete în viaţă. După moartea lui Leo însă, aceste „câteva” regrete se multiplicaseră în „multe”.

Iar astăzi se confrunta cu neplăcutul adevăr că, la un moment dat în toiul nopţii, cuvântul „multe” căpătase sensul de „nenumărate”.

Din mijlocul aşternuturilor mototolite, privi ceasul de pe cămin. Capul îi zvâcni de durere în clipa în care încercă să se concentreze. Era deja amiază. Pierduse jumătate de zi.

„Las-o naibii de zi!” îi dictă glasul conştiinţei. „Ţi-ai pierdut minţile. Ai sărutat-o pe Lily, ticălos fără seamăn ce eşti! Şi nici măcar n-ai făcut-o cum trebuie.”

O, Doamne! Nu avea nici cea mai vagă idee cum va reuşi să îndrepte lucrurile. Dacă vor mai putea fi îndreptate cumva. Trebuia să plece de acolo.

Se ridică din pat, protejându-şi braţul rănit, şi se îndreptă cu paşi şovăitori spre lavoar. Pentru că nu voia să mai aştepte să facă o baie în toată regula, folosi cum putu mai bine urciorul cu apă şi bucata de săpun. După ce se spălă pe faţă şi pe piept, se şterse cu un prosop mic, şi apoi scrută camera cu privirea, căutând ceva de îmbrăcat. Văzu

într-o parte, frumos aşezate, mai multe haine curate. O cămaşă şi o lavalieră, ambele scrobite, o pereche de pantaloni închişi la culoare şi o haină de un albastru-închis.

Nu erau hainele lui. Ceea ce însemna că fuseseră ale lui Leo.

Stăvilindu-şi un fior morbid, chemă un servitor.

— Vreau să-mi aduceţi hainele mele, îi spuse el lacheului care apăruse de-ndată în pragul uşii.

— Dar sunt murdare, domnule. Spălătoreasă n-a reuşit încă să…

— Nu-mi pasă. Aduceţi-mi-le aşa cum sunt!

— Da, domnule, spuse servitorul, făcând o reverenţă.

În timp ce aştepta, Julian îşi îndreptă atenţia spre un platou acoperit de pe masă. Luă capacul de argint de pe platou şi descoperi numeroase bucate alese: diverse sortimente de mezeluri şi brânzeturi, murături, pâine cu unt şi o farfurie cu struguri şi caise. Stomacul începu să-i freamăte, chinuit. Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să recunoască faptul că Lily avusese dreptate în privinţa asta. Trebuia să aibă mai multă grijă de el, chiar dacă nu avea chef să mănânce. Coniacul şi mânia nu puteau înlocui hrana cea de toate zilele.

Înghiţi cu greu o felie de şuncă, o bucăţică de pâine şi o felie de brânză uscată. Nici nu apucă să dea pe gât o ceaşcă de ceai, că servitorul şi apăru în cameră, aducându-i hainele pe care i le ceruse.

Cămaşa şi eşarfa fuseseră spălate şi călcate în grabă. Mâneca stângă era încă sfâşiată, fireşte, iar ţesătura purta şi acum urmele întâmplărilor din seara trecută, fiind presărată pe alocuri cu pete de sânge. Materialul nescrobit părea însă cald şi proaspăt la atingere. Vesta de mătase era, în mare parte, curată.

Haina însă… era o cu totul altă poveste. Nu mai putea fi salvată, dar cineva încercase totuşi s-o cureţe. O periase cu grijă şi, judecând după miresmele pe care Julian le

detectă, o şi împarfumase. Mâneca sfâşiată ar fi putut cu uşurinţă să treacă neobservată; căptuşeala, însă, era pătată de sânge.

Julian strâmbă din nas când o îmbrăcă. Va trebui s-o ardă imediat ce va ajunge acasă. Mirosul de *eau de cologne,* impregnat în materialul de lână, se combina cu duhoarea de baltă.

„Haina îl face pe om”, ar fi spus, fără îndoială, detractorii săi.

Trăgând mânios de manşete, se mustră în gând pentru prostia de care dăduse dovadă. Dintre toate locurile în care ar fi putut să-şi piardă cunoştinţa, tocmai în faţa conacului Harcliffe să i se întâmple una ca asta? Şanţurile nu-i erau străine, dar jurase că nu avea să le mai „exploreze” vreodată. Iar faptul că Lily îl văzuse în halul ăla…

Îşi frecă tâmplele. Era timpul s-o şteargă.

— Domnule, spuse majordomul care apăruse pe neaşteptate în pragul uşii, Lady Lily vă aşteaptă să coborâţi imediat ce vă veţi simţi… întremat, continuă bărbatul cu păr argintiu, căutându-şi cuvintele după ce îl studiase mai atent pe bărbatul care se afla în faţa lui. Apoi, făcu o reverenţă şi ieşi din cameră.

„Întremat.” Julian se gândi la semnificaţia cuvântului. Se simţea oare întremat? Cu burta plină şi cu braţul bandajat, poate că se apropia de definiţia termenului. Dar noţiunea de *întremare* nu era sinonimă cu noţiunea de *mântuire.* Sensul acesteia continua să-i scape mereu.

Oare nu putea să fugă pe furiş din casă? Şi să-i trimită mai târziu o scrisoare, prin care să-i ceară iertare, însoţită de un buchet imens de flori?

Nu, nu se cădea să facă asta, îşi spuse în gând, oftând din rărunchi.

Coborî agale treptele şi îşi băgă capul în toate camerele pe care le întâlni în cale, căutând-o pe Lily. Nu era

în salon. Nici în camera de zi şi nici în cea de oaspeţi. În sala de concerte era puţin probabil s-o găsească, dar traversă coridorul şi intră şi acolo.

Nici urmă de Lily.

Următoarea încăpere era biblioteca lui Leo. Trecu pe lângă ea, căci nu se aştepta s-o găsească acolo. Când zări însă un crâmpei din rochia de muselină, se opri brusc pe loc, împiedicându-se de tocul uşii şi lovindu-se la braţul rănit.

— Mii de draci! Împiedicatule! Mama naibii!

Toată această tiradă de înjurături, deşi rostită cu violenţă, se pierdu în tăcerea camerei.

Lily stătea la birou, cu pana de scris în mână, aplecată deasupra unui registru. Julian o urmărea din pragul uşii. Pana îşi urma dansul ei lent şi falnic de-a lungul paginii. Abia reuşea să distingă scârţâitul domol al peniţei dincolo de bătăile năvalnice ale inimii sale.

Se rezemă de tocul uşii – de data asta, cu umărul sănătos.

— Am făcut-o de oaie, nu-i aşa? se mustră el cu voce tare. Spune-mi, Lily! Cum pot să mai îndrept lucrurile?

Pana de scris încremeni pe loc. Cu mâna ei elegantă şi zveltă, puse peniţa înapoi în călimară. Apoi, îşi ridică uşor capul, expunându-şi, în toată splendoarea sa, profilul de o frumuseţe aparte. Razele soarelui de amiază pătrundeau prin fereastra din spatele ei, poleindu-i chipul cu aur şi acoperindu-i genele cu praf de bronz. Avea cele mai frumoase urechi pe care le văzuse vreodată, modelate sub forma unei spirale delicate, ca de porţelan, asemănătoare cu mânerul unei ceşcuţe de ceai. Era întruchiparea perfecţiunii. Şi a fragilităţii desăvârşite.

— Ştii, îşi continuă el monologul, sunt oameni care ar vrea să mă vadă mort. Oameni puternici. Obscen de bogaţi. Oameni care îşi pot permite să se înarmeze cu răbdare şi să apeleze la serviciile unor gorile fără milă. Am reuşit să scap

cu viaţă din mâinile tuturor. Tu însă… Dumnezeu mi-e martor că tu îmi vei aduce moartea.

Lily privi încruntată registrul şi apoi îl închise. Dându-l la o parte cu un gest graţios al mâinii, scoase dintr-un sertar un vraf de scrisori.

În timp ce desfăcea prima scrisoare, Julian întinse mâna după oglindă. În fiecare cameră din conacul familiei Chatwick găseai câte o oglinjoară, prinsă cu o panglică de un cui bătut în tocul uşii. El o răsuci spre fereastră ca să capteze razele de soare, apoi începu s-o mişte de sus în jos, pentru ca fasciculul de lumină să-i atragă atenţia lui Lily.

Clipind uimită, ea îşi îndreptă privirea spre uşă. Când îl văzu, îi zâmbi încântată.

— O, Julian! Iartă-mă, dar nu te-am observat.

— Bună ziua, Lily, o salută el, făcând o plecăciune în faţa ei.

Apoi, veni spre ea şi îi luă mâna într-a lui, mulţumindu-se doar să i-o strângă uşor. Când îi dădu drumul, citi uimire în ochii ei, sau poate chiar suferinţă. Astăzi însă nu îndrăznea s-o sărute.

Ea îi aranjă manşeta, răsucindu-i-o uşor.

— Nu trebuie să foloseşti oglinzile. Ele sunt destinate servitorilor, nu prietenilor sau membrilor familiei, din care şi tu faci parte.

— N-am vrut să te iau prin surprindere.

Julian se întreba oare când va înceta să-l mai surprindă *pe el* generozitatea neţărmurită a familiei Chatwick. Căci, încă de când îl cunoscuse pe Leo, regretatul marchiz de Harcliffe şi fratele geamăn al lui Lily, Julian, fusese întotdeauna primit cu braţele deschise în casa lor. Întâi, ca prieten, şi apoi, ca membru al familiei. Nu ştiau nimic despre el. Nici despre trecutul sau originile sale. Nu-i cunoşteau nici măcar numele adevărat. Cu toate acestea, nu-l trataseră nici măcar o dată ca pe un servitor obligat să folosească oglinzile, ba dimpotrivă, avea tot dreptul din

lume s-o bată pe umăr pe stăpâna casei, pentru a-i atrage atenţia. Leo şi Lily Chatwick erau, fără discuţie, un exemplu singular de bunătate şi generozitate printre membrii elitei londoneze. Acum, Leo îşi pierduse viaţa din vina lui Julian. Iar Lily rămăsese singură pe lume – şi asta tot din vina lui.

Arăţi minunat, îi spuse el, de parcă un simplu compliment ar fi putut să îndrepte lucrurile.

— Îţi mulţumesc. Iar tu arăţi cumplit, îi răspunse ea, scrutându-l cu ochii ei de un cafeniu-închis. Uită-te la haina ta! Cândva, îţi venea de minune. Acum, ai slăbit atât de tare, încât a ajuns să atârne pe tine ca pe un băţ.

— E noua modă pe care o lansez. În sezonul viitor, toată lumea va purta haine largi, cu mâneci sfâşiate. Voi atrage ura şi dispreţul croitorilor.

— Trebuie să stăm serios de vorbă, spuse ea, aruncându-i o privire îndurerată.

Acesta era momentul de care se temuse.

— Prea bine, îi răspunse el, luând un fotoliu cu spătarul drept şi aşezându-l cât mai aproape de ea, pentru ca Lily să-i citească vorbele de pe buze. Să vorbim atunci!

— Nu, nu aici, spuse ea, punând scrisorile în sertarul biroului şi încuind apoi sertarul. Hai să mergem în scuarul din faţa casei, îl invită apoi, luându-şi mănuşile. E o zi superbă.

— Nu arăt prea bine pentru o plimbare în aer liber, ezită Julian. Şi ar trebui să…

Ignorându-i protestele, îl luă de braţ, iar Julian încetă să se mai împotrivească.

Era cu adevărat o zi superbă, îşi spuse Julian, copleşit de aerul proaspăt de afară. Octombrie era singura lună din an în care aerul era, într-adevăr, revigorant, spre deosebire de celelalte luni, când atmosfera era fie umedă, fie încărcată de funingine. Cerul senin veghea de sus casele elegante ale Londrei şi scuarul pe care îl străjuiau. Soarele strălucea cu putere, scăldând lumea în nuanţe

scânteietoare de portocaliu. Totul sclipea ameţitor, iar tonalităţile albastre ale cerului se reflectau în toate ferestrele clădirilor. El o ţinea pe Lily de braţ.

Da, era o zi de-a dreptul superbă. Al naibii de superbă!

Când traversau strada spre scuar, Julian se hotărî să abordeze problema direct, fără ocolişuri. Găsind o bancă goală, se aşezară pe ea, stând cu faţa întoarsă unul spre celălalt.

— Îmi pare rău pentru povestea de aseară, începu el. Sau, mai degrabă, pentru cea de dimineaţă.

— Aşa e şi firesc.

— Fapta mea este de-a dreptul… revoltătoare. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu se va mai întâmpla vreodată.

— Sunt de acord. Şi eu nutresc aceeaşi speranţă.

În alte circumstanţe şi în prezenţa vreunei alte doamne, poate că mândria lui ar fi avut de suferit – până şi simpla promptitudine cu care îi răspundea şi îl încuviinţa era cât se poate de umilitoare. Dar ei gândeau adesea la fel. Acest consens la care ajunseseră atât de repede era un lucru cât se poate de benefic, îşi spuse el. Înjositor, e adevărat, dar benefic.

— Nu ştiu ce m-a apucat, de mi-am permis să fac aşa ceva. Poate că o parte din vină o poartă somniferul pe care mi l-ai dat, asociat cu starea mea de oboseală şi…

— Stai puţin! îl întrerupse ea, ridicând o mână. Despre ce vorbeşti?

El ezită uşor, neştiind ce să-i răspundă.

— Dar *tu* la ce te referi?

— Doar nu e cu putinţă să-ţi ceri iertare pentru sărutul de aseară, nu-i aşa?

— Nu… nu e cu putinţă?

Nu voia ca el să-şi ceară iertare pentru fapta lui necuviincioasă? Nu se poate să-şi fi dorit ca Julian *s-o*

sărute. Cu atât mai puţin să-i fi şi plăcut. Era oare posibil acest lucru? Simpla eventualitate îi trezi în suflet speranţe iluzorii şi deşarte.

— Nici nu merită să vorbim despre asta, darămite să-ţi mai ceri şi iertare, îi răspunse ea, cu un gest indiferent al mâinii.

Da, exact. Spusele ei îi confirmau din nou faptul că speranţele lui erau iluzorii şi deşarte.

După ce strânse uşor din buze, ferecându-şi adânc în suflet sentimentul de umilinţă, îi spuse:

— Îmi cer oricum iertare pentru purtarea mea necuviincioasă. A fost o greşeală din partea mea.

— Nu erai conştient. Te aflai sub efectul somniferului, îi răspunse ea, zâmbind. Apoi, adăugă: Iar dacă ţinem seama de faptul că ai leşinat în toiul acţiunii, tind să cred că sărutul nu mă pune deloc într-o lumină favorabilă.

— Îţi spun pentru ultima oară că nu am leşinat.

— Ba da, îi răspunse ea, cu o expresie gravă pe chip. Ai căzut frânt de oboseală, Julian. Şi îmi datorezi scuze. Poţi să-ţi imaginezi oare prin ce-am trecut? Îţi dai seama ce-am trăit în clipa în care servitorii m-au trezit din pat în toiul nopţii şi m-au chemat la uşă, unde te-am văzut zăcând aproape fără suflare peste un maldăr de legume? Am simţit din nou aceeaşi durere sfâşietoare pe care am trăit-o atunci când l-am pierdut pe Leo. Nu pot să mai trec printr-un alt episod ca acela.

— Lily… spuse el, mistuit de remuşcări.

— Cât timp a trecut de la moartea lui Leo? El îi aruncă o privire ce nu mai avea nevoie de cuvinte. „Tocmai tu întrebi asta?” Căci, în ciuda faptului că Leo se bucurase de iubirea şi aprecierea multor oameni, nimeni nu-l iubise cum o făcuseră ei doi. Tăcură amândoi o clipă, copleşiţi de durere. Aproape cinci luni, continuă ea.

— Cinci luni, trei săptămâni şi o zi.

— Cum spui tu. Dar dacă ar fi să ne luăm după

înfăţişarea ta, ai zice că au trecut cinci ani. Ai slăbit cumplit şi ţi-ai pierdut culoarea din obraji, de când bântui pe străzi fără încetare, alergând după umbre pe alei întunecate şi cultivându-ţi pasiunea, căpătată brusc, pentru sporturile sângeroase. Lily îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu ochii întredeschişi. Tocmai mi-ai conturat o bănuială. Cred că ştiu cine… sau, mai degrabă, *ce* eşti cu adevărat.

Inima începu să-i bată frenetic în piept. Simţea cum broboane de sudoare i se prelingeau pe ceafă. Dar, în ciuda freamătului lăuntric, Julian afişă o privire plictisită.

— Serios? întrebă el.

Scrutând împrejurimile, Lily se apropie uşor de el şi îi spuse cu un licăr vesel în ochi:

— Eşti un vampir. Nu-i aşa?

Copleşit de un sentiment de uşurare, lui Julian îi scăpă un chicotit printre buze. Îşi întinse braţul pe spătarul băncii – nu întâmplător spre Lily – şi îşi îndreptă sfidător faţa spre soare. După o clipă, ridică dintr-o sprânceană.

— Uită-te cum stau în bătaia soarelui! Şi nu m-am prefăcut încă în cenuşă.

— Nu, nu încă, îi răspunse ea, adoptând apoi un ton mai grav. Trebuie să te opreşti. Trebuie să pui capăt căutărilor tale, până nu te vor ucide şi pe tine.

Julian îşi frecă uşor ochii, apoi îşi lăsă mână să-i cadă în poală.

— Imposibil.

— Nu e imposibil. Poate doar dificil. Crede-mă, te înţeleg prea bine! M-am îngropat în registre şi hârtii, deşi aş fi putut la fel de bine să-i las pe alţii să se ocupe de afacerile familiei. Dar n-am făcut-o. Căci, în ciuda efortului considerabil pe care trebuie să-l depun, numai aşa reuşesc să-mi abat gândurile de la tragedia suferită. Jelitul unei fiinţe dragi este o muncă în sine – necruţătoare şi fără sfârşit.

Nu ar fi îmbrăcat gândul în aceleaşi cuvinte, dar îi

dădea dreptate. Julian avea senzaţia că îşi petrecuse ultimele luni săpând tranşee cu lingură de supă. Totuşi, era vorba de mai mult decât bănuia Lily.

— Nu încerc să-mi abat gândurile, îi răspunse el, dornic să-i ofere anumite explicaţii, fără să intre însă în detalii. Vreau să găsesc răspunsuri. Trebuie să existe un răspuns pentru moartea lui Leo.

— Uneori, nu există răspunsuri.

Înainte să apuce să o contrazică, două fetiţe cu şorţuleţe albe, împodobite cu panglici şi pompoane trecură pe lângă el, ţinându-se de mână. Erau însoţite de o doică, ce trăgea după ea un terier, legat în lesă. Când ajunse în dreptul lui Julian, câinele îl mârâi ameninţător.

Lily îşi drese glasul şi continuă:

— Am primit de curând o vizită cu totul neaşteptată. Lady Norwich a trecut pe la mine. Cred că ţi-o aminteşti prea bine.

Schimbarea bruscă a subiectului îl bulversă complet.

— Serios?

— Eu aşa sper. Doar ai avut o aventură cu ea în urmă cu două veri. *Înainte* de moartea soţului ei.

— O! spuse el, vădit stânjenit. *Acea* Lady Norwich. Şi ce ţi-a spus? o întrebă apoi, cu o falsă nonşalanţă.

— Vrea să mă căsătoresc cu fratele ei, domnul Burton.

Naiba s-o ia pe Maria Norwich! N-ar fi trebuit să fie atât de ostentativă. Dar arta subtilităţii nu fusese niciodată punctul forte al Mariei.

— Ţi-a spus ea *asta*?

— Nu, fireşte că n-a spus-o direct. Dar vizita ei n-ar fi putut să aibă alt scop decât pavarea drumului spre altar pentru fratele ei. Oricum, subiect de conversaţie n-avea. A stat doar ţeapănă ca un băţ şi a băut ceai, asta-i tot ce-a făcut.

— N-am ştiut că şi beţele beau ceai.

Lily îl privi cu asprime. Dacă ar fi putut, l-ar fi biciuit cu privirea. Problema era însă că, de fiecare dată când se afla în preajma ei, Julian îşi aţintea privirea numai asupra buzelor şi a limbii ei.

— Lasă ironiile! îi spuse ea. Ştiu că tu ai trimis-o, sau, cel puţin, aşa i-ai sugerat. Iar te erijezi în rol de peţitor.

— Burton va deveni conte.

— Nu mă interesează domnul Burton şi nici titulatura lui de conte.

Aplecându-se spre ea, Julian îi luă mâinile într-ale sale. Ea privi îngrijorată de jur împrejur, dar el îi ignoră gestul. La naiba cu eticheta! Va trebui s-o convingă să se mărite.

— Trebuie să te căsătoreşti, Lily, şi asta cât mai curând cu putinţă, spuse el, strângându-i mâinile înmănuşate.

— N-am de gând să mă căsătoresc.

— Moştenitorul lui Leo se va întoarce din Egipt în câteva săptămâni.

— Da, iar noul marchiz este vărul meu. Nu ne-am văzut din copilărie, dar nu cred că o să mă dea afară din casă. Poate că mă va lăsa să mă ocup de gospodărie până când se va însura, aşa cum m-a lăsat şi Leo. Iar dacă nu vom ajunge la o înţelegere, o să mă mut în altă parte.

— Singură? Nu poţi să stai singură.

— Ba eu cred că da. Sunt posesoarea unei averi impresionante. De ce aş avea nevoie de un soţ?

— Lily, insistă el, eliberându-i mâinile. Nu avea niciun rost s-o ia pe ocolite, aşa că se hotărî să spună lucrurilor pe nume. Tu nu auzi, Lily.

— Da, sunt surdă, şi încă de nouă ani. Şi ce-i cu asta?

O femeie surdă şi necăsătorită, care voia să locuiască singură, va avea de înfruntat nenumărate obstacole, lucru pe care ea îl ştia prea bine. Se încăpăţâna doar să-l contrazică.

— În primul rând, negustorii te vor înşela.

— Holling şi Swift vor avea grijă de mine. Şi aş putea să-mi angajez un însoţitor.

— Acesta te va înşela şi el, îi răspunse Julian, cu un gest de exasperare.

— Mă simt mult mai în siguranţă alături de un însoţitor care m-ar trage pe sfoară, decât alături de un soţ vânător de zestre. Chiar dacă un servitor mi-ar sustrage zece la sută din avere, tot mi-ar rămâne partea leului. Dacă m-aş căsători, aş pierde complet controlul asupra bunurilor mele. Julian, hai să fim serioşi! Cu Malachi *Burton* vrei tu să mă căsătoresc? îl întrebă ea, izbucnind în râs. Când eram mai tineri, nu avea nici măcar curajul să mă invite la dans. Şi acum să ne unim destinele? Cred că mă consideră de-a dreptul disperată. Lily scrută cu privirea centrul scuarului. Un zâmbet firav îi apăru în colţul gurii. Nu m-ai cunoscut înainte să mă îmbolnăvesc, continuă ea. În primul an, când am debutat în societate, am avut foarte mulţi pretendenţi.

Julian o privea uimit. Nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbea de parcă succesul ei în societate ar fi fost o surpriză.

— Toţi domnii buni de însurătoare din Londra râvneau să te ia de soţie, sunt convins de asta, îi răspunse el. Şi acum ai putea să ai la fel de mulţi pretendenţi. Ar trebui doar să-ţi mai faci din când în când apariţia la câte o petrecere, iar bărbaţii vor roi din nou în jurul tău.

— Fii serios! spuse ea, îmbujorându-se până în vârful urechilor. Am douăzeci şi opt de ani, nu mai sunt o debutantă.

— Şi dacă ai avea patruzeci şi opt, orice bărbat s-ar considera norocos să te aibă de soţie.

— Vrei să spui că orice bărbat s-ar considera norocos să aibă parte de banii şi de relaţiile mele, nu-i aşa?

— Nu încerca să-mi smulgi complimente, Lily! Nu e frumos din partea ta.

— Dar nu încerc să smulg nimic. Îţi explic doar cum stau lucrurile. Chiar dacă mi-aş ignora handicapul – lucru greu de ignorat – după standardele aristocraţiei noastre, sunt deja o fată bătrână.

— Prostii! spuse el, mângâindu-i obrazul. Apoi, ridicându-şi degetul şi analizându-l cu gesturi teatrale, declară cu emfază: Străluceşte de rouă tinereţii.

În compania unei alte femei, şi-ar fi băgat degetul în gură şi l-ar fi supt lasciv, sugerându-i astfel gândurile necurate ce-i treceau prin minte. Dar nu-i va face asta lui Lily. *Nu putea* să-i facă aşa ceva. Indiferent cât îşi dorea să se îmbete cu savoarea pielii ei.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi ridică dintr-o sprânceană în semn de mustrare.

El îi imită expresia cu fidelitatea unei oglinzi, făcând-o să izbucnească în râs, în ciuda voinţei sale. Îi plăcea s-o audă râzând, îi plăceau sinceritatea şi puritatea râsului ei cristalin.

— Mi-a fost dor de asta, spuse ea deodată. Mi-a fost atât de dor de prietenia noastră!

Julian nu ştia ce să-i răspundă. Şi lui îi fusese dor de prietenia ei. Dar trebuia oare ca, în timp ce vorbea, să-i mângâie încheietura mâinii, stând uşor aplecată pe bancă şi ademenindu-i privirile spre corsajul rochiei, stârnindu-i astfel dorinţe ce depăşeau cu mult graniţele prieteniei?

— Casa este atât de pustie fără Leo, continuă ea.

„O, Doamne, da! Vorbeşte-mi despre Leo! Ajută-mă să-mi înăbuş aceste dorinţe necurate sub voalul vinovăţiei şi al durerii!”

— Prietenii lui ne umpleau adesea casa, îşi reluă ea firul gândurilor, încât nici nu mai era nevoie să mă duc la petreceri sau banchete. Nu eram niciodată singură. Acum însă… murmură Lily, aranjându-şi mănuşa… prietenii aceia nu-mi mai trec pragul atât de des cum o făceau cândva.

El îi evită pentru o clipă privirea.

— Am fost ocupat, îi răspunse într-un târziu.

În câte feluri poţi să trădezi un prieten? Julian îl minţise pe Leo încă de când se cunoscuseră; o râvnea cu ardoare pe sora lui, de foarte mult timp; şi, în final, îşi condamnase prietenul la o moarte violentă, ce-i fusese, de fapt, sortită lui însuşi. Gândul acestei aşa-zise „prietenii” îi învenina sufletul şi îi umplea inima de ocară, căci îşi dădea seama că eşuase într-un mod lamentabil. Jurase, aşadar, să devină acum un prieten în adevăratul sens al cuvântului, chiar dacă Leo putrezea în mormânt. Voia să-i facă dreptate lui Leo şi să-i găsească un soţ potrivit lui Lily – acestea erau acum ţelurile sale în viaţă.

— Ştiu cât de greu îţi va fi să renunţi la căutările tale, îi spuse ea, observându-i expresia gravă de pe chip. Moartea absurdă şi inutilă a fratelui meu îţi bântuie gândurile, o ştiu prea bine. Semeni atât de mult cu Leo în această privinţă. Nici el nu tolera nedreptatea. De aceea v-aţi şi împrietenit atât de repede, continuă ea, cuprinzându-i bărbia cu mâna şi ridicându-i capul până când privirile li se întâlniră. Ştia, la fel ca mine, că dincolo de imaginea ta scandaloasă eşti un om bun, Julian Bellamy.

Un om bun? O, Doamne! Habar nu avea ce spunea.

Atingerea ei uşoară şi inocentă – palma pe care i-o simţea sub bărbie şi degetele ce-i dezmierdau obrazul – îi îmbătau simţurile şi îi incitau imaginaţia. Şi totul începuse cu un sărut. Voia s-o sărute din nou, acolo, pe bancă, şi s-o facă aşa cum trebuie de această dată. Să se apropie de ea, contopindu-şi trupurile într-o îmbrăţişare pătimaşă, să-i ridice capul spre el şi… să-i savureze din plin gustul ameţitor al buzelor.

În sufletul său, se ducea de ani buni un război cumplit între instinctele sale primare şi ceea ce-i mai rămăsese din conştiinţă. Şi, la naiba, lupta era cât se poate de aprigă! Demnă de cântările menestrelilor şi de versurile lui Homer. Poate şi mai mult de-atât. Merita să aibă propria pleiadă de

poeţi.

„Eşti un om bun, Julian Bellamy.”

Nu, nu era un om bun. Nu era nici măcar Julian Bellamy. Va mai juca însă, pentru încă puţin timp, rolul eroului pozitiv pe care îl chema Julian Bellamy.

— Leo a fost un om bun, spuse el, dregându-şi glasul. Şi ai dreptate – nu pot să tolerez nedreptatea. Oamenii buni n-ar trebui ucişi pe stradă. Criminalii nemiloşi n-ar trebui să rămână nepedepsiţi. Iar femeile frumoase, bune de măritiş – continuă el, aruncându-i o privire plină de subînţelesuri – n-ar trebui să trăiască singure şi să fie vulnerabile.

Ea îl privea fără să clipească, adoptând o expresie gravă. Se aplecă şi mai mult spre el. Bătălia aprigă se părea că abia începuse.

— Atunci, nu mă părăsi!

Capitolul 3

Nu era uşor pentru Lily să-i susţină privirea lui Julian. Ochii de un albastru pătrunzător şi trăsăturile statuare ale chipului său îi tulburau sufletul.

După atâţia ani de prietenie, Lily credea că devenise imună în faţa frumuseţii lui. Dar nu era deloc aşa. Bănuia că acest lucru era consecinţa unor instincte sau a unor dorinţe pur feminine. Julian exercita, fără doar şi poate, o influenţă covârşitoare asupra femeilor. Era imposibil ca o femeie să se uite la el şi să nu simtă cum sângele îi zvâcneşte dintr-odată prin vene... e ca şi cum ai spune că un iepure priveşte nepăsător în ochii unui lup. Era puţin probabil să se întâmple aşa ceva, şi chiar dacă ai fi reuşit acest lucru, ai fi dat dovadă de nesăbuinţă.

Dar oricât de tare îi bătea inima în piept, Lily îi susţinea privirea, sperând să-i comunice adevărata

semnificaţie a cuvintelor ei.

„Nu mă părăsi! Nu pot să te pierd şi pe tine.”

Ar putea oare să explice ce însemna cu adevărat prietenia lui pentru ea? Legătura lor era pe cât de deschisă, pe atât de tainică; în timp ce unele lucruri le discutau făţiş, despre altele nici măcar nu pomeneau. Deşi se cunoşteau bine unul pe celălalt, poate chiar *prea* bine, fiecare interacţiune cu Julian părea nouă şi incitantă. O făcea să gândească, să râdă şi să intre în polemici.

În ultimul timp însă, o înspăimânta. De la moartea lui Leo, de fiecare dată când îl vedea, părea tot mai abătut şi mai lipsit de viaţă. Şi apoi, totul culminase cu sperietura zdravănă pe care o trăsese în dimineaţa aceea…

Îi simţea, chiar şi acum, sângele cald ce i se prelingea printre degete şi strânsoarea mâinii ce o ţinea de după ceafă.

Gustul amar al deznădejdii îi stăruia încă pe buze.

Iar sărutul lui… chiar dacă fusese lipsit de măiestria caracteristică… schimbase totul. Părea sărutul unui soldat care pleacă la război sau al unui om în drum spre eşafod. Părea sărutul unui bărbat care aşteaptă să moară în curând.

Nu va permite aşa ceva. N-ar fi în stare.

— Pierderea fratelui meu a fost cea mai înspăimântătoare experienţă pe care am trăit-o vreodată, îi spuse ea. Nu pot să te pierd şi pe tine. Vreau să te ştiu teafăr şi nevătămat.

— Nu înţelegi că şi eu vreau acelaşi lucru? Vreau să te ştiu în siguranţă, iar tu nu faci altceva decât să-mi zădărniceşti încercările de a-ţi asigura viitorul.

— Nu e deloc acelaşi lucru.

— Serios? întrebă el, copleşit de frustrare. Dacă nu-ţi plac partidele pe care ţi le ofer eu, ieşi în societate şi caută-ţi singură un soţ!

Ea îl privi un timp. O idee începea să prindă tot mai

mult contur în mintea ei.

— Prea bine atunci. Poate că asta o să şi fac.

— Lily, spuse el, clătinând din cap, mai devreme sau mai târziu va trebui să… Lăsă cuvintele suspendate în aer în clipa în care înţelese mesajul lor. Julian încremeni pe loc, cu gura căscată. Reuşi, spre meritul lui, să nu cadă de pe bancă. Ce ai spus? o întrebă el. Repetă-mi, te rog, cuvânt cu cuvânt!

— Credeam că asta e replica mea, îi răspunse ea, izbucnind în râs. El nu părea deloc amuzat. Am spus: „Prea bine”. Îţi propun un târg. Îmi fac din nou apariţia în societate, dar numai dacă accepţi să mă însoţeşti. Pe chipul lui Julian, nemulţumirea se împletea cu nedumerirea. Vorbesc serios, continuă ea. Uite ce zi frumoasă de toamnă este astăzi! spuse ea, arătându-i cu mâna copacii dezgoliţi de frunze, ce se conturau pe cerul de un albastru perfect. Este o zi ideală ca să punem capăt doliului nostru.

— Să punem capăt doliului nostru? Dar…

— Nu mă înţelege greşit! Nu-l vom *uita* niciodată pe Leo. N-ar fi cu putinţă aşa ceva. Dar şi-ar dori să ne vedem mai departe de vieţile noastre. Amândoi suntem sănătoşi şi încă tineri, şi locuim într-unul dintre cele mai frumoase şi mai mari oraşe ale creştinătăţii. Hai să ne bucurăm, aşadar, de viaţă, să ieşim în lume şi să ne vizităm prietenii! Hai să ne distrăm!

— Să ne distrăm? repetă el, nevenindu-i parcă să creadă ce auzea. Noi doi?

— Da, să ne distrăm! Să petrecem! Să ne bucurăm de viaţă! Ştiu că a trecut ceva timp, dar nu cred că ai uitat acest concept. Înainte, erai sufletul petrecerilor.

— Da, *înainte.* Acum e *după.*

Ea încercă să-şi păstreze cumpătul.

— Nu va fi uşor. Cel puţin, nu la început. Dar nu putem continua în felul ăsta. Trebuie să căutăm compania celor din jur şi să încercăm să ne distrăm. Dacă ne vom

preface fericiţi, poate că vom reuşi, în cele din urmă, să ne convingem că suntem cu adevărat fericiţi.

Frecventarea petrecerilor mondene era ultimul lucru pe care Lily şi-l dorea. Dar nu vedea altă cale de a-l determina pe Julian să renunţe la căutările sale nesăbuite şi zadarnice. Trebuia să facă *ceva.*

— Dar ai spus că nu vrei să te căsătoreşti… îi răspunse el, trecându-şi mâna prin părul negru şi rebel.

— Nici nu vreau. Dar dacă tot insişti… Sunt dispusă să le ofer câtorva domni ocazia de a-mi schimba părerea.

— *Câtorva* domni? Dar te vor asedia fără doar şi poate. După o singură apariţie în societate, a doua zi îi vei găsi stând la coadă în faţa uşii tale.

— Atunci, vei fi mulţumit.

Julian nu părea însă deloc mulţumit, lucru destul de ciudat. Nu rosti niciun cuvânt, mulţumindu-se doar să dea cu piciorul într-un cârd de porumbei ce se plimbau prin apropiere. Sărmanele păsări îşi luară iute zborul.

— Haide, fii cuminte! spuse ea, încercând să-l înveselească. Dacă vrei să atrag pretendenţi, am nevoie de compania unui prieten de încredere. Am nevoie de *tine.* Leo îmi oferea ajutorul lui la toate evenimentele mondene la care am participat. Fără el, îmi va fi cumplit de greu să mă descurc.

„Greu” era un cuvânt care nu descria nici pe departe greutăţile pe care le-ar întâmpina în societate fără fratele ei. De-a lungul anilor, ei doi perfecţionaseră un anumit cod, pe care îl foloseau în timpul reuniunilor sociale. Leo o ajuta să înţeleagă conversaţiile purtate în cadrul acestor evenimente, spunându-i dacă vorbea prea încet sau prea tare. Fără el, Lily nu era sigură că va putea să se descurce. Dar avea să găsească o cale dacă voia să-l salveze pe Julian. El susţinea că, doar după câteva apariţii în societate, pretendenţii vor lua cu asalt pragul casei ei. Atunci, poate că şi el avea nevoie doar de câteva reuniuni mondene ca

să-şi regăsească dragostea de viaţă şi să scape din această fântână a suferinţei în care se prăbuşise. Se ruga să fie aşa.

— Lily, nu pot să fiu escorta ta. Nu se cuvine. Doar ştii ce reputaţie am.

— Da, ştiu prea bine.

— Eu seduc femeile. Asta e firea mea. Aventurile amoroase sunt apanajul meu, stilul meu, plictisitor, de viaţă. Într-unul din cluburile mele, sala de biliard este împrejmuită cu o ghirlandă făcută din jartierele iubitelor mele.

— *Am spus* că îţi cunosc prea bine reputaţia, îi răspunse Lily, cu o grimasă pe buze. Dar îţi mulţumesc pentru această descriere atât de plastică.

— Ştiu că e revoltător. Dar n-a fost ideea mea. Jartierele nici măcar nu aparţin iubitelor mele, îi explică el, scărpinându-se pe ceafă. Băieţii întind câte o ghirlandă de fiecare dată când…

— *Crede-mă,* nu am nevoie de alte explicaţii! îl întrerupse ea, îmbujorându-se toată la faţă. Bărbaţii şi dorinţele lor de prost gust de a-şi etala virilitatea! Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji. Îţi promit că nu-ţi voi stânjeni aventurile amoroase.

— Nu e vorba despre asta, îi răspunse el, cu un gest de nerăbdare. Îţi vei distruge reputaţia. Asta e problema. Dacă vei fi văzută prea des în compania mea, îţi vei şti rbi renumele.

— Dar numai o femeie sărmană trebuie să-şi apere reputaţia. Oamenii trec adesea peste aceste lucruri, dacă te bucuri de o avere considerabilă şi ai un statut în societate, spuse ea, cu un zâmbet pe buze. Toată lumea va înţelege că suntem doar prieteni. Iar dacă vor înţelege altceva… trebuie să recunosc că mă încântă perspectiva de a mă număra printre cuceririle tale. Această imagine e mult mai bună decât cea a unei invalide. Poate că o să-ţi trimit şi eu o jartieră.

— Nu spune asta nici măcar în glumă! o preveni Julian, cu chipul întunecat. Îşi întinse, agitat, picioarele lungi. Lily se temea că va alunga din nou porumbeii. Mai am şi alte motive, continuă el.

— Ca de exemplu…?

— Nu am timp. Sunt extrem de ocupat. Mai trebuie să cercetez anumite locuri şi să vorbesc cu anumiţi oameni. Nu am timp de petreceri. Pentru numele lui Dumnezeu, nici la club n-am mai fost de luni de zile!

„Exact asta spuneam şi eu.”

— Julian, îţi voi răpi doar câteva seri din timpul tău preţios. Nu-ţi cer o eternitate. Când îl văzu încleştându-şi maxilarul şi evitându-i privirea, Lily oftă din rărunchi. Leo a fost ucis, continuă ea. Poate că ucigaşii nu vor fi niciodată descoperiţi. Moartea fratelui meu este o tragedie cumplită. Pentru care am plâns, am ţinut doliu şi am suferit îngrozitor. Acum însă, am acceptat realitatea şi m-am hotărât să merg mai departe. Nu merit şi eu şansa să mă bucur din nou de viaţă?

— Fireşte că tu da, dar eu… răspunse el, lăsând cuvintele suspendate în aer.

— Tu *nu.* Asta aveai de gând să spui, nu-i aşa? El nu negă. Aceasta este cauza şovăielii tale, continuă ea, scrutându-i chipul. Crezi că nu meriţi să fii fericit. Te învinovăţeşti în continuare pentru moartea lui Leo. Îţi pui sănătatea în pericol, cauţi primejdiile, înduri foamea… Lily îi luă mâna într-a ei şi i-o ţinu strâns. Nu e vina ta, Julian, insistă ea. Nimeni nu te acuză pentru soarta fratelui meu, şi cu atât mai puţin eu. Lui Leo nu i-ar plăcea să te vadă în halul ăsta. Trebuie să…

— Nu, răspunse el, ridicându-se în picioare şi eliberându-şi mâna din strânsoarea ei. Nu pot să fac ce vrei tu. Îi vorbea privind-o de sus în timp ce îşi aranja mânecile hainei. Dacă vrei un însoţitor pentru petrecerile mondene, găseşte pe altcineva!

Lily îl privea cu intensitate. Refuzul lui glacial o durea mai presus de cuvinte.

— Azi-dimineaţă, începu ea, cu grijă, ai spus că ai face orice pentru mine.

El tresări uşor, aproape imperceptibil, şi se prefăcu a nu o auzi. Un truc ieftin şi crud. Ştia că Lily nu-şi putea aprecia întotdeauna volumul glasului. Dacă o ignora, spera s-o facă să creadă că nu auzise ce-i spusese.

Ea scoase atunci din buzunar un carneţel şi un creion. Le purta mereu cu ea, în cazul în care nu reuşea să se facă înţeleasă prin gesturi şi cuvinte. Îi erau de folos în comunicarea cu vânzătorii şi negustorii. Faptul că trebuia să recurgă acum la ele dovedea impasul trist în care ajunsese prietenia lor.

„Ai face totul pentru mine?”

După ce aşternu cuvintele pe hârtie, îi îndesă foaia în mână.

— Eram istovit, Lily, şi mă aflam sub efectul somniferului pe care mi l-ai dat. Nu gândeam limpede. Îmi pare rău, dar acum trebuie să plec, îi răspunse el, mototolind hârtia în pumn. Te însoţesc până acasă.

— Îţi mulţumesc, dar mă simt nevoită să te refuz, îi spuse ea, împreunându-şi mâinile în poală. Cred că o să mai stau puţin, ca să mă bucur de această zi superbă.

Refuzul ei era un act de răzvrătire, ce nu-i oferea nicio satisfacţie. Dar trebuia cumva să pună piciorul în prag.

— Lily…

Ea îşi aţinti privirea asupra fântânii arteziene, punând astfel capăt conversaţiei lor. Dacă el se prefăcea că n-o auzea, atunci se prefăcea şi ea că nu-l vedea. După o clipă, îl zări cu coada ochiului îndepărtându-se.

Lily mai rămase câteva minute pe bancă. Se simţea copleşită de frustrare şi mânie. Ce situaţie imposibilă! Cum putea oare Julian să o protejeze cu atâta grijă, ajungând să-i caute până şi un soţ cu care s-o mărite, numai s-o ştie în

siguranţă, şi să-şi neglijeze viaţa cu atâta nesăbuinţă? De ce nu înţelegea că propria lui bunăstare era secretul fericirii ei? Cât priveşte remuşcările ce-l mistuiau fără încetare… se declara complet învinsă, căci nu mai ştia ce să-i spună şi cum să-l încurajeze. Epuizase în ultimele luni toate argumentele şi toate mijloacele de convingere. Totul fusese zadarnic. Julian îi ignora mereu spusele.

Obsesia pe care o făcuse pentru investigaţiile lui i se părea acum egoistă, stârnindu-i, pentru prima oară, resentimente. Lucru ce-i alimenta şi mai tare mânia, căci nu voia să-l urască pe Julian. Voia doar să-şi recâştige prietenul.

Şi dorinţa i se împlini. Prietenul ei *se afla* din nou în faţa ei, dominând-o cu statura lui impunătoare.

— Trei evenimente sociale, îi spuse el, arătându-i trei degete. Dacă accepţi să iei în calcul varianta căsătoriei, te voi însoţi la trei evenimente mondene. Dar nu mai mult de-atât.

Lily se ridică iute în picioare, răsuflând uşurată.

— Îţi mulţumesc, Julian, îi răspunse ea. E minunat! Putem să începem cu dineul pe care îl organizează diseară Amelia şi Morland.

— Poftim?

— Sunt la Londra de vinerea trecută. N-ai aflat veştile bune?

— Morland e la Londra, mormăi el. Cum ar putea să fie asta o veste bună?

— Ştiu că nu te înţelegi prea bine cu ducele. Dar Amelia este prietena mea şi mă bucur s-o ştiu aproape.

Să spui că Julian şi ducele de Morland nu se înţelegeau prea bine era ca şi cum ai spune că Tamisa e doar un pârâiaş insignifiant. Cei doi nu aveau nimic în comun, cu excepţia faptului că erau membri ai clubului înfiinţat de Leo. Apartenenţa la Clubul Armăsarilor era reprezentată prin zece jetoane de alamă, şi toţi cei care

deţineau un jeton obţineau dreptul de a-şi împerechea iepele cu Osiris, un cal de curse valoros, care nu mai participa acum la întrecerile sportive, dar juca rolul de armăsar de prăsilă. După moartea lui Leo, Julian insistase ca Lily să se căsătorească cu Morland. Când acesta o ceruse însă de soţie pe Amelia, Julian le întrerupsese nunta, acuzându-l pe duce de moartea lui Leo, doar ca să obţină dreptul de proprietate asupra calului. Acuzaţia lui se dovedise neîntemeiată, dar chiar şi după ce ducele fusese exonerat de orice vină, duşmănia dintre ei continuase să ia amploare.

Se urau de moarte.

Un lucru absurd, în opinia lui Lily, cu atât mai mult cu cât cei doi bărbaţi nu aveau nimic de împărţit, cu excepţia dreptului de proprietate asupra unui cal.

— Amelia m-a invitat deja la dineul de diseară, spuse ea. O să am grijă să te invite şi pe tine. O petrecere intimă, între prieteni, îmi va pava din nou drumul spre societate. De acolo, vom avea acces oriunde. Peste tot. La baluri, la teatru, la operă şi la diverse reuniuni.

— De acolo, replică el, clătinând din cap, Amelia şi Morland vor fi cei care te vor însoţi la evenimentele mondene. Dacă tot sunt în oraş, atunci nu mai ai nevoie de mine.

— Nu te grăbi! Mi-ai promis trei nopţi şi vreau să te ţii de cuvânt.

— Dar nu mă cunoşti? Sunt un ticălos fără seamăn. Iar cuvântul meu nu are nicio valoare. Niciodată n-a avut.

— Nu în cazul meu, îi răspunse ea, cu un zâmbet pe buze.

El şovăi uşor. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar clipa deveni eternitate. Păreau învăluiţi într-un aer de stângăcie lipsit de orice raţiune. Lily simţea un nod în stomac. Nu înţelegea de unde apăruse şi nici nu-şi dorea să afle.

— Trebuie să plec, spuse el, în cele din urmă. Am o întâlnire cu croitorii mei şi am întârziat deja.

Făcu o plecăciune elegantă în faţa ei, şi apoi se retrase. Nodul pe care Lily îl simţise în stomac părea să dispară, convinsă fiind că, dacă avea să meargă la croitorii lui, atunci poate că nu se mai simţea atât de abătut.

Julian era renumit pentru hainele sale de o eleganţă desăvârşită, ce impuneau moda zilei. Tinerii din aristocraţia londoneză îşi obligau croitorii şi valeţii să lucreze zi şi noapte ca să-i copieze croiala hainelor sau culoarea părului, negru ca abanosul. Dar indiferent cât de fidel reuşeau să-i reproducă aspectul exterior, rămâneau doar nişte imitaţii palide ale originalului. Nu stilul vestimentar al lui Julian îl râvneau cu adevărat, ci puterea lui de atracţie şi spiritualitatea de care dădea dovadă, presărată cu umor şi sarcasm. Da, era un arbitru al eleganţei, dar nu asta îl distingea cu adevărat de ceilalţi, ci personalitatea lui debordantă.

Se va bucura din nou de admiraţia oamenilor. Iar dacă planul ei avea să dea roadele scontate, nu-i va oferi doar aprecierea celor din jur, ci şi un colac de salvare.

Lily străbătu scuarul în grabă, apoi traversă strada şi urcă în fugă treptele conacului Harcliffe. Se opri în foaierul de la intrare, ca să vorbească cu majordomul.

— Pregăteşte trăsura, Swift! Cât mai repede. Trebuie să plec într-o vizită.

Swift îşi ascunse uimirea. În mod normal, nu făcea niciodată vizite, nu de una singură. Dar asta era viaţa după moartea lui Leo – o suită de paşi mici şi şovăitori spre libertate.

Până să sosească trăsura, se întoarse din nou în studioul lui Leo. Discuţia cu Julian, ca să nu mai pomenim de rugăminţile pe care va trebui să i le adreseze Ameliei… o purtau în ape tulburi. Se aşeză la birou şi deschise registrul pe care îl abandonase puţin mai devreme, în

speranţa că va reuşi să-şi pună ordine în gânduri, asemenea tabelelor frumos aranjate din foile contabile. Leo nu se pricepuse niciodată la cifre şi la calcule, şi de aceea nici nu-şi bătuse capul cu evidenţa contabilă a proprietăţilor lor. Refuzând s-o încredinţeze intendenţilor, Lily îşi asumase încântată această misiune. Adora registrele. Îi plăceau tabelele şi coloanele bine sistematizate, scrisul elegant pe care îl impuneau şi calculele care evidenţiau, până la ultima centimă, cheltuielile şi veniturile lunare ale familiei lor.

Îi ofereau acelaşi echilibru pe care ea şi Leo şi-l oferiseră unul altuia. Întotdeauna făcuseră asta, încă din copilărie. Acolo unde unul din ei era slab, celălalt era puternic. El era extrovertit şi prietenos, în timp ce ea era rezervată şi introvertită. După boala care o condamnase la surditate, îşi asumaseră aceste roluri cu şi mai multă hotărâre. Leo se ocupa de îndatoririle sociale impuse de statutul lor în societate şi de titlul de marchiz, iar ea ţinea evidenţa contabilă. Împreună, formau o echipă imbatabilă, lucru de care Lily fusese întotdeauna mândră. Două jumătăţi ale unui întreg; suma mai mare decât părţile sale.

Dar Leo murise. Iar ea rămăsese doar cu o singură jumătate din întreg. Nu-şi cultivase de ani de zile viaţa socială, de vreme ce îi încredinţase această misiune fratelui ei. Cunoştinţele lui erau şi ale ei; cercul lui social îl definea şi pe al ei. Prieteniile ei – la fel ca aceea pe care o împărtăşise cu Amelia – pieriseră înecate în delăsare.

Cât despre Leo… cine ştie ce regrete îi mistuiseră sufletul? Ar fi urmat amândoi drumuri cu totul diferite în viaţă dacă n-ar fi depins atât de mult unul de celălalt.

Zări cu coada ochiului strălucirea mânerului din bronz de la primul sertar al biroului.

Se ridică iute de pe scaun şi închise uşa. Aşezându-se apoi din nou în faţa biroului, luă o cheiţă din cârligul pentru chei şi descuie sertarul. Îl trase spre ea şi îl scrută cu privirea. După câteva momente, respiră adânc şi, luându-şi

inima în dinţi, scoase vraful de scrisori.

Chiar dacă închisese uşa doar cu câteva clipe în urmă, aruncă încă o privire, ca să se asigure că nimeni nu-i încălca intimitatea. Ceva mai devreme, scăpase ca prin urechile acului, când Julian o surprinsese citindu-le. Din fericire, reuşise să ascundă scrisorile şi să-şi stăvilească emoţiile fără să-i atragă atenţia.

Acum nu mai avea rost să-şi ascundă trăirile. Cu mâinile tremurătoare şi cu inima bătându-i frenetic în piept, desfăcu hârtia îngălbenită de vreme şi începu s-o citească:

Îmi este interzis să te salut. Iar la cuvintele de încheiere refuz să mă gândesc, cu atât mai puţin să le mai şi aştern pe hârtie. Aşadar, îţi trimit o scrisoare fără început şi fără sfârşit.

Căci nu este decât o oglindire a iubirii mele.

Dragostea mea! Dragostea mea!

Vino degrabă! Suferinţa nu-mi dă pace.

*

Julian avea într-adevăr întâlnire cu croitorii lui – dar nu cu cei la care se gândise, poate, Lily. O luă pe un drum ocolitor, pentru a se întâlni.

Trecu de colţurile străzilor Bond şi Regent, presărate cu ateliere de croitorie şi de materiale textile, dar şi cu prăvălioare cu mărunţişuri. Într-o cu totul altă zi, le-ar fi trecut pragurile, ca să comande o vestă nouă cu broderie în culori contrastante sau o haină împodobită cu încă un buton la manşetă. Prin aceste mici modificări aduse unui stil vestimentar deja impus, reuşise să câştige admiraţia şi loialitatea tinerilor aristocraţi din Anglia. Aceştia îl urmau acum orbeşte, fiind dispuşi să poarte şi haine ţărăneşti din dimie, dacă Julian Bellamy le-ar fi spus că era ultima tendinţă în modă.

Ajunse, cam după douăzeci de minute de mers pe jos, la locuinţa lui relativ modestă, situată în Bloomsbury. Şi-ar fi putut permite o casă mai mare într-un cartier mult mai elegant al Londrei, dar aceasta se preta foarte bine nevoilor lui. Camerele – obişnuite, înghesuite şi deloc adecvate pentru petreceri – îl împiedicau să organizeze evenimente mondene. Cu toate acestea, la etajul al treilea se afla un dormitor imens şi somptuos, ideal pentru întreţinerea invitatelor de seamă care-i călcau pragul. Un lucru şi mai important îl constituia faptul că imobilul dădea spre o stradă comercială, extrem de aglomerată, din acest motiv fiind şi deosebit de valoros.

Când intră în casă, se îndreptă direct spre bibliotecă, aşa cum îi era obiceiul. Un tânăr moţăia într-un fotoliu lângă fereastră, cu pălăria trasă peste ochi. Era Levi Harris, unul dintre spionii pe care Julian îi angajase să investigheze moartea lui Leo. Harris era tânăr, dar ambiţios, şi unul dintre cei mai buni informatori. Leo merita tot ce era mai bun.

Dar o iscoadă era bună numai când se afla în acţiune. Motiv pentru care Julian închise cu putere uşa bibliotecii.

Harris se trezi, speriat, reuşind să îngaime cu greutate:

— Bună dimineaţa, domnule Bellamy.

— E după-amiază. Ceva veşti?

— Nimic interesant.

— Spune-mi ce-ai aflat! Apoi voi hotărî eu ce e interesant şi ce nu.

Harris nu-i spuse însă nimic nou. Şi el urmărise meciul de box din Southwark, de aseară. Partida implicase prezenţa unuia dintre pugiliştii care se luptase în ring în noaptea în care Leo îşi găsise sfârşitul. Informatorul îşi poziţionase oamenii la fiecare ieşire, urmărindu-i pe indivizii a căror înfăţişare se potrivea cu descrierea asasinilor lui Leo.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Harris. După incidentul cu taurul, mulţimea s-a împrăştiat înfricoşată. Eu şi oamenii mei am mai rămas un timp prin preajmă şi am verificat străzile din apropiere. N-am descoperit alte activităţi dubioase, cu excepţia celor obişnuite. Şi nici n-am văzut pe cineva care să semene cu indivizii pe care îi căutăm noi.

Julian încuviinţă din cap. Descrierea pe care o aveau era cât se poate de jalnică. Prostituata care văzuse atacul îi descrisese pe asasinii lui Leo în termeni lapidari: doi bărbaţi bine făcuţi, îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase; unul era chel, iar celălalt vorbea cu accent scoţian.

Julian se prăbuşi, copleşit de oboseală şi de frustrare, în scaunul moale, căptuşit cu piele, din faţa biroului. Trecuseră aproape cinci luni de la moartea lui Leo şi, în ciuda noilor informaţii pe care le adunase şi a martorilor cu care vorbise, nu se apropiase nici măcar cu un pas de ucigaşi – se afla în acelaşi punct mort ca în ziua în care sicriul prietenului său fusese coborât în pământ. Şi atâta timp cât atacatorii erau liberi, numele celui care îi angajase rămânea un secret. Nu avea de unde să ştie care dintre numeroşii săi duşmani îi descoperise adevărata identitate şi îl condamnase la moarte. Abordase însă ancheta dintr-un unghi greşit – încercase să descopere călăii, şi nu pe cel care îi angajase.

— Prea bine, îi spuse el lui Harris. Asta e tot.

— Până mâine.

— Nu, îi răspunse, Julian, clătinând din cap. Asta e tot. Am terminat cu povestea asta.

— Aţi terminat? repetă Harris, ridicându-se în picioare. Vreţi să spuneţi că abandonaţi ancheta, domnule? Că lăsaţi cazul nerezolvat?

Era evident că nu-i surâdea ideea, iar Julian îl admira pentru dăruirea sa. Dar nu puteau să mai meargă pe făgaşul acela, atâta timp cât nu ajungeau la niciun rezultat.

Şi nici nu-i putea oferi lui Harris informaţiile necesare abordării anchetei dintr-un unghi cu totul diferit. De aici încolo, Julian avea să pornească singur la luptă.

— Vreau să spun că nu mai am nevoie de serviciile tale, îi răspunse el. Trimite-mi un bilanţ al cheltuielilor şi onorariul tău, şi voi avea grijă să fii recompensat fără întârziere.

Harris deschise şi închise gura de câteva ori, de parcă ar fi vrut să protesteze. În cele din urmă, se răzgândi.

— Cum doriţi, domnule Bellamy, răspunse el, făcând o plecăciune superficială şi ieşind din cameră.

Rămas singur, Julian răsfoi scrisorile care zăceau pe birou. Cele mai multe dintre ele erau invitaţii de diverse genuri, ce conţineau toate formulele introductive, de la cele oficiale: „Ne dorim cu cordialitate să ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră…”, până la cele familiare: „Iubitule, soţul meu va fi plecat un timp…” Chiar dacă nu mai acceptase nici o invitaţie de luni de zile, ele continuau să vină zilnic.

Oftând obosit, le aruncă pe toate în şemineu. Oricum, nu răspundea niciodată. Apărea pur şi simplu la evenimentele mondene, unde şi când avea chef. Dar, ca o ironie a sorţii, tocmai această încălcare a etichetei îi sporea popularitatea. Căci, atunci când îşi făcea apariţia, o făcea cu măreţia unui rege, fie că erau de faţă o mulţime de oameni, fie doar un singur „spectator”.

Apariţiile lui Julian Bellamy, de care avea mereu grijă, se numărau printre deliciile aflate la mare căutare, precum castanele prăjite, cu ocazia Crăciunului, sau orgasmele simultane. Nici prea rare, ca să nu devină mitice, şi nici chiar la ordinea zilei, ca să nu devină plictisitoare. Întotdeauna satisfăcătoare, iar uneori sublime. Per ansamblu, o experienţă unde nimeni nu putea să mimeze ambivalenţa.

Cu excepţia lui Julian, fireşte. El mima ambivalenţa cu multă artă.

Era un talent pe care i-l împărtăşeau şi servitorii casei. Când Julian intră în dormitor, valetul său îl întâmpină din spatele paginilor unei gazete sportive.

— Bună dimineaţa, domnule.

— Bună dimineaţa, Dillard, îl salută el, pe un ton sec. Te rog, nu te deranja! Valetul îi răspunse cu un mormăit nedesluşit. Baia mea e gata? îl întrebă apoi.

— Cred că da, îi răspunse valetul, răsfoind paginile ziarului.

Dillard era cel mai neisprăvit şi mai inutil valet din Londra.

În mod normal, Julian le cerea oamenilor aflaţi în serviciul lui să dea dovadă de competenţă şi să fie eficienţi, dar când venea vorba de servitorii săi personali, făcea o excepţie. În casa lui, indolenţa şi lipsa de curiozitate constituiau un criteriu de angajare.

Julian îl ţinea pe Dillard doar de faţadă. Bine, nu pentru *faţada* lui. Deşi rolul de valet presupunea ca acesta să aibă grijă de stăpânul său sub toate aspectele – baie, bărbierit, ţinute vestimentare etc. —, Julian prefera să se ocupe singur, până în cele mai mici detalii, de înfăţişarea sa, lăsând în grija servitorilor doar spălatul rufelor, călcatul lor şi lustruitul încălţămintei.

Se aşeză pe o bancă şi îşi scoase cizmele.

— Mă duc la culcare, îi spuse el lui Dillard, punând încălţările deoparte. Nu vreau să fiu deranjat. Ai grijă să-mi lustruieşti cizmele până diseară!

Valetul îi răspunse cu un alt mormăit.

Julian îl lăsă să citească ziarul în continuare şi se îndreptă spre camera unde se afla garderoba lui. Era o încăpere mare, care fusese cândva dormitor. El o transformase însă în depozit de haine, mobilând-o cu etajere şi oglinzi. Îşi aruncă haina murdară în şemineu şi se dezbrăcă până la piele. După ce făcu în grabă o baie şi se bărbieri, îşi puse pe el un halat de mătase cu modele

orientale.

Îşi alese apoi cu multă grijă veşmintele pe care avea să le poarte în seara aceea. Puse deoparte, pentru a fi călcată, o vestă nouă, în nuanţe rubinii, împreună cu o haină de un albastru-închis, cu borduri arămii, şi o pereche de pantaloni de culoarea antracitului. Din cele şaisprezece pălării, alese una elegantă, din fetru, de culoare albastră, împodobită cu o bandă roşie. Combinaţia de culori era revoltătoare. Dar voia să atragă atenţia în seara aceea, poate mai mult decât de obicei.

Deşi se împotrivise iniţial propunerii lui Lily, îşi spuse până la urmă, după ce chibzuise îndelung, că ideea ei de a-şi face apariţia în lumea mondenă nu era deloc absurdă, ba dimpotrivă, avea chiar potenţial. Investigaţiile sale nu duceau nicăieri. Iar retragerea lui din viaţa publică îi oferise duşmanului său un sentiment de autosatisfacţie.

Încercând să-l ucidă pe Julian, cineva îl omorâse, în schimb, pe Leo – acesta era un fapt incontestabil. Dacă Julian voia să-i facă dreptate lui Leo, atunci trebuia să-l atragă din ascunzătoarea sa pe ticălosul care îi luase viaţa prietenului său, iar acest lucru îl putea face doar dacă juca rolul momelii.

Va începe, aşadar, cu petrecerea din seara aceea, apoi îşi va relua vizitele prin cluburi. Totul în termeni cordiali şi prietenoşi – chiar dacă asta însemna să stea cu botul pe labe în prezenţa lui Morland. Va fi cuminte şi docil pe parcursul celor trei seri pe care i le promisese lui Lily. Dar imediat ce-şi va relua locul în fruntea listei de invitaţi, iar pretendenţii la mâna lui Lily se vor înghesui s-o ceară de soţie… Julian Bellamy îşi va întinde capcana.

Deocamdată însă, Julian Bellamy avea să se ducă la culcare.

Odată ajuns în dormitorul său luxos, încuie uşa în urma lui şi rămase apoi în aşteptare. După câteva minute, convins fiind că nimeni nu-l pândea din umbră, străbătu

covorul cu modelul grecesc al labirintului şi, ocolind patul cu baldachin şi draperii din catifea stacojie, ajunse în faţa unei biblioteci din colţul cel mai îndepărtat al camerei. Trase de un mâner ascuns într-un cotlon de pe cel de-al treilea raft şi făcu un pas în spate, în timp ce o uşă se deschise în faţa lui.

De cealaltă parte a peretelui fals se afla o încăpere mică şi îngustă ce aparţinea clădirii din spate.

Cămăruţa adăpostea un raft pe care se odihneau mai multe cămăşi albe scrobite, câteva lavaliere şi nişte pantaloni în nuanţe neutre, frumos împăturiţi. Patru haine – una gri, una de un cenuşiu-închis, una neagră şi una de un albastru-închis – atârnau, prinse de nişte umeraşe din alamă. Alături se aflau şi două pălării.

Lăsându-şi halatul în dormitor, intră în cămăruţa tainică şi închise uşa după el. Julian Bellamy îşi încheiase rolul.

Acum intra în scenă James Bell.

Capitolul 4

Domnul James Bell nu angaja valeţi. Nici bucătari, nici majordomi, nici măcar un lacheu. Doar o servitoare, care venea să facă curăţenie de două ori pe săptămână. Era o femeie sărmană şi necăjită, neştiutoare de carte, care nu-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala.

Domnul Bell era însă un stăpân generos. El îi dădea servitoarei o sumă de trei ori mai mare decât se cuvenea în mod obişnuit, iar pe funcţionarii săi îi trata regeşte. Le plătea salariile la timp, oferindu-le anual creşteri salariate şi bonusuri de Crăciun. Angajaţii bine plătiţi nu pun întrebări şi nici nu se plâng.

Domnul Bell locuia în camerele de deasupra birourilor

sale şi ducea o viaţă excentrică. Deşi nimeni nu-i punea la îndoială dăruirea cu care îşi făcea treaba, funcţionarii nu ştiau niciodată când îşi făcea apariţia în birouri. Se zvonea că suferea frecvent de migrene. Uneori, când veneau dimineaţa la muncă, îl găseau deja la biroul său, adâncit în registrele contabile. Alteori, ca şi acum, apărea la serviciu abia după ora prânzului. Acest program dezorganizat îi obliga pe angajaţi să fie mereu prevăzători şi atenţi.

Domnul Bell purta haine obişnuite, care nu ieşeau cu nimic în evidenţă, dar bine croite. Îşi pieptăna părul negru cu cărare pe mijloc şi îl dădea cu pomadă, lipindu-l de pielea capului. „Cusurgiu”, l-ar putea descrie unii. „Plictisitor de moarte”, ar putea spune cei mai puţin binevoitori. Rar era văzut ieşind în lume fără pălărie şi fără ochelarii pe care îi purta tot timpul.

Lentilele erau din sticlă, fireşte, nu cu dioptrii. Julian nu purta ochelari ca să vadă. Ci ca să nu fie *văzut.*

Iar deghizarea se dovedise perfectă, căci juca deja acest rol de câţiva ani.

Era miezul zilei când intră în birourile funcţionarilor prin uşa din spate. Îi găsi pe cei opt angajaţi aplecaţi, ca de obicei, deasupra birourilor aşezate pe două rânduri. Aceştia se ridicară cu toţii în picioare şi îl salutară într-un glas:

— Bună ziua, domnule Bell.

El le răspunse dând din cap.

Băieţii însărcinaţi cu rolul de curieri îi aruncară priviri vinovate din colţul în care, până atunci, jucaseră zaruri. Julian se hotărî să treacă cu vederea mica lor infracţiune. Cel puţin deocamdată. Le va da de lucru de nu-şi vor mai vedea capul de atâta muncă.

— Întoarceţi-vă la treburile voastre! le spuse, retrăgându-se în biroul său – un loc izolat, situat în spatele sălii, prevăzut cu o fereastră înaltă, de unde putea supraveghea strada, dar şi cu draperii menite să-i ofere intimitate.

Pe plăcuţa de pe uşă stătea scris cu litere aurii: „J. Bell. Administrator, Aegis Investments”.

Din câte ştiau angajaţii lui, domnul Bell administra banii mai multor investitori bogaţi. Aceşti investitori anonimi – aristocraţi care, se spunea, nu-şi puteau ştirbi reputaţia asociindu-şi numele cu breasla negustorilor – îşi băgaseră averile în diverse afaceri, în special în fabricile de lână şi în cele textile din nord, dar şi în afacerile cu proprietăţi din marile oraşe ale Angliei. Domnul Bell controla şi administra operaţiunile acestor investiţii cu ajutorul funcţionarilor săi şi al unui secretar personal, întocmind cu regularitate rapoarte, pe care le trimitea superiorilor săi.

În realitate, domnul Bell nu avea superiori, iar investitorii erau, de fapt, unul singur: el însuşi. Julian deţinea nu doar fabricile din nord şi imobilele din Bristol, Oxford, York şi alte oraşe, ci şi clădirea care găzduia birourile companiei Aegis Investments, împreună cu locuinţele din spate. Era, fără doar şi poate, un om extrem de bogat. Iar taina acestei averi imense era doar unul dintre numeroasele secrete pe care le păzea cu străşnicie.

Dacă anumiţi oameni puternici ar afla modul în care reuşise să strângă o asemenea avere impresionantă şi ce avea de gând să facă cu ea…

Ştia prea bine ce l-ar aştepta, nu-i aşa? Acei oameni ar angaja nişte călăi să-l acosteze pe o stradă întunecată şi să-l bată până la ultima suflare.

Un fior îl străbătu din cap până în picioare, gândindu-se la Leo şi la chipul lui desfigurat.

Thatcher, secretarul său, îl urmă în birou, fluturând un vraf de hârtii.

— Corespondenţa de dimineaţă, domnule.

— Ce conţine?

— Un raport privind fluctuaţia preţurilor la vopseaua indigo, răspunse Thatcher, răsfoind scrisorile. O epistolă din

partea Societăţii de Binefacere pentru Oamenii Sărmani şi Merituoşi, care ne roagă să reînnoim contribuţia generoasă a investitorilor. Contractul de închiriere a proprietăţii din Dover. Şi corespondenţa trimisă de fabrici.

— Dă-mi-le pe acestea, iar celelalte lasă-le pe registrul de încasări! După aceea, poţi pleca.

Thatcher făcu ce i se ceru, ca întotdeauna.

Julian rupse sigiliul de ceară şi citi în fugă scrisoarea. El le cerea acum fabricilor să-i trimită, de două ori pe săptămână, raportul, pe care îl citea întotdeauna înaintea celorlalte scrisori. Muncitorii aveau moralul ridicat – îi raporta agentul său iar producţia mergea bine.

Toate veştile erau bune. După revoltele muncitorilor izbucnite la începutul anului, supraveghease cu multă atenţie activitatea fabricilor. Eforturile venite din afară de a băga zâzanie printre lucrătorii lui n-avuseseră prea mult succes. Şi nici nu era de mirare – muncitorii lui aveau cele mai mari simbrii din industria textilă din regiune, iar Julian făcea tot ce-i stătea în putinţă să le ofere siguranţa locurilor de muncă. Vizitase personal fiecare fabrică în parte ca să le spună angajaţilor că munca lor nu va fi înlocuită cu noile maşinării moderne.

Investeşte arătându-le puţină bunăvoinţă muncitorilor şi vei culege roadele unei producţii constante – era principiul după care Julian se călăuzea în afaceri. Nu înţelegea de ce nu adoptau acest concept şi ceilalţi proprietari de fabrici. Dar avea numai de câştigat din pierderile lor. Reputaţia de care se bucurau fabricile lui, clădită pe o producţie constantă, de cea mai bună calitate, era sursa multor contracte militare extrem de profitabile. Pe parcursul ultimului deceniu, mai bine de jumătate din soldaţii înrolaţi în armata britanică porniseră la luptă în uniformele croite din lâna companiei Aegis. Iar când căzuseră în luptă, rănile le fuseseră pansate cu feşe croite din ţesăturile Aegis.

Acum, când războaiele se încheiaseră, economia Angliei se afla în declin. Dar cei bogaţi aveau încă bani de cheltuit. Domnul James Bell se preocupa să aprovizioneze atelierele celor mai buni negustori de textile, postăvari şi tapiţeri din ţară cu materiale şi ţesături ce purtau semnătura companiei Aegis. Între timp, Julian Bellamy impunea tendinţele în modă, asigurându-le astfel negustorilor afaceri permanente.

Îl chemă din nou pe Thatcher.

— Uite! îi spuse el, punându-şi semnătura pe contractul de închiriere înainte de a i-l înmâna peste birou. Cu asta am terminat. Spune-le celor de la Societatea de Binefacere că vom reînnoi contribuţia, iar celor de la depozite să le trimită orice surplus de materiale!

— Da, domnule. Şi încă ceva – croitorii aşteaptă afară.

— Bine. Spune-le să poftească!

Schwartz şi Cobb intrară în birou, încărcaţi de schiţe şi modele. Salutându-i scurt din cap, Julian le făcu semn să-i arate ultimele desene. Julian n-o minţise pe Lily, cel puţin în privinţa asta. Ajunsese *târziu* la întâlnirea cu croitorii lui. Scandalos de târziu. Schiţele şi modelele din faţa lui reprezentau apogeul unui an întreg de pregătiri şi strategii, iar oamenii săi erau gata de luni de zile să treacă la fapte. Proiectele mai aveau nevoie doar de acordul lui final, înainte de stabilirea planului de producţie. Ceva îl făcuse totuşi să dea mereu înapoi. Ba schiţele nu erau corecte, ba vopselele nu erau bune, ba preţul lânii era prea ridicat... Şovăia, dintr-un motiv sau altul, să-şi dea acordul.

Încetează!

Şovăia dintr-un *singur* motiv. Unul singur.

Lily.

Parfumul ei de rozmarin îi îmbăta simţurile, iar amintirea genelor ei bogate îi tulbura gândurile. Îşi stăvili cu greu vâltoarea emoţiilor. Nu, nu aici. Nu putea să se gândească la ea aici. Indiferent de aventurile nocturne ale

lui Julian Bellamy, domnul James Bell nu avea timp pentru femei.

Şi niciunul din ei nu-şi putea permite să se gândească la dragoste.

*

— Am spus o minciună cumplită astăzi, zise Lily, îmbrăţişându-şi cu putere gazda în salonul de recepţie al ducelui de Morland. De fapt, am spus mai multe minciuni, mărturisi ea.

— Serios? o întrebă Amelia, eliberându-se din îmbrăţişarea ei. Nu prea îţi stă în fire să faci asta.

— Aşa e. Clătinând cu tristeţe din cap, Lily o strânse pe prietena ei de braţ cu un gest rugător. Am venit să-ţi cer ajutorul, Amelia. Trebuie să transform minciunile în adevăr. Măcar o parte din ele.

— Abia aştept să aflu despre ce e vorba. Nu mi se întâmplă prea des să fiu implicată în intrigi clandestine. Dar mai întâi, trage-ţi sufletul şi bea nişte ceai!

Inima care îi bătea frenetic în piept îi spunea că nu avea timp de pierdut. Dar n-ar fi avut nimic de câştigat dacă ar fi răspuns invitaţiei Ameliei printr-o bădărănie. Iar astăzi, trebuia să-i ceară o favoare covârşitoare.

Amelia o conduse spre două fotolii franţuzeşti aşezate în dreptul unei ferestre înalte, cu perdele din dantelă. Pe o măsuţă situată între cele două fotolii se aflau un serviciu de ceai şi un platou cu aperitive. Casa era întruchiparea rafinamentului şi a bunului-gust, lucru cât se poate de firesc, dacă ţinem seama de talentul înnăscut al Ameliei de a administra gospodăria. Când Lily se aşează pe fotoliu, era cât pe ce să alunece de pe tapiţeria de mătase, aşa era de moale şi de fină.

— Ce vânt v-aduce în oraş? întrebă Lily, în timp ce prietena ei turna ceaiul. Am crezut că o să rămâneţi în

Cambridgeshire până la naşterea bebeluşului.

Amelia puse un cubuleţ de zahăr în ceaşcă şi amestecă.

— A fost dorinţa lui Spencer să ne întoarcem la Londra. Când o să mi se apropie sorocul, vrea să fiu cât mai aproape de cei mai buni doctori şi specialişti, spuse ea, ridicând din umeri şi oferindu-i lui Lily ceaşca de ceai. Nu contează că este proprietarul celei mai mari ferme de cai din Anglia şi a adus pe lume sute de mânji. Când e vorba de copilul lui, devine un pachet de nervi.

— Asta dovedeşte încă o dată cât te mult te iubeşte. În ciuda firii autoritare a ducelui, Lily bănuise de la bun început că va fi un soţ surprinzător de blând pentru Amelia. Şi se părea că avusese dreptate. Nu mă pricep prea bine la treburile astea, spuse Lily, dar mi se pare că eşti întruchiparea sănătăţii. Şi nu doar a sănătăţii, ci şi a împlinirii adevărate.

Amelia *radia* de fericire prin toţi porii – de la chipul surâzător, până la abdomenul uşor bombat. Lily simţi atunci un fior de invidie. Poate că acesta era motivul real pentru care se izolase de prietenele ei de-a lungul anilor. Ele se căsătoriseră, rând pe rând, şi deveniseră apoi mame. Chiar dacă îl adorase pe Leo şi ţinea la independenţa ei financiară, Lily îşi dorea şi ea uneori să aibă ce aveau prietenele ei.

— Mă simt bine, îi răspunse cu modestie Amelia, luând în mână ceaşca de ceai. Nu mai am greţuri. Sunt mult mai norocoasă decât multe alte femei aflate în aceeaşi situaţie ca mine.

Luară o înghiţitură de ceai.

După ce lăsară ceşcuţele pe farfurioare, Lily se uită nerăbdătoare la prietena ei, aşteptând ca aceasta s-o ia la întrebări. Trecură astfel câteva clipe. Aruncă o privire neliniştită spre orologiul care marca implacabil trecerea timpului, devenind tot mai îngrijorată odată cu fiecare

mişcare a pendulului.

— Ei bine… spuse ea, dregându-şi glasul.

— Da? îi răspunse Amelia, ridicând din sprâncene şi zâmbindu-i cu blândeţe. Uitase oare de mărturisirea pe care i-o făcuse Lily, sau făcea pur şi simplu pe mironosiţa? Exact în clipa în care Lily se întreba dacă trebuia s-o ia de la început, Amelia îşi aminti deodată de spusele prietenei sale. O, da! exclamă ea, lăsând ceaşca pe farfurie ca să-şi agite mâinile prin aer. Ai spus o minciună, sau chiar mai multe, şi acum ai nevoie de ajutorul meu. Îmi pare nespus de rău, draga mea, continuă ea, aplecându-se în faţă pe scaun. Cred că sarcina e de vină. Îmi întăreşte unghiile, dar îmi slăbeşte memoria. Spune-mi, te rog, cu ce pot să te ajut!

— E vorba de Julian, îi răspunse Lily, uşurată. Este încă obsedat să-i găsească pe ucigaşii lui Leo, lăsând la o parte orice altceva. Bântuie străzile toată noaptea. Abia dacă mai mănâncă sau dacă doarme vreun pic. Îşi neglijează prietenii şi refuză toate invitaţiile. Calcă pe urmele lui Leo, şi eu nu ştiu cum să-l împiedic. O să-l urmeze în curând în mormânt. Poate că e o idee copilărească, dar mă tot gândesc că… dacă aş putea să-l atrag din nou în societate… poate că ar redeveni vechiul Julian, vesel şi nepăsător.

— Continuă! o îndemnă Amelia, dând din cap.

— De dimineaţă, ne-am cam… certat. În cele din urmă, i-am smuls o promisiune. A acceptat să mă însoţească la trei evenimente mondene. I-am spus vrute şi nevrute – că vreau să mă bucur din nou de viaţă şi că mă gândesc la măritiş, când, de fapt, tot ce-mi doresc cu adevărat este să-l feresc pe Julian din calea pericolelor. Şi pentru că nu voiam să mai tărăgănez lucrurile prea mult, i-am spus că primul eveniment va avea loc în seara asta.

— Înţeleg, spuse Amelia.

Nu, nu înţelegea încă.

— Aici am minţit, continuă Lily, muşcându-şi buza. I-am spus că tu şi Spencer organizaţi un dineu.

— Un dineu? În seara asta? întrebă Amelia, uitându-se la ceas. O, Doamne! Dar e deja două şi jumătate.

Lily o apucă de mâini pe prietena ei.

— Ştiu că e un deranj extraordinar, cu atât mai mult cu cât te afli într-o stare extrem de delicată. Dar crede-mă că doar gândul înspăimântător ca lui Julian să i se întâmple ceva m-a făcut să-ţi propun asta. Nu trebuie să fie ceva grandios. Şi, în plus, te voi ajuta şi eu cu tot ce pot – mâncare, băutură, servitori…

— Meniul şi servitorii nu sunt o problemă. Am oameni suficienţi şi provizii din belşug. Dar nu prea ştiu cum să trimit invitaţiile într-un timp atât de scurt… spuse Amelia, cu o grimasă pe chip. Apoi, trebuie să vorbesc şi cu Spencer. Urăşte petrecerile.

— Poate ar trebui să-i explici care este motivul.

— Să-i spun că trebuie să organizeze o petrecere ca să-i salveze viaţa lui Julian Bellamy? spuse Amelia, clătinând din cap. Iartă-mă, dar nu cred că argumentul ăsta îi va înmuia inima. Doar ştii foarte bine că Spencer şi domnul Bellamy nu se plac deloc.

— N-ai putea să-l convingi altfel? întrebă Lily, cu o strângere de inimă.

— Am armele mele de convingere, spuse Amelia, cu o privire seducătoare. Dar, din păcate, el nu e singurul motiv de îngrijorare, continuă ea, afişând o expresie gravă pe chip. Apoi, îşi trase scaunul mai aproape şi adoptă un ton confidenţial: îmi pare rău, Lily. Crede-mă că aş vrea să te ajut! Dar ora târzie şi şovăiala soţului meu nu sunt singurele obstacole. Ce-ţi voi spune acum va trebui să rămână între noi, ai înţeles?

Lily dădu din cap, încurajând-o să continue.

— Vorbeşte mai rar, te rog! îi spuse ea, concentrându-se cu atenţie asupra buzelor prietenei sale.

— N-am venit singuri la Londra. Îţi mai aminteşti vara trecută, pe care am petrecut-o cu toţii în Briarbank şi…

Amelia îşi întoarse dintr-odată capul, de parcă ar fi strigat-o cineva.

Lily privi peste umărul Ameliei. O fată stătea în pragul uşii. Era Claudia Dumarque, verişoara şi pupila ducelui de Morland. Claudia era extrem de ciudată – un amalgam de răzvrătire şi sensibilitate –, dar Lily punea acest lucru pe seama vârstei ei fragede, împlinise cincisprezece ani, sau, cel puţin, atât ştia Lily că avea vara trecută când fuseseră cu toţii la casa Ameliei din Gloucestershire. Poate că făcuse deja şaisprezece ani. Indiferent de vârsta exactă, era foarte tânără.

Şi era însărcinată. Având o burtă imensă.

Lily rămase cu gura căscată.

Când intră în cameră, Claudia îi spuse ceva Ameliei. Rochia largă pe care o purta se umfla şi se lărgea şi mai mult în timpul mersului. Probabil că sorocul îi era aproape.

— N-am ştiut că ai musafiri, spuse fata, oprindu-se în faţa lor. Îmi căutam… Se opri în loc, cu ochii aţintiţi asupra lui Lily. Schiţă un zâmbet timid, ce-i făcu gropiţe în obraji. O, Doamne, Lady Lily, nu sunt fantomă! Sunt doar însărcinată. Lily închise gura, simţind cum obrajii îi iau foc. O privise pe sărmana fată ca pe o fiinţă târâtoare ce-şi făcuse apariţia printr-o crăpătură din pereţi. N-ai apucat să-i spui? o întrebă ea pe Amelia.

— Nu încă, îi răspunse Amelia, cerându-i iertare lui Lily din priviri.

Lily îşi reveni, în cele din urmă, din şoc.

— Îmi pare bine să te revăd, Claudia, spuse ea, îmbrăţişând-o – atât cât îi permise burta imensă – şi sărutând-o uşor pe obraz. Eşti bine, nu?

O întrebare cât se poate de stupidă! Ce răspuns ar putea să-i dea? Avea cel mult şaisprezece ani şi era însărcinată, fără să fie căsătorită – nu avea cum să se simtă

prea bine.

— Da, dată fiind situaţia…

— Vrei să bei un ceai cu noi? o întrebă Lily, făcându-i semn să se aşeze lângă ele.

— Nu, mulţumesc. Mă duc să mă odihnesc puţin. Îmi căutam cartea, dar probabil că am lăsat-o sus. Vă rog să mă iertaţi, Lady Lily, spuse ea, salutând-o din cap fără să mai facă o reverenţă.

— Stai puţin! îi spuse Amelia lui Lily, făcându-i semn cu mâna s-o aştepte.

Lily se aşează din nou pe scaun, iar Amelia o însoţi pe tânăra ei pupilă. Urcară împreună treptele impunătoare, în timp ce Claudia se rezema cu o mână de balustradă, iar cu cealaltă de umărul Ameliei.

Dezlipindu-şi privirea de la ele, Lily îşi turnă încă o ceaşcă de ceai. Nu voia să mai fie surprinsă holbându-se cu gura căscată.

După câteva clipe, Amelia îşi ocupă din nou locul în faţa lui Lily.

— Aşadar… spuse ea.

— Aşadar…? repetă Lily.

Dar odată ce începu să-şi depene povestea, Amelia îşi descătuşă şi vâltoarea sentimentelor. Din păcate însă, lui Lily îi era tot mai greu s-o înţeleagă, căci povestea se derula într-un ritm ameţitor, cu turnuri de fraze şi cascade de cuvinte. Deşi nu reuşise să înţeleagă tot ce-i spusese prietena ei, Lily prinsese esenţa: Claudia fusese sedusă de unul dintre dascălii săi. Iar comportamentul ei ciudat din vara aceea petrecută la Briarbank fusese, se părea, consecinţa sarcinii ei nedorite. Sărmana fată îşi ascunsese condiţia de ochii tuturor.

În cele din urmă, povestea Ameliei începu să se desfăşoare într-un ritm ceva mai lent.

— *Am venit,* aşadar, la Londra ca să fim într-adevăr cât mai aproape de cei mai buni specialişti, dar nu pentru

mine. Sarcina mea a decurs bine până acum, dar Claudia a suferit episoade de sângerări, însoţite de dureri. Cel puţin aici, putem apela la cei mai buni doctori.

— O, Doamne! exclamă Lily, încercând să perceapă toate informaţiile. Ce situaţie dificilă!

— Claudia este ţintuită în casă. Până acum, am ţinut totul secret. Ni s-a părut cel mai chibzuit lucru, de vreme ce nu ştim încă dacă va păstra sau nu copilul.

Lily se întrebă pentru o clipă dacă Amelia se referea la varianta ca tânăra mamă să-şi dea pruncul unei familii adoptive sau la posibilitatea de a da naştere unui copil mort. Poate că se referea la amândouă, îşi spuse ea.

— Mi se pare că mi-ai spus că nu ţi se întâmplă prea des să fii implicată în intrigi clandestine.

— În ultimul timp, mi se *întâmplă* cam des, răspunse Amelia, ridicând din umeri. În Cambridgeshire, sărmanul Spencer înnebunea de griji, dar se refugia în grajduri, printre caii săi. Acum, este ţintuit într-o casă din Londra, departe de refugiul său, împreună cu două femei însărcinate, dintre care una este bolnavă… Nu e uşor nici pentru el. Aşa că ideea organizării unui dineu nu e printre cele mai bune.

— Da, fireşte. Înţeleg prea bine.

— Eşti dezamăgită, spuse Amelia, împletindu-şi degetele cu cele ale lui Lily şi strângându-i-le uşor.

— Nu, chiar deloc, minţi Lily cu seninătate. Era doar o idee, şi încă una proastă. O s-o facem altă dată. O să-i trimit un bilet lui Julian în care o să-i spun că dineul din seara asta s-a amânat.

„Şi sper să nu-l găsesc mort a doua zi de dimineaţă.”

Închise ochii şi văzu cum pete roşii îi înotau printre pleoapele închise. În aceleaşi nuanţe stacojii ca şi sângele lui.

Când Amelia îi puse o mână pe braţ, într-un gest de îmbărbătare, Lily nu-şi mai putu stăvili lacrimile, care îi

brăzdau obrajii în cascadă. Începu apoi să plângă în hohote pe umărul Ameliei.

— Îmi pare rău, spuse ea. Dar îmi fac griji pentru el. De dimineaţă, chiar înainte de ivirea zorilor, un negustor ambulant l-a adus în pragul casei noastre. Se prăbuşise pe stradă şi sângera, iar pentru o clipă… Toate temerile cu care se luptase în acele ore ale dimineţii îi cotropeau sufletul cu şi mai multă violenţă. De data aceasta însă, capitulă în faţa durerii cumplite ce-i mistuia sufletul, lăsând-o pe prietena ei să-i aline inima frântă şi să-i şteargă şuvoiul de lacrimi. Când reuşi să-şi stăvilească emoţiile, Lily spuse: Pentru o clipă, am fost convinsă că a murit. La fel ca Leo.

— Draga mea, zise Amelia, cu ochii în lacrimi, oferindu-i o batistă. Acum e bine? Domnul Bellamy?

— Da, îi răspunse Lily, ştergându-şi ochii. A avut doar o rană superficială, pe care a căpătat-o într-o îmbulzeală în timpul unui meci de box. Frecventează cu încăpăţânare toate sporturile astea sângeroase. Ori de câte ori se organizează vreo luptă – între oameni sau animale – se duce s-o vadă, în speranţa că îi va găsi pe ucigaşii lui Leo. Mă tem însă că va fi şi el ucis. Au trecut deja cinci luni. Nu înţeleg de ce nu renunţă.

— Se simte responsabil. Asta ne-a spus în noaptea aceea. Ar fi trebuit să fie cu Leo şi crede cu tărie că, dacă ar fi fost lângă el, ar fi împiedicat comiterea crimei.

— Crede cumva că are exclusivitate de drepturi în ceea ce priveşte regretele? întrebă Lily, printre suspine. Nu-şi dă seama că şi pe mine mă macină în fiecare zi aceleaşi remuşcări? Ar fi trebuit să-l rog să rămână acasă, îmi spun mereu. Ar fi trebuit să insist să ia trăsura familiei în locul unei birje. Ar fi trebuit să-l însoţesc în noaptea aceea. Nu contează că sunt o femeie cu o constituţie firavă. Dacă aş fi fost cu Leo pe aleea aceea întunecată, m-aş fi luptat cu asasinii lui cu toate armele pe care le aveam la dispoziţie –

mânie, putere, dinţi sau unghii. Aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat în putinţă să-l salvez pe fratele meu, chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi dau viaţa pentru el. Un hohot de plâns îi scăpă printre buze, iar Amelia o strânse de mână. Şi acum, continuă Lily, am senzaţia că îl privesc pe Julian rătăcind pe aceeaşi alee pe care Leo şi-a pierdut viaţa. De data asta însă, totul se întâmplă mult mai lent – asta este singura diferenţă. Iar eu sunt obligată să urmăresc totul de la distanţă şi să văd neputincioasă cum se apropie de pericol cu fiecare pas pe care îl face. Indiferent cât de tare îl strig, nu-mi răspunde. Iar azi-dimineaţă… în dimineaţa aceea, totul se schimbase. Îi ţinuse în braţe trupul fără vlagă, simţind cum sângele i se prelingea printre degete. Şi totul culminase cu sărutul lui deznădăjduit… Care transformase probabilitatea pericolului în certitudine. Refuza să stea cu mâinile în sân şi să-l privească pe Julian cum se îndrepta spre propria pieire. De data aceasta, se va lupta cu toate puterile ei, îşi spuse Lily, încleştându-şi mâinile în pumni. Înainte de moartea lui Leo, continuă ea, Julian îşi trăia viaţa din plin, distrându-se ca nimeni altul. Îi plăceau balurile, teatrul, cluburile şi compania prietenilor lui. Trebuie să-l atrag din nou în această lume, ca să-l fac să-şi amintească tot ce pierde. De vreme ce petrecerea din seara asta nu va mai avea loc…

— Stai! spuse Amelia, cu fermitate. Petrecerea va avea loc. Vom avea grijă să aibă loc.

— Vorbeşti serios? întrebă Lily, plină de speranţă. Cum rămâne însă cu ducele? Şi cu Claudia?

— Lasă totul în seama mea! Claudia va rămâne în camera ei. Dar trebuie să te previn că meniul va fi cât se poate de simplu. Şi nici nu-ţi pot promite că Spencer va fi un amfitrion prea amabil.

— Asta nici nu mai contează. Poate că ar fi mai bine dacă el şi Julian ar sta în camere separate, spuse ea, strângându-i mâna prietenei sale. Nici nu-ţi pot spune ce

înseamnă gestul tău pentru mine.

— Plăcerea e de partea mea. Îmi place să dau petreceri, dar nu am ocazia s-o fac prea des. Pe cine ai vrea să invit?

Lily căzu pe gânduri.

— Ştiu că s-ar putea să fie greu, ţinând seama de răstimpul scurt pe care îl ai la dispoziţie, spuse ea în cele din urmă. Dar crezi că ai avea şansa să găseşti vreun grup de celibatari buni de însurătoare?

— Cu cine crezi că vorbeşti? întrebă Amelia, izbucnind în râs. Cu nici cinci luni în urmă, îngroşam rândurile fetelor bătrâne, fără niciun pretendent.

— I-am promis lui Julian că, dacă va accepta să mă însoţească la evenimentele mondene, voi lua în calcul şi varianta căsătoriei. N-am nici cea mai mică intenţie să mă mărit şi nici dorinţa de a le da speranţe false domnilor sau de a le atrage atenţia… Sună cumplit ce spun, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, îi răspunse Amelia, cu un licăr vesel în ochi. Stai să văd dacă am înţeles bine! Vrei să găsesc nişte marionete masculine care să ocupe locurile la masă. Aceştia trebuie să fie prezentabili şi buni de însurătoare, dar şi flămânzi sau foarte singuri, ca să vină la petrecere într-un timp atât de scurt, nu-i aşa?

— Ei bine… spuse Lily, ridicând din umeri, da.

Amelia zâmbi şi o bătu pe Lily uşor pe umăr.

— Draga mea, se pare că astăzi ai noroc.

Capitolul 5

Albastrul era culoarea serii.

Scrutând cu privirea salonul familiei Morland, Lily observă că invitaţii purtau veşminte în toate nuanţele de albastru. Rochia ei simplă era croită din mătase indigo,

culoare potrivită pentru o persoană în doliu. Amelia purta o rochie splendidă, din satin, în tonalităţile florilor de saschiu. Nuanţele strălucitoare ale faldurilor îi scoteau ochii în evidenţă. Ducele stătea lângă soţia lui şi o ţinea lejer de după talie, fracul lui impecabil părând negru, deşi, la o privire mai atentă, Lily bănui că era de un albastru-închis.

Văzu apoi, printre invitaţi, cinci ofiţeri din Marina Regală, îmbrăcaţi în ţinuta oficială. Peste tot unde îşi întorcea privirea, vedea cum vipuştile şi nasturii aurii captau lumina candelabrului, strălucind ca nişte steluţe pe cerul bleumarin.

Din păcate, mai lipsea o singură nuanţă pentru ca tabloul să fie desăvârşit – tonalitatea albastră de cobalt ce-i definea ochii lui Julian. Amânaseră deja cu o jumătate de oră punerea mesei, iar el încă nu venise. Lily pendula între teama pentru viaţa lui şi dorinţa de a-l răni cu mâna ei. Cum putea s-o abandoneze în felul acela? Nu înţelegea oare ce provocare extraordinară avea să fie pentru ea seara aceea? Nu mai fusese de luni de zile la un dineu unde invitaţii îi erau complet necunoscuţi. Şi niciodată fără Leo. Pretutindeni în jurul ei conversaţiile înmugureau, înfloreau, se ofileau şi se stingeau, dând naştere unor noi subiecte de discuţie. Se simţea complet pierdută în jungla bogată a conversaţiilor. Din privirile încărcate de regrete ale Ameliei, Lily înţelegea că prietena ei ar fi vrut s-o ajute mai mult. Dar, din păcate, îndatoririle ei de gazdă o împiedicau să-i fie mereu alături.

Lily trebuia, aşadar, să se descurce singură.

Dar nu asta îi spusese oare cu insistenţă lui Julian? Că se descurca singură? Şi asta avea să şi facă.

Îndreptându-şi umerii şi schiţând un zâmbet politicos, Lily începu să caute un chip familiar. Ofiţerul cu părul blond, care stătea la fereastră, era Michael d’Orsay, unul dintre cei cinci fraţi ai Ameliei. De la băiatul ciufulit, al cărui păr refuza să se aşeze în vreun fel, aşa cum îl cunoscuse

Lily în Gloucestershire, ajunsese acum căpitan de rangul trei.

— Mă bucur nespus de mult să te revăd, îi spuse ea. Ce noroc extraordinar că vaporul vostru tocmai s-a întors! Şi ce bine că ţi-ai adus şi prietenii!

Ce idee minunată avusese Amelia să-i invite! îşi spuse apoi în gând. Unde altundeva decât în Marina Regală ai fi putut să găseşti un grup de tineri respectabili şi buni de însurătoare, dornici de petrecere, după şase luni petrecute pe mare?

— Şi mie îmi pare bine să te revăd, îi răspunse el, cu o expresie gravă pe chip. Îmi pare rău pentru Leo.

— Îţi mulţumesc. Ştiu că tu înţelegi prea bine durerea pierderii unui frate.

Hugh d'Orsay îşi pierduse viaţa la Waterloo.

— Da. Dar moartea lui Leo… a survenit pe neaşteptate. O adevărată tragedie.

Tristeţea îi învălui chipul, făcându-l să pară mai bătrân decât cei douăzeci şi opt de ani pe care îi purta pe umeri. Dintre toţi fraţii d'Orsay, ea şi Leo se simţiseră mai apropiaţi de Michael, pentru că toţi trei erau de aceeaşi vârstă. El şi Leo fuseseră împreună la Eton.

Lily nu voia să-i ignore sentimentele lui Michael, dar nu putea să vorbească acum despre Leo. Indiferent cât de rar îşi făcea apariţia în societate, se întâmpla adesea să întâlnească pe cineva pentru care moartea fratelui ei să reprezinte o noutate. Ori de câte ori avea senzaţia că suferinţa începuse cumva să i se ostoiască, apărea cineva care răsucea din nou cuţitul în rană. Iar persoana respectivă voia să vorbească despre fratele ei şi să-i deplângă moartea timpurie – lucru cât se poate de firesc, de vreme ce fratele ei se bucurase de dragostea şi aprecierea celor din jur –, dar aceste discuţii îi sfâşiau de fiecare dată sufletul lui Lily. În seara aceea, n-ar mai fi putut să facă faţă unui nou val de durere.

Scrută salonul cu privirea, încercând să găsească orice altceva care să-i abată gândurile negre. Şi îl găsi. Toată tristeţea păru să se spulbere brusc în faţa unui zâmbet provocator. Acesta îi aparţinea unui ofiţer înalt şi bine făcut, acoperit din cap până în picioare cu trese şi vipuşti aurii. Nu era un bărbat extraordinar de chipeş, dar nu era nici slut. Avea nişte ochi inteligenţi şi jucăuşi.

Şi se îndrepta direct spre ea.

Lily simţea fiori prin tot trupul.

— Le-ai spus prietenilor tăi despre infirmitatea mea? îl întrebă ea în şoaptă pe Michael.

El clătină din cap, cerându-i iertare din priviri.

— Ar fi trebuit s-o fac? N-am ştiut dacă…

Înainte ca ea să-i răspundă, se şi treziră cu ofiţerul lângă ei.

— D'Orsay, spuse el, cu ochii aţintiţi asupra lui Lily, văd că ai de gând s-o ţii toată noaptea alături de tine pe această doamnă încântătoare. Va trebui, aşadar, să fac uz de rangul şi autoritatea mea.

Lily îşi fixase privirea asupra buzelor lui Michael. Îi era greu să desluşească numele oamenilor, pentru că ele nu aveau legătură cu un anume context.

— Lady Lily Chatwick, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu superiorul meu, domnul comandat…

La naiba! Îl ratase. Îl chema Merriman? Sau poate Barryman? În timp ce comandantul făcea o reverenţă în faţa ei, Lily îi analiza cu atenţie ţinuta. Poate că avea numele gravat pe o cataramă sau pe teaca săbiei. Dar nu era oare mai rău să fii prins holbându-te la cineva decât să nu-i ştii numele?

— Mă bucur să vă cunosc, domnule comandant, îi răspunse ea, oferindu-i mâna.

Măcar îi cunoştea rangul. Slavă Domnului că ştia ierarhia militară!

Şi slavă Domnului că Amelia îi sări în ajutor câteva

clipe mai târziu, când ea şi ducele se apropiară de grupul lor!

Amelia o luă pe Lily de braţ, trăgând-o deoparte.

— Nu cred că pot să mai amân masa prea mult. Să-l aşteptăm în continuare pe domnul Bellamy?

— Nu, îi răspunse Lily, oftând dezamăgită. N-o mai amânăm.

Pe chipul ducelui de Morland se citea nemulţumirea.

— Îl urăsc pe omul ăla, spuse el, golind un pahar de whisky.

Lily se simţea îngrozitor. Ştia că ducelui nu-i plăceau petrecerile, iar ea îl obligase să organizeze un dineu – şi încă într-un răstimp atât de scurt. Iar oaspetele de onoare – sau, mai degrabă, de *dezonoare* – nici nu se deranjase să-şi facă apariţia.

Amelia îşi invită oaspeţii la masă. Lily se trezi deodată alături de comandant, care îi oferi braţul într-un iureş de cuvinte al căror înţeles rămase criptic pentru Lily. Ea se mulţumi să-i zâmbească şi să-i răspundă dând din cap, rugându-se cu ardoare ca el să nu-i fi mărturisit că suferea de vreo boală grea sau să-i fi povestit despre arta culinară a canibalilor dintr-un ţinut uitat de lume.

Când intrară în sufragerie, Amelia îşi pofti invitaţii să ia loc la masă, arătându-le, fiecăruia în parte, unde să se aşeze. Ducele ocupă, firește, locul din capul mesei, iar Amelia se aşeză lângă el, în partea stângă, urmată de Michael. Comandantului îi reveni locul de onoare din partea dreaptă a ducelui. Lily se aşeză lângă el, având-l în faţă pe Michael.

— Şase domni şi doar două doamne, spuse Amelia. Balanţa este cât se poate de dezechilibrată. Un punct în minus pentru mine ca amfitrioană.

— Raportul este mult mai favorabil decât suntem noi obişnuiţi pe mare, îi răspunse Michael.

Comandantul îi spuse ceva, dar Lily îşi întoarse capul

prea târziu. Îi pierduse din nou replica.

Michael îi observă nedumerirea şi îi explică:

— Bunul nostru comandant spune că tu şi sora mea sunteţi de-a dreptul încântătoare, astfel încât prezenţa voastră compensează lipsa altor doamne şi echilibrează balanţa.

— Asta până la sosirea domnului Bellamy, spuse Lily, zâmbind.

Dacă avea să sosească. Gândul o făcu să arunce o privire spre scaunul neocupat din dreapta ei. Absenţa lui îi dezechilibra şi ei balanţa. Privea locul gol cu disperare şi mânie, de parcă Julian s-ar fi putut materializa din ţesătura de damasc, dacă Lily îşi dorea asta cu ardoare. Îi promisese că va veni. Îşi dăduse cuvântul.

Dezlipindu-şi privirea de la scaunul lui, le aruncă un zâmbet abia schiţat celor trei tineri locotenenţi care stăteau în celălalt capăt al mesei. Ei încetară să se mai uite cu tristeţe la farfuriile goale şi îi zâmbiră la rândul lor. Erau atât de tineri şi atât de flămânzi. Niciunul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani. Când făcuse cunoştinţă cu ei, ceva mai devreme, se împiedicaseră practic unul de altul, dornici să-i strângă mâna. Acum, după ce îi salută din cap, ei îi răspunseră cu toţii, vorbind şi râzând unii cu ceilalţi.

Dar Lily pierdu din nou tâlcul vorbelor lor.

Pe sub masă, îşi strânse mâinile în pumni, copleşită de frustrare. Niciodată nu i se întâmpla asta în compania lui Julian. Reuşea mult mai uşor să-i citească cuvintele de pe buze, poate pentru că era extrem de expresiv. Nu prindea chiar toate cuvintele, dar înţelegea întotdeauna ce voia să spună. Julian părea să ştie ce să facă. Atunci când stăteau de vorbă, se aşeza mereu în faţa ei, nu vorbea niciodată prea repede şi nici cu subînţelesuri şi îşi repeta spusele chiar înainte ca ea să-l roage să facă asta.

Dar Julian avea un avantaj în faţa tinerilor ofiţeri. Ştia că Lily era surdă.

Ea se hotărî brusc şi trecu iute la fapte, pentru a nu se răzgândi. Punându-şi mâinile pe masă, se ridică în picioare. Bărbaţii se uitară unii la alţii, apoi îşi. Împinseră scaunele şi se ridicară şi ei în picioare, aşa cum cerea eticheta.

— Nu, vă rog, le spuse Lily, făcându-le semn să rămână pe scaune. Vreau să vă spun ceva, dar nu va dura mai mult de câteva clipe. Rezistă impulsului de a-şi duce mâna la gât, sperând că lecţiile de oratorie pe care le urmase în trecut se vor dovedi acum salutare. Vechii mei prieteni ştiu acest lucru, dar nici pentru cei noi nu este o noutate… Mi-am pierdut auzul acum câţiva ani, în urma unei febre puternice. Sunt surdă. Dispoziţia oaspeţilor se schimbă pe loc. Admiraţia cu care o priviseră până atunci se preschimbă, într-o clipită, în pură curiozitate. La fel ca vizitatorii unei grădini botanice, care treceau de la un mănunchi de trandafiri roz, de o frumuseţe rară, la nişte plante carnivore din Amazonia. Invitaţii o priveau cu toţii cu gura căscată şi cu capetele aplecate într-o parte. Lily trase adânc aer în piept, apoi continuă: Pot să citesc cuvintele de pe buze, dar mi-este greu să înţeleg conversaţiile purtate în grupuri. Tot ce vă rog este ca – atunci când vreţi să vorbiţi *cu* mine – să staţi cu faţa spre mine şi să rostiţi cuvintele cât mai clar cu putinţă. Dacă vreţi doar să vorbiţi *despre* mine, atunci… o puteţi face, fără teama că v-aş putea auzi. Un ofiţer cu părul roşcat începu să chicotească, apoi îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi chicotelile. O expresie îngrozită i se citea în ochi. Nu e nicio problemă, îl linişti ea, aşezându-se pe scaun. Puteţi să râdeţi. Am spus-o ca pe o glumă. Nu e cazul să umblaţi cu mănuşi în preajma mea, doar ca nu cumva să-mi răniţi sentimentele.

Comandantul îi atinse uşor mâna, ca să-i atragă atenţia.

— Dar noi suntem ofiţeri în Marina Regală. Este datoria noastră să vă protejăm. Am da dovadă de o grosolănie crasă dacă vreunul dintre noi v-ar vorbi pe la

spate, spuse el, adresându-li-se apoi locotenenţilor: Dacă vreţi să vorbiţi – cu oricine de la această masă – vă veţi ridica în picioare şi veţi sta cu faţa spre Lady Lily. Şi aveţi grijă să vorbiţi pe rând!

— Domnule comandant, spuse Lily, nu este nevoie să fiţi atât de drastic.

— Poate că nu. Dar s-ar putea să fie amuzant, îi răspunse el, făcându-i cu ochiul în timp ce îşi luă paharul gol de vin. Îi vom pune la încercare pe tinerii noştri ofiţeri. Apoi, aplecându-şi capul într-o parte, îi întrebă cu glas tare: Domnilor locotenenţi, care dintre voi doreşte să bea vin?

Lily îşi întoarse capul la timp ca să-i surprindă pe cei trei tineri ofiţeri schimbând priviri frenetice. În cele din urmă, locotenentul cu părul roşcat se ridică în picioare, cu faţa spre Lily, şi spuse:

— Eu aş bea, bucuros, nişte vin, domnule.

Un alt ofiţer se ridică şi el în picioare.

— Dacă îmi permiteţi, domnule, dumneavoastră şi gazdele noastre de seamă, şi eu aş vrea nişte vin.

Cel mai tânăr dintre ei, un băieţandru cu părul vâlvoi, în stilul promovat de Julian, se ridică, zâmbind, în picioare şi spuse simplu:

— Şi eu.

Apoi se aşează din nou pe scaun.

Lily izbucni în râs, mai mult de nervi decât de amuzamentul situaţiei.

Comandantul îşi atinse mâneca de a ei şi, privind-o cu un licăr vesel în ochi, strigă cu o voce puternică:

— Domnilor ofiţeri! Roşu sau alb?

Cel cu părul roşcat preluă din nou iniţiativa şi răspunse:

— Roşu. Desigur, adăugă el, zâmbindu-i lui Lily.

— Alb, spuse cel de-al doilea.

Al treilea sări în picioare şi răspunse cu patos:

— Şi alb, şi roşu, dacă se poate.

Ofiţerii izbucniră în râs, clătinând masa şi farfuriile sub imperiul veseliei lor debordante. Lily îl văzu pe duce privind scena încruntat.

Amelia îi întâlni privirea. „Te deranjează?” o întrebă ea tacit.

Lily clătină din cap. Jocul era puţin cam teatral, iar comandantul îşi exercita, fără îndoială, autoritatea, ca să-şi impresioneze publicul. Ea prefera însă să-i interpreteze ideea regizorală ca pe un gest de respect, nu de bădărănie. Poate că, în dorinţa lui de a sacrifica mândria ofiţerilor, voia s-o ajute să se simtă în largul ei, iar orice situaţie stânjenitoare sau glumă spusă pe parcursul mesei să-i vizeze pe ei, nu pe ea.

După ce vinul se revărsase din belşug în pahare, servitorii începură să aducă supiere şi platouri cu bunătăţi.

— Sper că nu vă deranjează dacă vom lua masa *en familie,* spuse Amelia. Se pare că, într-un fel sau altul, suntem cu toţii rude sau prieteni apropiaţi.

Oaspeţii încuviinţară din cap. Dar nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Lily se temea că ordinul comandantului „de a vorbi numai din picioare” avea să stăvilească orice conversaţie interesantă.

În timp ce servitorii aşezau şervetele în poala invitaţilor, ea îşi luă inima în dinţi şi i se adresă comandantului:

— Pot să vă întreb unde locuieşte familia dumneavoastră, domnule comandant?

— În Somersetshire. Tatăl meu este baronet. Eu sunt al treilea fiu. Un pierde-vară, trebuie s-o spun, căci m-a trimis în armată de la vârsta de şaptesprezece ani.

— Se pare că v-aţi făcut repede remarcat pe câmpul de luptă, de vreme ce aţi ajuns la un rang atât de înalt.

— Domnul comandant este extrem de modest, interveni Michael. Şi-a dovedit curajul în timpul luptelor din Chesapeake Bay de acum trei ani. Se afla acolo ca să ardă

din temelii oraşul Washington.

— Serios?

Dar nimeni nu-i mai răspunse. Amelia se ridică în picioare, şi toţi domnii de la masă îi urmară exemplul. Ofiţerii izbucniră în râs, dar veselia lor se transformă, în curând, în uimire şi admiraţie.

O privire aruncată în grabă spre uşă îi confirmă suspiciunile.

Sosise Julian. În *stilul* său grandios. Se îmbrăca întotdeauna bine, dar în seara aceea se întrecuse pe sine. Fiecare detaliu al înfăţişării sale – fiecare nasture, manşetele sau cutele lavalierei – era atât de bine pus la punct, încât uniformele militare ale ofiţerilor păreau doar nişte zdrenţe.

Făcu o plecăciune adâncă în faţa gazdelor sale.

— Îmi cer iertare pentru întârzierea mea, spuse el, aruncându-i în treacăt lui Lily o privire criptică. Am fost reţinut.

Ducele îl salută din cap, vădit iritat. Amelia făcu prezentările, iar oaspeţii se aşezară din nou la masă.

— Ai sosit la timp, îi spuse Lily, arătându-i scaunul gol de lângă ea.

Ce ciudat! Prezenţa lui Julian ar fi trebuit să-i stârnească un val de uşurare. Dacă era acolo, atunci nu mai bântuia pe străzi, în căutarea pericolelor. Şi dacă era acolo, atunci avea un „tălmaci”, care o va ajuta să comunice mai uşor cu cei din jur. Îl aşteptase întreaga seară.

Dar când se apropie de ea, luându-i mâna într-a sa şi înclinându-se în faţa ei – fără să-şi desprindă de la ea ochii de un albastru intens –, Lily nu se simţi deloc uşurată, ci părea copleşită mai degrabă de o nelinişte soră cu teama. Pământul i se îngusta parcă sub picioare, devenind subţire cât o funie, pe care se clătina nesigură, în timp ce căuta cu disperare să ajungă de la un capăt la celălalt. Totul era ameţitor.

Când Julian îşi ocupă locul la masă, iar servitorul îi turnă vin în pahar, Lily se trezi scrutându-l cu privirea şi descoperind detalii pe care până atunci nu le observase. Unghiile bine îngrijite. Părul proaspăt tăiat din spatele urechii. Crestăturile roşii de sub maxilar – rezultatul bărbieritului excesiv. Parfumul, suav şi masculin, al săpunului de bărbierit, creat din esenţă de santal, îi îmbăta simţurile, iar ea i-l absorbea lacomă, cu fiecare respiraţie.

Oare urechile lui avuseseră întotdeauna această formă pătrată? De ce nu i le observase până acum?

Şi de ce le observa *acum*?

Julian îşi întoarse brusc capul spre ea, iar ochii li se întâlniră. Lily tresări, stânjenită pentru că o prinsese ţintuindu-l cu privirea. El ridică, întrebător, din sprâncene. Dar ea nu ştia ce să-i răspundă.

— Domnule comandant, spuse Lily, înghiţind cu greu în clipa în care se întoarse spre el. Ne povesteaţi despre arderea din temelii a oraşului Washington.

— Da, răspunse comandantul, pufăind uşor. Am ocupat Capitoliul pentru douăzeci şi şase de ore, înainte de a fi obligaţi să ne retragem. Am făcut însă parte din grupul care a dat foc Casei Albe. Când am intrat acolo, „gazdele” ne aşteptau cu masa pusă. Ospitalieri, nu-i aşa?

— Vorbiţi serios? întrebă Amelia.

— O, da. Am găsit înăuntru o masă întinsă pentru patruzeci de persoane. Astfel, înainte de a da foc clădirii, ne-am aşezat la masă şi ne-am înfruptat din bunătăţile lui Madison[1]. Trebuie să vă spun însă, Alteţă, că bunătăţile acelea nu se compară nici pe departe cu ospăţul regal pe care ni-l oferiţi în seara asta, adăugă el, cu un zâmbet pe buze, arătând cu mâna spre panoplia de fripturi şi legume gătite în tot felul de sosuri.

Amelia îi mulţumi, îmbujorându-se toată la faţă.

---

1 James Madison (1751-1836), cel de-al patrulea preşedinte al SUA (n.tr.)

Din capul mesei, ducele îi aruncă soţiei sale o privire plină de admiraţie şi de mândrie.

— Să bem pentru sănătatea ei! spuse el, ridicând paharul, în cinstea Alteţei Sale, ducesa de Morland!

— În sănătatea Alteţei Sale! strigară ofiţerii într-un glas, ridicându-se cu toţii în picioare.

Apoi, îşi ocupară din nou locurile şi începură să bea lacomi din paharele de vin.

— Ce entuziasm debordant! spuse Julian, încruntându-se nemulţumit. Este cumva o tradiţie în Marina Regală?

— Domnul comandant le-a cerut ofiţerilor săi să se ridice în picioare când vorbesc, ca să-mi fie mai uşor să înţeleg discuţiile, îi explică Lily. Drăguţ din partea lui, nu-i aşa? spuse ea, rugându-l din ochi s-o aprobe.

Lucru pe care el nu-l făcu.

— „Drăguţ” nu e tocmai cuvântul potrivit.

Ofiţerul din mijloc se ridică în picioare.

— Dacă îmi permiteţi, domnule Bellamy, este o onoare să vă cunosc, spuse el.

Sinceritatea lui o făcu pe Lily să zâmbească. Farmecul lui Julian îi atrăgea ca un magnet pe tinerii din generaţia ofiţerilor, care, practic, îl idolatrizau.

După ce primul ofiţer se aşează pe scaun, se ridică în picioare şi cel cu părul roşcat.

— Pe mare, obişnuim să spunem glume şi poveşti amuzante. Cele mai bune vă au pe dumneavoastră în prim-plan.

— Cele mai deochiate, vrei să spui, interveni şi ofiţerul cu părul scurt şi vâlvoi, sărind de pe scaun şi ignorând astfel ordinul de a vorbi pe rând. Imitaţi-l pe Prinny[2]! Sau pe Byron, dacă vreţi!

Lily ştia că Julian era renumit pentru talentul său de a imita vocile oamenilor. Era înzestrat, se pare, cu o abilitate uluitoare – reuşea să reproducă cu exactitate glasul unui

2 Porecla regelui George al IV-lea al Angliei (n.tr.)

individ, după ce-l auzea o singură dată. Prietenii lui Leo se distrau de minune pe seama acestui talent al lui Julian, dar pentru ea rămânea un mister.

Atacând păstrăvul prăjit din farfurie, Julian refuză, clătinând din cap.

— Nu acum.

Dar tânărul ofiţer nu se lăsă descurajat prea uşor.

— Vă rugăm, domnule, insistă el, sărind din nou în picioare. V-am văzut acum un an, împreună cu unchiul meu, înainte de a pleca pe mare. Şi de atunci, le tot povestesc camarazilor mei despre talentul dumneavoastră...

— Stai jos! îi porunci Julian, îndreptând spre el cuţitul de filetat peşti. Şi rămâi pe scaun! Şi voi la fel! O insultaţi pe Lady Lily.

Tânărul se prăbuşi pe scaun, roşu la faţă ca racul. Lily îşi simţea şi ea obrajii încinşi. Ei bine, cam asta era! Julian îi redusese pe ofiţeri complet la tăcere. Nu vor îndrăzni să se împotrivească ordinului comandantului lor de a vorbi numai din picioare şi nici nu se vor încumeta să-i stârnească mânia lui Julian.

Ea îi oferi o porţie de cartofi, profitând de ocazie ca să-l întrebe în şoaptă:

— Ce faci?

— Încerc să te protejez, îi răspunse el, acceptând farfuria cu un gest mânios.

Ea îşi stăvili dorinţa de a riposta.

Tăcerea se aşternu în salon preţ de câteva clipe, timp în care invitaţii se năpustiră asupra bucatelor din farfurii, fiind prea ocupaţi ca să mai poarte vreo conversaţie. Dar nici măcar meniul delicios al Ameliei nu reuşi să le pună prea mult timp lacăt la gură.

— Veţi pleca în curând la ţară, Lady Lily? o întrebă comandantul, atingându-i mâna. Sau vă veţi petrece iarna în capitală?

— Voi rămâne aici, la Londra, îi răspunse ea. Îl aştept pe vărul meu – noul marchiz – să sosească în curând din Egipt. Dar dumneavoastră? Cât veţi mai rămâne pe uscat?

— Cel puţin câteva luni, îi spuse el, cu un zâmbet seducător pe buze. Poate că drumurile noastre se vor mai întâlni.

— Poate, îi răspunse ea, îndreptându-şi ochii spre Julian, ca pentru a-i cere încuviinţarea.

Acesta avea privirea aţintită asupra mâinii comandantului, care îi atingea în continuare încheietura lui Lily.

Da, comandantul îşi îngăduise această libertate, dar nu era un gest atât de grav încât să stârnească o asemenea furie nemăsurată. Julian îi privea mâna cu intensitate, de parcă voia s-o taie în bucăţi şi să-i sfâşie fiecare muşchi în parte la fel ca un măcelar – şi poate chiar cu instrumentele acestuia.

Lily îşi retrase uşor mâna şi îşi luă paharul de vin, din care începu să bea câte o înghiţitură, din dorinţa de a schimba subiectul. În tot acest timp, simţea cum Julian răspândea prin toţii porii lui o încordare aproape palpabilă. Îi venea să plângă de disperare. De ce era mereu atât de mânios? Nu vor mai putea niciodată să fie prieteni ca odinioară?

După ce servitorii strânseră masa, Amelia îşi invită oaspeţii în salonul de recepţie.

— Pentru că balanţa noastră nu este deloc echilibrată în această seară, le propun domnilor să savureze vinul în prezenţa noastră şi să discute în voie, fără teama de a jigni sensibilitatea delicată a femeilor. Eşti de acord, Lily?

— Da, firește.

— Minunat! Ne vom distra pe cinste în timpul jocurilor de societate!

Oaspeţii se ridicară cu toţii de la masă, înviorați, se pare, de perspectiva de a savura un vin de calitate, cu atât

mai mult ofiţerii, pe care Julian îi pedepsise fără milă. Şi deşi ducele părea îngrozit de perspectiva jocurilor de societate, Lily spera că atmosfera generală se va însenina puţin câte puţin.

Din păcate însă, în momentul în care ieşiră din cameră, comandantul îi oferi în grabă braţul. Lily nu avea cum să-l refuze fără să-l jignească. Ea îl imploră din priviri pe Julian.

— Du-te înainte! îi spuse el, evitându-i compania în favoarea ducelui. Trebuie să stau puţin de vorbă cu Morland. Între patru ochi.

Ducele încuviinţă din cap, dornic, fără îndoială, să scape de jocurile de societate. El şi Julian rămaseră în urmă, apoi intrară într-o cameră alăturată.

Lily oftă adânc. Spera ca Julian să stea de vorbă în adevăratul sens al cuvântului. Nu să împroaşte cu noroi, şi nici să împartă pumni şi palme. Dar indiferent cât îşi dorea prima variantă, ştia că nu o putea exclude nici pe a doua.

*

Nici nu intră bine în biroul lui Morland, că Julian simţi nevoia de a-i trage un pumn.

— A trecut ceva timp, Bellamy, spuse ducele, desfăcând, cu un gest teatral, dopul unei carafe de coniac.

Julian încercă să-şi păstreze cumpătul. Privea cu atenţie cum lichidul de culoarea chihlimbarului se revărsa în pahar.

— Nu atât cât mi-aş dori, îi răspunse el.

— Aş fi tentat să-ţi dau dreptate, replică ducele, umplându-şi şi el paharul, dacă nu mi-ai datora anumite explicaţii.

Julian îşi încleştă maxilarul. Nu-i datora nimic acestui individ.

— Bănuiesc că te referi la căutările asasinilor lui Leo.

— Am plătit în avans costurile acestei investigaţii. Câteva mii de lire. Şi cred că asta îmi oferă dreptul de a cere nişte explicaţii. Dar, mai întâi, spuse Morland, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun, hai să vorbim despre cai!

— O, da! La naiba cu prietenul nostru ucis! Caii au mereu întâietate.

— Când m-am întors în capitală, m-am dus să-l văd pe Osiris, spuse ducele, ignorându-i comentariul. Imaginează-ţi ce şoc am avut când nu l-am găsit în grajdurile lui!

— L-am mutat, îi răspunse Julian, pe un ton morocănos. Nu asta ai vrut? Mi-ai înşirat o întreagă listă de nemulţumiri legate de grajdurile în care stătea.

— Întocmai.

— Şi…?

— Şi noile grajduri sunt mult mai bune, îi răspunse ducele înainte ca Julian să apuce să-i răspundă. Dar încă nu sunt aşa cum ar trebui să fie.

Nenorocitul naibii! Morland ar fi preferat, fără doar şi poate, să-şi verse sângele albastru decât să-i facă vreo concesie lui Julian.

— Vreau în continuare să duc armăsarul în Cambridgeshire, spuse el. Vorbim despre un cal de curse extrem de valoros. Grajdurile mele sunt cele mai bune. Acolo e locul lui Osiris.

Julian dădu pe gât paharul de coniac. Fireşte. În concepţia ducelui, niciun alt grajd nu era demn de calul ăla. Un nobil pursânge merită un cal pursânge – aşa gândea Morland. Ei bine, Julian îl dispreţuia din tot sufletul, cu toată viţa lui nobilă şi titlurile sale aristocratice. Acesta era şi motivul pentru care îşi croia drum prin înalta societate britanică, cucerindu-i pe tinerii aristocraţi cu farmecul său inegalabil: să spulbere tagma lorzilor de teapa lui Morland, să-şi bată joc de ei, să-i umilească şi să-i ruineze. Sau – şi mai plăcut – să le pună coarne.

Din fericire pentru Morland, nici chiar Julian n-ar fi

decăzut atât de mult încât s-o seducă pe Amelia, o femeie altruistă şi generoasă. Asta dacă ar mai fi avut chef să seducă pe cineva în ultimul timp, lucru care nu se mai întâmplase de mult.

— Mai trebuie să-ţi reamintesc oare că deţin şapte la sută din dreptul de proprietate asupra calului? îl întrebă Spencer.

— Nu, nu mai e cazul.

Cele zece jetoane de alamă, care ofereau dreptul de a deveni membru în Clubul Armăsarilor, nu puteau fi nici cumpărate, nici vândute; puteau fi doar câştigate sau pierdute la jocuri de noroc. Acest lucru oglindea firea nepărtinitoare a lui Leo. Ce alt nobil ar înfiinţa un club deschis oricui, indiferent de avere sau circumstanţe? Nu era nevoie decât de un dram de noroc. Căci, în ciuda faptului că Leo avea obârşie nobilă, nu se considerase niciodată superior faţă de semenii săi.

Deşi, parcă printr-o ironie a sorţii, chiar le fusese superior. Până şi ducelui de Morland. Clubul fusese, timp de ani de zile, o sursă de distracţie şi veselie, până în clipa în care Morland îl distrusese cu încercările sale disperate de a pune mâna pe toate cele zece jetoane, ca să deţină în exclusivitate dreptul de proprietate asupra calului. Ducele deţinea, aşadar, în prezent, şapte din cele zece jetoane de alamă. Julian şi lordul Ashworth erau singurii membri care mai rămăseseră în club.

— Nu ţi-ai făcut bine socotelile, spuse Julian, lăsând paharul deoparte şi strecurându-şi mâna în haină. Pentru că eu deţin acum două jetoane, continuă el, scoţând din buzunarul de la piept o fisă subţire de alamă. Pe o parte, avea imprimat un cap de cal, iar pe cealaltă, o coadă de cal. Asta i-a aparţinut lui Leo, spuse el, ţinând jetonul între degetul mare şi cel arătător. L-am câştigat de la Ashworth în Devonshire.

— Ce vânt te-a purtat în Devonshire?

— Îţi mai aminteşti de prostituata care a găsit trupul lui Leo? Cea pe care am descoperit-o vara trecută?

— Când ne-am întâlnit ultima oară, îi răspunse ducele, dând din cap, aveai de gând s-o iei la întrebări.

— Şi asta am şi făcut. Am găsit-o, am interogat-o şi apoi am dus-o în satul liniştit al lui Ashworth, din Devonshire, din motive de siguranţă.

— Din motive de siguranţă? Dar de ce avea nevoie de protecţie?

După un scurt moment de ezitare, Julian se hotărî să-i povestească totul lui Morland. Chiar dacă îl detesta, avea nevoie de el. Sau, mai degrabă, Lily avea nevoie de el. Şi dacă era vorba despre Lily, nu mai încăpea loc de şovăială.

— În noaptea în care şi-a găsit sfârşitul, Leo a agăţat o prostituată în Covent Garden, pe care a invitat-o să-l însoţească la meciul de box. Apoi, au mai zăbovit o vreme pe stradă… negociind locul unde să… înţelegi tu.

— Îmi închipui, îi răspunse Morland, cu o grimasă pe chip. Poţi să mai sari peste detalii.

Şi asta şi făcu Julian, încântat. Nu-i plăcea să şi-l imagineze pe Leo petrecându-şi ultima noapte din viaţă în compania unei târfe. Julian fusese şocat să audă că prietenul lui agăţase o prostituată. Femeile uşoare nu erau genul lui Leo.

— Înainte de a pleca, i-a acostat un bărbat, continuă el.

— Cel care îţi semăna?

— Da. Iar din spusele prostituatei, se pare că Leo îl cunoştea. Cei doi s-au dus să vorbească după un colţ al străzii. Fata a auzit o ceartă, apoi s-a lăsat tăcerea. Urmată de zgomotul unor lovituri. Când a dat colţul, a văzut cum doi tâlhari îi băteau fără milă pe Leo şi pe străin. Julian dădu pe gât paharul de coniac. Lichidul îi arse gâtlejul, dar nu era nici pe departe atât de greu de înghiţit cum era adevărul. Îşi drese glasul şi continuă: Nu i-a văzut bine pe

atacatori. I-a descris ca pe două gorile bine făcute, îmbrăcate în haine sărăcăcioase. Unul din ei era chel, spune ea, iar celălalt părea scoţian, după accent. A reuşit să-i pună pe fugă cu ţipetele ei, dar Leo şi tovarăşul lui erau deja grav răniţi. Prostituata s-a dus să ceară ajutor, dar până a reuşit să găsească o birjă, străinul misterios se făcuse deja nevăzut. Doar pe Leo l-a găsit zăcând pe caldarâm. L-a adus la mine acasă, iar restul poveştii îl cunoşti. S-a stins pe drum.

— Cine era tovarăşul lui Leo?

— Asta voiam să ştiu şi eu. L-am căutat cu disperare şi am făcut investigaţii serioase săptămâni de-a rândul. Identificarea străinului se dovedise o misiune mult mai grea decât şi-ar fi imaginat Julian. De vreme ce el impunea tendinţele în modă, foarte mulţi tineri îi semănau. I-am aflat, în cele din urmă, numele. Cred că îl cunoşti şi tu. Peter Faraday. A fost membru al Clubului Armăsarilor.

— Îmi amintesc, spuse ducele, umplând din nou paharele. I-am câştigat jetonul la un joc de noroc, cu câteva nopţi înainte de moartea lui Leo.

— Imediat *după* moartea lui, Faraday a fugit din Londra, retrăgându-se într-o căsuţă izolată din Cornwall. Am crezut că am găsit răspunsul şi că Faraday era nemulţumit din pricina faptului că pierduse, sau avea o nevoie disperată de bani. M-am gândit că l-a atras pe Leo într-o ambuscadă. Am pornit, aşadar, împreună cu Ashworth, spre Cornwall, luând-o cu noi şi pe prostituată, ca să-l identifice. Dar când am ajuns la ascunzătoare lui Faraday… continuă Julian, oftând din rărunchi, am descoperit că omul era complet invalid. Abia dacă mai putea să meargă – şi asta după două luni de la atac. A susţinut că el şi Leo stăteau de vorbă când s-au trezit atacaţi pe neaşteptate de doi indivizi.

— Şi îl crezi?

— Ashworth crede în nevinovăţia lui, îi răspunse

Julian, ridicând din umeri. Spune că nimeni nu şi-ar produce, cu bună ştiinţă, nişte răni atât de grave, chiar dacă ar vrea să-şi acopere implicarea într-un asasinat. Eu sunt însă ferm convins că Faraday ascunde ceva. Indiferent dacă a fost o ambuscadă sau un accident, nu ne spune tot ce ştie. Julian luă jetonul şi începu să-l lovească ritmic de braţul scaunului. Ancheta a ajuns acum într-un impas, adăugă el.

— Jetonul ăla ar trebui să fie al meu, spuse Morland cu ochii aţintiţi asupra fisei din mâna lui Julian. Ţi-am semnat un ordin de plată pentru această investigaţie, cu condiţia ca jetonul să ajungă la mine.

— Eşti incre…

— Las-o baltă! îl întrerupse ducele, cu un gest de indiferenţă. Nu-mi pasă ce crezi despre mine. Eu vreau doar ce-i mai bun pentru armăsarul ăla. *Ai putea* să înlesneşti lucrurile şi să accepţi faptul că Osiris merită să se bucure de o bătrâneţe tihnită şi confortabilă pe proprietatea mea. Dar pentru că nu vrei să faci asta, sunt obligat să te scot dator.

— Nu am nicio datorie faţă de tine, îi ripostă Julian.

El puse jetonul deoparte şi scoase din buzunarul de la piept al hainei o hârtie împăturită, pe care o desfăcu şi i-o oferi lui Morland.

— Asta nu este… spuse ducele, încruntându-se.

— Ba da. Este ordinul tău de plată. Nu am scos niciodată banii din cont. Morland îl privea nedumerit. Am efectuat o anchetă completă, continuă Julian. Am angajat spioni şi investigatori şi am scotocit fiecare colţişor din oraş. Dar am făcut totul pe cheltuiala mea.

— Şi atunci de ce-ai mai acceptat asta? îl întrebă ducele, arătându-i ordinul de plată.

— Ca pe o garanţie. A nevinovăţiei şi bunei tale credinţe. M-am convins acum de aceste lucruri, mărturisi el, fără tragere de inimă.

— Nici nu ţi-a trebuit mult s-o faci, „doar” cinci luni, spuse Morland, pe un ton sec. Cred că am stabilit ca restul sumei care ar mai fi rămas după toate aceste investigaţii să ajungă la Lily.

— Nu vrea să-i ia. Crede-mă că am încercat s-o conving!

— Prea bine atunci, răspunse ducele, împăturind hârtia şi rupând-o în bucăţi înainte de a o arunca în foc.

— Trebuie să-i acorzi în continuare ajutorul tău, spuse Julian, aplecându-se spre duce, cu coatele rezemate pe genunchi.

— Cred că te referi la ceva anume.

— Povestea nu se termină aici, spuse Julian, dând din cap. Faraday a emis o teorie referitoare la motivele pentru care indivizii ăia i-au atacat pe el şi pe Leo în noaptea aceea fatidică. Iar dovezile vin în sprijinul acestei ipoteze.

— Şi care ar fi aceasta? întrebă Morland, aplecându-se spre Julian, vădit interesat.

Julian ezită uşor. Nu vorbise cu nimeni despre asta de când se întorsese din Cornwall.

— Atacul m-a vizat, de fapt, pe mine. Cineva vrea să mă vadă mort.

În timp ce rostea cuvintele, simţea cum încordarea din umeri începe să-i dispară încetul cu încetul. Ciudat cum recunoaşterea pericolului iminent şi a eventualităţii unei morţi apropiate era însoţită de un sentiment de uşurare! Dar aşa era. Şi asta îl ajuta să-şi pună sufletul pe tavă. Nu reuşea însă să vorbească atât de făţiş cu prea mulţi oameni. Cei care îi deveniseră confidenţi erau Leo şi Lily. Unul era mort, iar celălalt nu trebuia să afle nimic despre toate astea.

— Doar unul singur? îl întrebă Morland, batjocoritor. Aş fi pus rămăşag că sunt mult mai mulţi.

— La naiba! Treaba e cât se poate de serioasă, spuse Julian, ridicându-se de pe scaun şi păşind pe marginea aurie

a covorului. Leo a murit şi... Glasul i se frânse în clipa în care revăzu cu ochii minţii chipul desfigurat al lui Leo. Imaginea îl bântuia chiar şi acum. Leo murise prea repede, astfel că rănile-i sângerânde nici nu mai apucaseră să capete aspectul unor vânătăi sau contuzii, în urma loviturilor primite, trăsăturile îi erau complet desfigurate. Îl bătuseră atât de crunt, că nu mai avusese nicio şansă de scăpare. Leo murise, şi asta doar din vina mea, îşi reluă el firul gândurilor. Ai dreptate, am foarte mulţi duşmani. Asta e problema. Dacă ar fi doar unul singur, aş şti unde să-l caut. Dar sunt prea mulţi oameni care au ceva împotriva mea, iar unele întâmplări s-au petrecut cu mult timp în urmă. Nu putea să bată la uşa duşmanilor săi şi să-i întrebe: „Îţi cer iertare de deranj, dar aş vrea să ştiu dacă tu eşti cel care mi-a descoperit adevărata identitate şi îmi vrea acum moartea”. Îşi masă, gânditor, tâmplele cu o mână. Dacă vreau să-i găsesc pe ucigaşii lui Leo, va trebui să-l descopăr pe cel care i-a angajat. Şi asta înseamnă că va trebui să-l provoc, să-l scot cumva din văgăuna lui.

— *Să-l scoţi* din văgăuna lui? Nimic din toate astea n-are sens. Au trecut cinci luni de la moartea lui Leo. Dacă cineva ar vrea cu adevărat să te ucidă şi a dat greş, nu crezi că ar fi trebuit până acum să mai încerce o dată să-ţi dea lovitura de graţie? Pentru că Julian îi întâmpină cuvintele cu o tăcere sfidătoare, Morland îi ceru scuze, ridicând din umeri: Nu m-am exprimat cum trebuie. Nu stăpânesc bine arta comunicării.

— Da. Am observat şi eu asta.

— A mai atentat cineva la viaţa ta? continuă ducele.

— Din câte ştiu eu, nu, recunoscu Julian.

— Şi atunci, de ce eşti atât de convins că tu ai fost ţinta atacului?

— Este singura explicaţie plauzibilă. Momentul ales, metoda folosită, apoi asemănarea dintre mine şi Faraday. Acesta susţine că ultimele cuvinte ale lui Leo au fost:

„Spune-i lui Julian!”, îi explică el, înjurând încet în barbă. Cu ultimele puteri, rănit de moarte, Leo a reuşit să *mă* prevină că cineva îmi vrea răul.

Leo se dovedise, până la ultima suflare, un prieten loial şi altruist. Şi ce-i oferise Julian în schimb? Minciuni. Numai minciuni, şi o pasiune necuviincioasă pentru sora lui. Ce prieten jalnic îi fusese!

— Asta nu dovedeşte nimic. Era grav rănit, iar tu erai cel mai bun prieten al lui. În orice moment de restrişte, nu este firesc ca ultimul său gând să se îndrepte la cineva ca tine? spuse Morland, ridicându-şi mâinile într-un gest împăciuitor. Ascultă-mă! Leo a fost ucis de nişte tâlhari de drumul mare. A fost un atac înfăptuit la întâmplare de doi bandiţi mărunţi, nu de nişte asasini plătiţi. Aceasta a fost, de la bun început, cea mai simplă explicaţie, şi rămâne ipoteza cea mai credibilă. Este o tragedie. Dar tu trebuie să renunţi la cruciada asta şi să mergi mai departe.

— *Nu pot.* Nu ai cum să înţelegi. Şi nici Julian nu avea cum să-i explice. Bănuia că Morland avea nişte cunoştinţe vagi legate de originile lui deloc ilustre. Dar ducele nu cunoştea amănunte. Cineva însă le ştia. Cinci luni de aşteptare reprezentau un răstimp cu totul nesemnificativ, după atâta amar de vreme. Va veni un timp, spuse el, poate mai curând decât îmi imaginez, când va trebui să dispar. Dacă va fi o hotărâre voluntară sau nu, n-am de unde să ştiu. Dar când se va întâmpla asta, trebuie să-mi promiţi că vei avea grijă de Lily.

— Fireşte, îi răspunse ducele cu uimire. Amelia este bună prietenă cu Lily. Îi vom oferi ajutorul de care va avea nevoie.

— La naiba cu ajutorul tău! Trebuie *s-o protejezi* în adevăratul sens al cuvântului, insistă Julian, arătând mânios cu mâna spre sufragerie. Mai bine decât ai făcut-o ceva mai devreme.

— La ce te referi?

— Ştii foarte bine la ce mă refer. La „delfinii” ăia bine dresaţi de la masă.

— Dar n-a fost… începu ducele, ridicând o sprânceană.

— Pe dracu’ n-a fost! Ca să nu mai vorbim de comandantul ăla dezgustător, Merriwin, care făcea ce făcea şi o tot mângâia pe încheietura mâinii!

— *O mângâia?* Dar nici nu m-am gândit că…

— Da, exact, asta e şi problema. Ţi se întâmplă rar să gândeşti, îl mustră Julian pe Morland, ameninţându-l cu degetul, copleşit de emoţiile pe care cu greu şi le putea stăvili. Asta este casa ta. Iar Lily este oaspetele tău. Cum de le-ai permis acelor… maimuţoi de marinari să-şi bată joc de ea, chiar în faţa ei?

— Nimeni nu şi-a bătut joc de Lily, îi răspunse Morland, pe acelaşi ton sec. Tu eşti cel care a jignit-o.

— Eu? *Eu* am jignit-o?

— Da. Prin felul în care o tratezi, de parcă ar fi un copil de care trebuie să ai grijă. Lily este o femeie inteligentă, fără să fie atât de fragilă cum o faci tu să pară. Se descurcă foarte bine şi singură. Se descurca de minune şi în seara asta. Până să vii tu. Din clipa aceea, a fost tot timpul tristă.

Adevărul spuselor lui Morland îl reduse pe Julian la tăcere. Ducele avea dreptate. Când intrase în salon, Lily avea pe buze un zâmbet larg, dar când se aşezase pe scaun lângă ea, o simţise încordată ca un arc. Nu-i zădărnicise avansurile lascive ale ticălosului de Merriwin, lucru care *ar fi trebuit* să-i umple inima de speranţă, la gândul că ea nu respingea ideea căsătoriei, dar care, în schimb, îi răvăşise sufletul de mânie. Iar privirea sfâşiată de durere pe care i-o aruncase atunci când el le ceruse ofiţerilor să stea jos…

Străpunge-mi inima, sărmane pumnal!

În adâncul sufletului, Julian ştia că Lily era o femeie

inteligentă şi capabilă să se descurce singură, care nu avea nevoie de ajutorul lui. Dar când se afla în preajma ei, argumentele lui logice prindeau aripi şi zburau care-ncotro, lăsând loc unei gelozii posesive şi unei dorinţe exagerate de a o ocroti.

— Ei bine, măcar nu va mai trebui să mă suporte prea mult, spuse el, frecându-şi chipul cu o mână.

Apoi, se ridică în picioare, cu gândul să plece din cameră.

— Ce ştie Lily? întrebă ducele.

— Despre ce? Despre aventura fratelui ei cu o târfă ordinară? Despre Faraday? Despre duşmanii mei?

— Despre sentimentele pe care le nutreşti faţă de ea.

Atunci, pumnalul îi străpunse inima atât de tare, încât ajunse în plexul solar. Era atât de uimit, că nici nu mai putea să nege. Morland ştia?

— Fireşte că ştiu, continuă ducele. Şi chiar dacă n-aş fi observat eu însumi acest lucru, este un secret atât de bine „păzit”, încât îl cunoaşte toată Anglia. Nu sunt expert în probleme sentimentale.

— Nu mai spune! îi răspunse Julian, cu mâna pe clanţă şi cu privirea ţintuită asupra tocului uşii. Păstra numeroase secrete de atâta amar de vreme. Cum de nu reuşise să-l păstreze şi pe acesta? Iar dacă Morland îi intuise sentimentele, oare Lily bănuia şi ea ceva? Cum să nu, după sărutul acela stupid şi dezastruos? „Trei nopţi”, îşi spuse în gând. Trebuia să mai îndure – cumva – doar *trei nopţi.* Nu ştie nimic, răspunse el, în cele din urmă, pe un ton categoric. Lily nu ştie nimic din toate astea. Şi nici nu va afla vreodată.

Capitolul 6

— Ai păduchi!

Ofiţerul cu părul roşcat scutură din cap şi încercă din nou, trecându-şi degetele prin păr, cu gesturi afectate, şi aruncându-şi capul pe spate de mai multe ori.

— Mimezi o lăptăreasă! strigă cel mai tânăr dintre ofiţeri, sărind în picioare.

Compatriotul său îi aruncă o privire ucigătoare, adoptând apoi o nouă strategie. Îşi băgă degetele mari la subraţ, îşi scoase pieptul în faţă şi începu să meargă ţanţoş prin cameră, dând din cap înainte şi înapoi.

— Un cocoş? spuse Michael.

Ofiţerul îl încurajă prin gesturi. „Nu e răspunsul corect”, părea să-i spună, „dar te apropii”. Îşi băgă din nou degetele în păr, ciufulindu-l cu ardoare până când îl făcu să-i stea vâlvoi în creştetul capului. Părea o corcitură între Julian Bellamy şi un cocoş.

O, dar asta şi era!

— Un filfizon! strigă Lily.

Cu un zâmbet larg pe buze, ofiţerul cu părul roşcat îşi atinse nasul cu degetul, apoi făcu o plecăciune şi ieşi din joc. Toată lumea râdea cu poftă, dar cei trei tineri ofiţeri râdeau aproape isteric. Lily bănuia că veselia lor debordantă era un soi de balsam pentru mândria lor rănită, că interpretarea lor caricaturală le oferea ocazia să se răzbune pe cel care îi umilise fără milă la masă, cu puţin timp în urmă. Oare retragerea lui Julian din viaţa mondenă îi ştirbise farmecul personal? Sau, pur şi simplu, nu-i mai păsa ce se întâmplă?

Stând lângă ea, comandantul îi atinse din nou mâna.

— Bravo, Lady Lily! N-aţi vrea să ne faceţi favoarea să interpretaţi şi dumneavoastră un rol?

— Ca să fiu sinceră, şaradele nu reprezintă punctul meu forte, îi răspunse ea, clătinând din cap.

— Atunci, spuneţi-ne ce jocuri v-ar amuza?

Ea ezită un timp, căci nu se omora după jocurile de

societate.

— Ce-aţi zice să jucăm nişte cărţi?

Comandantul se ridică în picioare şi le ordonă tinerilor ofiţeri să pregătească decorul pentru o partidă de cărţi.

Lily se ridică şi ea de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră, dornică să evite discuţiile încinse ce s-ar fi putut ivi între cinci bărbaţi obligaţi să rearanjeze mobila. Şi, în aceste clipe de respiro, gândul îi zbură – *din nou* – la Julian. Nu reuşea să-şi desprindă gândurile de la el. Încă de dimineaţă, inima îi bătea în piept, pompând sânge în venele amândurora. Poate dacă l-ar vedea în aceeaşi camera cu ea, n-ar mai avea palpitaţii.

Michael se apropie de ea, cu o expresie gravă pe chip.

— Gândul îmi fuge mereu la el.

— Serios? întrebă Lily, întrebându-se ce motive ar avea Michael să se gândească atât de mult la Julian.

— Îmi este atât de greu… să accept că nu mai e printre noi. „Leo! Se referă la Leo, prostuţo.” Pentru prima oară de luni de zile, Lily *nu se* mai gândise la fratele ei. Aş vrea să fi participat şi eu la funeralii, continuă Michael. Nu l-am mai văzut de doi ani.

— Nu v-aţi văzut acum două veri? Dar poate că ai fost plecat pe mare în luna iulie a acelui an.

— Acum două veri? spuse Michael, dând din cap. Nu eram pe mare atunci. Eram în Plymouth. Dar n-am avut ocazia să-l văd pe Leo. N-aţi fost împreună în Gloucestershire?

— Nu în iulie. El a fost… începu Lily, muşcându-şi limba. Îmi pare rău, dar cred că încurc eu lucrurile.

În anul acela, Leo participase în luna iulie la o reuniune cu foştii săi colegi de la Eton. Nu voia să-l facă pe Michael să se simtă prost pentru că fratele ei nu-l invitase şi pe el. Dar *de ce* nu-l invitase şi pe Michael? Doar fusese cel mai bun prieten al lui Leo, în şcoală. Nu avea niciun sens, decât în cazul în care…

Decât în cazul în care nici Leo *nu* participase la reuniunea cu vechii săi colegi de la Eton. Decât în cazul în care fusese în altă parte, în acea perioadă.

Camera începu să se învârtă cu ea. Fragmente din scrisorile lui Leo îi veniră în minte.

Când închid ochii noaptea, îmi imaginez că suntem din nou acolo. Stăm întinşi în iarba înaltă. Cerul senin ne veghează de sus. Soarele scaldă, în lumina lui caldă, picăturile de rouă de pe pielea noastră. Degetele tale se împletesc cu ale mele. Râdem ca nişte copii de ciocârliile care se zbenguie pe cer într-un ritual de împerechere.

Şi apoi, tu te întorci încet spre mine şi îmi dai la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

Ne sărutăm, iar gândurile copilăreşti îşi iau zborul.

Lily reveni cu picioarele pe pământ. Comandantul stătea în faţa ei.

— Mergem? o întrebă el, oferindu-i mâna şi arătându-i cu un gest din cap masa de joc.

— O! exclamă ea, ridicându-se în picioare. Da, fireşte.

Se aşezară să joace whist. Ea, Amelia, Michael şi comandantul ocupară prima masă; cei trei ofiţeri se aşezară la cealaltă, punând în locul celui de-al patrulea jucător un scaun gol, ce avea să joace rolul „personajului-marionetă”.

Lily făcea echipă cu Michael, permiţându-i comandantului să se aşeze în stânga ei. În vreme ce Amelia amesteca pachetul de cărţi, Lily încerca să-şi adune gândurile şi să se concentreze. Era bună la jocurile de cărţi, şi cu atât mai mult la whist. Abia aştepta să-şi dovedească talentul în seara asta.

Dar nu reuşea. Gândurile îi zburau care-ncotro. Partenerii ei de joc îi atraseră de câteva ori atenţia că era rândul ei să pună o carte jos. Comandantul începea să-şi

piardă răbdarea. Maxilarul lui încleştat şi expresia ursuză de pe chip erau mai expresive decât toate cuvintele la un loc. Era evident că se plictisise de ea. Se mai întâmplă. Oamenii de teapa comandantului sunt, la început, plini de solicitudine şi de entuziasm, considerând discuţiile purtate cu o femeie surdă ca pe un joc de societate. Dar în momentul în care realizează că jocul nu se mai sfârşeşte, iar la orizont nu se prefigurează nici perspectiva unei recompense… atunci se plictisesc şi renunţă să mai depună vreun efort.

Ca să fim sinceri, Lily nu era o companie prea plăcută în seara aceea. Gândurile îi zburau neîncetat la conversaţia purtată cu Michael şi la vraful de scrisori pe care le găsise ascunse în sertarul biroului lui Leo. Crezuse mereu că între ea şi fratele ei nu existau secrete. Dar se înşelase.

Ce îi ascundea? Sau, mai degrabă, pe cine ascundea?

Şi unde naiba era Julian? Îi promisese *s-o însoţească* la trei evenimente mondene, nu doar să vină s-o umilească şi apoi să se facă nevăzut, lăsând-o să se descurce singură cu prietenii îndureraţi ai lui Leo. Ca să nu mai pomenim de comandanţii Marinei Regale, care îşi pierdeau uşor răbdarea şi nu mai reuşeau să-şi stăpânească mâinile.

Chiar dacă ştia că era nedrept din partea ei, voia să arunce pe umerii lui Julian toată incertitudinea şi stângăcia de care dăduse dovadă în seara aceea, dar şi teama ce-i mistuia sufletul. Se simţea atât de obosită… obosită să fie mereu supărată pe el.

Printre lacrimile ce-i împăienjeneau vederea şi degetele ce-i tremurau, abia mai reuşea să distingă numerele de pe cărţile de joc.

— Vă cer iertare, spuse ea, lăsând cărţile pe masă şi ridicându-se de pe scaun. Cred că trebuie să ies să iau puţin aer. Când ceilalţi bărbaţi dădură să se ridice şi ei în picioare, ea le făcu semn să rămână la locul lor. Citind îngrijorarea în ochii Ameliei, Lily încercă s-o liniştească cu

un zâmbet larg pe buze. Nu vă ridicaţi, vă rog! Mă întorc imediat.

„Doar alături de Julian, pe care sper să-l aduc, vrând-nevrând, înapoi.”

Aranjându-şi faldurile rochiei, adoptă mina unei învingătoare, nu a unei învinse. Da, *putea* să facă faţă singură acestor încercări. Dar prefera să le înfrunte alături de Julian.

Când începuse oare să joace un rol atât de crucial în viaţa ei?

Se întoarse cu spatele la masa de joc, vrând să iasă din cameră.

Apoi, se opri. Căci îl văzu pe Julian îndreptându-se spre ea.

Când privirile li se întâlniră, amândoi încremeniră pe loc. El îi zâmbi, încântat de această coincidenţă. Ea strânse din buze. Apoi, dădură amândoi din cap, reuşind cu greu să-şi stăvilească râsul. O întreagă conversaţie, purtată în tăcerea unei clipe, fără povara cuvintelor. Lily îi citi în ochi toleranţa şi răbdarea după care ea tânjea cu atâta ardoare. Imbolduri ciudate îi dădeau ghes. Cea mai puternică era dorinţa de a alerga spre el şi de a-i cuprinde gâtul cu braţele, sperând – cu respiraţia întretăiată şi cu inima bătându-i frenetic în piept – că şi el o va lua în braţe.

Dar înainte de a-şi descătuşa pornirile nestăvilite, acoperindu-se amândoi de ocară, Julian îşi desprinse brusc privirea de la ea şi îşi aţinti ochii asupra partenerilor ei de joc. Lily îl văzu albindu-se la faţă, apoi înroşindu-se de mânie. Buzele lui rosteau cuvinte clare şi tăioase. Cuvinte ce nu-i erau adresate ei, ci cuiva aflat în spatele său.

— Ce naiba ai spus?

O, Doamne! Comandantul făcuse, probabil, vreun comentariu, atunci când ea plecase de la masă. Un comentariu răutăcios, pe care ea nu avea cum să-l audă. Şi fireşte că Julian nu putea să lase nepedepsită o replică de

acest gen. Buzele i se subţiară, mânioase şi ameninţătoare. Iar degetele i se încleştară în pumni.

Avea de gând să bată pe cineva. Şi asta cât mai curând cu putinţă.

Lily îi ţinu calea. Nu era totul pierdut – lucrurile mai puteau fi încă salvate. Dacă se prefăcea că habar nu avea ce se petrecea în jurul ei, atunci toată lumea va face la fel.

— Domnule Bellamy, spuse ea uşor, tocmai mă duceam să iau puţin aer. N-aţi vrea să-mi arătaţi grădina? îl întrebă ea, luându-l de mână sau, mai degrabă, de încheietură, de vreme ce îşi ţinea degetele încleştate în pumn.

El privea dincolo de ea, spre locul unde se afla comandantul.

— Eşti un ticălos. Şi să nu-ţi imaginezi că ea nu ştie asta!

— Julian! îi şopti ea disperată. Hai să ne plimbăm prin grădină! Acum!

De data aceasta, nu mai aşteptă încuviinţarea lui. Adunându-şi puterile, pe care nici nu ştia că le avea, Lily îl zgâlţâi cu forţă până îl făcu să-şi îndrepte privirea asupra ei. Îi cuprinse braţul cu mâna, imobilizându-l lângă ea. El se crispă pentru o clipă, parcă neştiind ce să facă. Dar când ea făcu un pas înainte, Julian o urmă. Slavă Domnului! Ieşiră, astfel, împreună din cameră, lăsându-i în urma lor pe jucători şi pe comandantul lor.

Dar nu ajunseră până în grădină.

Lily îl trase după ea în prima cameră pe care o găsi liberă – o încăpere aflată de cealaltă parte a coridorului – şi, după ce se convinse că niciun servitor nu se afla prin preajmă, închise uşa în urma lor. Aceasta era, probabil, camera de zi a Ameliei, căci era înţesată cu mobilă menită să-ţi ofere linişte şi confort, nu să redea moda nobiliară. Mesele erau presărate de coşuleţe pline cu ustensile de tricotat şi croşetat, dar şi cu obiecte rare şi ciudate, ce

creau o atmosferă îmbietoare şi primitoare. Ferestrele erau acoperite cu draperii din catifea pluşată. Era locul ideal pentru o conversaţie între patru ochi.

— Ce-a fost toată povestea asta? îl întrebă Lily în şoaptă, întorcându-se spre el.

— Nimic, îi răspunse Julian, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? Comandantul a făcut, probabil, vreo remarcă răutăcioasă, convins fiind că nu o voi auzi. Trebuie să fi fost destul de grosolană, dacă ţi-a stârnit mânia în asemenea măsură. Julian clătină din cap, refuzând să răspundă, şi făcu vreo câţiva paşi, în încercarea de a înlătura încordarea pe care o simţea în braţe. Lily îşi încrucişă mâinile la piept. Pentru că era frig în cameră şi pentru că simţea nevoia unei îmbrăţişări calde, pe care Julian nu părea dispus să i-o ofere. Vrei să ghicesc? Ia să vedem!… Jucam whist, când eu am decis să ies şi să iau aer, descompletând astfel echipa. S-au văzut nevoiţi, aşadar, să apeleze la „jucătorul-marionetă”, nu-i aşa? continuă ea, zâmbind. Da, e cât se poate de logic. Au înlocuit o marionetă cu alta. La asta s-a referit comandantul, nu-i aşa?

Pentru că Julian nu făcu nici cel mai mic efort s-o contrazică, Lily bănui că se apropiase de adevăr. Un chicotit nervos îi scăpă printre buze.

— Cum poţi să râzi? o întrebă el.

— Şi de ce să nu râd? îi răspunse ea, ridicând o mână. Mă distrează ridicolul situaţiei. Căci sunt doar surdă, nu şi fără minte. Nu am cum să neg însă faptul că am jucat îngrozitor în seara asta. El o privea uimit. Lily îşi simţea obrajii încinşi. Limba i se împleticea în gură, încercând să-şi găsească cuvintele. Este mai uşor să râzi, continuă ea. Trebuie să priveşti lucrurile astea cu mult umor, căci, altfel, îţi este cu neputinţă să înduri viaţa. Iar dacă vrei să mă însoţeşti în societate, va trebui să iei şi tu în râs aceste mici

neplăceri. Oamenii nu înţeleg. Unii cred că, odată cu auzul, mi-am pierdut şi minţile. Alţii ţipă la mine până se înroşesc la faţă, încercând să se facă auziţi, de parcă volumul vocii ar fi de vreun folos. Iar alţii devin atât de consternaţi când aud de infirmitatea mea, încât mă ignoră cu totul. Comandantul este un ţărănoi înfumurat, trebuie să recunosc. Dar nu poţi să-ţi dai frâu liber mâniei ori de câte ori vreunul dintre ofiţerii aceia tineri încearcă să-mi vorbească.

— Dar te insultau.

— Asta rămâne la latitudinea mea să hotărăsc. M-am săturat să gândeşti în locul meu. Mai întâi, susţii că nu pot să locuiesc singură. Apoi, constat că nu pot să port o conversaţie simplă la masă, fără o intervenţie brutală din partea ta. Şi acum îmi spui că nici măcar nu ştiu ce e în capul meu? Am crezut că suntem prieteni, Julian, dar un prieten adevărat nu mi-ar aminti tot timpul de limitele mele. Ar avea încredere în mine şi m-ar ajuta să cred că tot ce vreau să realizez este posibil.

— Lily, spuse el cu glas domol, fireşte că am încredere în tine, dar...

— Dar ce? Nu există loc pentru *dar* în propoziţia asta. Nu poţi să-mi spui că ai încredere în mine, *dar...* Fie ai încredere orbeşte în cineva, fie nu ai deloc. Oftând lung, făcu vreo câţiva paşi prin cameră, încercând să-şi stăpânească emoţiile şi să-şi regăsească încrederea de sine. Să cazi pradă autocompătimirii era un lucru mult mai grav decât să devii obiectul compătimirii celor din jur. După nouă ani, infirmitatea ei nu mai constituia un motiv de lamentare. Doar nechibzuinţa oamenilor o mai întrista uneori. Aceste mici neplăceri din seara asta nu reprezintă nimic, Julian, continuă ea. Oprindu-se lângă o masă, începu să mângâie gânditoare capul unui câine de porţelan. Odată – spuse ea, plimbându-şi degetele pe urechea bibeloului –, la un an după ce m-am îmbolnăvit, am primit o scrisoare de

la Beatrice, mătuşa mamei mele. Îşi exprima regretele profunde pentru năpasta ce se abătuse asupra mea. Considera că era datoria ei creştinească de a-mi spune că pierderea auzului reprezenta o pedeapsă divină. Pentru că eram prea frumoasă şi prea mândră. Acum, când sănătatea fizică îmi fusese compromisă, spera că îmi voi îndrepta inima spre iluminarea spirituală.

Lily nu se mai gândise de ani de zile la scrisoarea aceea – cel puţin, nu în mod conştient. Dar era evident că rana din sufletul ei nu se vindecase niciodată, ci continuase să supureze fără încetare. Oamenii o consideraseră oare prea mândră, în anul debutului ei în societate? Dar nu fusese mândră. Cel puţin, nu ostentativ. Poate doar timidă. Iar unii îi interpretaseră reticenţa drept vanitate. Reproşurile mătuşii Beatrice o făcuseră pe Lily să se simtă atât de stânjenită, încât nu pomenise nimănui, nici măcar lui Leo, de scrisoarea aceea. Habar nu avea de ce îi povestea acum totul lui Julian.

Julian îi cuprinse braţele cu mâinile lui calde şi puternice. Când ea îşi ridică privirea spre el, Julian îi vorbi clar şi răspicat:

— Beatrice, mătuşa mamei tale, era o ticăloasă făţarnică şi proastă.

Exact asta voia Lily să audă. De aceea îi şi povestise totul lui Julian. Leo nu i-ar fi spus niciodată *aşa ceva.* Era mult prea tolerant, şi, în plus, mătuşa Beatrice îi dăruise primul lui ponei.

— Da, aşa e, îi răspunse Lily, dând din cap, copleşită de resentimentele adunate de atâta amar de vreme.

— De parcă bolile survin din vina cuiva sau din voinţa divină.

— Dar dacă nu este nici vina mea şi nici a lui Dumnezeu, cine sunt atunci vinovaţii? întrebă ea, profitând de făgaşul pe care îl luase discuţia lor. Doctorul? Părinţii mei?

— Nimeni, firește, îi răspunse el, luându-i mâna de pe capul câinelui de ceramică şi ţinându-i-o într-a lui. Senzaţii ciudate şi tulburătoare îi străbăteau braţele. N-a fost vina nimănui, continuă el. Uneori, nu ai pe cine să acuzi pentru lucrurile rele pe care îţi este dat să le trăieşti.

— Exact, spuse ea, simţind acum fiori prin tot trupul. Ca şi în cazul lui Leo. Nu ai întotdeauna pe cine să acuzi pentru întâmplările nefericite din viaţa ta.

— Nu e acelaşi lucru. Şi o ştii prea bine. În cazul unei crime, există întotdeauna un vinovat. Prin definiţie.

— Dar…

Julian îi lăsă mâna şi se îndreptă spre şemineul nefolosit, rezemându-şi un picior de grătarul căminului şi un braţ de policioara de deasupra, cu privirea ţintuită asupra pumnului strâns.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea, îndreptându-se spre el.

— Păi, asta şi facem.

— Nu, mă refer la… începu ea, lăsând apoi cuvintele suspendate în aer. La naiba! Sperase să evite discuţia asta. De la moartea lui Leo, Julian devenise cumplit de protector, ocrotind-o cu o grijă exagerată. Acum se părea că şi ea se molipsise de aceeaşi boală. Gândul îi zbura tot timpul la el, iar atingerile lui îi provocau fiori din cap până în picioare. Poate că – dacă aveau să stea de vorbă – încordarea dintre ei avea să dispară. Încă de când a murit fratele meu, continuă ea, încerc să găsesc răspunsul la întrebarea: Cine sunt eu, fără Leo? Juca un rol crucial în viaţa mea şi, în multe privinţe, existenţa mea îşi regăsea valoarea doar dacă era corelată cu a lui. În *prea* multe privinţe. Încerc să dezleg acum acest mister.

Dar, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, o altă întrebare nu-mi dă pace. Îmi vine în minte ori de câte ori suntem împreună. Iar răspunsul s-ar putea să fie şi motivul pentru care ne certăm atât de mult în ultimul timp.

— Şi care ar fi această întrebare? spuse el, privind-o cu o expresie impasibilă.

Neliniştea îi provoca un nod în gât. Adunându-şi toată voinţa, îşi stăvili emoţiile şi îi întâlni privirea.

— Cine suntem *noi…* fără Leo? Ochii lui Julian îi trădau o panoplie de sentimente greu de desluşit, dar Lily nu îndrăzni să-i scruteze prea mult. Îşi aţinti, în schimb, privirea asupra gurii lui, aşteptând ca el să-i răspundă. Cât timp îl privi, observă conturul încântător al buzelor sale. Ample şi senzuale, uşor curbate la colţuri. Printr-o simplă mişcare a maxilarului, putea să dezvăluie un surâs fermecător, un zâmbet jucăuş sau o grimasă răutăcioasă. Probabil că săruturile lui erau un adevărat deliciu, dacă nu se afla sub efectul somniferelor sau sub imperiul durerii. Lily îşi plimbă limba peste buze ca să şi le umezească. O, Doamne, era cumplit! „Concentrează-te asupra cuvintelor lui, Lily!” Am devenit prieteni prin intermediul lui Leo, continuă ea. Iar acum, după dispariţia lui, e firesc să ne punem… întrebarea asta.

— Şi ai găsit răspunsul?

— Ştiu ce nu suntem. Nu poţi fi înlocuitorul lui Leo. Nu am nevoie de un frate surogat, care să mă supravegheze tot timpul.

— Nu vreau să fiu fratele tău, îi răspunse el, cu o grimasă uşoară pe chip.

— Nu am nevoie însă nici de un protector. Am douăzeci şi opt de ani, nu mai sunt o fetiţă.

— Sunt conştient de asta.

— Şi atunci, de ce ai devenit atât de protector, chiar despotic uneori? Îmi ceri să mă căsătoresc, iar apoi îmi alungi toţi pretendenţii care îndrăznesc să-mi atingă mâna. Nici nu rosti bine întrebarea, că Lily intui răspunsul – atmosfera încinsă dintre ei era un indiciu revelator. Continuă însă să-şi depene firul gândurilor în speranţa că vorbele ei o vor aduce cu picioarele pe pământ. Tu… spuse

ea, atingându-i pieptul cu mâna. Ce greşeală! Era prea puternic şi solid. O treceau din nou fiorii. Te simţi vinovat şi obligat să mă aperi, iar eu... continuă ea, punându-şi mâna pe pieptul moale şi fremătător, palpitând odată cu fiecare bătaie a inimii. Iar eu mă simt singură şi debusolată. Amândoi am devenit sensibili şi emotivi, şi amândoi căutăm răspunsuri, iar eu aş vrea... îşi lăsă ochii în pământ, pentru că nu voia ca Julian s-o întrerupă. Trebuia să-şi ducă gândul până la capăt. Aş vrea să nu punem niciodată la îndoială prietenia noastră. Înţelegi ce vreau să spun? Certurile noastre necontenite şi grija pe care ţi-o port îmi sfâşie inima. Doar pentru că Leo a murit nu înseamnă că totul trebuie să se schimbe între noi. Vreau să fim din nou cum eram cândva.

Lily se opri, cu ochii în pământ şi cu respiraţia întretăiată, întrebându-se din ce motiv aceste ultime cuvinte i se păreau false.

El o apucă de umeri, obligând-o să-şi ridice privirea.

— Nu se poate, Lily. Nu mai putem să fim cum am fost cândva. S-au schimbat prea multe lucruri.

— Dar eu vreau ca totul să fie la fel. De ce nu putem să rămânem prieteni?

— Pentru că... începu el, strângând-o de umeri. Gestul lui o înfioră din nou, înfierbântându-i sângele prin vene. Lily, doar n-o să-mi spui că nu ştii despre ce este vorba.

Nu, nu putea să-i spună asta. Glasul tainic al feminităţii îi oferise de mult răspunsul. Şi, cu toate astea...

— Vreau s-o spui cu glas tare.

Julian o trase spre el, incitându-i simţurile.

— Pentru că te vreau, Lily, aşa cum un bărbat doreşte o femeie. Dintotdeauna te-am vrut, îi mărturisi el, strângând-o cu putere.

Ea rămase fără suflare în braţele lui, devenind tot mai conştientă de atingerea trupului lui. Apoi de al ei. Ea avea o constituţie zveltă şi mlădioasă. Oamenii o tachinau adesea,

spunându-i că era atât de slabă, că o bătea vântul. Dar acum, în braţele lui, îşi simţea consistenţa trupului – îi simţea greutatea, căldura şi formele.

— Între noi a existat întotdeauna o stare de încordare, îi spuse el. Ştiu că o simţi şi tu. Spune-mi că o simţi!

O, da, o simţea! Încordarea, atracţia, pasiunea. Le simţea pe toate. Şi mai simţea ceva – o umflătură proeminentă ce i se lipea de abdomen, manifestarea fizică a dorinţei masculine. Descoperirea n-o făcu deloc să dea înapoi, timidă. Ba, dimpotrivă, pentru prima oară de luni de zile, se simţea puternică şi îndrăzneaţă.

Julian o scrută cu privirea, pierzându-se în ochii ei, apoi zăbovi asupra buzelor sale. Ea îl privi cu intensitate în timp ce el rosti, clar şi răspicat, silabele numelui ei: „Lily”.

Ce previziune avuseseră părinţii ei atunci când îi puseseră acest nume! Litera „l” era printre cele mai uşoare de citit de pe buzele oamenilor. Forma numelui i se păruse însă întotdeauna uşor absurdă. Cu atât mai mult atunci când era însoţit de titlul nobiliar: „Lady Lily”. Doi „l” erau deja prea mult, iar trei sunau ridicol. Felul în care oamenii îşi împleticeau limba sub imperiul celor trei litere „l” îi stârnea adesea râsul.

Dar când Julian îi rostea numele, nu părea s-o facă vreodată în derâdere. Nicidecum. Îi conferea, în schimb, conotaţii uşor… *obraznice.* Senzuale, dar nu absurde. Întotdeauna îi plăcuse să-şi vadă numele pe buzele lui.

„Întotdeauna.”

Cuvântul îi pătrundea în suflet, unde îşi găsea… imediat locul. Simţea aceeaşi bucurie ca în momentele în care – după ore întregi petrecute în faţa registrelor contabile – descoperea cei şase şilingi ce nu păreau trecuţi în registru, şi asta deoarece încurcase, într-o coloană, cifra şapte cu cifra unu. În sfârşit, totul căpăta sens – toate certurile, toate neliniştile şi senzaţiile ciudate pe care le simţea ori de câte ori o atingea. Acesta era şi motivul

pentru care Julian o sufoca, aproape, cu grija lui exacerbată, dar şi motivul pentru care Lily intrase în panică la vederea sângelui ce i se prelingea printre degete. Faptul că o dorise întotdeauna în acest fel. Şi, în adâncul sufletului ei – lucru de care nu fusese niciodată pe deplin conştientă până acum –, şi ea îl dorise mereu.

Acesta era răspunsul. Cine erau ei, fără Leo?

Erau doi oameni care *se doreau* cu pasiune.

Iar acum erau doi oameni care urmau să se sărute.

Capitolul 7

Lily se aplecă spre el, nerăbdătoare să-l cuprindă în braţe, să-i dea de înţeles că şi ea îl dorea cu aceeaşi ardoare. Ştia că, atunci când îşi vor contopi buzele, trebuia să închidă ochii, dar nu putea. Aşa că privea, cu sufletul la gură, cum gura lui se apropia de a ei. Şi, în clipa în care începu să-i dezmierde buzele cu respiraţia lui…

Julian tresări. Şi făcu un pas înapoi.

Rămasă fără un punct de sprijin, Lily se dezechilibră, gata să cadă. Abia reuşi să se agaţe de marginea policioarei de deasupra şemineului, ca să nu se prăbuşească la pământ. Se clătină, confuză, cu respiraţia întretăiată, neştiind unde să se uite. Interpretase oare greşit tâlcul cuvintelor lui sau poate chiar întreaga situaţie? Câtă umilinţă putea să înghită într-o singură seară?

În cele din urmă, neştiind ce să facă, se uită la Julian, cerându-i din priviri o explicaţie.

— O, Doamne! Eşti însărcinată, spuse el.

Poftim? Gândurile îi zburau haotic prin minte, nevenindu-i să creadă ce „auzea”. Îi simţise, e adevărat, dovada palpabilă a virilităţii lipită de pântec… Dar niciun bărbat nu putea fi *atât* de potent.

Îşi dădu apoi seama că Julian nu vorbea cu ea.

Lily se întoarse uşor, ţinându-şi o mână pe piept. În colţul camerei, o zări pe Claudia, pupila ducelui, care îşi făcea, timid, apariţia din spatele draperiilor de catifea.

— Eşti însărcinată, repetă Julian, îndreptându-se spre ea.

— Aşa spun şi doctorii, îi răspunse Claudia, punându-şi o mână pe abdomenul proeminent.

— Ştiai de asta? o întrebă el pe Lily.

— Au ţinut totul secret, îi răspunse ea, clătinând din cap. Astăzi am aflat şi eu. Crede-mă că habar nu aveam că se ascundea după draperii! continuă Lily, întorcându-se spre Claudia. Am avut impresia că vei rămâne în camera ta.

— Da, aşa e, îi răspunse ea, muşcându-şi buza. Ar fi trebuit să rămân în camera mea. Dar am vrut să trag cu ochiul la petrecere.

La ofiţerii din Marina Regală, îşi spuse Lily. Dar era firesc ca aceştia – băieţi tineri şi frumoşi – să-i stârnească interesul Claudiei.

— Când aţi intrat aici, continuă ea, m-am ascuns. Voiam să aştept până urma să plecaţi din cameră… în final, am considerat că e mai bine să-mi dezvălui prezenţa decât s-o ascund, spuse ea, cu obrajii îmbujoraţi.

Claudia îl privi pe Julian cu teamă în ochi, lucru care o făcu pe Lily să se întrebe dacă fata nu credea cumva că, prin apariţia ei, o proteja astfel pe Lily. Ar fi fost un gest încântător din partea ei, dacă n-ar fi fost zadarnic. Ca să nu mai spunem şi complet nedorit. Ea îşi îndreptă privirea spre Julian, dar el făcea tot ce-i stătea în putinţă să i-o evite, analizând, în schimb, cu multă atenţie, modelele covorului. Lily se îndoia însă de faptul că frustrarea lui era consecinţa cercurilor împletite, în nuanţe de crem şi auriu, ce împodobeau covorul. Nu, era supărat pentru ceea ce făcuse. Regreta cele petrecute între ei. Sau, mai degrabă, ceea ce *aproape* că se petrecuse.

— Ar fi bine să te duci în camera ta acum, o îndemnă Lily pe Claudia.

Fata încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Vă rog să nu-i spuneţi ducelui că am coborât din camera mea! zise ea, oprindu-se în prag. Şi v-aş ruga, de asemenea, să nu povestiţi cuiva despre… asta, continuă ea, cuprinzându-şi abdomenul cu mâna. Vă promit, la rândul meu, că nu voi sufla un cuvânt despre ce s-a întâmplat aici.

— Nu s-a întâmplat nimic aici, spuse Julian, prinzând-o de cot.

— Exact asta spun şi eu, zise Claudia, uitându-se când la Lily, când la Julian. Nu aveţi de ce să vă temeţi. Ştiu foarte bine să păstrez un secret.

Fata părăsi apoi camera, iar Julian se prăbuşi într-un fotoliu, îngropându-şi faţa în mâini. Gestul lui îi spulberă lui Lily şi ultima fărâmă de speranţă că ar putea să reia episodul de acolo de unde îl lăsaseră.

— Dumnezeu ştie ce-şi închipuie copila aia că a văzut, spuse el, dezvelindu-şi chipul.

— Dar ce-a văzut? întrebă Lily, care nu ştia nici ea prea bine ce se întâmplase. Julian, putem să…

— Trebuie să plec, spuse el, sărind în picioare. Trebuie să mă duc undeva.

— Nu, protestă ea, îndreptându-se spre el. Te rog să nu pleci! N-o să mai pot dormi dacă te ştiu singur pe străzi.

— N-ar trebui să-ţi pierzi somnul din cauza mea.

— N-am ce face în privinţa asta.

Şi aşa şi era, căci nu avea ce să facă – nu putea să adoarmă, copleşită de griji şi de gândul că nu ştia nimic de soarta lui. Îl voia în pat, alături de ea. Cum de nu înţelesese asta mai devreme?

În timp ce se apropia de el, vedea cum respiraţia îi devenea tot mai sacadată, iar pieptul îi tresălta într-un ritm extrem de rapid. Dacă şi-ar fi strecurat mâna pe sub vesta lui, i-ar fi simţit inima bătându-i la fel de frenetic cum îi

bătea şi ei. Aici însă, similitudinile luau sfârşit. Căci, dacă i-ar fi pus mâna pe piept, i-ar fi descoperit muşchii puternici şi pielea încinsă, tipic masculină. Avea oare păr pe piept? se întrebă ea. Părea ciudat să crezi că nu ştia. Ştia însă prea bine că era un bărbat chipeş – o ştiuse mereu. Dar până acum se concentrase numai asupra afinităţilor lor şi a lucrurilor pe care le aveau în comun.

De data aceasta, când îl privea pe Julian, vedea… şi *altceva.* Diferenţele. Contrastele demne de explorat. Cu fiecare clipă care trecea, devenea tot mai conştientă de masculinitatea primitivă pe care el o degaja prin toţi porii prin hainele elegante şi expresiile frivole. La rândul ei, feminitatea care o caracteriza nu rămânea impasibilă în faţa masculinităţii lui, care îi incita simţurile şi o făcea să se înroşească până în vârful urechilor. Lucrurile mergeau chiar şi mai departe – buzele, sânii sau muntele lui Venus reacţionau şi ele în faţa virilităţii lui. Lily le înţelegea prea bine reacţiile. Nu pricepea însă ce legătură aveau genunchii, care refuzau s-o mai susţină.

Ea întinse mâna spre el în speranţa că Julian o va ajuta să desluşească misterul acestor trăiri.

— Julian…

El îi prinse mâna într-a lui şi îi duse degetele la buze cu un gest cât se poate de virtuos.

— Gazdele şi oaspeţii ne vor observa lipsa, spuse el, eliberându-i mâna. Şi se face târziu. O să-l rog pe Morland să te trimită acasă cu trăsura lui.

— Dar n-am putea să…

— Ai avut dreptate, m-am purtat urât cu ofiţerii. O să mă revanşez faţă de ei. O să-i introduc în cluburi şi în alte cercuri asemănătoare. Depunând un efort evident de a-şi recăpăta sângele rece – sau de a o evita îşi aranjă vesta şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Nu mă mai duc la meciuri de box sau la alte spectacole sângeroase, îţi promit.

Dezamăgirea i se cuibări în suflet, dar Lily nu ştia cum să i se împotrivească. Nu acesta fusese oare scopul ei atunci când aranjase această serată? Să-l convingă pe Julian să-şi reia viaţa socială pe care o iubise cândva – să frecventeze iar cluburile şi teatrele şi să se bucure de compania prietenilor săi? Putea să considere, aşadar, că misiunea ei fusese încununată cu un succes răsunător.

Gândurile îi fremătau însă sub imperiul multor întrebări fără răspuns, iar emoţiile îi înfierbântau sângele prin vene. Julian îi spusese că nu voia doar o simplă prietenie. Şi atunci, ce-şi dorea mai precis? Trupul ei? Afecţiunea ei?

Dar *ea* ce mai voia de la el?

— Treci mâine pe la mine? îl întrebă Lily.

După o scurtă ezitare, Julian încuviinţă din cap.

— Dacă vrei.

— Da, vreau. Din tot sufletul.

Poate că, astfel, avea să primească şi nişte răspunsuri.

*

Când Julian sosi la conacul Harcliffe a doua zi de dimineaţă, o găsi din nou pe Lily la biroul din biblioteca lui Leo. Îşi ţinea capul aplecat deasupra unui registru deschis, scoţându-şi la iveală gâtul alb şi graţios ca al unei lebede. Contrastul dintre poziţia elegantă a gâtului şi unghiul pe care îl forma cotul atunci când înmuia peniţa în călimară… îi stârni o dorinţă nimicitoare, ce pustia totul în calea ei.

Renunţând de această dată să mai folosească reflexia luminoasă a oglinzii, intră în cameră şi se apropie de ea. Lily era atât de adâncită în munca ei, încât îl zări abia în clipa în care ajunse lângă ea. Dar nici atunci nu-şi ridică privirea. Încremeni însă pe scaun, cu peniţa în mână. Doar respiraţia trăda faptul că era conştientă de prezenţa lui în

cameră.

Aştepta. Voia să vadă dacă o va atinge.

Iar el o atinse. Îi puse mâna pe umăr, acolo unde şalul se contopea cu rochia.

— Bună dimineaţa, îl salută ea, uşor absentă, zăbovind o clipă asupra însemnărilor ei, înainte de a lăsa pana în călimară. Oftând prelung, îşi înclină capul spre stânga, întinzându-şi gâtul mlădios. Apoi, îl înclină spre dreapta. Stau de prea mult timp în poziţia asta, spuse ea. Am înţepenit de tot.

Cum putea să reziste unei asemenea invitaţii? Julian îi dădu la o parte şalul delicat şi începu să-i maseze umerii cu blândeţe, poposind cu degetul mare la baza gâtului. Lucrase într-adevăr prea mult. Muşchii cumplit de încordaţi refuzau să se relaxeze sub atingerile sale. Dar, în timp ce îi masa umerii, încordarea începea, încetul cu încetul, să dispară.

Ea gemu încet de plăcere, incitându-i şi mai tare simţurile.

— O, da! spuse ea, suspinând. Acolo e aşa de bine!

Lily nu era singura care se confrunta cu această rigiditate stânjenitoare. Julian îşi strecură mâna peste clavicula ei. Plăcerea devenea ameţitoare, căci puţin mai jos, decolteul ispititor îi scotea la iveală pielea albă ca zăpada.

Aici, panta urma un făgaş extrem de primejdios.

Dar Julian făcu exact ceea ce ar face orice om care s-ar apropia de marginea unei prăpăstii. Se apropie şi el periculos de mult şi îşi aruncă privirea dincolo de marginea genunii.

Priveliştea era răvăşitoare. Colinele delicate şi moi ale sânilor ei străjuiau o vale abruptă şi fermecătoare. Julian văzuse, mângâiase şi îşi odihnise capul pe cele mai fine şi mai rafinate ţesături din lume – catifele, mătăsuri şi blănuri somptuoase ce proveneau din toate colţurile continentului.

Dar toate păleau în faţa perfecţiunii desăvârşite a sânilor lui Lily Chatwick. Niciuna nu se putea asemăna cu podoabele ei statuare. Comparaţiile erau de prisos. La fel cum şi metaforele „tare ca stejarul, ca fierul sau ca granitul” n-ar fi reuşit să-i descrie starea de excitaţie.

— Nu poate fi a ta, spuse el cu voce tare. Nu aşa, adăugă Julian, desprinzându-şi brusc mâna de pe trupul ei.

Ea îşi întoarse capul spre el, întinzându-se.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea, privindu-l apoi, cu nerăbdare în ochi. Ei bine…?

— Ei bine… Dornic să-şi ascundă propria nerăbdare şi dorinţele mistuitoare, Julian trase un scaun şi se aşeză în faţa ei. Bună dimineaţa. Ţi-am adus ceva, spuse el, aşezând cadoul pe birou.

Îl ţinuse într-o mână în tot acest timp, iar conţinutul pachetului devenise cumplit de agitat.

Lily nici nu voia să audă de cadouri.

— Julian! spuse ea. Chiar ai de gând să te prefaci că aseară nu s-a întâmplat nimic?

Acesta încremeni brusc. Şi el îşi pusese această întrebare. Dacă voia, putea să nege totul. Cu puţină fanfaronadă şi diversiune, putea s-o facă să creadă că îi interpretase greşit vorbele şi faptele. Putea s-o convingă că *nu-şi* pierduse minţile după ea şi că mărturisirea pasiunii lui pentru Lily fusese doar un moment de slăbiciune, nimic mai mult. Cu puţin noroc, putea să-i dea de înţeles că, în clipa în care fuseseră întrerupţi, *nu* avusese deloc de gând s-o sărute pentru a doua oară în aceeaşi zi.

Dar astăzi, scrutându-i chipul încântător, descoperi că nu putea să mai suporte alte minciuni.

— Nu, îi răspunse el, n-am de gând să fac asta.

De ce să nu-i dea de înţeles că, încă din ziua în care se întâlniseră, Julian nutrea o atracţie extrem de puternică faţă de ea? Lily nu era proastă. Şi-ar da imediat seama, ca şi el, că relaţia lor ar fi sortită eşecului de la bun început.

Prea mulţi factori îl împiedicau să dea curs dorinţei sale – perioada ei de doliu, statutul lor social şi sentimentul de decenţă, care îl tot bântuia în ultimul timp. Ca să nu mai pomenim de faptul că, în nici două săptămâni, Julian Bellamy va dispărea de pe scena lumii mondene a Londrei, într-un fel sau altul.

De ce să nu-i spună, aşadar, că îi răvăşise viaţa?

— Deci, începu ea, bătând darabana cu degetele pe birou, mă doreşti.

— Da.

— Şi aşa a fost dintotdeauna.

— De la bun început.

— Iar aseară, continuă Lily, încetând să mai bată darabana, când te-ai înfuriat pe comandantul…

— Merriwin. Comandantul Merriwin.

— Da, exact. Aşadar, când te-ai înfuriat pe el, n-ai făcut-o mânat de dorinţa de a mă apăra sau pentru că m-ai considerat o femeie slabă.

— Nu. Am făcut-o din gelozie. O reacţie masculină instinctivă, pe care ar fi trebuit s-o reprim, îi răspunse el, aplecându-se spre ea. Am încredere în tine, Lily. Ştiu că ai fi reuşit să-i faci faţă comandantului sau altor zece bărbaţi ca el. Eu sunt cel care a dat dovadă de slăbiciune, nu tu.

— Bun, spuse ea, rezemându-se de spătarul scaunului căptuşit cu piele, care scârţâi sub greutatea ei. Totul este extrem de edificator.

— Serios?

— Da, fireşte. Aşa se explică foarte multe lucruri, îi răspunse Lily, îmbujorată la faţă. Iar, pe de altă parte, mă simt şi măgulită. Sau, cel puţin, încrezătoare. Începeam să cred că sunt singura femeie din Londra care *nu* ţi-a stârnit interesul.

El simţi o strângere de inimă. Nimic – dar absolut *nimic* – nu l-ar fi putut face pe Julian să regrete cu mai multă ardoare viaţa aventuroasă pe care o dusese decât o

făcuseră cuvintele ei, căci mărturisirea admiraţiei şi a pasiunii lui pentru Lily o făcuse să conchidă că şi ea era una dintre numeroasele lui cuceriri. O concluzie complet greşită, dar… şi convenabilă în acelaşi timp.

— Pentru că suntem la ceasul sincerităţii, continuă ea, privind într-o parte, trebuie să recunosc că şi eu te consider un bărbat atrăgător. Bănuiesc că nu e nimic surprinzător în asta. Şi cred că, astfel, mă încadrez şi eu în mulţimea ta de admiratoare, spuse ea, cu un zâmbet pe buze.

— Am stabilit, aşadar, că suntem doi oameni atrăgători, îi răspunse el, urmând făgaşul pe care i-l oferise Lily. Ea încuviinţă din cap. Şi că fiecare din noi îl consideră atrăgător pe celălalt.

— Aşa cum este şi firesc, spuse ea, rezemându-şi capul în mâini. Este cât se poate de logic. Mă bucur că am avut această discuţie. Tu nu?

Julian rămase, pentru o clipă, fără cuvinte. Asta era tot? Nu zău?! El îşi recunoscuse pasiunea pentru ea, iar Lily îi mărturisise că nutrea şi ea fanteziile ei nevinovate, şi apoi… aveau să abandoneze cu totul acest subiect? Oare era chiar atât de simplu? N-ar mai crede asta dacă l-ar fi văzut puţin mai devreme cum trăgea cu ochiul, în speranţa că va zări un crâmpei din sânii ei fermecători.

— Păi… ba da, îi răspunse el, în cele din urmă. Şi eu mă bucur.

— Minunat! Şi ce mi-ai adus aici? îl întrebă ea, privind încruntată forma rotundă, ca o cupolă, a cadoului acoperit cu o pânză, ce trona pe birou.

— Un dar. Toate fetele bătrâne ar trebui să aibă aşa ceva, îi răspunse el, dând la o parte, cu un gest teatral, pânza ce ascundea surpriza.

— Nu se poate! exclamă ea, cu ochii mari cât cepele. O, Julian!

— O, Julian! O, Julian! repetă papagalul, dând aprobator din cap.

— Vorbeşte? întrebă Lily. Ce spune?

— Se pare că a făcut o pasiune pentru numele meu. Sau pentru felul în care îl pronunţi tu.

— O, Julian! strigă pasărea, agitându-şi penele de un albastru verzui. O, Juuuulian!

„O, da, minunat! Grozavă idee, n-am ce spune!”

Julian scoase din buzunar o pungă cu nuci.

— Uite! spuse el, oferindu-i punga lui Lily. S-ar putea să-i fie foame.

Lily puse câteva nuci în palmă şi îi oferi una papagalului printre zăbrelele coliviei. Izbucni în râs în clipa în care pasărea îşi suci capul ca să apuce fructul cu ciocul ei încovoiat.

— De unde l-ai luat?

— Am pierdut un rămăşag.

— *Ai pierdut* un rămăşag?

— Da. Flăcăul ăsta este în vârstă şi a avut numeroşi stăpâni de-a lungul timpului. Primul proprietar a murit de mult. Se pare că un avocat l-a adus aici din Jamaica, în urmă cu foarte mulţi ani.

— Vinovat, vinovat! strigă papagalul, zbârlindu-şi penele. Îşi aplecă într-o parte capul rotund şi roşu, apoi îl îndreptă din nou. Vă mulţumesc, asta e tot.

— Ce spune acum? întrebă Lily, oferindu-i încă o nucă.

— Mi-a comunicat sentinţa. Dar cred că e incompletă. Nu m-a condamnat încă la moarte. Inteligentă pasăre! îşi spuse Julian.

Adevărul era că i se făcuse milă de sărmana înaripată. De-a lungul anilor, fusese pasată de la un stăpân la altul. Aşa cum era obiceiul în cazul anumitor pariuri, cel care pierdea rămăşagul rămânea cu papagalul. Se părea însă că nimeni nu-l voia, iar Julian începea să înţeleagă acum motivul. Glumele lui păreau, la început, amuzante, dar puteau deveni rapid o sursă de necazuri. Nu trebuie să-l păstrezi, îi spuse el lui Lily. Ţi l-am adus... ca dar de

împăcare. Am simţit că îţi datorez asta. Şi cum înotai în flori de dimineaţă…

— Înotam în flori? Ce vrei să spui?

— N-ai fost în salonul de oaspeţi?

— Lucrez aici de azi-dimineaţă, îi răspunse ea, clătinând din cap. I-am spus lui Swift că nu sunt acasă pentru nimeni, în afară de tine.

Un zâmbet larg apăru pe buzele lui Julian. O să se distreze de minune. Se ridică în picioare, luă colivia într-o mână şi i-o oferi pe cealaltă lui Lily.

— Vino cu mine! o invită el, străbătând coridorul spre salon.

— O, Doamne! exclamă ea când intră în cameră.

Din colivia lui, papagalul scoase un fluierat de admiraţie.

Salonul conacului Harcliffe era, ca toate saloanele de oaspeţi, o încăpere imensă. Asemănătoare cu cele din palate. Iar astăzi era plin până la refuz de aranjamente florale grandioase. Trandafiri, orhidee sau nemţişor – toate împodobeau sala cu frumuseţea şi parfumul lor. Suprematia o deţineau însă crinii[3]. Crini de toate soiurile şi culorile acopereau fiecare colţişor şi firidă din cameră.

— Cu papagalul şi cu toate florile astea, salonul arată ca o junglă veritabilă, spuse Lily, privind pasărea, care se agita frenetic în cuşcă. Dă-i drumul! Probabil că se simte ca la el acasă. Julian se supuse şi, lăsând colivia pe podea, deschise uşiţa. Pasărea nu se urni însă din loc. Lily se aşează în genunchi în faţa coliviei şi încercă să convingă pasărea să iasă afară. Hai, papagalule! Explorează camera!

— Vinovat, vinovat! ţipă papagalul agitat. Vă mulţumesc, asta este tot.

— Poate că e speriat, acum că se află într-un loc necunoscut, spuse Julian, ajutând-o pe Lily să se ridice în picioare.

---

3 „Lily" înseamnă „crin", în engl. în orig. (n.tr.)

— S-ar putea. Trebuie să avem răbdare, îi răspunse ea, întorcându-se de jur împrejur ca să privească florile exotice. Apoi, izbucni în râs. Toată lumea mi-a trimis crini. Oare chiar sunt cu toţii lipsiţi de imaginaţie?

— Poate că da. Dar au, fără îndoială, bun-gust.

Julian îi întinse o tipsie de argint plină cu invitaţii şi bilete aduse personal de autorii lor.

Lily răsfoi corespondenţa în treacăt.

— Nu-mi imaginez cum s-a răspândit vestea atât de repede.

— Serios? Julian ştia însă prea bine. Căci el o răspândise. După ce plecase aseară de la conacul Morland, îi plimbase pe ofiţeri prin toate cluburile, sălile de jocuri şi teatrele din Londra, antrenându-i tot timpul în discuţii cordiale despre Lady Lily Chatwick. Despre frumuseţea, eleganţa, virtutea şi jovialitatea ei, dar, mai ales, despre faptul că putea fi cerută în căsătorie. Am avut dreptate, continuă el. Domnii se înghesuie să te peţească.

— Nu ştiu dacă sunt cu adevărat interesaţi de asta. După absenţa mea atât de îndelungată de pe scena mondenă, cred că am devenit acum o ciudăţenie.

Julian nu ştia cum s-o contrazică, deoarece îi împărtăşea întru câtva părerea. Dar în momentul în care oamenii vor avea şansa să-i descopere inteligenţa, farmecul şi frumuseţea, curiozitatea se va transforma în interes.

— Ar trebui să onorezi anumite invitaţii, spuse el, alegând din grămadă un plic ce îi era familiar. Ai putea să începi cu asta.

Lily desfăcu plicul şi îi citi iute conţinutul.

— O reuniune găzduită săptămâna viitoare de lordul şi Lady Ainsley la conacul Shelton. Ştiai de ea?

El încuviinţă din cap. Primise deja invitaţia cu multe săptămâni în urmă. Reuniunea va fi ultimul eveniment monden de amploare înainte ca majoritatea familiilor

aristocrate să se retragă la ţară, unde îşi vor petrece Crăciunul. Toate numele sonore de pe scena aristocraţiei londoneze vor fi prezente la această întrunire, dovedindu-se, astfel, cel mai bun prilej pentru Lily de a-şi încuraja peţitorii, înainte de sfârşitul anului.

— Ar trebui să mergi şi tu, spuse el. Fără umbră de îndoială.

— Doar *eu?* Nu amândoi? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

— Ba da, îi răspunse el, în cele din urmă. *Amândoi,* fireşte, ar trebui să mergem.

De ce îi era atât de greu să rostească acest cuvânt? Folosirea termenului „amândoi”, care îi plasa laolaltă, i se părea cumva… un gest nechibzuit. La fel ca prezenţa lui alături de Lily într-un spaţiu mic, întunecat şi închis. Nu avea de unde să ştie ce se putea întâmpla.

— O, Julian, ai grijă!

El reuşi să se ferească în ultimul moment din calea papagalului, care îi trecu razant pe deasupra capului.

— O, Julian! strigă pasărea, aterizând pe un candelabru nefolosit. O, Juuuulian!

— N-ai vrea să mai taci? îl întrebă el, ţintuindu-l cu privirea.

— Cred că îl voi păstra, spuse Lily, râzând. Seamănă atât de mult cu tine – chipeş şi ciufulit. Înveşmântat în culori vii şi strălucitoare. Exact copia ta, continuă ea, cu un licăr vesel în ochi. Poate că o să-i dau numele tău, de vreme ce îi place atât de mult cum sună.

Julian nu ştia ce răspuns să-i dea. Măcar unul politicos.

— Ar trebui să mergem la această reuniune, spuse el, în cele din urmă, arătându-i invitaţia cu degetul.

— A trecut atâta timp de când n-am mai dansat, îi răspunse ea, căzând pe gânduri. Nici nu ştiu dacă îmi mai amintesc paşii.

— Nu trebuie să dansezi deloc dacă nu vrei. Poţi să invoci doliul ca pretext. O să-i alung pe cei care vor insista.

— Iar te erijezi în rolul gardianului meu. Nu vreau să invoc niciun pretext şi nici să mă aperi de cei care mă vor invita la dans. Vreau să dansez, spuse ea, pe un ton hotărât. Măcar câteva runde. Aseară, n-am fost deloc pregătită. M-am simţit copleşită. De data asta însă, vreau să le demonstrez tuturor că nu sunt cu nimic mai prejos.

— Înţeleg.

Mai mult decât atât, voia să-şi dovedească ei însăşi.

Şi era un lucru cât se poate de firesc. De ce să n-o facă? La fel ca papagalul, care sărea acum de pe un candelabru pe altul, Lily stătuse şi ea ferecată în colivia rutinei şi a suferinţei.

Era înzestrată cu un suflet generos şi blând, nefiind sortită să ducă o viaţă solitară. Dar, prin insistenţa cu care îi insufla ideea căsătoriei, Julian nu făcuse altceva decât să-i ofere şi mai multe motive ca să se retragă în spatele meterezelor de apărare. Dacă voia cu adevărat să fie prietenul ei şi să-i asigure un viitor fericit – dacă voia s-o vadă *măritată* –, nu trebuia s-o mai protejeze cu atâta ardoare, ci s-o lase să prindă aripi şi să zboare. Lily nu avea nevoie de protecţia lui. Ci de încrederea lui. De şansa de a se avânta în înălţimi.

Dacă putea să-i dăruiască acest lucru, atunci aceasta ar fi cea mai mare împlinire a vieţii lui.

Lily îşi puse mâinile în şold şi începu să certe papagalul, cu un zâmbet pe buze.

— Coboară de acolo, obraznicule! Apoi, întorcându-se spre Julian, îl întrebă: Am lăsat nucile în birou?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Să trimit un servitor să le aducă?

— Nu, nu. Lasă-l să zboare!

Da, îşi spuse el în gând în timp ce o privea jucându-se cu pasărea neascultătoare, Lily avea nevoie de încredere.

Iar faptul că îi mărturisise atracţia pe care o nutrea faţă de ea fusese primul pas. Ar fi trebuit să se gândească la asta cu mult timp în urmă. Nimic nu conferă mai mult farmec unei femei decât conştientizarea propriei frumuseţi şi a dorinţelor pe care le stârneşte în sufletul bărbaţilor. Observa deja anumite diferenţe în ţinuta ei – o uşoară ondulare a şoldului, modul răutăcios în care îşi îndoia degetul arătător sau poziţia subtilă a umerilor, care îi scotea sânii în evidenţă. Era conştientă de trupul ei aşa cum nu mai fusese nicicând. Dacă avea să facă progrese atât de rapide, până săptămâna viitoare, toţi bărbaţii din Londra îi vor sta la picioare.

Iar realitatea crudă a acestui fapt îl va transforma pe Julian într-o fiară mistuită de gelozie. Dar, de dragul lui Lily, va trebui să se abţină şi să-şi încătuşeze gândurile şi sentimentele în propria colivie.

— O să mă ajuţi, aşadar? îl întrebă ea deodată. Să învăţ câteva dansuri pentru acest eveniment monden? Doar pentru scurt timp. Poate mâine sau…

— Nu, îi răspunse el. Lily clipi nedumerită. Nu mâine şi nu doar pentru scurt timp, continuă Julian, luându-i mâna într-a lui, cu un zâmbet pe buze. Vom începe chiar acum. Şi vom exersa cât va fi cazul. Şi apoi, la petrecere, le vei demonstra tuturor că nu eşti cu nimic mai prejos decât alte fete, Lily.

Capitolul 8

Doamne, ce bine că avea un scop! Fizic, palpabil. Chiar dacă acest scop însemna doar să mute o parte din mobilă şi să strângă covorul în timp ce papagalul îl tachina de undeva de sus.

Julian o conduse spre pianul din colţul salonului. După

ce dădu la o parte de pe capacul pianului un aranjament de crini, îşi plimbă mâna peste suprafaţa lucioasă din lemn. Era o bijuterie rară. Net superioară faţă de instrumentele la care învăţase să cânte în tinereţe. Nu urmase nici măcar un curs de pian şi nici nu avusese ocazia să exerseze prea mult. Dar după câteva ore petrecute în faţa claviaturii – testându-i clapele, studiind intervalele muzicale şi învăţându-i mecanismul –, cântase cu o lejeritate ieşită din comun, de parcă numai asta ar fi făcut toată viaţa. Auzea o melodie în minte, iar degetele o transpuneau pe loc într-o suită de note muzicale.

Unii spuneau că era un har divin. Julian ştia însă că talentul lui era doar consecinţa auzului său extrem de fin şi bine antrenat – tot el era responsabil şi pentru abilitatea lui de a reproduce cu exactitate vocile umane. Încă din fragedă pruncie, Julian fusese nevoit să stea cu urechile ciulite. Stătuse mereu la pândă, *mereu* în stare de alertă. Viaţa lor depindea de asta.

— Julian, îi spuse ea în timp ce el se aşeză în faţa pianului, ştii că nu avem nevoie de muzică. Eu, cel puţin, mă descurc şi fără.

— Nu mai spune! o contrazise, scuturându-şi degetele. Cu ce-ai vrea să începem?

— Cu un cadril? Cred că balurile debutează şi acum cu acest stil de dans, nu-i aşa?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Pune-ţi palmele pe capacul pianului! Poţi să te şi sprijini de el, dacă vrei. Ea se supuse. Acum închide ochii! Lily îl ascultă şi de această dată, schiţând un zâmbet. El o privea, cu respiraţia întretăiată. O, Doamne, Lily, eşti atât de frumoasă, încât îmi sfâşii sufletul numai când te privesc!

Ea nu reacţionă, fireşte. Julian ştia prea bine că nu avea s-o facă. Dar, din motive obscure, continua s-o pună la încercare. Era un sentiment extrem de ciudat. Aşa făcea şi când era copil – o punea pe mama lui la încercare, făcând

pe la spatele ei comentarii dintre cele mai bizare: „Fii cu ochii în patru! E un elefant în cameră”. Lăsând amintirile deoparte, Julian începu să apese pe clapele pianului, cântând câteva acorduri din *Le Pantalon,* prima figură dintr-un şir ce alcătuia cadrilul. Când se opri, Lily deschise ochii.

— Ce-ai simţit? o întrebă el.

— Am avut o senzaţie oarecum neplăcută, ca şi când m-ar fi gâdilat ceva până în vârful urechilor.

— Dar ai recunoscut ritmul? Poţi să-ţi imaginezi paşii? Ea încuviinţă din cap. Hai încă o dată! spuse el. Lily închise din nou ochii, iar Julian interpretă acelaşi fragment muzical, adăugând de această dată câteva note în plus. Ea bătea darabana cu degetele pe ritmul muzicii. Încă o dată! insistă el. Acum însă nu mai închide ochii! Julian cântă întreaga bucată muzicală, menţinând contactul vizual cu Lily în timp ce repetau mişcările: Unu, şi doi, şi întoarcere… şi tot aşa. Când ajunse la sfârşitul şirului de figuri, se ridică în picioare şi îi oferi mâna. Eşti gata să încerci?

Dând aprobator din cap, Lily îi luă mâna şi se îndreptară împreună spre mijlocul camerei, unde se aşezară unul în faţa celuilalt.

Prima încercare luă sfârşit înainte de a începe. Făcură o reverenţă adâncă şi elegantă, dar când ridicară capul, dădură cu ochii de papagal, care stătea pe podea între ei şi îi privea uluit, răsucindu-şi capul dintr-o parte în alta. Lily izbucni în râs în timp ce Julian alungă pasărea.

O luară de la capăt, reuşind de această dată să execute mişcările de dans pe ritmul unui mic fragment muzical.

În timp ce exersau figurile, prietenul lor înaripat îi ajuta, prin intervenţiile sale, să treacă peste momentele de stânjeneală. Peste cele mai multe dintre ele. Nu peste toate. Căci anumite figuri de dans le cereau dansatorilor să se ţină de mâini şi să se învârtă în *cerc,* menţinând tot timpul contactul vizual cu partenerul lor. La fiecare

încercare, Julian se pierdea în ochii ei fermecători, uitând ritmul şi încurcând paşii de dans. Repetă mişcările de câteva ori până reuşi, în cele din urmă, să le execute cu succes.

Mica lor victorie îi umplea sufletul de bucurie lui Lily, care privea încântată cum talentul lor de dansatori ieşea, încetul cu încetul, la iveală. Folosind această metodă, reuşiră să execute, în final, toate figurile cadrilului. Mai întâi, Julian se aşeza la pian şi interpreta melodia, iar Lily o „asculta” cu mâinile. Apoi, încercau să execute paşii, bucurându-se mai mult sau mai puţin de succes, în funcţie de poznele papagalului.

După ce cuceriră cadrilul, Julian îi propuse să încerce un dans popular, care se bucurase de un succes nebun în sezonul trecut.

— Este ultimul răcnet al modei, îi explică el. Îl vor include, fără doar şi poate, pe lista dansurilor de societate.

— N-am avut ocazia să-l învăţ, spuse Lily, muşcându-şi, îngrijorată, buza de jos. Dar putem să încercăm. Totul se dovedi însă un dezastru. Deşi ritmul era simplu, figurile erau extrem de complexe. Julian încercă să execute şi dansul partenerei, şi pe cel al partenerului, dar nu putea să joace ambele roluri în acelaşi timp. Când Lily rată, pentru a patra oară concomitent, paşii de intrare, capitulă înfrântă, ridicându-şi mâinile în aer. Îmi pare rău, spuse ea, dar nu-l voi învăţa niciodată. Îţi pierzi timpul de pomană.

— Nu e adevărat.

— Nu reuşesc să-l prind, insistă ea, vădit descumpănită. Popular sau nu, va trebui să stau pe tuşă la dansul ăsta.

— Nu fi supărată! îi spuse el, apucând-o de coate ca s-o imobilizeze. O să încercăm din nou mai târziu sau poate mâine. În fiecare zi, dacă e nevoie. Şi o să vezi că, într-un grup, totul ţi se va părea mult mai uşor. Te vei putea inspira de la dansatorii care te vor încadra de-o parte şi de

alta. Ea îl privea cu bărbia tremurândă, iar el se simţea copleşit de frustrare. Nu din cauza ei, ci din cauza neputinţei lui de a-i descifra misterul acestui dans. De a-i descifra toate misterele din lume. Lily, îi spuse el, e doar un dans. O să te descurci. *Nimic* nu-ţi stă în cale. Poţi să faci tot ce-ţi doreşti.

— Nu avem destul timp la dispoziţie, îi răspunse ea, oftând şi eliberându-se din strânsoarea lui. Va trebui să mă limitez doar dansurile pe care le cunosc, chiar dacă nu mai sunt la modă. Asta, dacă le voi putea recunoaşte după muzică. Totul e zadarnic.

— Nu, nu e adevărat. Voi afla dinainte ordinea dansurilor şi le voi nota.

— Cum o să afli?

— Foarte simplu, îi răspunse el, fără alte explicaţii. Câteva monede strecurate concertmaestrului vor rezolva problema. Poţi să ţii lista ascunsă în mănuşă, continuă el. Vom găsi soluţii în funcţie de fiecare situaţie în parte, şi îţi vom rezerva cei mai buni parteneri.

— Mai sunt şi valsurile, spuse ea. Voi reuşi să execut bine un vals alături de un partener competent. Trebuie doar să-i urmez paşii.

— Exact, îi răspunse el. Vom avea grijă să ai ca partener o persoană cunoscută. Care este şi un bun dansator. Morland ar fi o alegere ideală.

— Sau tu.

El tăcu pentru o clipă, împietrit la gândul că ar putea s-o ţină strâns în braţe sub privirile întregii aristocraţii londoneze.

— Sau eu.

— Vrei să încercăm? îl întrebă ea, privind pianul.

— Fireşte.

Julian se aşează din nou în faţa instrumentului muzical. De data aceasta, degetele îi zăboviră pe claviatură, dezmierdând clapele de fildeş, în timp ce se întreba ce să

cânte. În cele din urmă, închise ochii şi lăsă degetele să hotărască. Ele începură să dea viaţă unui vals lent şi melodios. Nici nu-şi mai amintea unde îl auzise. Poate în „interpretarea” vreunei tabachere muzicale austriece, acţionate automat printr-un mecanism ce reproducea anumite melodii? Valsul avea un ritm vienez. Odată ce notele prinseră viaţă, Julian se lăsă purtat pe aripile cântării sale, capitulând în faţa frumuseţii şi a feeriei muzicale.

Când îşi ridică, în cele din urmă, privirea, câteva clipe mai târziu, după ultimele acorduri ale valsului, o văzu pe Lily cum îi privea, fascinată, mâinile.

— Întotdeauna mi-a plăcut să te văd cântând la pian, îi spuse ea. Să-ţi citesc pasiunea în ochi.

Cuvintele ei îl lăsară fără grai. Aşa că se ridică, în tăcere, de pe scaun şi îi oferi mâna.

Se îndreptară amândoi spre mijlocul camerei, iar ea îi puse, şovăitoare, mâna pe umăr. Palma lui îşi găsi repede locul printre omoplaţii ei. Aroma proaspătă de talc a lui Lily îi îmbătă simţurile lui Julian. Ea îl scruta cu ochii ei căprui, înecându-l în nuanţele profunde şi bogate ale privirilor sale. Dacă nu i s-ar fi părut puţin cam copilăresc, le-ar fi comparat cu tonalităţile zahărului ars – la fel de întunecate şi de dulci.

În locul complimentelor, el îi zâmbi încurajator şi admirativ. Apoi, o luă, pe neaşteptate, la dans. Icnetul pe care îl scoase, uimită, îl înfioră mai mult decât ar fi trebuit. Îi plăcea să-i simtă în braţe trupul cald şi mlădios. Îi plăcea felul în care pluteau amândoi în paşi de dans, cu trupurile contopite, de parcă erau unul singur. Ea se abandonase în braţele lui, lăsându-l s-o conducă pe ringul de dans, iar el o ajuta să-şi ia zborul cu încredere.

— Dansezi minunat, îi spuse el, după câteva runde executate prin cameră. Nu ai de ce să te temi. Vei stârni admiraţia tuturor celor prezenţi la reuniune.

Aşa se va şi întâmpla, va avea el grijă de asta.

— Este suficient pentru astăzi, îi spuse ea, oprindu-se pe loc. El încercă s-o mai învârtă o dată, dar ea rămase neclintită. Îi trase, în schimb, mâinile, ce i se împleteau cu ale ei, în spaţiul îngust dintre piepturile lor. Bun! Avea nevoie de bariera asta. Căci Lily se afla prea aproape de el, iar Julian voia s-o tragă şi mai aproape. Inima îi bătea într-un ritm ameţitor – mult mai rapid decât cel al valsului lor. Îţi mai aminteşti noaptea în care ne-am cunoscut? întrebă ea.

El îşi stăvili râsul. Dacă îşi amintea noaptea în care se cunoscuseră? Fireşte că îşi amintea. Ar fi putut să-i spună şi ziua când se întâmplase asta, şi ocazia cu care o făcuseră, cât de cald fusese în seara aceea, dar şi nuanţa rubinie a vestei pe care o purtase atunci. Îşi amintea şi acum modul în care Lily îşi împletise părul şi îl prinsese cu agrafe la ceafă, dar şi cei paisprezece nasturi, înveliţi în mătase, ce-i încheiau rochia la spate. Îşi amintea şi clipa în care văzuse pentru prima oară zâmbetul lui Lily Chatwick. Îşi amintea *totul.*

— Ai putea să-mi reîmprospătezi memoria, spuse el.

— Ne-am întâlnit aici, acasă. Cu ocazia petrecerii aniversare a lui Leo.

— Era şi petrecerea ta aniversară.

— Aşa este, dar oaspeţii erau prietenii lui. Era noaptea în care a înfiinţat clubul acela ridicol, cel închinat armăsarului Osiris. Îţi aminteşti acum? El încuviinţă din cap. M-ai urmărit toată seara. Pe tot parcursul conversaţiilor purtate la masă, ba chiar şi după aceea, în timp ce ne savuram băuturile... Nu ţi-ai desprins nicio clipă ochii de pe mine.

— Simţeam o atracţie puternică faţă de tine. Nu ţi-am mărturisit asta? Eşti o femeie frumoasă, Lily. Întotdeauna m-am simţit atras de tine.

— Nu părea doar o simplă atracţie, îi spuse ea, cu capul înclinat într-o parte, privindu-l dintr-un alt unghi. Mă urmăreai cu privirea unui prădător, în seara aceea. Cred că

mintea ta plăsmuia fantezii în care eu jucam rolul principal.

— Pof…? îngăimă el, cu respiraţia întretăiată, neputând să conteste adevărul.

— O, da, îi spuse ea, schiţând un zâmbet subtil. Am intuit asta. Ai venit după mine când am ieşit din cameră, îţi mai aduci aminte? înainte de a merge să mâncăm, m-am dus să văd dacă servitorii aşezaseră masa, iar tu m-ai urmărit. Cu o îndrăzneală extraordinară, continuă Lily, îmbujorându-se şi aţintindu-şi privirea asupra reverului său. Ai uitat, sunt convinsă. Pentru tine a fost doar un flirt ca oricare altul. Dar pentru mine era ceva cu totul nou – nu mi se întâmpla asta în fiecare zi.

— Ar fi trebuit să devină o obişnuinţă.

— Da. Asta mi-ai spus şi atunci. Te-am întrebat dacă aveai nevoie de ceva şi mi-ai răspuns că nu, continuă Lily, surâzătoare. Zâmbetul tău arogant îmi tulbura minţile, chiar dacă acum îl cunosc atât de bine. Te-am întrebat, fără ocolişuri, de ce mă urmăreşti. Şi mi-ai răspuns că…

— Te-am întrebat de ce te miri, răspunse el, intrând în jocul ei. Când o femeie frumoasă iese dintr-o cameră, speră ca un bărbat ca mine să vină după ea.

— Exact, spuse Lily, lovindu-l uşor cu mâna pe umăr. Şi eram atât de mânioasă.

— Ba nu. Erai cât se poate de încântată.

— Nu e adevărat, îi răspunse ea, aruncându-i o privire sfioasă printre genele lăsate. Poate doar puţin. Am crezut că vei încerca să mă săruţi, dar n-ai făcut-o.

— Nu.

Julian nu săruta niciodată o femeie după un simplu flirt. Prefera s-o lase să fiarbă în suc propriu, să se întrebe ce *s-ar fi putut* întâmpla dacă ar fi fost sărutată. El descoperea astfel că, la următoarele întâlniri, devenea mult mai receptivă.

— N-ar trebui să recunosc acest lucru, spuse ea, dar eram convinsă că vrei să mă seduci.

— Poate că asta şi voiam, răspunse el, prudent. Intenţionam să seduc foarte multe femei.

— Ştiu prea bine. O *ştiam* şi atunci, şi cu toate astea… perspectiva mi se părea cu atât mai tulburătoare. N-am închis un ochi toată noaptea. Nu ştiam cum voi reacţiona când ne vom vedea din nou. Îmi concepeam tot felul de scenarii în care te mustram şi te refuzam politicos, dar… Ezită uşor, apoi înghiţi în sec. Dar un glas lăuntric îmi spunea să nu te refuz.

— Lily… spuse el, făcând un pas înapoi.

Ea îl ţinu însă de mână, împiedicându-l să se retragă.

— Dar n-a fost nevoie să te refuz. Căci situaţia nu s-a mai repetat niciodată. Când ne-am revăzut, ai fost prietenos şi politicos. Chiar fermecător. Dar nu m-ai mai urmărit niciodată ca atunci. Ce s-a schimbat?

— Nu s-a schimbat nimic.

— Ceva s-a schimbat, fără doar şi poate. Din vina ta? Sau a mea?

— Din vina nimănui.

Cum ar putea să-i explice? Una era ca Lily să-i cunoască, în linii mari, reputaţia, şi alta să ştie că, în toţi acei ani, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să le seducă pe soţiile nobililor englezi doar pentru că era măcinat de ură. Şi, de vreme ce marchizul de Harcliffe nu era însurat, Julian se mulţumea şi cu sora lui geamănă. Dar, după seara petrecută în casa lor, unde fusese primit cu braţele deschise, în ciuda diferenţelor de clasă, se trezise pe neaşteptate membru fondator al celei mai noi, mai ciudate şi mai elitiste societăţi londoneze: Clubul Armăsarilor. În acele câteva ore – preţioase, de altfel îi creaseră impresia că acolo era *locul* lui. Şi asta în condiţiile în care Julian – un copil bastard, crescut pe străzi – nu crezuse vreodată că îşi avea locul undeva în lume.

Cred că am ajuns să te plac prea mult ca să te seduc, îi mărturisi el, în cele din urmă.

— Cuvintele tale ascund, probabil, un compliment, spuse Lily, cu un farmec timid. Poate că, dacă le voi analiza cu atenţie, îl voi descoperi.

Julian nu voia s-o jignească, dar nu vedea nicio altă cale mai bună de a pune capăt acestei discuţii decât printr-o ieşire bruscă din scenă.

— Îmi pare rău, dar am nişte treburi de care trebuie să mă ocup fără întârziere, spuse el. Nu era o minciună, căci ar fi trebuit să ajungă de mult la birou. Exersăm şi mâine.

— Stai puţin! Ce era să facă? Rămase pe loc. Dacă trebuie într-adevăr să fac asta, spuse ea, luând o scamă imaginară de pe mâneca lui… adică să particip la acest eveniment monden, unde ar trebui să atrag atenţia peţitorilor… mă văd nevoită să exersez mai mult decât dansurile. El o privea încruntat, aşteptând alte explicaţii. Mi-am pierdut talentul de a flirta. Atât cât mai aveam. Nici nu mai ştiu când m-a sărutat cineva ultima oară, continuă ea, aruncându-i o privire vinovată. Bine… asta dacă nu punem la socoteală întâmplarea de dimineaţă, dar acela nu cred că poate fi numit sărut.

— Corect, răspunse el.

Doamne, Dumnezeule, n-o să uite niciodată „povestea” aia?

Lily continua să vorbească, rostind cuvintele în cascadă.

— M-am gândit, aşadar, că… de vreme ce ai vrut cândva să mă seduci… şi m-ai considerat mereu atrăgătoare… poate că nu te-ar deranja… să mă săruţi acum. El o privea încremenit. Îi ceruse, cumva, prin tot şuvoiul acela de cuvinte, s-o sărute? înţelesese oare bine? îmi cer iertare, spuse ea apoi, mă port ridicol. El încuviinţă din cap. Da, complet ridicol. Lily trase adânc aer în piept şi începu din nou, privindu-l în ochi în timp ce vorbea. Îşi schimbase acum întreaga ţinută. Nu mai părea o fetişcană

copleşită de emoţii, ci o femeie stăpână pe sine, care voia să poarte o conversaţie ca între adulţi. Julian, spuse ea, vreau să fiu cât se poate de explicită. Într-un mod stânjenitor şi complet juvenil, îţi ofer şansa să mă săruţi. Doar o singură dată, fără alte promisiuni sau regrete. Fără să fii sub influenţa somniferelor, adăugă ea, aproape în şoaptă. Şi fără să fim întrerupţi.

Îi scrută buzele cu privirea, aşteptându-i răspunsul. Julian îşi aţinti şi el ochii asupra gurii ei. Buzele-i trandafirii, cărnoase şi senzuale îi tremurau uşor, căci – în ciuda rugăminţii sincere pe care i-o adresase făţiş, fără alte ocolişuri – se temea de reacţia lui.

Şi era foarte bine că se temea. Voia un sărut? Dar el nu se mulţumea doar cu atât. Se simţea mistuit de impulsuri. Nu doar de simple fantezii nevinovate, ci de dorinţe pătimaşe, de o forţă răvăşitoare. Dacă ar şti ce gânduri îi treceau atunci prin minte, ar fugi mâncând pământul. Pendula între dorinţa de a o ţine în braţe, protejând-o de o lume întreagă, şi dorinţa de a-i sfâşia hainele şi de-a o silui fără milă. De-a o poseda chiar acolo, pe podea, şi apoi de-a zace lângă ea, bucurându-se de goliciunea trupului ei.

„Zău aşa? Chiar acolo, pe podea?”

Da, la naiba! Atât era de depravat. Voia s-o vadă pe Lily – o femeie elegantă, cu origini nobile, a treisprezecea în linia dinastică regală – stându-i goală în braţe şi gâfâind de plăcere pe parchetul ceruit. Ea îi cerea doar un sărut, dar pentru el, un sărut nu era suficient.

Şi Julian tremura acum, căci şi el era puţin speriat.

La un moment dat, în timpul discuţiei lor, el îi eliberase mâna şi acum stăteau faţă în faţă, cu braţele atârnându-le pe lângă trup. Nici măcar nu se mai atingeau. I-ar fi fost extrem de uşor să plece.

La fel ca la vals. Un pas înapoi şi…

— Un singur sărut, Julian. Doar acum. Pentru că el

şovăia în continuare, Lily îl întrebă, cu amărăciune în glas: Ai de gând să mă refuzi?

El închise ochii. Apoi oftă. Şi îi deschise din nou.

După aceea rosti un singur cuvânt, căci numai atât putea.

— Nu.

Nu mai era nimic de făcut. Decizia venise parcă de la sine. Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase spre el. Cu cealaltă mână, îi rezemă capul, aplecându-i-l uşor, astfel încât să se afle într-un unghi perfect.

Căci, de această dată – la naiba! — avea să facă totul cum trebuie.

Capitolul 9

Lily ştia totul despre Julian Bellamy. Era un desfrânat prin excelenţă, un seducător fără scrupule, un crai îndrăcit şi un ticălos fără seamăn.

Cine şi-ar fi imaginat că va fi atât de greu de sărutat?

Sărutul de ieri-dimineaţă se dovedise un dezastru. Apoi, momentul lor de tandreţe de la conacul Morland fusese întrerupt brusc… Lily spera că cea de-a treia încercare se va transforma într-o adevărată feerie. Toată dimineaţa aşteptase ca Julian să flirteze cu ea. Îl implorase aproape să danseze împreună. Purtase conversaţia pe făgaşuri mai mult decât revelatoare.

Se hotărâse, în cele din urmă, să ia taurul de coarne. Îl mânase însă cu atâta stângăcie, încât aproape că o zdrobise cu „coarnele” sale. Acum nu mai conta nimic din toate astea. Pentru că acum îi simţea braţul în jurul taliei, iar capul i se odihnea în mâna lui puternică. Îi citise pe

buzele-i senzuale răspunsul negativ, iar în priviri îi vedea dorinţa. O voia cu ardoare, asta îi spuneau ochii lui albaştri. Şi de data aceasta, era hotărât s-o aibă cu orice preţ.

Buzele lui se contopiră cu ale ei, iar ea închise ochii.

Da, cea de-a treia încercare se va dovedi o feerie.

Cea de-a treia încercare se va dovedi o *magie.*

O sărută cu pasiune, apoi cu blândeţe. Poate cu prea multă decenţă, ceea ce nu-i era deloc pe plac. Lily devenea tot mai nerăbdătoare, dorindu-şi din ce în ce mai mult. Dar el nu se grăbea, refuzând să cedeze în faţa gemetelor ei tânguitoare.

Continua s-o sărute lent şi duios, conducând-o cu tandreţe spre arta desăvârşită a sărutului. La început, îi sorbi buza de jos, apoi pe cea de sus. Îşi plimbă limba de jur împrejurul gurii ei, până când o făcu să suspine de plăcere.

Îşi strecură limba printre buzele ei, iar ea îl primi încântată. La început, încercă să rămână nemişcată, căci aşa i se părea firesc să facă. Îl poftise înăuntru, astfel că trebuia să-i înlesnească explorările. Dar, pentru că limba lui se juca neastâmpărată cu a ei, nu mai putea să stea încremenită pe loc. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi se cuibări la pieptul lui.

Lily nu avea prea multă experienţă în arta sărutului, dar, privind lucrurile din prisma ei, Julian i se părea extrem de… talentat.

Sărutul lui era presărat cu mirodenii asortate cu o dulceaţă aparte, astfel că îşi strecură mâna în părul lui şi îl trase mai aproape de ea, pentru a-i savura „ingredientele”. Cum era posibil să-l cunoască atât de bine, dar abia acum să-i afle „gustul”? El continua să-i exploreze adâncurile cu limba, iar ea i-o cuprinse cu buzele, sorbindu-i-o uşor.

El gemu de plăcere. Atingându-i pieptul cu mâna, Lily simţi vibraţiile melodice ale sunetului. Reverberaţiile acestuia îi înfiorau coardele inimii şi i le făceau să cânte cu

măiestria unui pianist, dând naştere unei arii lente şi senzuale, presărate cu accente burleşti. Ei dansau pe aripile muzicii, mişcându-şi buzele şi şoldurile într-un ritm constant.

Trupul i se înfiora ameţitor sub imperiul acestor trăiri şi senzaţii mistuitoare. „Abia aştept să le povestesc prietenelor mele ce experienţă minunată am trăit”, şi-ar fi spus, poate, o altă femeie. „Abia aştept să-i povestesc lui Julian ce experienţă uluitoare mi-a oferit”, îşi spunea, în schimb, Lily. Îi venea să râdă, copleşită de ironia situaţiei. Dar nu îndrăznea încă să-i destăinuie gluma şi nici să-i aducă vorba de laudă care l-ar fi făcut să se umfle în pene. Se temea că va spulbera vraja, căci…

Căci…

Julian îşi strecura uşor mâna pe spatele ei, dezmierdându-i şoldul şi poposind apoi în jurul posteriorului ei. Îi cuprinse o fesă cu palma şi i-o strânse cu tandreţe, obligând-o să se ridice în vârfurile picioarelor şi să se lipească şi mai mult de el. Sărutul căpăta acum alte valenţe.

Lily îi simţea pieptul puternic şi abdomenul plat. Îi plăcea să i se cuibărească în braţe şi să vadă cum formele ei feminine se contopeau cu trupul lui vânjos. Bărbăţia lui, excitată şi impresionantă, pe care i-o simţea lipită de abdomen, îi incita şi mai mult dorinţele. Sânii i se treziseră la viaţă, iar sfârcurile excitate se luptau să se elibereze din strânsoarea corsetului. Semănau cu nişte muguri roşii, dornici să iasă la lumină şi să se bucure de atenţie. De atenţia *lui.* Căci ar şti cum să-i aline.

Şi în timp ce el îi savura dulceaţa gurii, explorându-i tot mai mult adâncurile, ea se zvârcolea în braţele lui, încercând să-şi ostoiască durerea sânilor. Zbaterile ei îi încinseră şi mai tare flacăra pasiunii. O flacără întunecată şi mistuitoare. Pe care o simţea între picioare.

Aceasta… aceasta era o pasiune răvăşitoare. O

dorinţă animalică.

Ce nu avea să se mai sfârşească, dacă lucrul acesta ar fi stat în puterile lui Lily.

Poate că nu era versată în situaţii de acest gen, dar nu era nici naivă, nici puritană. Ştia prea bine ce înseamnă starea de excitaţie. Simţise, de multe ori, o atracţie fizică faţă de un bărbat. Dar nu trăise niciodată o experienţă ca aceasta, unde apropierea şi posibilitatea se împleteau armonios, dând naştere unei alchimii ciudate, ce transforma dorinţa vagă într-o *pasiune* imperioasă şi incontestabilă.

Respiraţia, senzaţiile trupeşti sau bătăile inimii… toate instinctele primare se canalizau asupra unui singur scop. Iar Lily se agăţa de el cu ambele mâini.

Până când Julian puse capăt vrăjii. Desprinzându-şi gura de a ei şi dându-i drumul pe neaşteptate.

Ea se clătină, pierzându-şi echilibrul. El o prinse de umeri şi o susţinu cu braţele. Ajutând-o să rămână în picioare. Dar ţinând-o şi la distanţă. Ea îi privea, uluită, încercând să-şi recapete suflul.

El se aplecă spre ea ca să-i atragă atenţia.

— Lily… îngăimă Julian, cu privirea plină de regrete. Lily, îmi pare…

— Taci! îi spuse Lily, închizând ochii, sfidătoare, şi încleştându-şi mâinile în pumni. Nu-mi spune că îţi pare rău! Mie nu-mi pare. N-aş putea să regret vreodată ce s-a întâmplat între noi. A fost extraordinar, Julian. Nu m-am mai simţit de mult – poate de *ani de zile* – atât de plină de viaţă. Şi dacă ai de gând să-ţi ceri iertare pentru asta… să-mi arunci tot felul de prostii… să-mi spui că mă placi atât de mult, încât trebuie să mă privezi de atenţiile pe care le reverşi cu generozitate asupra întregii populaţii feminine din aristocraţia londoneză… continuă ea, pufnind pe nas… atunci mai bine taci!

O altă femeie, mult mai cumpătată şi mai raţională, i-

ar fi fost recunoscătoare lui Julian pentru că reuşise să-şi ţină poftele în frâu. *Era* un adevărat compliment faptul că el o plăcea şi o respecta atât de mult, încât să respingă ideea de a o seduce. Că, în ciuda atracţiei pe care o nutrea pentru ea de foarte mult timp, preţuia atât de mult prietenia lor, încât îşi stăvilea dorinţele. Nu voia ca Lily să devină o altă cucerire întruchipată printr-o altă jartieră etalată în sala de biliard de la club. Înţelegea prea bine asta. Era o dovadă a decenţei sale. Ştiuse mereu că, în adâncul sufletului său, era un om decent. Doar că… acum avusese ocazia să-i savureze pentru prima oară latura *indecentă.*

Şi îi plăcuse – poate chiar prea mult.

Deschise, în cele din urmă, ochii. Şi îl văzu afişând pe buze un zâmbet timid.

— Lily, am vrut doar să-ţi spun că… îmi pare rău, dar simt pe umăr un papagal.

Ea îşi aruncă privirea spre dreapta şi văzu cum pasărea vinovată, cocoţată pe mâneca impecabil croită a lui Julian, îşi sucea capul de colo-colo şi, întinzându-şi ciocul, scoase un ţipăt strident.

Lily îşi duse mâna la gură şi izbucni într-un râs isteric. Râse cu poftă până îi dădură lacrimile – lacrimi provocate mai mult de un sentiment de uşurare şi mai puţin de comicul situaţiei.

— Afurisită pasăre mai eşti! îngăimă ea, în cele din urmă. O adevărată pacoste pe capul nostru!

— Vrei să-l iau?

— Nu, nu. Căci seamănă şi mai mult cu tine.

— Minunat! spuse el. Apoi, cu gesturi tandre şi cuvinte blânde, reuşi să convingă pasărea să coboare de pe umărul lui şi i se aşeze pe mâna întinsă. Pe urmă, îl băgă în colivie şi închise uşa. Când se întoarse din nou la Lily, observă că avea o expresie gravă pe chip. Lăsând acum gluma la o parte, Lily, ştii foarte bine că nu se poate

întâmpla nimic între noi.

— Dar s-a întâmplat deja.

— Nimic mai mult, spuse el, oftând.

— Ţi-am cerut doar un sărut, Julian. Ne-am împărtăşit un singur sărut. Dacă totul se va limita la asta, voi înţelege prea bine. Nu-ţi cer decât… să nu ştergi cu buretele ce s-a întâmplat. Să nu te prefaci că n-a existat, continuă ea, apucându-l de mână. Şi nu pleca! Sau, dacă trebuie într-adevăr să pleci, ia-mă cu tine! Nu vreau să rămân singură. Am stat prea mult timp singură. Am putea să mergem undeva… La teatru, de exemplu. Ce zici de asta?

— La teatru? repetă el, vădit uluit.

— Da, îi răspunse ea. Ideea prindea tot mai mult contur în timp ce vorbea. Da, vreau să merg la teatru. Am citit în ziare că se joacă o piesă de-a lui Moliere la Drury Lane. Mi-ar plăcea s-o văd. N-am mai fost de ani de zile la teatru.

— Şi atunci, de ce vrei să mergi acum?

— Pentru că vreau, pur şi simplu. Şi trebuie să mă însoţeşti. Am făcut un târg, Julian. Mi-ai promis trei nopţi.

— Ţi-am promis trei evenimente mondene.

— Teatrul *este* şi el un eveniment monden, îi ripostă ea. Unul care credeam că îţi place.

Sinceră să fie, teatrul nu o fascinase niciodată prea mult pe Lily, şi cu atât mai puţin după ce-şi pierduse auzul. Dar ştia că nu putea să rămână singură acasă în seara aceea, întrebându-se pe unde umbla Julian şi dacă era teafăr şi nevătămat… Şi apoi, când ar fi adormit, visele i-ar fi fost bântuite de sărutul lui. De vreme ce nu avea cum să născocească o altă petrecere în doar două zile, teatrul rămânea cea mai bună variantă.

— Leo avea întotdeauna o lojă la Drury Lane, spuse el, în cele din urmă. Dacă n-ai împrumutat-o altcuiva, bănuiesc că este încă goală.

— O, Doamne! exclamă ea, simţind un nod în stomac.

Nu pot să stau în loja lui Leo. Nu mi se pare corect. Voi atrage toate privirile şi vom deveni – şi eu, şi el – subiect de bârfă. Gândul îmi stârneşte fiori.

— Vrei să caut altă lojă?

— Nu, nu. Vom fi oricum ţinta tuturor privirilor. Şi nici nu vom scăpa de bârfe. Oamenii se vor întreba de ce nu stau în loja lui Leo, continuă ea, cu răsuflarea întretăiată. Nu era o idee prea fericită, la urma urmei. Pe de altă parte, îşi reluă ea firul gândurilor, nici nu înţeleg nimic din loja aia. Se află într-un unghi ciudat – prea sus şi prea departe de scenă. Acesta este şi motivul pentru care am renunţat să mai merg la teatru cu ani în urmă. Mi-ar plăcea să stau pe locurile rezervate oamenilor de rând.

— Lily, eşti fiica unui marchiz. Nu eşti un om de rând.

— Uneori, chiar mi-aş dori să fiu.

El scrută camera cu privirea, zăbovind asupra pianului scump, asupra portretelor cu rame de argint de pe pereţi şi a candelabrului suflat cu aur de deasupra lor.

— Nu ţi-ar plăcea.

Lily simţi cum obrajii îi iau foc sub mustrarea lui blândă. Deşi nu vorbea niciodată despre trecutul său, ea bănuia că Julian nu fusese mereu atât de bogat cum era acum. Spre deosebire de el, Lily se bucurase întotdeauna de o viaţă plină de belşug şi privilegii. Ea şi Leo învăţaseră, încă de la o vârstă fragedă, să-şi conştientizeze avantajele. Auzea şi acum în minte litania mamei lor: „Să-i fiţi recunoscători lui Dumnezeu, să vă purtaţi cu smerenie în faţa prietenilor şi să fiţi darnici cu cei năpăstuiţi de soartă!”

— Îmi cer iertare, îi spuse ea, copleşită de frustrare, simţindu-se mică şi insignifiantă. N-am vrut să par arogantă.

Julian îi puse mâna sub bărbie şi îi înălţă capul spre el.

— Nici n-ai fost. Poate doar puţin descumpănită, îi spuse el, adâncindu-şi privirea în ochii ei. Este chiar atât de important pentru tine? Să petreci o seară la teatru?

Ea îi răspunse dând din cap. Da, *era* extrem de important, din motive pe care nu le înţelegea.

— Dacă vrei să mă însoţeşti.

— Acum trebuie să plec, îi spuse el, respingându-i protestele printr-un gest al mâinii. Dar mă întorc la ora şapte. Să fii gata până atunci! Fă-ţi o coafură cât mai simplă cu putinţă şi pune-ţi cea mai modestă rochie pe care o ai în garderobă!

— Dar nu aşa m-aş îmbrăca pentru o seară la teatru.

— Exact.

— O, Julian! exclamă ea, bătând din palme. Ne deghizăm?

— Nu. Absolut deloc. Tu nu mergi deloc la teatru, Lady Lily

Chatwick, îi spuse el, făcându-i cu ochiul în timp ce se retrăgea spre uşă. O femeie de rând o să meargă în locul tău.

Julian făcu apoi o reverenţă şi plecă, lăsând-o singură pe Lily într-un vârtej de gânduri şi sentimente. Avea la dispoziţie o zi întreagă ca să-şi aleagă ţinuta, în timp ce încerca să găsească răspunsul la întrebarea: Dacă o femeie de rând avea să meargă în seara aceea la teatru…

Cine o va însoţi?

*

— Domnul James Bell. La dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

Când Julian se întoarse în seara aceea la conacul Harcliffe, Lily îl întâmpină la intrare. El îşi scoase pălăria şi se înclină adânc în faţa ei. Atât de adânc, încât ochelarii uzi de ploaie îi alunecară pe vârful nasului, iar când se ridică, îi împinse înapoi cu degetul. Un gest tipic pentru un funcţionar, îşi spuse el.

Lily îşi înăbuşi hohotele de râs.

— Nu se poate. Nu-mi spune că eşti tu!

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, îi răspunse el, cu o mină serioasă pe chip. Sunt un funcţionar modest, după cum bine vedeţi. Şi cumplit de surmenat, după o zi obositoare la birou, astfel că simt nevoia să petrec o seară odihnitoare la teatru.

Rolul pe care îl juca se apropia prea mult de realitate, lucru care îl făcea extrem de nervos. Îşi asumase un risc fără precedent, venind aici direct de la birou, fără să-şi schimbe ţinuta. Dar aceasta era o seară importantă pentru Lily. Pe parcursul prieteniei lor, îl auzise de multe ori pe Leo plângându-se de faptul că nu reuşea s-o convingă pe Lily să meargă la teatru. Astăzi, după atâta amar de vreme, ea îi *ceruse* s-o însoţească la un spectacol. Şi voia să stea într-un loc care să-i permită să înţeleagă ce se întâmplă pe scenă. Merita măcar atât. În rolul lui Julian Bellamy, n-ar putea s-o însoţească niciodată pe Lady Lily Chatwick în sala de teatru din Drury Lane, într-un loc cât mai apropiat de scenă, unde s-ar fi amestecat cu oamenii de rând. Ar atrage atenţia tuturor. Iar reputaţia ei ar avea de suferit – asta în cel mai fericit caz.

Dar în rolul lui James Bell… s-ar putea să treacă neobservaţi.

— Dacă vreţi să mă însoţiţi, domnişoară, îi spuse el, dregându-şi glasul, am rezervat două locuri în rândul al doilea, la spectacolul din sala teatrului Drury Lane.

— Nu mai spune! exclamă ea, dând întrebătoare din cap. Nu-mi vine să cred cât de reuşită e transformarea ta. Ţi-ai pieptănat părul, iar hainele pe care le porţi… îngăimă ea, arătându-i pantalonii de un cafeniu-deschis şi haina maro, dar şi cizmele simple, lipsite de podoabe. Purta o ţinută simplă, fără accesorii decorative. Ea îl scrută cu privirea, aţintindu-şi, în cele din urmă, privirea asupra chipului său. Şi ochelarii ăştia!

— Nu arăt ca un şoarece de bibliotecă? o întrebă el,

strâmbând din nas şi uitându-se pieziş.

— Nici pe departe. Eşti mai chipeş ca oricând. El îi ignoră comentariul printr-un gest indiferent al mâinii şi trecu pragul în holul de la intrare. Vorbesc cât se poate de serios, spuse ea, cu un licăr vesel în ochi. Nu ţi-am spus niciodată că am o slăbiciune pentru bărbaţii cu ochelari?

El nu-i răspunse. Căci, deşi o privea prin sticla uşor mată a ochelarilor, aceştia nu-i ştirbeau privelişte a uluitoare pe care ea i-o oferea.

Lily arăta uluitor, făcându-te să exclami, nu „Ce surpriză plăcută!”, ci „Ajutor, cineva m-a lovit în moalele capului şi acum am halucinaţii!” Purta o rochie diafană de culoarea piersicii, cusută, se pare, cu un fir subţire şi invizibil, ca de eter, şi presărată cu un număr alarmant de perle şi briliante. Iar croiala ei... Ei bine, dacă decolteul ar fi fost cu un milimetru mai jos, Julian era convins că ar fi avut plăcerea – el şi oricare alt trecător de pe stradă – să-i zărească areola din jurul sfârcurilor.

Perspectiva îl lăsă fără suflare.

— Asta *nu* e cea mai modestă rochie pe care o ai în garderobă, reuşi el, în cele din urmă, să îngaime. De fapt, nu cred că te-am văzut vreodată purtând o rochie care să se îndepărteze atât de tare, cum o face aceasta, de definiţia cuvântului „modest”.

— Ştiu, îi răspunse ea. Asta e şi ideea. *Toate* rochiile mele sunt modeste. În ultimul timp, am purtat numai ţinute cernite – negre, cenuşii sau în nuanţe de un albastru-închis. Chiar şi înainte de a purta doliu, veşmintele mele erau cât se poate de simple. De aceea, ţinuta pe care am ales-o acum reprezintă deghizarea perfectă, continuă ea, învârtindu-se pe loc. Faldurile rochiei aruncară prin cameră o strălucire aparte. Este cumplită, nu-i aşa? O ţin în dulap de ani de zile. N-am purtat-o niciodată.

— Numai că nu e o alegere prea fericită. Vei atrage toate privirile la teatru.

— Poate că vor privi rochia, dar nu şi pe posesoarea ei, spuse Lily, desfăcând un evantai de culoarea fildeşului şi ascunzându-şi chipul în spatele lui.

Scrutând-o cu mai multă atenţie, văzu deodată că îşi prinsese părul în creştetul capului, lăsându-şi buclele să-i cadă libere peste urechi.

— Ce coafură e asta? o întrebă el. Lily, ar fi trebuit să arăţi ca o femeie de rând, nu ca o femeie…

— Uşoară? De ce nu? îi ripostă ea, ridicând din sprâncene cu un gest de cochetărie. Un funcţionar modest, surmenat de muncă, aşa cum este domnul Bell, merită să se delecteze şi el uneori cu anumite delicii, nu-i aşa?

O, nu! *Nu* vor juca rolurile astea. Sub nicio formă.

— Du-te şi schimbă-te! îi spuse el.

Ea puse evantaiul deoparte, dezvăluindu-şi tristeţea de pe chip.

— Ştii cât mi-a luat să mă îmbrac? Mare minune dacă mai prindem ceva din piesă!

Julian îşi lăsă capul în pământ şi îşi duse mâna la frunte.

— Holling! strigă el.

Bătrâna servitoare veni cu greu, târşâindu-şi picioarele – poate ca să ascundă faptul că, în tot acest timp, stătuse de cealaltă parte a uşii.

— Da, domnule Bellamy. Pot să vă ajut cu ceva?

— Holling, ai cumva o pelerină de iarnă? Una simplă şi practică.

— Nu, domnule. Pelerina mea este din blană de hermină tivită cu mătase, îi răspunse ea, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Nu zău, Holling! îi răspunse el, aruncându-i o privire sfredelitoare. Te dai plină de duh. Las-o baltă, te rog, şi adu-mi pelerina! Stăpâna ta are nevoie de ea.

— Da, domnule, îi răspunse servitoarea, făcând o reverenţă şi ieşind din foaier.

O clipă mai târziu, se întoarse cu o mantie grea de lână, închisă la culoare, o nuanţă între griul-închis al cărbunelui şi culoarea unturii de vacă.

— Perfect! spuse el, luând pelerina din mâinile lui Holling şi punând-o iute pe umerii graţioşi ai lui Lily.

Din cauza conformaţiei diferite a trupurilor lor, Julian reuşi s-o acopere cu mantia aproape de două ori.

În timp ce îi lega şnuruleţele şi îi îndoia marginile, înfăşurând-o strâns ca pe o mumie egipteană, Lily îşi ţuguie buzele, îmbufnată.

Când îi trase şi gluga pe cap, ea îşi privi încruntată ţinuta lipsită de formă, ce semăna cu un cocon de lână.

— Semăn cu un cartof copt.

— O, da! Foarte delicios şi sănătos.

— Şi cumplit de diform.

— Hai să mergem atunci! Ne aşteaptă roaba unui negustor ambulant.

În ciuda mâniei sale, „cartoful copt” izbucni în râs. Pentru că nu-i putea oferi braţul, Julian o înghionti uşor, îndemnând-o să pornească la drum. Lily îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă.

— O să-mi plăteşti pentru asta, o auzi el mormăind.

— Fără îndoială, îi răspunse apoi, cu un surâs pe buze. Se distră şi mai tare când o surprinse pe Holling zâmbind, la rândul ei. Ce-ai păţit, Holling? Eşti bolnavă? Ea clătină din cap. Atunci, eşti supărată din cauza papagalului?

— Nu, domnule. Bine, poate sunt puţin supărată din cauza lui, dar… îngăimă bătrâna, pufnind pe nas şi ştergându-şi ochii. Îmi pare rău, domnule Bellamy. Dar n-am mai văzut-o de mult pe stăpâna mea distrându-se, asta-i tot.

Draga de Holling! Julian se bucura că femeia se afla în slujba lui Lily. Acum însă regreta faptul că pasărea se dovedea o pacoste pentru sărmana servitoare.

— O să se distreze în seara asta, o asigură el. Voi

avea eu grijă de asta.

Ştia cum să le facă pe femei să se simtă bine – acesta era apanajul lui. *El* însă nu se va distra în seara aceea – de asta era la fel de sigur. Sărutul lor îi bântuise gândurile toată ziua. Şi aşa se va întâmpla mereu de acum încolo. Şi rochia ei, o, Doamne!…

Holling răsuci şi ea cuţitul în rană, sporindu-i şi mai tare remuşcările atunci când îi spuse:

— Vă mulţumesc, domnule. Este o ţinută cu totul neconvenţională, dar cred că răposatul Lord Harcliffe – odihnească-se în pace! — nu s-ar împotrivi.

Oftând cu amărăciune, Julian îşi luă rămas-bun, atingându-şi cu mâna borul pălăriei. Leo nu s-ar împotrivi? Se îndoia din tot sufletul.

Capitolul 10

Ajunseră mult după ridicarea cortinei, aşa cum plănuise Julian. Era mai bine să intre în sală în timpul spectacolului, când publicul privea fascinat scena, uitând să mai iscodească în stânga şi în dreapta.

Birja îi lăsă lângă una din intrările secundare. Acest lucru îi ajuta să-şi păstreze anonimatul – teatrul avea intrări separate în funcţie de clasa socială a spectatorilor. Membrilor aristocraţiei şi nobilimii, care vedeau reprezentaţiile teatrale din loji, le era rezervată intrarea cea mai grandioasă. Servitorii lor urcau o scară modestă şi abruptă spre locurile pe care le ocupau la galerie. Iar oamenii de rând, care îşi cumpăraseră bilete la parterul teatrului – negustori şi cărturari însoţiţi uneori de soţiile lor, dar cel mai adesea de amante –, intrau în sală prin acest pasaj.

Julian plăti biletele la intrarea în pasaj. Cam pe la

jumătatea tunelului, Lily se opri, refuzând să mai facă vreun pas.

— Nu mă mai clintesc de aici până nu-mi desfaci legăturile pelerinei, insistă ea, ţuguindu-şi buzele ca să-şi sufle de pe frunte o buclă rebelă. Aceasta se mişcă uşor în bătaia suflului ei, dar nu se urni din loc. E ridicol, spuse ea. Trebuie să-mi folosesc mâinile.

După un moment de ezitare, în care analiză pericolele inerente pe care le-ar fi întâmpinat dacă avea să-i dea, cu mâna lui, la o parte şuviţa neascultătoare, Julian capitulă. Îi desfăcu toate legăturile, cu excepţia celor de la gât. Atunci, ea îşi înlătură singură bucla obraznică, dezvăluindu-şi pentru o clipă strălucirea rochiei de culoarea piersicii.

— Nu-ţi da jos pelerina! o sfătui el, înfăşurând strâns mantia în jurul umerilor ei, în cazul în care ea nu i-ar fi înţeles vorbele din cauza luminii slabe din pasaj. Şi nici gluga.

Lily încuviinţă dând din cap.

Când ajunseră în sală, Julian îi căută cu privirea pe cei doi băieţi pe care îi plătise ca să le ţină locurile ocupate. Îi găsi în mijlocul celui de al doilea rând, privind cu gurile căscate un număr de dresaj canin condus de un bărbat cu mustaţă. Văzându-le uimirea şi fascinaţia cu care priveau spectacolul, Julian rămase pe loc, căci nu voia să le spulbere bucuria. Dar când cel mai tânăr din ei îl zări, îi făcu semn cu cotul prietenului său şi amândoi eliberară imediat locurile, dornici să-şi primească şilingii promişi. Indiferent cât de mult le plăcea spectacolul, îşi voiau cu şi mai multă ardoare banii – şi mâncarea pe care aceştia le-o asigurau.

Julian le dădu fiecăruia în parte câte o monedă de cinci şilingi. Cunoştea prea bine gustul foamei. La vârsta lor, s-ar fi aruncat în foc pentru o monedă de şase penny. Aceasta era o adevărată mană cerească, oferindu-le, lor şi mamei lor, câte trei porţii de supă. Poate chiar patru pentru

ei şi două pentru ea, căci punea întotdeauna mai mult în farfuria lui. Cu o monedă de cinci şilingi ar fi mâncat câteva săptămâni la rând.

În timp ce câinii îşi încheiau numărul de dresaj şi părăseau scena, Julian înlătură amintirile triste ale unei copilării petrecute într-o sărăcie lucie şi o împinse uşor pe Lily să-şi ocupe locul pe scaunul căptuşit cu catifea. Un jongler îmbrăcat în costum de arlechin ocupă scena pentru câteva minute. După ce-şi încheie numărul, luminile se stinseră în sală.

Când se ridică cortina, semn că piesa avea să înceapă în curând, Lily se aplecă spre Julian, mângâindu-i urechea cu respiraţia ei caldă în timp ce îi şopti:

— Îţi mulţumesc.

Apoi se retrase la fel de repede cum se şi aplecase spre el, lăsându-şi însă braţul să se atingă uşor de al lui. Alte amintiri îi invadară acum gândurile lui Julian – cele din anii adolescenţei, când îşi dorea cu ardoare să atingă în treacăt pielea unei femei, să-şi îmbete simţurile cu parfumul ei dulce sau să-i zărească un crâmpei din glezna învelită în ciorapi. Îi era cu neputinţă acum să mai simtă euforia acelor clipe adolescentine. Din cauza numeroaselor sale aventuri din ultimii ani, devenise blazat şi chiar plictisit când venea vorba de femei, în general.

Cu Lily însă, lucrurile stăteau total diferit. O simplă privire a ei se putea transforma fie într-un spin înfipt în inima lui, fie într-un balsam ce-i alina sufletul rănit. Iar când rostea fie şi numai o silabă, simţea cum sunetele ei mătăsoase îl prindeau pentru totdeauna în mrejele lor. Nimic nu-i provoca o plăcere mai mare decât s-o vadă fericită. Iar mulţumirile ei, şoptite la ureche, îi dădură de înţeles că eforturile lui nu fuseseră în zadar. Poate că noaptea aceea îi răsplătea toate suferinţele îndurate de-a lungul timpului.

Gâtuit de emoţie, îşi îndreptă privirea asupra ei. Lily

stătea cu capul ridicat şi privea fascinată jocul actorilor de pe scenă. Lumina felinarelor din decor i se reflecta în ochi, conferindu-le o strălucire aparte. Gluga îi căzuse puţin pe spate, dezvăluindu-i buclele negre şi buzele întunecate, uşor depărtate. Privea spectacolul absorbită cu totul.

Julian însă nu auzi niciun cuvânt din piesă.

*

— Doamne, dar n-ai auzit nimic din tot ce s-a întâmplat pe scenă? îl întrebă Lily, luându-l de braţ în drum spre ieşirea din clădirea teatrului. Spectatorii se înghesuiau în toate părţile, obligându-i să stea cât mai aproape unul de celălalt. Cum să nu-ţi faci o părere?

— Ce părere poţi să-ţi faci despre o comedie? Fie te amuză, fie nu.

— Dar nu e adevărat. O comedie poate să atingă o gamă largă de tematici şi să aibă nenumărate semnificaţii. Să luăm, de exemplu, personajul lui Tartuffe şi rolul lui de impostor…

Cuvintele lui Lily rămaseră suspendate în aer în clipa în care un spectator grăbit dădu în fugă peste ea. Ea se împiedică, gata să cadă, dar Julian o prinse de cot, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Apoi, se aşeză în faţa ei.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Nu prea ştia ce să-i răspundă. Ochii lui albaştri, ce trădau grija faţă de ea, îi înmuiau din nou genunchii. O, Doamne, cu privirea asta le seduce, probabil, pe femei, spunându-le din ochi: „Suferinţa ta este şi a mea. Dacă vreo durere nu-ţi dă pace, eu ţi-o voi alina. De-mi spui că te doare degetul mare de la picior, voi bate tot drumul până la Shropshire, ca să adun ierburi tămăduitoare”. Poate că şi Sir Walter Raleigh o privise în acelaşi fel pe Elisabeta I înainte de a-şi aşterne mantia peste noroiul de pe drum, pentru ca regina să nu-şi murdărească încălţările. Lily era

convinsă de asta.

— Da, mă simt bine, îi răspunse ea, în cele din urmă. Îţi mulţumesc mult.

— Ţi-a ieşit părul de sub glugă, îi spuse el, arătându-i fruntea.

Cu un gest nervos al mâinii, Lily îşi trase gluga de lână peste cap, acoperindu-şi buclele. Dacă printre spectatori se aflau şi oameni din anturajul ei, era puţin probabil ca aceştia să acorde atenţie mulţimii de la parterul teatrului. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, şansele ca vreunul dintre ei s-o recunoască, în toată îmbulzeala aceea, erau extrem de mici.

Ieşiră prin acelaşi pasaj prin care intraseră. Afară, noaptea era rece şi întunecată. Părea să burniţeze uşor. Uneori, o rafală tăioasă de vânt pătrundea prin pelerina groasă a lui Holling.

— Vom găsi pe undeva o birjă, spuse el.

În ciuda burniţei înţepătoare, Lily nu încerca să-şi ascundă chipul sub glugă, ci îşi ţinea capul sus şi ochii larg deschişi. Şuvoiul de oameni care ieşea de la teatru urma un drum cu totul diferit faţă de cel pe care mergea ea în mod obişnuit. O luară amândoi pe o stradă îngustă, străjuită de prăvălii mici. Scăldaţi în lumina felinarelor cu ulei, vânzătorii ambulanţi încercau să-i atragă, oferindu-le nuci prăjite şi plăcinte aburinde, tutun de prizat pentru domni şi flori pentru doamne, dar şi balade pentru îndrăgostiţi.

O ţigancă, îmbrăcată în fuste colorate, ce căra un coş plin cu flori proaspăt culese, îi atrase atenţia lui Lily. Ochii ei misterioşi, învăluiţi parcă într-o perdea de fum, promiteau să-i spună poveşti pline de aventuri şi dragoste. Când Lily trecu pe lângă ea, bătrâna ţigancă întinse palma şi ridică o sprânceană.

Lily îl trase pe Julian de braţ, oprindu-l pe loc.

— Hai să ne aflăm viitorul! El o privea vădit uluit, în timp ce oamenii îşi vedeau mai departe de drumul lor. Hai,

te rog! insistă ea. De ce nu?

— Pentru că este târziu, şi foarte frig, şi plouă. Iar dacă o să stăm la taclale cu toţi vânzătorii ambulanţi de pe stradă, îţi prezic că o să răceşti.

— Dar am o pelerină extrem de călduroasă, îi răspunse ea, zâmbind îngăduitoare. Lily ştia că era târziu, iar vremea devenea tot mai aspră. Tremura ca varga în coconul ei de lână. Îi era greu să accepte ideea că seara avea să se sfârşească atât de repede. După această noapte, avea s-o mai însoţească doar la un singur eveniment monden. Înlătură iute gândul din minte, căci îi zugrăvea în culori mult prea plastice singurătatea şi pustiirea. Îşi scoase, pe sub pelerină, mănuşa din mână şi îi întinse palma ghicitoarei. Dă-i nişte bani, te rog! îi spuse apoi lui Julian.

El o prinse de mână şi, întorcându-i-o cu palma în sus, îi spuse tăios:

— Dacă vrei să-ţi cunoşti viitorul, o să ţi-l spun eu.

— Oh! exclamă ea, cu respiraţia întretăiată, sub imperiul atingerii lui.

Julian îşi plimbă un deget învelit în mănuşa din piele de căprioară pe deasupra liniilor ce-i străbăteau palma. Deodată, noaptea nu i se mai păru atât de friguroasă.

— Vei avea o viaţă lungă, spuse el, urmând linia ce pornea de la baza degetului mare şi ajungea până la marginea palmei. O să te bucuri de fericire şi de o sănătate de fier, continuă el, prefăcându-se că îi analizează mâna cu atenţie. Zece… Ba nu, unsprezece…

— Ani?

— Copii.

— Unsprezece copii?! exclamă Lily, izbucnind în râs. Doamne, Dumnezeule! Cu cine?

— Cu soţul tău, fireşte. O să ai un soţ respectabil, credincios şi demn de încredere.

Burniţa îi udase ochelarii, astfel că Lily nu reuşea să-i

distingă expresia ochilor.

— Pare cumplit de plictisitor, îi răspunse ea, tachinându-l. Este cumva funcţionar? El îi lăsă mâna, copleşit de un sentiment de stânjeneală, ce puse stăpânire pe amândoi. Ai putea măcar să-mi cumperi o floare, insistă ea.

Julian scoase o monedă din buzunar şi o aruncă în coşul ţigăncii, din care luă apoi un singur trandafir presărat cu stropi de ploaie.

— Poftim! spuse el, oferindu-i trandafirul înfăşurat într-o panglică argintie. Sutele de flori care te aşteaptă în salon se simt deja foarte singure.

— Trandafirul ăsta e cel mai frumos dintre toate, îi răspunse ea, ţinându-l în mâna fără mănuşă.

Apoi îşi continuară drumul.

Lily zări în faţa lor mai multe birje. Erau prea aproape. Nu putea să-l lase încă să plece. Se opri brusc în drum.

El o privi din nou, confuz.

— Lily, vrei ceva anume?

Nu-şi mai găsea cuvintele. Ce-ar putea să-i spună? Nici ea nu ştia ce voia – cu atât mai puţin să-şi îmbrace dorinţele în cuvinte. Timp. Voia timp. Ca să-l petreacă împreună cu el şi să exploreze această atracţie încântătoare şi palpabilă ce lua naştere între ei, cât şi semnificaţia ei.

— Julian, când mi-ai citit viitorul în palmă… El dădu din cap, înghiţind în sec. Ai văzut cumva pe unde am putea să luăm masa? Mi-e o foame de lup.

— Sunt convins că Holling îţi va…

— Nu, nu. Nu vreau să aştept atât de mult. Sunt lihnită de foame. Trebuie să existe pe aici, pe undeva, vreun local unde iubitorii de teatru pot găsi ceva de mâncare.

— Există, fără îndoială. Dar niciunul nu e potrivit pentru tine.

— Pentru mine? întrebă ea, zâmbind. Dar ai uitat că sunt o femeie de rând, domnule. Iau tot timpul masa în aceste localuri, în stânga ei, o vitrină din sticlă cu plumb arunca pe caldarâm stropi de lumină gălbuie. Lily îşi aruncă privirea înăuntru, prin uşa deschisă. În aer, aromele de grăsime se împleteau cu mirosurile înţepătoare de alcool. Ce zici de localul ăsta? Este birt? Sau berărie?

— Puţin din amândouă, şi nu numai, îi răspunse Julian, încruntându-se. De cauţi ceva anume, „Locul pierzaniei” ţi-l va oferi.

— Minunat! Abia aştept să mă înfrupt din gustul pierzaniei, îi răspunse ea.

Lily îi lăsă braţul şi păşi înăuntru pe uşa deschisă, convinsă fiind că o va urma.

Capitolul 11

Şi Julian o urmă, desigur. Ce-ar fi putut să facă?

Prinzând-o din urmă la intrare, o apucă de cot şi o întoarse spre el. Ea se clătină pe tocurile înalte. Julian se gândi pentru o clipă s-o ia în braţe, s-o pună pe umăr şi s-o ducă cu forţa de acolo. Dar imaginea îi plăcea mult prea tare.

— Nu, spuse apoi – ei sau lui însuşi, nu ştia nici el cu siguranţă.

— Dar nu arată aşa de rău, îi răspunse ea, scrutând încăperea cu privirea. Hai să rămânem!

Julian se uită şi el de jur împrejur. Lily avea dreptate – nu arăta atât de rău. Localul era înţesat cu mese, scaune, bănci şi, ici-colo, cu câte un scaun prevăzut cu spătar înalt şi drept. Aproape jumătate dintre mese erau ocupate de clienţi – cupluri sau grupuri de bărbaţi care stăteau de vorbă. Mulţi dintre ei ţineau în mână programul

spectacolelor teatrale.

— Prea bine, spuse el, resemnat. Hai să luăm masa aici!

Şi asta pentru că – sincer să fie – nu voia s-o ducă acasă. La teatru, stătuse tot timpul cu teama în suflet că nobilii, care priveau piesa din lojile lor, ar fi putut oricând să-i descopere. Dar într-un loc ca acesta, nu avea de ce să se teamă. Putea să-şi imagineze că Lily era iubita lui, iar Julian era… el însuşi. Voia să se desfete cu iluzia sinceităţii, chiar dacă o va face doar pentru scurt timp.

Alese o masă micuţă în colţul cel mai îndepărtat şi mai izolat din cameră. După ce se aşezară, o servitoare îşi croi drum spre ei.

— Aveţi friptură de vacă? o întrebă Julian.

— Da, domnule. Avem şi pulpe de berbec, şi o plăcintă delicioasă de peşte.

— Dar friptura de vacă este într-adevăr de vacă? Adică, e chiar veritabilă?

— Julian! îl mustră Lily.

— N-ai de unde să ştii ce-ţi servesc în localuri ca astea, îi răspunse el, ridicând o sprânceană. Adu-ne două fripturi! îi spuse apoi fetei. O bere pentru mine şi o bere de molid pentru doamna mea.

— Bere de molid, bombăni Lily. Dar ce sunt eu – o fetiţă de doisprezece ani? continuă ea, atrăgându-i atenţia fetei printr-un gest al mâinii. Adu-mi nişte vin, mulţumesc!

Apoi, aşteptară în tăcere, scrutând încăperea cu privirea sau uitându-se unul la celălalt. Când ochii li se întâlniră, el se înroşi pe neaşteptate la faţă. Doamne, Dumnezeule, se comporta ca un adolescent!

— M-am gândit ce nume să-i pun papagalului, spuse ea apoi.

„Nu Julian, te rog! Nu Julian!” Nu-i surâdea deloc ideea ca – după ce avea să dispară din viaţa ei – să lase în urma lui un „moştenitor” înaripat. Cel mai bine ar fi fost să-l uite

cu totul.

— O să-i spun Tartuffe.

— Bună alegere, spuse el, râzând uşurat. O hotărâre înţeleaptă.

După câteva minute, servitoarea le aduse fripturile şi băutura.

— Vreau să te întreb ceva de mai mult timp, spuse ea, tăind o bucăţică de friptură. Am tot amânat subiectul, dar în seara asta mă simt mult mai îndrăzneaţă. Aici, nu are cine să ne audă, continuă ea, sorbind cu lăcomie din vin şi aţintindu-şi apoi privirea în pahar. Vinul mă ajută să-mi iau inima în dinţi.

Julian se întreba ce punea oare la cale. Îi era şi teamă să afle.

— Fratele meu avea… Avea pe cineva drag?

— La ce te referi?

— Ştii tu… îi răspunse ea, îmbujorată la faţă. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi nici nu vreau detalii. Vreau doar să ştiu dacă Leo avea o relaţie de lungă durată. O persoană care depindea financiar de el. Aş vrea să-i dau o parte din avere, dar trebuie să fac asta înainte de întoarcerea vărului meu în Anglia.

— Nu ştiu, îi spuse el, clătinând încet din cap.

Şi acesta era adevărul, lucru pentru care se simţea extrem de fericit. Acesta era unul dintre subiectele despre care n-ar fi vrut, pentru nimic în lume, să discute cu Lily.

Petrecuse multe nopţi alături de Leo la club, unde descântaseră nenumărate pahare de băutură, dar după ce îşi luau rămas-bun, fiecare pleca pe drumul lui. Nu intrau niciodată în detalii personale. Julian evitase să-l descoasă pe Leo în privinţa *aventurilor sale amoroase,* pentru că nici el nu voia să abordeze acest subiect. Leo era un om loial, care se călăuzea după principii cât se poate de ferme. Deşi Julian avea motivele lui pentru care seducea femeile în ritmul ameţitor în care o făcea, nu se simţea prea mândru

de asta. Nu i-ar fi făcut cinste, aşadar, dacă ar fi vorbit cu Leo despre cuceririle sale. Deşi nu-l întrebase niciodată în mod explicit, bănuise mereu că Leo avea o iubită pe care o întreţinea, confortabil, undeva în Londra. De aceea, vestea că Leo abordase, în noaptea morţii sale, o prostituată din Covent Garden îl luase cu totul prin surprindere pe Julian. Nu stătea în firea lui Leo să facă aşa ceva, astfel că Julian nici nu mai ştia ce să creadă.

— Îmi pare rău, spuse el. Dacă avea într-adevăr pe cineva, eu nu-i cunosc numele.

— Aha! Am vrut doar să ştiu, îi răspunse ea, luând o înghiţitură din paharul cu vin.

În timp ce Lily se delecta cu licoarea bahică, Julian începu să se relaxeze uşor, încântat că scăpase cu bine din această discuţie. Tăie o bucată mare de friptură şi o băgă în gură doar ca să împiedice alte întrebări.

Lily împunse, gânditoare, friptura din farfurie.

— Mă gândesc să-mi iau un iubit, spuse ea. Cuvintele ei îl făcură pe Julian aproape să se înece cu bucata de came. Ce-ai păţit? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene. Oamenii fac asta tot timpul. Şi *tu* o faci tot timpul. Eu de ce n-aş face-o?

Julian i-ar fi putut oferi nenumărate motive, dar îi era cu neputinţă să rostească vreun cuvânt din cauza fripturii pe care nu reuşea s-o înghită. Aşa că se mulţumea s-o asculte în tăcere.

— Ştiu ce vei spune, continuă ea. Că ar trebui să mă mărit. Dar eu nu vreau asta, Julian. Vreau *să trăiesc* cu adevărat. Sărutul nostru de astăzi a fost o adevărată feerie. M-a trezit cu totul din amorţeala mea. Şi nu aşa cum o fac primele raze de soare. Ci scăldată brusc în lumina orbitoare a soarelui de amiază. Toată lumea se bucură din plin de viaţă, pe când eu am dormit în tot acest timp. Lily puse pe masă cuţitul şi furculiţa. Pelerina îi alunecase puţin pe spate, dezvăluindu-i umerii statuari şi o parte din mâneca

translucidă a rochiei de culoarea piersicii. Începu să-şi plimbe degetul pe marginea paharului de vin, cu un gest seducător. Da, adăugă ea. Cred că este o idee minunată să am şi eu un iubit.

Dumnezeule! Ce făcuse oare?

Lily era o femeie senzuală. Julian fusese întotdeauna conştient de asta. Acum, îi deschisese şi ei ochii. Această conştientizare a propriei senzualităţi ar fi fost un lucru cât se poate de benefic, dacă ar fi fost canalizat spre atragerea unor pretendenţi buni de însurătoare. Dar în loc s-o plaseze în preajma unor domni demni de rangul şi statutul ei, el o adusese la teatru. Şi acum luau masa într-un local sordid, a cărui clientelă devenea tot mai dubioasă, cu fiecare clipă ce trecea.

Era un idiot. Trebuia s-o scoată de acolo. Imediat ce va reuşi să înghită nenorocita aia de friptură. Drăcia naibii! Cu ce Dumnezeu hrăneau vacile – cu cauciuc? Mesteca friptura cu atâta furie, că abia îşi mai stăpânea lacrimile de frustrare.

— Nu poţi să faci asta, îngăimă el, luptându-se cu bucata de carne şi clătinând din cap pentru a-şi sublinia cuvintele.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut permisiunea, ripostă ea, rezemându-şi bărbia în palmă, cu un zâmbet sfios pe buze. Ce s-a întâmplat? Nu crezi că domnii mă vor considera destul de atrăgătoare?

El îşi dădu ochii peste cap şi întinse mâna după halba de bere. Ea ştia prea bine că nu acesta era motivul împotrivirii sale.

Lily îl privea printre genele-i dese, care îi umbreau uşor privirea. Îşi ţuguiase, bosumflată, buzele presărate cu stropi de vin.

— Dumnezeu ne dăruieşte o singură viaţă, Julian. De acum înainte, am de gând să profit de fiecare clipă în parte.

Dând pe gât paharul de bere, reuşi să înghită şi ultima

îmbucătură. În sfârşit!

— *Dumnezeule mare!* spuse el, trântind halba pe masă. Ducă-se naibii ideea lui de a o ajuta să prindă aripi şi să zboare! Trebuia să preia de-ndată controlul. În primul rând, nu mai bei vin, îi ordonă el. Apoi, va trebui să uiţi de iubiţi. Iar acum, aranjează-ţi pelerina, pentru că plecăm!

Dar Lily nu-i prinsese cuvintele. Căci nu se uita la el. Ci la peretele de lângă ea.

— Simţi vibraţiile astea? îl întrebă apoi, punându-şi mâna pe suprafaţa netedă a zidului. Cântă o muzică, nu-i aşa?

El îi răspunse dând din cap. Cânta *într-adevăr* o muzică, ce răzbătea din localul alăturat. Acordurile viorii se auzeau de câtva timp, dar intensitatea şi volumul sunetelor luaseră brusc amploare. Un ropot de paşi se alătură acum instrumentelor, zdrăngănindu-le vesela şi tacâmurile de pe masă.

— Dansează, spuse ea, uimită. Mesenii dansează, continuă ea, sărind brusc în picioare. Hai şi noi!

O luă iar înainte, fără ca el să se poate împotrivi. Înjurând în barbă, Julian aruncă pe masă câteva monede şi porni după ea. O prinse din urmă pe stradă, în faţa localului învecinat, şi o apucă de mijloc.

— Lily, nu putem să dansăm aici.

— Dar nu vezi? îl întrebă ea veselă, privind dincolo de el, spre oamenii care dansau în tavernă. E acelaşi dans popular pe care mi l-ai arătat mai devreme şi pe care n-am reuşit să-l învăţ.

Julian îi urmări privirea. Înăuntru, mai multe cupluri băteau din picioare, se învârteau şi băteau din palme într-un ritm vesel şi rapid. Era, într-adevăr, acelaşi dans popular pe care îl exersaseră împreună în salonul ei de oaspeţi, dar pe care Lily nu reuşise să-l înveţe.

— Îl *simt,* Julian, spuse ea, atingând cu mâna vitrina, care vibra în ritmul muzicii. Îl simt prin tot corpul, până în

oase. Trebuie să mă laşi să încerc.

— Asta nu e un loc pentru o doamnă.

— Dar nu ştie nimeni că sunt o doamnă.

Lily îl prinse apoi de mână şi îl trase după ea, luându-l prin surprindere. Cizma îi alunecă pe caldarâmul umed şi, încercând să-şi recapete echilibrul fără să-şi desprindă mâna dintr-a ei, se împiedică, gata să cadă. Când se dezmetici complet, se trezi deja înăuntru, printre ceilalţi dansatori.

Şi Lily dansa frumos. Aşa cum îi spusese şi el în timpul lecţiei lor de dans, ea învăţa mult mai uşor paşii, privindu-le pe celelalte dansatoare. Scoţându-şi gluga din cap, le urmărea cu atenţie, furând paşii de la ele şi imitându-le mişcările. Acest lucru îi permitea lui Julian s-o privească îndelung, fără teamă. Îi admira plăcerea cu care se arunca în luptă, curajul cu care îmbrăţişa orice provocare. La un moment dat, greşind paşii, îi ceru scuze, cu zâmbetul pe buze, bărbatului de lângă ea, îmbrăcat în verde – iar Julian era ferm convins că acesta ar fi fost încântat ca Lily să-l calce pe picioare toată noaptea. De fapt, toţi bărbaţii din sală şi-ar fi dorit s-o aibă ca parteneră la următorul dans.

Dar când muzica încetă, Lily nu le oferi această ocazie. Se întoarse la Julian, de parcă acolo i-ar fi fost locul. Chiar dacă gestul ei era zadarnic, îl făcea să se umfle în pene de mândrie.

Lily se lipi de el, încercând să-şi tragă sufletul.

— Cum m-am descurcat?

— Ai fost uluitoare, îi spuse el, citindu-i satisfacţia în ochi.

Avea obrajii roşii şi fruntea presărată cu broboane de sudoare.

— Nici nu-mi mai aduc aminte când m-am distrat ultima oară atât de tare.

— Nici eu, îi răspunse el.

Şi ce surpriză extraordinară trăia acum! Căci îi

promisese lui Holling că va face tot ce-i va sta în putinţă ca s-o ajute pe Lily să se distreze, fără să se gândească vreo clipă că şi el va avea parte de această distracţie. În timp ce dansau, se simţi… descătuşat şi lipsit de griji. Aproape că şi uitase semnificaţia acestor cuvinte, căci nu-i mai defineau de mult stările sufleteşti.

Şi cât era de frumoasă, o, Doamne! îşi dorea cu disperare s-o atingă. Făcu un mic compromis, jucându-se cu o buclă rebelă din părul ei. Şuviţa se întinse, senzuală şi voluptuoasă, printre degetele lui. Ea îl privea cu o expresie galeşă şi cu buzele ţuguiate, ce implorau, parcă, un sărut – un sărut lasciv şi pătimaş, în care un bărbat s-ar putea pierde pentru totdeauna.

Şi timpul părea să se fi oprit în loc. Încremenit.

Şi spulberat.

O voce din spatele lui îi provocă fiori reci pe şira spinării, prefăcându-l în stană de piatră.

— Domnule Bell! spuse glasul invizibil, de la câţiva paşi distanţă. Domnule Bell, dumneavoastră sunteţi?

„Ei, drăcia naibii!”

Instinctul de conservare reprezintă o forţă uluitoare. Julian nu stătu nicio clipă pe gânduri, întrebându-se care dintre angajaţii sau partenerii lui de afaceri îl recunoscuse. Nu se mai gândi nici la cele două identităţi ale sale, care în seara aceea puteau intra în conflict, şi nici la vreun răspuns inteligent şi evaziv, care ar fi salvat situaţia.

Nu se gândi deloc. Trecu direct la fapte.

— Hai să plecăm de aici! îi spuse el lui Lily.

Îi cuprinse apoi mijlocul cu braţul, o răsuci pe loc şi o împinse spre mulţimea de dansatori.

— Domnule Bell! strigă din nou vocea, de data asta mult mai aproape. Domnule Bell, eu sunt!

Naiba să-l ia! Era Thatcher, secretarul lui de la Aegis Investments. I-ar recunoaşte vocea dintr-o mie, iar el l-ar recunoaşte pe Julian printre mii de oameni. Fusese atât de

preocupat ca Lily să se piardă în anonimat, încât nu se mai gândise să-şi ascundă şi el identitatea. Prostul naibii! Se înjură în gând pentru generozitatea cu care îşi plătea angajaţii, oferindu-le astfel ocazia de a-şi cheltui banii prin crâşme. De acum înainte, îi va plăti lui Thatcher un salariu de mizerie.

Cineva îl atinse cu mâna pe umăr.

Julian îşi răsuci capul.

— Domnule Bell, chiar *dumneavoastră* sunteţi, spuse Thatcher, cu un zâmbet larg pe buze. Vă invităm la masa noastră, dacă vreţi, îmi permiteţi să vă fac cinste – dumneavoastră şi doamnei care vă însoţeşte...

— Lua-te-ar naiba, Thatcher! Nu acum, îi răspunse el, scrâşnind din dinţi şi smucindu-şi braţul. Apoi, îşi croi drum în direcţie opusă. Lily nu auzise discuţia dintre el şi Thatcher. Nu ştia nimic din tot ce se întâmplase, iar Julian nu avea de gând să-i dezvăluie ceva. Pe aici! îi spuse lui Lily, trăgând-o după el spre uşa din spatele camerei, care dădea pe un coridor îngust.

Trecură în fugă printr-o bucătărie mică şi înţesată de oameni, şi apoi printr-o cămară prevăzută cu o uşă dosnică.

Ieşiră într-o alee. Când Julian o trase în grabă după el, Lily se împiedică de pragul înalt, gata să cadă. Julian o ajută să-şi recapete echilibrul, cuprinzându-i cu braţele trupul delicat, şi îşi continuară drumul până când aproape se izbiră de un zid de cărămidă.

Cu respiraţia întretăiată, el aruncă o privire peste umăr ca să vadă dacă nu-i urmărise cineva. O rază de lumină, ce răzbătea prin uşa deschisă, ajungea pe aleea întunecată. Julian scrută împrejurimile cu inima bătându-i frenetic în piept.

Nu era nimeni, slavă Domnului!

— Bărbatul acela, în costum maro, te cunoştea? îl întrebă ea, răsucindu-i-se în braţe. Este vreun prieten de-al tău?

— Nu.

La naiba! Nu acesta era răspunsul corect, ci: „Despre ce bărbat vorbeşti? N-am văzut pe nimeni”.

— Atunci, de ce ne-a urmărit? Şi de ce m-ai adus aici? îl întrebă ea, tremurând, cu ochii aţintiţi spre cer. Poate că ar trebui să ne întoarcem înăuntru.

— Nu, se împotrivi el, ţintuind-o pe loc cu braţele sale vânjoase. Nu se poate.

— De ce nu? îl întrebă ea, cu ochii mari şi iscoditori.

Trebuia s-o facă. Trebuia să-i explice de ce o adusese aici şi să pună capăt tirului de întrebări ce-i stăteau pe buze. Era singura cale.

Îşi lăsă capul spre ea şi îi mângâie buzele cu ale sale.

— Sărută-mă! Sărută-mă, Lily! îi spuse el, dezmierdându-i uşor gura cu a lui. Atingerile sale suave, ca umbra unui sărut, o făcură să se topească în braţele lui. Un suspin de plăcere îi scăpă printre buze. Sărută-mă, Lily! repetă el, în şoaptă, continuând s-o tachineze cu vârful limbii. Niciun alt cuvânt n-ar fi putut să-i redea sentimentele aşa cum o făcea jocul lui senzual. Spune-mi că mă vrei! Sărută-mă!

Julian şovăi uşor, lipindu-şi fruntea de a ei. Respiraţiile li se contopeau printre buzele înfierbântate. Voia s-o sărute din nou. Şi nu doar atât. Voia mai mult – tot mai mult. Doamne, cât de mult o *doreai* Dar dacă lucrurile aveau să meargă mai departe, s-ar fi întâmplat şi din voinţa ei, nu doar din a lui.

„Sărută-mă!” o implora el în tăcere. „Pe mine, cel adevărat. Cel căruia nu-i pasă de cluburi, de petreceri sau de moda actuală. Cel care se gândeşte tot timpul la tine, întrebându-se unde eşti, ce faci sau încotro îţi zboară gândurile. Cel care nu-şi doreşte altceva în viaţă decât să se întoarcă acasă la tine, după o zi de muncă, şi să te asculte cu nesaţ, înainte de a ne explora iubirea în pat. Sărută-mă, pe mine, cel adevărat!”

Arcuindu-şi gâtul, Lily îşi atinse uşor buzele de ale lui. Apoi se retrase. Jucându-se, aşa cum se jucase şi el.

— Asta e, murmură el, înnebunit de dorinţele pe care cu greu şi le stăvilea. Continuă jocul atingerilor timide, mângâindu-i obrazul şi buzele cu respiraţia lui fierbinte. Vreau mai mult, îi spuse el.

Iar ea îi îndeplini dorinţa într-o clipă – o clipă binecuvântată –, când atmosfera din jurul lor părea dintr-odată încărcată, ca înainte de declanşarea unei furtuni, sau când noaptea părea să se fi încălzit brusc sub imperiul unei revelaţii. Căci Julian intuia ce avea să se întâmple.

Şi cu toate astea, nu se aştepta să se întâmple atât de *repede.*

Lily îi cuprinse deodată gâtul cu braţele. Luat pe nepregătite, Julian făcu un pas înapoi. Ea se agăţă de umerii lui şi, ridicându-se pe vârfuri, îi dărui un sărut pătimaş şi fierbinte. El deschise buzele, iar ea îşi strecură limba înăuntru, explorându-i adâncurile cu o pasiune inocentă şi îndrăzneaţă.

Sincer să fie, era mai mult decât surprins.

Dar nu se plângea.

O lăsă să se joace în voie, încercând din răsputeri să-şi stăvilească dorinţele-i nebune pe care ea i le stârnea cu atingerile suave ale limbii sale. Cât de delicioase erau aceste mângâieri! Gustul vinului se împletea cu dulceaţa ei, din care Julian se înfruptase puţin mai devreme în ziua aceea. Dar acest sărut era presărat cu ingrediente noi. Hotărârea înlocuia acum curiozitatea. Îl săruta nu doar ca să-şi satisfacă propriile pofte, ci şi ca să i le incite pe ale lui.

Şi o făcea al naibii de bine. O dorea cu o ardoare mistuitoare, pe care nu o mai cunoscuse vreodată. Energia şi vâltoarea nebună a sângelui, ce le zvâcnise prin vene în momentul evadării lor, urmau acum un nou făgaş – în loc să se risipească, ele i se canalizau, cu toată forţa, în vintre. Iar Julian nu mai putea să gândească; acţiona doar din impuls.

O sărută cu aceeaşi pasiune răvăşitoare, încleştându-şi mâinile în ţesătura grea de lână a pelerinei şi strângând-o pe Lily cu putere la piept.

— Stai puţin! îi spuse ea, desprinzându-şi buzele pecetluite de ale lui şi făcând un pas înapoi. Începu apoi să-şi desfacă legăturile pelerinei. N-o mai suport, adăugă ea.

— N-o da jos! O să răceşti.

Îşi întoarse mâna cu palma în sus şi câteva picături de ploaie i se adunară în căuşul mâinii.

— O să mă încălzeşti tu.

Pelerina îi căzu pe caldarâmul ud şi murdar. În clipa în care o văzu pe jos, Julian îşi dădu seama că nu se mai putea face nimic pentru veşmântul servitoarei. „îmi pare nespus de rău, dragă Holling."

— Nu mă vede nimeni, spuse ea. Nimeni, în afară de tine. Nestematele şi periuţele incrustate printre faldurile rochiei îi străluceau în bătaia razelor de lumină. Vreau să mă vezi. Căci o port doar pentru tine, continuă Lily, plimbându-şi mâinile pe deasupra corsajului, a sânilor şi a şoldurilor. El gemu, mistuit de dorinţă şi plăcere. Ei bine? Cum arăt?

„Năucitor." Nici nu-şi mai găsea cuvintele.

— Asemenea celei mai frumoase şi mai strălucitoare stele de pe cer, pogorâte pe pământ, îngăimă Julian, în cele din urmă, reuşind cu greu să rostească cuvintele.

Ea se apropie de el, râzând.

— E prea întuneric. Nu-mi dau seama ce spui, dar îmi place cum mă priveşti. Îmi străpungi, parcă, rochia cu privirea şi vezi ce se ascunde dincolo de ea, spuse Lily, luându-i mâna şi aşezându-i-o pe mijloc. Hai, explorează-mi trupul cu mâinile!

Şi Julian se supuse, plimbându-şi mâinile pe tot trupul ei. Alunecând apoi pe talia-i de viespe, mâinile i se odihniră pe şoldurile rotunde şi zăboviră în jurul sânilor senzuali şi obraznici, pe care îi cuprinse în căuşul palmelor.

Şi o sărută cu pasiune. Cu o pasiune nimicitoare, aproape violentă, care o făcu să-şi dea capul pe spate. Julian se temu pentru o clipă că o rănise, apoi o auzi însă suspinând de plăcere sub atingerile limbii lui neastâmpărate. Ea îi răspundea la fel, dăruindu-i aceleaşi desfătări pe care i le oferise şi el. Îşi strecură după aceea degetele prin părul lui şi îi zgârie cu unghiile pielea din spatele urechilor, conferindu-i un nou val de plăcere, ce se îngemăna cu durerea. O să rămână cu un semn – dovada faptului că imaginaţia nu-i jucase feste.

O, Doamne, totul era aievea! Totul se întâmpla aievea… cu adevărat… *în sfârşit…*

Se aplecă spre ea şi îi atinse gâtul cu buzele, savurând parfumul pielii ei încinse. Îi simţea pulsul fremătător în timp ce îi rostea numele în şoaptă:

— Lily! *Lily!*

— Te-am minţit mai devreme, îi şopti ea, printre suspine şi icnete de plăcere. Când am spus că vreau un iubit, mă gândeam la tine.

— Nu pot să fac asta, îi răspunse el, plimbându-şi limba pe maxilarul ei.

Prostii! Căci o făcea deja, şi avea să o facă şi mai mult, dacă ea avea să-i ofere un mic stimulent.

Şi stimulentul nu întârzie să apară. Şi nu era deloc mic.

— Mă gândesc tot timpul la tine. Cât e ziua de lungă. Ieri, de exemplu, n-am reuşit să-mi desprind gândurile de la tine. De când ne-am sărutat pentru prima oară. Nu mai reuşesc să mă concentrez. Nu-mi mai găsesc liniştea. Când închid ochii, te văd numai pe tine. Şi tot ce simt e parfumul tău, spuse ea, sărutându-i tâmpla, apoi obrazul. Nu ştiu ce mi se întâmplă, dar am *nevoie* de toate astea, Julian. Am nevoie de tine.

Doamne, Dumnezeule! Toată viaţa aşteptase să audă cuvintele astea, ce descătuşau acum în sufletul lui un izvor

de pofte şi dorinţe. Nu-l mai putea stăvili. Nu-i mai stătea în putinţă s-o facă. Poate că reuşea să jongleze cu două identităţi, dar la baza fiecăreia stătea doar un om. Un om care avea să obţină acum tot ce-şi dorea – şi o dorea pe Lily de atâta amar de vreme. Puterea lui de rezistenţă se topise ceva mai devreme, când plecase din salonul ei de oaspeţi – măcar acolo mai existau anumite impedimente: prezenţa servitorilor, lumina zilei, fantasma lui Leo şi un papagal neastâmpărat, agăţat de candelabre. Aici, pe această alee întunecată, erau doar un bărbat şi o femeie, reduşi la un statut primordial. Doi anonimi. Lascivi şi senzuali.

Nimic nu-i mai punea aici stavilă.

Perspectivele îi învolburau gândurile. Putea să fie a lui, măcar pentru o noapte. Să-i satisfacă curiozitatea şi să-şi ostoiască propriile dorinţe. Doar acum. Putea s-o protejeze de eventuale consecinţe – era un as în metodele de prevenţie. Dacă avea să sufere cumva de mustrări de conştiinţă, nu trebuiau să aibă neapărat raporturi intime. Nu avea nevoie de ele, ca să-i ofere extazul suprem.

Dumnezeule, imaginile pline de viaţă şi culoare pe care gândul i le stârni… îl făcură să geamă de plăcere.

Dar unde s-o ducă? Niciun loc nu părea potrivit. Doar era vorba de *Lily.* Nu putea s-o ducă în casa lui Julian Bellamy – scena atâtor aventuri clandestine. Nici camerele modeste ale lui James Bell nu erau o alegere prea fericită. O cameră de hotel? Prea mulţi ochi iscoditori. O trăsură? Prea sordid.

— Hai să mergem acasă! îi spuse ea, intuindu-i dilema. Mă conduci acasă, apoi rămâi la noi. Nimeni nu va observa. Nimănui nu-i va păsa.

Acasă la ea. Acasă la Leo. Nu, imposibil. I se părea revoltător – la fel de revoltător ca şi când ar fi scuipat pe mormântul fratelui ei.

— Swift o să mă omoare.

Ea i se aruncă în braţe, izbindu-l cu spatele de zidul

din cărămidă şi aşezându-i-se călare pe picior. Plăcerea nimicitoare pe care o simţi în clipa în care Lily îi atinse cu coapsa bărbăţia excitată îi întunecă mintea. O prinse cu mâinile de spate şi o legănă în aşa fel încât pelvisul ei se atingea de al lui. Era bine, incredibil de bine, dar încă nu-i domolea setea. Avea nevoie de mai mult. Trebuia să fie cu totul a lui. Trebuia să existe un loc în care s-o ducă.

Ea îi atinse urechea cu limba. El îşi stăvili cu greu un geamăt de plăcere.

Aici! O vor face aici!

— Ticălos lacom ce eşti!

Strigătul, ce venea din capătul străzii, îl făcu să încremenească. Lily, care nu auzise nimic, continua să-şi plimbe limba de jur împrejurul urechii lui, împiedicându-l să gândească. Îi urmărise oare cineva din tavernă? Sau erau unii de pe stradă?

— Hei, tu, fătucă! strigă bărbatul. Dă-ne şi nouă ceva!

Julian simţi cum stomacul i se întoarce pe dos. Nu doar din cauza aluziilor potrivit cărora Lily ar fi fost o târfă ieftină, la serviciile căreia Julian se pregătea să apeleze, ci pentru că bărbatul vorbea cu accent scoţian.

Erau mii de scoţieni la Londra. Mii!

Cu toate acestea, Julian o dădu la o parte pe Lily şi îşi suci gâtul, încercând să desluşească siluetele întunecate care se ascundeau în ceaţă – doi bărbaţi puternici şi bine făcuţi. Când se pregăteau să se facă nevăzuţi, trecând de colţul străzii, pe sub lumina slabă a felinarului, Julian zări pentru o clipă capul pleşuv al unuia din ei.

„Doi bărbaţi. Bine făcuţi, amândoi. Unul scoţian, celălalt chel.”

Hristoase! După toate căutările sale zadarnice… Oare asasinii lui Leo îi ieşiseră, în sfârşit, în cale?

Capitolul 12

Lily habar nu avea ce se întâmpla. Din îmbrăţişarea pătimaşă în care se contopise cu Julian doar cu câteva clipe în urmă, se trezi brusc în picioare, în timp ce Julian o luase la goană pe stradă.

Era oare posibil ca sărutul ei să-l fi pus pe fugă? Nu, nu se putea să fi fost atât de *rău.*

Porni după el şi îl prinse din urmă la capătul aleii.

— Julian... El îi făcu semn să tacă din gură, uitându-se după colţul clădirii. Ce e? îl întrebă ea în şoaptă. Ce s-a întâmplat?

Întrebarea ei era în zadar, căci, în întuneric, îi era cu neputinţă să-i citească răspunsul pe buze. Şi el ştia la fel de bine acest lucru, aşa că nici nu-i mai răspunse. O apucă însă de mână şi o trase după el pe stradă. Înaintau cu paşi repezi, ascunzându-se printre umbrele ce străjuiau aleea îngustă. Lily zări, la o oarecare distanţă în faţa lor, doi bărbaţi care mergeau alene pe drum, cu aroganţa unor oameni care băuseră prea mult. Julian părea să-i urmărească. Din motive pe care ea nu le înţelegea.

Se lupta din răsputeri să menţină pasul cu el, alunecând pe caldarâmul umed, cu condurii ei de seară complet incomozi. S-ar fi descurcat mult mai bine desculţă. La un moment dat, îşi prinse tocul între despărţiturile pietrelor de pavaj şi îşi suci glezna, scoţând un ţipăt de durere.

Cei doi bărbaţi din faţa lor se opriră pe loc.

Apoi, făcură cale întoarsă.

Deşi nu ştia cine erau aceşti oameni şi nici nu înţelegea de ce îi urmăreau, Lily intui însă un lucru: ea şi Julian nu trebuiau să fie văzuţi.

Julian era de aceeaşi părere, căci, luând-o în braţe, se ascunseră iute la adăpostul întunecat al unei uşi din faţa unei prăvălii. O ancoră în colţul cel mai îndepărtat al firidei, aşezându-se între ea şi pericolele ce-i pândeau în întuneric. Îi acoperi gura cu mâna, ca s-o reducă la tăcere.

Ochii îi înotau în lacrimi în timp ce încerca cu disperare să respire pe nas. Parfumul – înţepător şi tăios – al mănuşii lui din piele îi invada simţurile. Nu reuşea să inspire destul aer. Instinctul de a se zbate era nimicitor.

Lily încercă să-şi stăvilească spaima, spunându-şi că cel care o împiedica să respire era Julian. *Cunoştea* prea bine mâna care aproape o înăbuşea. Cu degetele sale lungi şi dibace, îl văzuse cântând la pian, amestecând cărţile de joc sau scriind scrisori, cu multă uşurinţă şi eleganţă. Dar niciodată până atunci nu realizase cât de puternice erau.

Trecură câteva clipe – lungi şi apăsătoare. Chinul nu părea să se mai sfârşească. Habar nu avea ce se întâmpla pe stradă. Pentru că nu putea să surprindă nici voci şi nici zgomote de paşi, nu avea cum să-şi dea seama dacă bărbaţii aceia se îndepărtau sau îi urmăreau. Nu ştia nici măcar ce fel de oameni erau. Nişte beţivi inofensivi? Sau nişte tâlhari primejdioşi? Julian n-ar fi putut să-i spună nimic. Nu-i distingea nici expresia facială, darămite să-i mai şi înţeleagă cuvintele pe care le-ar fi rostit. Dar bătăile frenetice ale inimii lui şi respiraţia sacadată cu care îi mângâia obrazul nu reuşeau să-i liniştească freamătul lăuntric. Erau în pericol, sau, cel puţin, asta credea Julian.

Ce naiba se întâmpla?

În cele din urmă, după alte minute chinuitoare, el se aplecă spre ea şi îi mângâie obrazul cu degetele învelite în mănuşa fină şi moale ca untul. Eliberându-i gura din strânsoarea mâinii sale, îi acoperi apoi buzele cu ale lui.

Îi dăruia un sărut. „Îmi pare rău”, părea să-i spună.

Desprinzându-şi buzele din pecetea sărutului, o apucă de umeri şi o ţintui de uşa ferecată.

„Stai aici!” îi ordonă prin gesturi.

Ţinând-o în continuare de mână, făcu un pas înapoi şi scrută strada în lung şi în lat.

— Ne-au văzut? şopti ea. Au plecat?

El o bătu uşor pe umăr, spunându-i astfel să rămână pe loc. Apoi, făcu doi paşi pe stradă. Un felinar îndepărtat îi scălda profilul frumos într-o lumină aurie. În timp ce-l privea, inima ei începu să-i bată mai rar. Era încă înspăimântată. Dar, pe de altă parte, se simţea copleşită de un sentiment de uşurare, pentru că se afla aici, alături de el, împărtăşindu-i teama şi destinul. Nu mai petrecea noaptea singură acasă, întrebându-se pe unde umbla Julian. Soarta lui devenea şi soarta ei. Dacă o năpastă avea să se abată asupra lui, atunci se va abate asupra amândurora.

Julian scoase un oftat de uşurare. Deocamdată, soarta părea să le surâdă.

Întorcându-se spre ea, îi întinse mâna. Lily i-o cuprinse într-a ei.

Porniră apoi la drum, luând-o în direcţie opusă faţă de drumul pe care veniseră. Ţinând-o strâns lângă el, Julian impuse un ritm lent, de parcă mergeau la plimbare. Trecură de o clădire, apoi, oprindu-se pe loc, sub lumina unui felinar, o întoarse cu faţa spre el.

— Eşti teafără? Te doare... piciorul? o întrebă apoi, scoţându-şi haina.

— Nu. Mă simt bine.

— Bun. Atunci, hai să grăbim pasul! Şi păstrează tăcerea! îi spuse el, punându-i haina pe umeri şi pornind din nou la drum.

Ea îl opri pe loc, în lumina felinarului.

— Julian, ce se întâmplă? Unde mă duci?

— Într-un loc sigur.

Atât şi nimic mai mult. Îşi continuară după aceea drumul, cu paşi repezi, trecând pe lângă alte clădiri, străbătând o alee îngustă, ieşind într-o stradă mai mare şi

cotind, apoi, de nenumărate ori, când la dreapta, când la stânga. Lily nu recunoştea nici străzile, nici locurile şi, din cauza rutei ocolitoare pe care o urmau, nu avea nici cea mai vagă idee unde mergeau. Încerca să-şi facă puţin curaj, îmbătându-se cu căldura şi parfumul hainei lui, căci era definitiv pierdută.

În cele din urmă, se apropiară de o cafenea. Uşa era deschisă, dar ferestrele erau întunecate. O femeie cu o bonetă din dantelă albă pe cap alunga un bărbat cu mătura, ca pe un maldăr de zdrenţe ce duhneau a bere.

— Ho! protestă bărbatul, încercând să evite un alt atac din partea hangiţei cu mătura. Gata, plec! Nu e nevoie să fii atât de agresivă.

Femeia îi arătă cu coada măturii un carton lipit de uşă, pe care scria: „închis”.

După alţi câţiva paşi, femeia îi zări apropiindu-se de cafeneaua ei. Cu o privire încruntată, le arătă din nou cu mătura ce stătea scris pe uşă: *închis.*

Julian înainta însă cu paşi fermi şi hotărâţi. Dându-i drumul lui Lily, se îndreptă spre hangiţă, gesticulând cu ambele mâini.

Femeia încremeni şi îl scrută cu privirea.

Julian îşi scoase pălăria ca s-o ajute să-l identifice mai uşor.

Hangiţa rămase neclintită. Apoi, îşi aruncă mătura în stradă şi o luă la fugă spre el. Julian se clătină sub atacul ei violent, dispărând printre volanele şi dantelele sale scrobite.

Lily icni, înspăimântată. Cine şi-ar fi imaginat că Julian va scăpa de „gorilele” cu care se întâlniseră mai devreme, doar ca să piară sufocat la pieptul unei hangiţe bătrâne, cu o bonetă din dantelă pe cap? Se repezi să-l salveze. Poate că mătura se va dovedi o armă redutabilă…

Dar, când se apropie mai mult, văzu că femeia nu-l atacase pe Julian. Ci îl îmbrăţişase. Când îl eliberă, în cele

din urmă, din strânsoarea ei, Julian i-o arătă pe Lily printr-un gest al mâinii. Lily o salută din cap, iar femeia îi răspunse la fel, schiţând un zâmbet pe chipul brăzdat de lacrimi. După ce îşi şterse ochii cu un colţ al şorţului, deschise uşa cafenelei şi îi pofti pe amândoi înăuntru.

Ce ciudat! îşi spuse Lily. Julian şi hangiţa se cunoşteau foarte bine. Şi pe tot parcursul îmbrăţişării lor – atât cât putuse Lily să-şi dea seama – nu schimbaseră nici măcar un cuvânt.

Nici când intrară în cafenea, nu rostiră vreo vorbă. Cel puţin, nu cu buzele sau cu limba. Căci Julian şi hangiţa comunicau doar prin gesturi, prin mişcări rapide şi clare din mâini, pe care Julian începu să le traducă prin cuvinte doar după câtva timp, cerându-i iertare lui Lily din priviri.

— Este prietena mea, îi spuse el bătrânei, însoţindu-şi cuvintele de gesturi pe care Lily nu le înţelegea, dar care îi stârneau uimirea. Vreau s-o ţii aici. Să ai grijă de ea. Hangiţa ridică, întrebătoare, din sprâncene. Nu prea mult, îi răspunse Julian. Poate câteva ore.

— Câteva ore? exclamă Lily, atrăgându-i atenţia. Cum adică? Doar n-o să mă laşi aici.

— Trebuie, îi răspunse el, trăgând-o deoparte. Trebuie să-i găsesc pe oamenii aceia care ne-au ieşit în cale.

— De ce?

— Pentru că ei s-ar putea să fie asasinii lui Leo.

— Poftim? Cum ai ajuns la concluzia asta…?

— Înfăţişarea lor se potriveşte descrierii unui martor, îi răspunse el, clătinând, nerăbdător, din cap. Nu am timp să-ţi explic acum. Dar nu pot să-i las să-mi scape printre degete. E şansa pe care o aştept de luni de zile, Lily. De cinci… luni… de zile, spuse el, rostind cuvintele cât mai clar cu putinţă. Ochii îi străluceau în întuneric, într-o nuanţă intensă de albastru cum Lily nu mai văzuse vreodată. Rămâi aici, indiferent ce se va întâmpla! Aici, vei fi în siguranţă.

O, da, firește, *ea* va fi în siguranță. Dar ce se va întâmpla cu el? Singur, în întunericul nopții, pe urmele unor oameni ciudați și primejdioși…

— Nu pleca! îl rugă ea, prinzându-l de braț. Nu mă lăsa singură aici!

— Lily, nu pot să te iau cu mine. Este prea periculos. Vei fi în siguranță aici.

— Dar… cum de ești atât de convins?

El ezită ușor. Apoi, răspunse simplu:

— Aici am crescut. Uluită, Lily îi eliberă brațul din strânsoarea mâinilor sale. Rămâi aici! îi porunci el, cuprinzându-i chipul în palme. O privea cu atâta intensitate, de parcă ar fi vrut s-o țintuiască cu privirea de zid. Stai aici! Indiferent cât va dura. Mă întorc după tine. Ai înțeles?

Ea îi răspunse dând din cap. Nu-i oferea alternativă.

— Așteaptă puțin! Ia-ți haina! îi spuse Lily, dând-o jos de pe umeri și aruncându-i-o lui Julian. E frig afară.

Un cuvânt îi scăpă printre buze. Analizându-i chipul încruntat, Lily înțelese că aruncase o înjurătură. Apoi, își strecură mâna prin părul ei și o trase cu putere spre el, sărutând-o cu aceleași buze cu care rostise blasfemiile de mai devreme.

Era un sărut pătimaș și nimicitor. Mult prea scurt.

Până reuși Lily să-și tragă sufletul, Julian se făcu nevăzut, cu haină cu tot.

*

Un ceainic apăru în fața ei.

Lily își ridică privirea și dădu cu ochii de chipul rotund al hangiței. „Mai vrei ceai?” o întrebă ea, în tăcere, ridicând din sprâncenele-i stufoase și cărunte, ce-i dispăreau sub boneta din dantelă albă.

Învelindu-se strâns cu o pătură, Lily îi zâmbi cu căldură și clătină din cap. Abia dacă luase vreo înghițitură

din prima ceaşcă pe care i-o oferise. Pe masă, lângă ceaşca de ceai, se afla o farfurie cu bucate de care nici nu se atinsese. De când îi fusese adusă, bucata de brânză proaspăt tăiată căpătase o crustă tare pe margini.

Câte ore trecuseră de când stătea acolo? Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Ca să-şi stăvilească spaima, Lily puse mâna pe suprafaţa din lemn a mesei, ce devenise, după ani îndelungaţi de folosinţă, netedă şi lucioasă ca sticla. Tăblia rece şi solidă a mesei îi domoli bătăile frenetice ale inimii.

Julian va veni după ea. Doar îi promisese.

O, Doamne! Ce va face însă dacă el nu se va mai întoarce?

Nu se simţise nicicând mai neputincioasă ca acum. Nu ştia nici măcar unde era. Dacă se va hotărî unde să se ducă – să pornească după Julian sau să se întoarcă acasă cum avea să ajungă acolo? Să plece pe străzi şi să ia o birjă? Nu făcuse asta niciodată. Apelase întotdeauna la ajutorul servitorilor sau al prietenilor. Poate că ar trebui să-i trimită vorbă Ameliei. Dar ce să-i spună în mesaj?

Bătrâna se aşează la masă în faţa ei. Voia oare să încerce să poarte o conversaţie cu ea? Acest lucru se va dovedi o adevărată încercare, dacă hangiţa nu putea să citească de pe buze.

— Îţi mulţumesc, spuse Lily. Pentru tot. Femeia începu să gesticuleze rapid, iar Lily clătină din cap. Mi-e teamă că nu înţeleg limbajul semnelor. Nu l-am învăţat niciodată.

Femeia nu-şi putea ascunde uluirea. De parcă Lily tocmai îi mărturisise că era analfabetă sau nu ştia să socotească.

Ştia, firește, de existenţa unui limbaj al gesturilor. În primul an, după ce se îmbolnăvise, profesorul ei îi arătase un alfabet al comunicării prin semne. Dar Leo nu fusese prea încântat, astfel că, după acest experiment eşuat, Lily refuzase să mai înveţe alte sisteme de comunicare. Cu cine

le-ar fi folosit?

Poate doar cu Julian, care se părea că le cunoaşte. De unde învăţase acest limbaj? De ce nu-i mărturisise şi ei? Era complet bulversată.

Gazda ei luă de pe un raft o tăbliţă şi o bucată de cretă şi, aşezându-se din nou pe scaun, se apucă să le folosească pe amândouă. Când îi arătă tăbliţă, Lily citi cu voce tare:

— Anna, spuse ea, ridicând privirea. Tu eşti Anna? Aşa te cheamă?

Când femeia îi răspunse, dând aprobator din cap, Lily întinse mâna, rugând-o să-i dea tăbliţa.

Anna i-o oferi, împreună cu bucata de cretă, iar Lily îşi scrise cu grijă numele pe ea, adăugând apoi dedesubt: „Îţi mulţumesc”.

Zâmbind, Anna începu să gesticuleze frenetic, spunându-i, printr-un gest universal, că „nu e nevoie să-i mulţumească”. Luă apoi din nou tăbliţa şi scrise câteva cuvinte. În acest răstimp, Lily sorbi puţin din ceaiul rece şi prea dulce.

După câteva clipe, Anna îi întinse tăbliţa.

— „Prietenii lui Jamie sunt bine-veniţi”, citi Lily cu voce tare, privind nedumerită şi încruntată tăbliţa. Ştia că Anna nu putea s-o audă. Dar întrebarea îi scăpă oricum printre buze: Dar… dar cine e Jamie?

O vibraţie ciudată îi atrase atenţia. Ceaşca de ceai se clătina violent pe farfurioara ei. Se prăbuşise oare vreun obiect greoi sau cineva trântise vreo uşă? Când îşi ridică privirea, dădu cu ochii de Julian. Avea hainele îmbibate de apă şi îşi pierduse pălăria. Şuviţele ude şi încâlcite de păr i se lipeau de frunte. Arăta ca naiba şi nu părea deloc în apele lui. Dar era acolo – întreg şi nevătămat –, atât cât putea Lily să-şi dea seama. Era *în viaţă.*

— Eu, îi spuse el. Eu sunt Jamie. La mine se referă.

*

— Putem să vorbim aici, spuse Julian, luând-o pe Lily de mână şi conducând-o pe o scară îngustă. Ai grijă să nu te loveşti la cap! îi atrase el atenţia, lovindu-şi uşor creştetul capului, ca să-şi sublinieze cuvintele.

Ştia că Lily voia nişte explicaţii. Şi, după nebunia nopţii trecute, nu i le putea refuza. Dar nu puteau să stea de vorbă în bucătărie. Se iveau deja zorii, iar lăptăreasa avea să-şi facă în curând apariţia.

Peste foarte puţin timp, oamenii se vor apuca de treburile zilnice... Iar pentru o discuţie ca asta, aveau nevoie de intimitate.

Era timpul să-i spună adevărul. Sau măcar o parte din el. Lily ştia prea bine că proveneau din locuri cu totul diferite pe harta societăţii britanice. Ce nu ştia însă era faptul că îi despărţea o prăpastie adâncă. În dimineaţa asta, îi va descrie, în termeni cât se poate de clari, imensitatea hăului peste care nu vor putea niciodată să treacă.

Ajunseră într-o mansardă înghesuită, prevăzută, sub cornişe, doar cu un singur ochi de geam şi mobilată cu un scaun şubred, din stuf.

— Stai aici! îi spuse el, dezbrăcându-se de haina udă.

Scoase apoi, dintr-un colţ al încăperii, o ladă veche, pe care o întoarse cu fundul în sus şi se aşeză pe ea, în bătaia razelor de soare ce pătrundeau prin ferestruică, şi cât mai departe de Lily, în măsura în care îi permitea spaţiul îngust. Cam la o depărtare de un metru. Nu era o distanţă prea mare, dar trebuia să-i fie de ajuns. Indiferent ce nebunii îi trecuseră aseară prin minte, nu se vor putea materializa niciodată. O expusese unor primejdii inimaginabile – o etalase în faţa unor oameni pe care n-ar fi trebuit să-i întâlnească niciodată şi o dusese în locuri unde n-ar fi trebuit să pună vreodată piciorul. Leo plătise cu viaţa

doar pentru că Julian îi era prieten. Nu o va lăsa şi pe Lily să sufere din cauza aceluiaşi privilegiu îndoielnic.

— Vino mai aproape! îi spuse ea. Vreau să te văd mai bine. Nu m-am lămurit încă dacă eşti teafăr şi nevătămat.

El clătină din cap. „Nici nu se punea problema.” Doar se convinsese, de câteva ori în ultimele zile, că îi era cu neputinţă să-i opună rezistenţă ori de câte ori se afla în preajma ei.

— Nu sunt rănit. Doar ud până la piele.

— Minunat! Atunci, vei cădea răpus de pneumonie, spuse ea, oferindu-i pătura. Măcar înveleşte-te cu asta!

— Păstreaz-o tu! îi spuse el, clănţănind din dinţi.

— Julian, bănuiesc că vom purta o discuţie destul de lungă. Nu pot să te urmăresc, dacă tremuri în halul ăsta. Dacă vrei, am putea să ne învelim împreună, adăugă ea, înclinându-şi capul într-o parte.

Julian acceptă pătura fără prea multă mândrie. Petrecuse o noapte cumplit de rece, şi nici în mansardă nu era prea cald.

— Şi ce s-a întâmplat? îl întrebă ea apoi. I-ai găsit, în cele din urmă?

— Da, i-am găsit. Dar nu erau asasinii lui Leo, îi răspunse Julian, oftând istovit.

Îi urmărise ore întregi. Îi privise bând, mâncând, urinând pe alee şi bând apoi din nou. Seara culminase cu câteva clipe de desfrâu în braţele aceleiaşi prostituate apatice. Înţelesese din conversaţia lor – atât cât reuşise să tragă cu urechea – că abia sosiseră la Londra. Era prima lor aventură în capitală, lucru dovedit şi de faptul că se rătăciseră prin St. Giles. Escapada prin Londra a celor doi scoţieni se încheiase într-un mod deloc plăcut, căci realizaseră, mult prea târziu, că prostituata cea apatică fugise cu banii lor. Nu le va fi de niciun folos faptul că le dăruise blenoragia ca recompensă.

Şi aşa se spulberase şi speranţa lui că îi găsise pe

ucigaşii lui Leo. Va trebui, aşadar, să revină la planul iniţial: să-l scoată, sau să-i scoată, din vizuina lui, sau a lor, pe cel, sau cei, care i-au angajat.

Lily îşi dădu jos pantofii şi îşi îndesă picioarele sub ea, ascunzându-le sub faldurile translucide ale rochiei sale. În ciuda frigului ce-i pătrunsese până în oase, Julian simţi un fior înfierbântându-i sângele prin vene şi încălzindu-i trupul pe sub pătura aspră.

— Slavă Domnului! spuse ea. Mă bucur că n-ai dat de ei.

— Nu-ţi doreşti ca asasinii fratelui tău să fie descoperiţi?

— Ba da. Dar nu vreau s-o faci *tu.* Nu vreau să umbli singur şi neînarmat pe străzi, în toiul nopţii. Dacă misterul morţii lui Leo va fi desluşit cu preţul vieţii tale, atunci prefer să rămână o taină nedezlegată. Pot să trăiesc foarte bine şi cu acest mister, îi spuse ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Lui Julian nu-i plăcea deloc faptul că o lăsase să se zbată în vâltoarea grijilor şi a temerilor pentru el, dar îl încânta gândul că îi păsa atât de tare de soarta lui.

— Şi acum, spuse ea, pufnind pe nas, că a venit vorba de mistere… Ce este locul ăsta? Cum adică ai crescut aici? De ce îţi spune Anna „Jamie” şi cum de ştii limbajul semnelor?

— E o poveste lungă.

— Atunci, poţi să începi s-o depeni, îl îndemnă ea, aplecându-se spre el, cu privirea ţintuită asupra buzelor sale. Dar încet, te rog!

— Mama… începu el, înghiţind cu greu. Mama s-a născut complet surdă. Provenea dintr-un sat izolat, din Kent, unde surzenia e o infirmitate des întâlnită. Şi verişoara ei s-a născut la fel, fără auz.

— Ce ciudat! Toţi într-un singur loc? Mă întreb care o fi cauza.

— Mulţi oameni învăţaţi şi-au pus aceeaşi întrebare ca

tine. Se pare că se moşteneşte din generaţie în generaţie. Este un fenomen atât de răspândit, încât toată lumea cunoaşte limbajul semnelor, chiar şi cei care aud, îi explică el, rezemându-se cu cotul de pervazul ferestrei şi începând să se relaxeze, odată ce firul poveştii se depăna. Când mama era mică, era la modă să fad acte de caritate pentru cei afectaţi de surzenie. Sunt convins că ai auzit de Şcoala lui Braidwood[4]?

— Şi profesorii mei de retorică s-au format acolo, îi răspunse ea, dând din cap.

— Eforturile considerabile pe care le-a depus în slujba surdomuţilor au impus o modă, obligându-i pe oameni să-şi ajute semenii afectaţi de această infirmitate. Astfel, mamei mele şi verişoarei ei li s-a propus să lucreze ca servitoare, aici la Londra, în casa unui lord bogat. Salariile promise reprezentau o adevărată mană cerească pentru două fete de la ţară.

— Au acceptat, aşadar? interveni Lily.

— Da. Au acceptat posturile. Erau tinere şi temătoare, dar se aveau una pe cealaltă. Cel puţin, la început. După câteva luni de la venirea lor la Londra, verişoara mamei s-a îmbolnăvit şi a murit.

— Nu se poate! Ce cumplit!

— Mama a avut parte de o soartă şi mai tragică. Nu învăţase nici să scrie, nici să vorbească, şi nu cunoştea pe nimeni la Londra.

Stăpânii ei erau oameni în vârstă şi decenţi, dar fiul lor... El a profitat... continuă Julian, simţind un gust amar în gură. Stăpânii profită adesea de servitoarele lor, dar gândeşte-te puţin la situaţia ei! Nu i se putea împotrivi. Şi nici nu putea să ceară ajutorul cuiva. Chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiesc că l-ar fi primit.

— Ce-a făcut? întrebă Lily, cuprinzându-şi trupul cu

---

4 Thomas Braidwood (1715-1806), profesor scoţian pentru persoanele cu deficienţe de auz (n.tr.)

braţele.

— A supravieţuit, aşa cum a putut. Când menajera a descoperit, în cele din urmă, că era însărcinată, stăpânii au aruncat-o în stradă, fără să-i ofere vreo recomandare. Eu am venit pe lume câteva luni mai târziu. Mama mi-a dat viaţă într-o magazie părăsită.

— Singură?

— I-a fost frică să ceară ajutor. Se temea că îi vor lua pruncul, iar ea va sfârşi închisă într-un azil de săraci sau de nebuni. Temerile nu-i erau neîntemeiate.

— A dat dovadă de mult curaj.

— Da, aşa este.

Julian fusese un sprijin pentru mama sa, după ce crescuse. Ştia însă că ea şi-ar fi putut uşura viaţa dacă l-ar fi lăsat la o casă de copii. Dar n-o făcuse. Şi, astfel, se avuseseră mereu unul pe celălalt. Iar de cele mai multe ori, asta fusese toată averea lor.

— De ce nu s-a întors acasă, la familia ei?

— Nu avea nici bani şi nici cum să călătorească. Şi se simţea acoperită de ocară. Îi era ruşine, continuă el, trăgând adânc aer în piept, ca să se liniştească. Asta sunt eu, Lily – rezultatul fricii, al violenţei şi al ruşinii. Bastardul unui nobil afemeiat. Un copil din flori, născut la marginea oraşului. Şi crescut în nişte condiţii din care până şi un şobolan ar încerca cu disperare să scape. Nu aveam nimic. Nici mâncare. Nici casă. Nici haine. Mama lucra când putea, iar eu cerşeam şi furam atunci când ea nu lucra. În restul timpului, muream de foame. Ca o voce din vremuri străvechi, glasul foamei îi stăruia şi acum în urechi. Îi simţea ghearele nimicitoare ca întotdeauna. Nu mâncase nimic de aseară, de când se luptase să înghită cele câteva îmbucături de friptură. Aşa făcea şi înainte de moartea lui Leo – sărea peste mese, uneori pentru o zi sau chiar mai multe. N-o făcea dinadins, dar nu-şi permitea să uite senzaţia de foame – senzaţia burţii goale, care îi umbrise

întreaga copilărie. Pe când aveam nouă ani, continuă el, am auzit de locul acesta. O cafenea ai cărei proprietari şi angajaţi erau numai oameni surdomuţi. Am adus-o pe mama aici, iar proprietarul – răposatul soţ al Annei – a luat-o în slujba lui ca spălătoreasă de vase. Eu duceam mesaje şi încărcăm cărbuni cu lopata, spuse el, aţintindu-şi ochii asupra tavanului înclinat. Ne-au lăsat să stăm în mansarda asta. Aveam chiar şi un pătuţ, exact acolo, îi arătă Julian podeaua de sub scaunul ei. Primul pat adevărat din viaţa mea. Iar noaptea mă culcam cu burta plină. Pentru prima oară, după atâta amar de vreme, mama avea o slujbă permanentă şi prieteni cu care putea să comunice. Era fericită. Şi eu eram fericit. Abia mult mai târziu, când am crescut, mi-am dat seama de ce privilegii ar fi trebuit să ne bucurăm de la bun început şi cât de adânc şi-au pus amprenta asupra sănătăţii mamei mele anii îndelungaţi pe care i-am trăit într-o sărăcie lucie. Am înţeles, în cele din urmă, suferinţa covârşitoare pe care i-a provocat-o ta… Se opri, căci nu putea să rostească cuvântul… Pe care i-a provocat-o bărbatul care m-a procreat.

— Suferinţă pe care ţi-a provocat-o şi ţie. Ştii cine era?

El clătină din cap.

— Ştiu doar că a murit. E tot ce mi-a spus când am crescut mai mare şi am început să pun întrebări. Fiul foştilor ei stăpâni a murit la scurt timp după ce am venit pe lume, lăsându-şi tatăl fără moştenitori. Când a murit şi bătrânul, câţiva ani mai târziu, titlul nobiliar a revenit unei rude îndepărtate. Mama a vorbit cu executorul averii, luându-mă şi pe mine cu ea, în speranţa că vor ajunge la o înţelegere şi i se vor acorda nişte drepturi.

— Bănuiesc că i-au fost refuzate. El încuviinţă din cap. Julian… spuse Lily, aplecându-se spre el.

— Nobilii, continuă el, ignorându-i simpatia din glas, veneau în fiecare zi la cafeneaua asta. Era chiar un loc de

întâlnire la modă pe vremea aceea. Ani de zile le-am netezit cutele ziarelor, le-am lustruit cataramele pantofilor şi le-am şters scuipatul de pe podea. Şi o priveam pe mama cum devenea tot mai slăbită, cu fiecare iarnă care trecea.

— Până când a murit? Dând scurt din cap, Julian îi evită privirea, aţintindu-şi ochii într-un punct mort. Câţi ani aveai pe atunci?

— Paisprezece. Avea paisprezece ani – era pe jumătate bărbat şi un prost desăvârşit. Şi nici nu i-am stat alături când s-a întâmplat. Eram în închisoare când s-a îmbolnăvit.

— În închisoare? repetă ea, cu ochii mari cât cepele. La paisprezece ani? Dar ce-ai făcut?

Julian clătină din cap. Erau atâtea lucruri pe care Lily nu le ştia despre el. Şi nici nu avea să le ştie.

— Am intrat în conflict cu cine nu trebuia. Detaliile nu mai contează acum. Ce contează este faptul că n-am putut să fiu alături de mama. Nu avea bani puşi deoparte. Astfel că a fost depusă într-un mormânt nemarcat dintr-un cimitir al săracilor. Hotărât să-şi stăvilească orice izbucnire emoţională, îşi îndesă pumnul în gură. Mi-a dăruit viaţă într-o magazie prăfuită, iar eu am lăsat-o să moară singură.

Începu să tremure, învelit în pătură. Nu de frig şi nici de foame, ci de furie. Trăia cu această mânie în suflet, de parcă i-ar fi fost o soră geamănă. Furia era o entitate de sine stătătoare, înzestrată cu curaj, memorie şi putere trupească. Îşi impunea propriile dorinţe.

Lily se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre el, lăsându-se în genunchi în faţa lăzii pe care stătea Julian. Uşor şovăitoare, îi cuprinse cu degetele pumnul fremătător. Simţindu-i atingerea, un icnet îi scăpă printre buze. Nu putea să-i respingă mângâierile. Atât de generoase şi de calde.

Îi scoase cu blândeţe pumnul din gură, ca să-i poată citi cuvintele de pe buze.

— Te rog să nu-ţi ascunzi gura, îi spuse ea. Trebuie să înţeleg ce spui.

Pătura îi alunecă de pe umeri, iar răcoarea din cameră îi linişti freamătul lăuntric ca un duş rece.

— După moartea ei, continuă Julian, mi-am găsit de muncă pe unde am putut. La un moment dat, am lucrat un timp într-un atelier de croitorie. Acolo, l-am văzut pentru prima oară pe Beau Brummel[5]. Ştii că este fiul unui secretar? El reprezintă crema societăţii englezeşti, şi întreaga aristocraţie britanică se înclină în faţa lui. Într-o zi, m-am hotărât să fiu şi eu ca el. Voiam să am tot ce au lorzii. Tot ceea ce ar fi trebuit să am, prin drepturi legale. Voiam să le iau totul – banii, statutul social, femeile. Voiam să răstorn scara valorică şi să le stârnesc invidia, continuă el, reprimându-şi cu greu mânia. Îi uram atât de mult, Lily. Îi uram pe toţi cu o pasiune nebună. Ea se apropie şi mai mult de el. Îi simţea parfumul suav al părului – un parfum scump şi mult prea rafinat pentru un loc atât de modest ca acesta. Nu trebuie să mă compătimeşti, îi spuse el. Căci mă refer la prietenii tăi. La familia şi la compatrioţii tăi. Mi-am dedicat toţi anii aceştia dorinţei mele de a mă răzbuna, de a le lua tot ce puteam. M-am înscris în cluburile lor, i-am jumulit de bani, m-am culcat cu soţiile lor şi mi-am bătut joc de ei cât de mult am putut. I-am obligat să se îmbrace în culori stridente şi respingătoare. Totul din ură şi din sete de răzbunare.

— Şi ai păstrat totul pentru tine. Nu ne-ai spus nimic – nici mie, nici lui Leo.

— Da. Ani de-a rândul.

Lily îşi muşcă buza de jos, în timp ce îl privea cu intensitate. Avea ceva în minte, dar Julian nu-şi dădea

5 Beau Brummel, pe numele adevărat George Bryan Brummel (1778-1840), a fost fiul secretarului personal al lordului North; o figură emblematică în perioada de regenţă a Angliei, un arbitru al modei masculine şi prieten al prinţului regent, viitorul rege George al IV-lea. (n.tr.)

seama despre ce era vorba.

Ea îşi întinse uşor mâna spre el. Julian rămase fără suflare, îi atinse cu blândeţe obrazul, chiar sub colţul ochiului. El îşi flutură genele, din instinct, dar şi copleşit de suferinţa dulce pe care i-o provoca atingerea ei.

Lily îşi retrase apoi mâna şi o scrută cu privirea. O privi şi el şi văzu ceva strălucitor pe degetul ei.

O, la naiba! Plângea?

Ea îşi uni degetele, strivind, astfel, lacrima. O singură lacrimă. Una singură. Asta nu însemna că plângea. După o noapte plină de întâmplări uluitoare şi o dimineaţă încărcată de mărturisiri tulburătoare, vărsarea unei singure lacrimi era o dovadă extraordinară de stăpânire de sine. Un lucru cu adevărat brav. Nu-i aşa?

Şi apoi, stratul de praf din mansardă era cât degetul. Lacrima putea să fie la fel de bine consecinţa unei simple iritaţii oculare. Dar asta fusese tot. Căci, după ce clipi, nicio altă lacrimă nu mai apăru. Minunat!

Îşi împărtăşise povestea tragică a vieţii. Îşi înfrânase lacrimile. Şi evitase declanşarea unei crize.

Asta, până când o văzu pe Lily clipind cu furie şi pufnind pe nas. Poate că praful o deranja şi pe ea.

— Îmi pare rău, îi spuse Lily, cu teamă în glas. Îmi pare nespus de rău, dar cred că o să izbucnesc în plâns.

— O, nu! îi spuse el, cuprins de spaimă. Nu, te rog! o imploră Julian, ridicându-i cu degetul bărbia tremurândă. Lily, nu merit lacrimile tale.

— Dar nu mi le pot stăvili, îi răspunse ea, cu glas tremurător.

Şi lacrimile începură să-i brăzdeze obrajii, în şuvoaie, ajungându-i până la bărbie. Umerii i se zgâlţâiau sub imperiul hohotelor violente de plâns, iar ea se aplecă spre el, până când se rezemă cu fruntea de pieptul lui.

Julian îşi ridică mâinile în aer, într-un gest de apărare sau poate de capitulare. Ce era să facă? Putea să-i respingă

alinările, dar nu putea să nu-i ofere mângâierile lui.

Şi, astfel, făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Exact ceea ce îşi dorea de atâta amar de vreme. Încă din noaptea morţii lui Leo. O cuprinse cu braţele şi o trase spre el.

Şi o ţinu strâns la piept.

Capitolul 13

Lily îl iubea. Îl iubea pe Julian.

Nu putea să conteste acest lucru şi nici să-l definească. Nu ştia dacă, astfel, vor rămâne prieteni, sau vor deveni iubiţi, sau cu totul altceva. Ştia doar că, în ciuda originilor, a păcatelor sale şi a minciunilor pe care i le spusese, Lily ţinea la el – îl *iubea* – şi nu putea să rămână stană de piatră în timp ce Julian îi povestea că se născuse sub stigmatul ruşinii, crescuse în mizerie şi îşi pierduse mama pe când era doar un copil. Nu putea să rămână impasibilă, cu inima împietrită şi sufletul de gheaţă.

Tremura, copleşită de teama pe care el nu o recunoştea. Vărsa lacrimile pe care el refuza să le descătuşeze. O ţinea lipită de el, într-o strânsoare ca de menghină, iar ea îl trase şi mai aproape de trupul ei, zdrobindu-şi pieptul de al lui – vrând, parcă, să-i smulgă durerea din inimă.

Deşi nu voia să pună capăt îmbrăţişării lor, trebuia s-o facă, deoarece Julian începuse să vorbească, iar ea trebuia să-l înţeleagă. Astfel, îl îndepărtă uşor, punându-i mâinile pe umeri.

— Stai puţin! îi spuse ea, plimbându-şi degetele pe obrazul lui. Ia-o încet! Căci, altfel, mă pierzi.

— Da, ştiu, îi răspunse el, oftând şi închizând ochii. Şi nici n-ai fost vreodată a mea.

— Julian, te rog!

Cum să interpreteze cuvintele lui? Căuta indicii în trăsăturile chipului său, scrutându-i expresia ironică a frunţii sau încleştarea maxilarului, ce-i conferea o înfăţişare gravă.

El se aşează pe jos alături de ea. Stăteau amândoi pe podea, cu picioarele sub ei, jucându-se în voie cu mâinile, fără să-şi dea seama ce fac – aranjau tivurile hainelor sau îşi plimbau degetele printre crăpăturile din podea. Lumina se strecura printre lambriurile ce acopereau pereţii. O nouă zi prindea putere şi contur. Nu o mai puteau ignora prea mult timp.

— Şi ce se întâmplă acum? îl întrebă ea.

Care era drumul pe care îl vor urma de acum înainte? Atâta timp cât vor merge împreună, nu-i păsa prea mult unde vor ajunge.

— Plec din Londra, îi răspunse el.

— *Pleci…* din Londra? repetă ea cu respiraţia întretăiată. Când?

— Nu ştiu exact. În curând.

Nu trebuia să intre în panică, îşi spuse ea în gând. Bărbaţii pleacă tot timpul din Londra. Trebuie să rezolve multe lucruri şi să se întâlnească cu foarte mulţi oameni. Să cumpere cai şi să facă investiţii.

— Când te întorci? îl întrebă apoi, pe un ton indiferent.

— Nu mă mai întorc.

Cât de crud putea să fie! Vărsase un izvor întreg de lacrimi pentru Julian, iar el îi spunea acum că nu avea să se mai întoarcă vreodată.

— De aceea, trebuie să te măriţi, continuă el. Nu pot să mai rămân să am grijă de tine, iar gândul că eşti singură nu mi-ar da pace.

— Şi ar trebui să mă bucur că nu te voi mai vedea niciodată?

— Da, dacă ştii ce e mai bine pentru tine, spuse el,

gesticulând cu mâna şi stârnind un nor de praf. Spui mereu că, în spatele imaginii mele de drac împieliţat, se ascunde un om decent. Dar nu este adevărat. Este doar o impresie, Lily. Ţi se pare că sunt aşa, pentru că, în preajma ta, devin un om mai bun.

Poate că intenţia lui, atunci când îi spusese aceste lucruri, fusese aceea de a conferi cuvintelor sale conotaţii măgulitoare sau romantice, dar dăduse greş. Căci o idee cumplită încolţi în mintea lui Lily.

— Spui asta din cauza mamei tale? Pentru că şi ea era surdă la fel ca mine? Acesta este motivul pentru care, în ciuda faptului că te simţi atât de... Ezită uşor, căci nu ştia cum să-şi îmbrace gândul în cuvinte... Atât de legat de mine, îţi reprimi sentimentele?

— *Nu,* nici vorbă de aşa ceva. Crede-mă când îţi spun asta! insistă el, scrutând-o din cap până în picioare, cu o expresie senzuală pe chip. Când mă aflu în preajma ta, nu mă gândesc deloc la mama.

Lily strânse din buze, sperând că Julian spunea adevărul. Se înfiora la gândul că ar fi putut să întruchipeze o figură maternă pentru el.

— Aveţi anumite trăsături în comun, continuă el. Generozitatea, loialitatea, curajul. Îţi recunosc, în mod firesc, aceste calităţi, şi ţi le admir. Dar nu există asemănări fizice între voi. Iar dacă vorbim despre surzenie, eu sunt cel mai în măsură să observ diferenţele. Mama s-a născut surdă. Tu ţi-ai pierdut auzul în urma unei boli. Este un lucru cu totul diferit. Dacă îţi spun că pianul e dezacordat, tu înţelegi foarte bine ce vreau să spun, chiar dacă nu-l auzi. Mama n-ar fi înţeles asta. Dar ea şi Anna, ca şi toţi cei de aici, şi-au dezvoltat mult mai bine celelalte simţuri, ajungând să observe anumite lucruri extrem de subtile, cărora noi nu le-am acorda niciodată atenţie. Dacă asta te ajută, spuse el, cu un zâmbet pe buze, ei nici nu te consideră una de-a lor. Se vor purta frumos cu tine, dar

asta numai pentru că suntem împreună.

Lily îşi aminti uimirea de pe chipul Annei atunci când îi mărturisise că nu cunoştea limbajul semnelor, cât şi mesajul pe care îl scrisese pe tăbliţă: „Prietenii lui Jamie sunt bine-veniţi”.

— Jamie… acesta este, aşadar, numele tău?

— Nu neapărat, îi răspunse el, clătinând din cap. Aşa mi-au spus cei de aici. Când am crescut, am preferat să mi se spună Julian.

— Atunci, acesta e numele tău real.

— Nu, îi răspunse el, clătinând din nou din cap. Nu prea cred.

— M-ai zăpăcit de tot.

— Mama era neştiutoare de carte. Abia dacă recunoştea literele alfabetului. La botezul meu, n-a reuşit să se înţeleagă cu preotul. Copleşit de frustrare, el a ales un nume la întâmplare. L-a scris în registru şi i l-a arătat mamei, dar ea n-a înţeles decât prima literă a cuvântului – J.

— Deci, nu-ţi cunoşti nici măcar numele de botez?

— Ba da, fireşte că îl cunosc, spuse el, formând cu ambele mâini litera J şi apoi lovindu-şi uşor pieptul de două ori. Acesta e numele meu, îi explică Julian, traducându-i gestul în cuvinte.

Ochii îi înotau din nou în lacrimi. Cu fiecare clipă care trecea în această mansardă înghesuită, Lily realiza că ştia prea puţine lucruri despre el. Şi acum, s-ar putea să nu mai aibă niciodată şansa să le afle.

— Mi-aş fi dorit s-o cunosc pe mama ta.

— Şi eu mi-aş fi dorit asta, îi răspunse el, trecându-şi mâna prin păr. Aş vrea ca multe alte lucruri să fi fost cu totul diferite.

— Hai să le schimbăm atunci! Povesteşte-mi totul de-a fir a păr! Indiferent de greutăţile cu care te confrunţi, vom găsi împreună o soluţie.

— Nu putem să schimbăm lumea, Lily. Iar greutăţile sunt aici, între noi. Tu eşti de sorginte nobilă, iar eu te-am adus într-o mansardă prăfuită şi îngheţată, unde te-am făcut să plângi. Aseară, am fost cât pe ce să te deflorez pe o alee întunecată şi împuţită.

Serios? Aseară, chiar i-ar fi răpit virtutea, acolo, pe stradă? Gândul îi repugna şi o încânta deopotrivă.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva aseară… nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Nu trebuie să-ţi mai aduc aminte cum l-am pus pe Leo în pericol şi ce s-a întâmplat după aceea.

O, nu, nu *din noul*

— Julian, nu sunt chiar atât de neprihănită ca să mă şocheze ce s-a petrecut aseară. Îmi asum propriile fapte. Leo a participat de bunăvoie la meciul acela de box. Nu ai de ce să te învinovăţeşti pentru soarta de care a avut parte.

— Cum de eşti aşa de sigură? o întrebă el, cu ochii scăpărând scântei. Ar fi trebuit să fim împreună în seara aceea. Am duşmani, Lily. Poate că cei care i-au luat viaţa sperau să mă ucidă, de fapt, pe mine.

— E o adevărată nebunie ce spui. Nu-mi imaginez de ce ar vrea cineva să te omoare.

— Nici n-ai cum s-o faci. Am avut grijă să-ţi ascund motivele. Şi să fiu al naibii dacă ţi le voi expune acum!

— Nu-mi vine să cred, spuse ea, clătinând din cap. Recunoşti că eşti un ticălos fără seamăn şi fără scrupule, cu origini umile, cu un istoric încărcat de fapte dubioase, cu pofte carnale nesăţioase şi cu o sete nebună de răzbunare. Dar ştii unde să te opreşti, când vine vorba de *mine*?

— Da. Acesta ar fi singurul lucru decent pe care l-aş face în viaţa mea – să te las în pace.

— Atunci, eşti cu adevărat un ticălos fără seamăn. Realizezi oare cu câtă superioritate mă tratezi în felul acesta? îl mustră ea, pufnind, mânioasă. Te porţi cu mănuşi în preajma mea. Pentru că sunt atât de pură, de delicată şi de surdă, devii o persoană mai bună alături de mine. Am

devenit obiectul norocos al scrupulelor tale. Între timp, tu te distrezi pe cinste cu toate femeile pe care nu le respecţi. Poate că *ar trebui* să-ţi urmez exemplul şi să mă mărit. Dacă m-aş căsători cu vreunul dintre lorzii pe care îi urăşti cu atâta fervoare, poate că atunci te vei culca şi cu mine.

„O, Doamne!” Cuvintele acelea ieşiseră oare cu adevărat din gura ei?

Julian simţea cum obrajii îi luaseră foc. Îi evită privirea, uitându-se în altă parte.

Da, chiar ea le rostise.

— Julian, îmi cer iertare. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

— Nu, nu trebuie să-ţi ceri iertare. O merit cu vârf şi îndesat. Ai dreptate, Lily, *sunt* un ticălos fără pereche. Şi mă bucur că ai început să înţelegi, pentru că asta uşurează lucrurile.

— Ce anume uşurează? Ce facem noi aici?

— Ne luăm rămas-bun. Lily îşi stăvili un hohot de plâns şi îşi îngropă apoi faţa în mâini. Încearcă să înţelegi! îi spuse el, implorând-o din priviri şi dându-i mâinile la o parte de pe faţă. Acum, am două ţeluri în viaţă: să-i fac dreptate lui Leo şi să-ţi ofer ţie siguranţă. Iar după povestea de aseară, trebuie să înfrunt realitatea. S-ar putea ca primul ţel să nu mi-l împlinesc niciodată, în ceea ce îl priveşte pe cel de al doilea… s-a adeverit de nenumărate ori că nu pot să-ţi stau prin preajmă fără să-ţi pun în pericol sănătatea, sau virtutea, sau poate chiar pe amândouă.

— Nimănui nu-i pasă nici cât negru sub unghie de virtutea mea, protestă ea, ştergându-şi lacrimile.

— Mie îmi pasă. Şi chiar foarte mult. Este realmente inestimabilă. Şi ţie ar trebui să-ţi pese, spuse el, stârnindu-i râsul. Un lucru de neiertat – s-o facă să râdă într-un moment ca ăsta! Spui că vrei un iubit, Lily, continuă el, dar nu e adevărat. Crede-mă pe cuvânt, căci te cunosc foarte bine şi ştiu la fel de bine ce vorbesc. Întâlnirile secrete,

bârfele şi dispreţul pe care le-ai avea de înfruntat dacă am fi descoperiţi… totul ar cântări ca o povară pe umerii tăi. Povestea nu s-ar sfârşi deloc bine.

La naiba! Lily ştia în adâncul sufletului ei că Julian avea, probabil, dreptate. Nu era făcută pentru aventuri amoroase clandestine.

El se ridică în picioare, scuturându-şi praful de pe pantaloni.

— Şi pentru că tot a venit vorba de „descoperiri”, ar trebui să plecăm. Hai să mergem, te conduc acasă! spuse el, oferindu-i mâna.

Ea îl privea, înmărmurită. Viitorul, ce i se prefigura acum fără Julian, i se părea sumbru şi pustiu ca un ţinut lipsit de viaţă.

— Reuniunea organizată de lordul şi Lady Ainsley va avea loc săptămâna viitoare. Ai spus că mă vei însoţi, Julian. Mi-ai promis trei evenimente mondene. Până acum, mi-ai oferit doar două. Îmi eşti dator cu încă unul. *Mi-ai promis,* insistă ea.

Era un argument pueril şi artificial, dar era singurul pe care îl avea la îndemână. Nu putea să-l lase să plece fără să-l mai vadă măcar o singură dată.

— Da, aşa e, îi răspunse el, adâncit în gânduri. Prea bine atunci.

— O să vii? îl întrebă ea, luându-l de mână, cu un suspin de uşurare.

— O să vin, îi răspunse el, ajutând-o să se ridice în picioare. Nu pot să te însoţesc, dar îţi promit că o să vin. De fapt, e o idee foarte bună. În seara aceea, îţi vei face cel de-al doilea debut pe scena aristocraţiei londoneze. Iar eu îmi voi lua rămas-bun într-un stil grandios.

*

Câteva zile mai târziu, Lily stătea din nou în studioul

lui Leo. Octombrie se îngemăna deja cu noiembrie. Întoarse o altă foaie din registrul ce stătea deschis pe birou. O pagină goală.

Îşi înmuie pana de scris în călimară şi trasă o linie verticală pe mijlocul paginii, împărţind-o astfel în două coloane. Într-una scrise „Argumente pro”, iar în cealaltă „Argumente contra”. Lily se simţea ca o şcolăriţă, dar nu ştia ce altceva să facă. Registrele o ajutau întotdeauna să vadă lucrurile cu mai multă claritate.

Lista contraargumentelor era cel mai uşor de completat.

„Este un mincinos”, scrise ea. „Şi un ticălos, autorul unor fapte dubioase. Are duşmani, şi ei de sorginte dubioasă. Periculoşi, probabil. S-a culcat cu jumătate dintre femeile aristocraţiei britanice.”

Bine, asta era puţin cam exagerat. Lăsându-le la o parte pe fetele foarte tinere şi pe doamnele vârstnice… şi ţinând seama de programul lui foarte încărcat şi de stabilirea, deloc uşoară, a întâlnirilor clandestine, dar şi de faptul că unele doamne nici nu veneau vreodată la Londra… Oare de câte jartiere ai nevoie ca să împrejmuieşti o sală de biliard? Tăie cuvântul „jumătate” şi scrise în locul lui „o zecime”.

Îi oferea o oarecare consolare.

„Este un copil nelegitim, cu origini umile.”

Se simţea cumplit chiar aşternând pe hârtie aceste cuvinte, dar era un fapt de necontestat. Nimeni din aristocraţia londoneză nu trăia cu iluzia că Julian era de viţă nobilă. Nici nu-l acceptaseră cu adevărat în rândurile lor – îi tolerau însă originile obscure doar pentru că era un individ amuzant, care ştia să se facă plăcut în societate. Dacă detalii despre copilăria şi ascendenţa lui în ierarhia socială ar ajunge la urechile lor, ar fi imediat marginalizat. De aceeaşi soartă ar avea parte şi ea, dacă s-ar stabili că între ei ar exista vreo legătură. I-ar plăcea să spună că nu-i păsa,

dar nu putea s-o facă. Părinţii ei şi Leo se bucuraseră de foarte mult respect printre semenii lor. N-ar fi vrut să le păteze numele.

Nici trecutul lui Julian petrecut într-o sărăcie lucie nu putea fi trecut cu vederea. Nu pentru că acest lucru i-ar fi ştirbit din admiraţia pe care Lily o nutrea faţă de el, ci pentru că nici Julian nu putea să-l uite.

Privi lista, care părea mult prea scurtă. Ar fi putut să adauge toate înşelăciunile şi minciunile lui, cât şi numele tuturor iubitelor sale... în final însă, mai scrise un singur rând: „Au mai rămas secrete încă nedezvăluite. Cel mai probabil, neplăcute”.

Îşi îndreptă apoi atenţia spre cealaltă coloană. Peniţa îi tremură deasupra paginii. Nu se punea problema că n-ar fi ştiut cu ce să înceapă. Nici vorbă de asta. Ci, dacă ar fi început, nu ştia când avea să se mai oprească. Nu putea să aştearnă pe hârtie fiecare împrejurare în care o făcuse să zâmbească, să râdă sau să-şi schimbe părerea, când îi afinase sufletul sau îi redase încrederea de sine. Şi nici nu putea să încredinţeze paginii albe de hârtie toate trăirile ce-i bântuiau sufletul – cu atât mai puţin pe cele indecente.

„Îl iubesc”, scrise ea. Pentru că acesta era adevărul. Cu fiecare zi ce trecea, devenea din ce în ce mai sigură şi conştientiza tot mai mult sentimentele pe care le trăise în tot acest timp. După o clipă, adăugă: „Şi cred că şi el mă iubeşte”.

Privi îndelung verbul „a iubi”. Alcătuit din patru litere modeste, descria o trăire de o intensitate uluitoare. Oare dragostea putea să echilibreze balanţa? Lily nu era prea sigură. Barzii care cântau iubirea în stihurile lor spuneau că dragostea cucereşte totul în calea ei, spulberând piedici şi hotare. Poate că, la început, aşa şi este. Dar, pe termen lung, Lily ştia că lucrurile nu stăteau mereu aşa.

Julian cunoştea semnificaţia dragostei. Nu era doar un desfrânat fără minte, dornic să se piardă la sânul femeilor,

deoarece, în copilărie, nu avusese parte de afecţiunea mamei sale. Nicidecum. Ştia prea bine ce însemna iubirea, iar cu frumuseţea, inteligenţa şi farmecul lui, nici nu i-ar fi fost greu să găsească femei care să-l iubească. Nu pornise însă în căutarea dragostei, căci preferase, în schimb, să bea până la fund din cupa răzbunării.

Se pare că nici Leo nu găsise împlinirea în braţele iubirii.

Lily cedă din nou ispitei şi, luând cârligul pentru chei, căută cheiţa din alamă ce descuia sertarul tainic al biroului lui Leo. Se simţea vinovată ori de câte ori băga cheiţa în broască – în primul rând, pentru că descoperea lucruri extrem de intime, şi în al doilea rând, pentru că simţea cu ardoare suferinţa ce se ascundea dincolo de rândurile aşternute pe hârtie.

Scoase din sertar vraful de scrisori. De acum, le ştia deja pe dinafară. Una dintre epistole îi bântuia necontenit gândurile – ultima, din maldărul de scrisori. O netezi cu degetele tremurătoare, iar ochii îi căzură asupra unui paragraf cunoscut.

În ultimul timp, mă gândesc adesea la ochii tăi şi mă întreb dacă îţi dai seama cât de frumoşi sunt. Mă îndoiesc că există vreo oglindă care le-ar putea reda profunzimea. Dar poate că tu îi vezi oglindindu-se în ochii surorii tale. Nu am de unde să ştiu cât de mult se aseamănă cu ai tăi, şi nici nu cred că voi avea vreodată ocazia s-o fac. Pentru asta, ar trebui să ne faci cunoştinţă, şi ştiu că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Crezi că m-ar plăcea? Ştiu că am găsi măcar un lucru în comun. Acum însă te necăjesc, şi nu e corect să fac asta.

Îmi pare rău pentru lucrurile pe care ţi le-am spus ultima oară.

Dacă ai şti cât urăsc să scriu aceste cuvinte – „ultima oară” Dar atunci s-a întâmplat – ultima oară – nu-i aşa?

Pustiul din suflet îmi spune asta. Blestemat să fie sentimentul onoarei ce ţi s-a înrădăcinat atât de adânc în suflet! Smulgeţi-l din inimă! Căci, atunci, te vei întoarce la mine.

Dar poate că atunci, de te vei întoarce fără el, poate că nu te voi mai iubi cum te iubesc acum.

Şi te iubesc. O, da, te iubesc. Să nu uiţi asta!

De fiecare dată când citea scrisoarea, ochii i se umpleau de lacrimi. De fiecare dată.

Fratele ei se îndrăgostise de o persoană nepotrivită sau inaccesibilă şi îşi ascunsese dragostea de ochii tuturor. Chiar şi de ea. Iar acum, această persoană plângea, undeva, singură, pierderea lui Leo, şi asta pentru că fratele ei nu considerase de cuviinţă să le facă cunoştinţă. Ar mai fi luat oare aceeaşi decizie dacă ar fi ştiut cât de puţin mai avea de trăit?

Ce sfat i-ar da acum lui Lily?

Ea râse amar. Mai avea oare vreo importanţă ce hotărâre lua ea? Putea să facă oricâte liste şi tabele voia, dar dacă Julian era hotărât să plece, avea să o facă, indiferent de voinţa ei. Putea să i se ofere pe tavă fără pic de ruşine, riscând să înfrunte oprobriul public, pentru ca, în final, răsplata să-i fie distrugerea *şi* singurătatea.

Mai avea un singur lucru de adăugat în registru. Dar nu ştia în ce coloană să-l adauge.

„Mi-e teamă că voi sfârşi singură.”

Susţinea de luni de zile că nu voia să se mărite. Dar alternativa – ani îndelungaţi de celibat şi singurătate – începea să se contureze, sumbră, la orizont. Se vedea petrecându-şi fiecare zi în compania unei servitoare cu părul cărunt şi a unei duzini de pisici. Nici prezenţa unui papagal pictat în culorile curcubeului n-ar fi reuşit să înveselească tabloul cumplit de mohorât.

Clătinând cu putere din cap, rupse pagina din registru

şi o aruncă în şemineu. Putea să filosofeze după bunul-plac. Totul avea să se limpezească însă abia după ce îl va revedea pe Julian.

Mâine avea să-l vadă din nou. Cuvântul îi provocă fiori de bucurie şi speranţă, făcându-i inima să-i bată cu putere în piept.

O, dar stai – poate că ceea ce simţea nu era ritmul inimii ei, ci zgomotul pe care îl făcea Tartuffe, cocoţat pe stinghia lui. Pasărea o anunţa de fiecare dată când cineva se afla la uşă – era mult mai eficientă decât toate oglinzile la un loc. Lily îşi întoarse privirea şi îl văzu pe Swift stând în pragul uşii.

— Vă rog să mă iertaţi, îi spuse majordomul, făcând o plecăciune în faţa ei. Aţi primit un pachet.

Din spatele lui, îşi făcu apariţia un lacheu, care căra o cutie mare şi dreptunghiulară. Deasupra cutiei, se afla un plic sigilat.

Lily le mulţumi servitorilor şi, după ce aceştia plecară, luă plicul în mână. Ştia că era de la Julian. Nu-l mai văzuse din dimineaţa aceea petrecută în cafenea, dar îi trimitea scrisori în fiecare zi. În primul mesaj, pe care i-l expediase chiar în după-amiaza aceea, o întreba cum se simte. Ea îl asigurase că se simţea bine şi îl întrebase, la rândul ei, de sănătate. A doua zi, Julian îi ceruse detalii, prin aceleaşi mijloace epistolare, referitoare la culoarea rochiei pe care o va purta la petrecere. Ea îi răspunsese că nu se hotărâse încă, dar îi promisese că îl va înştiinţa imediat ce se va hotărî asupra culorii ţinutei pe care o va alege pentru seara respectivă. Şi corespondenţa continuase în felul acesta, acoperind numeroase subiecte, cu excepţia celor cu adevărat importante. Ar fi putut la fel de bine să le semneze pe toate: „Julian, corespondentul tău îndrăgostit”.

Ieri, primise vizita Ameliei şi a ducelui de Morland, care se oferiseră s-o ajute să exerseze stilurile de dans. Lily era convinsă că veniseră la îndemnul lui Julian. I-ar fi fost

greu să spună ce i se păruse mai stânjenitor – să danseze cu ducele cel taciturn şi impunător sau cu soţia lui însărcinată, care trebuia să preia rolul partenerului de dans. Dar, în ciuda acestei stinghereli, Lily *exersase* asiduu paşii de dans. În joc era mândria ei.

Julian renunţase să-i mai trimită misive şi vizitatori, preferând să-i ofere, în schimb, cadouri. Pentru un bărbat atât de hotărât să *nu-i* facă curte, gesturile lui erau mai mult decât ciudate.

Deschise, mai întâi, plicul, în care găsi o listă frumos concepută pe două coloane. La prima vederea, părea cumplit de asemănătoare cu pagina din registru pe care Lily o aruncase în foc. Inima îi tresări în piept. După ce o citi însă cu atenţie, văzu că nu era o listă cu argumente pro sau contra, ci o listă cu dansuri, pe prima coloană, şi una cu nume, pe cealaltă. Trecându-le iute în revistă, descoperi că numele aparţineau unor domni bogaţi, de viţă nobilă, foarte buni de însurătoare. Cam pe la sfârşitul listei, numele lui Morland era legat de un vals, iar cel al fratelui mai mare al Ameliei, Laurent, conte de Beauvale, era asociat cu cadrilul care deschidea serata.

Un nume lipsea în mod ostentativ de pe această listă. Cel al lui Julian.

Deschise, încruntată, plicul şi citi cu voce tare biletul pe care i-l scrisese. Era o prostie să citească cu glas tare, când nu era nimeni prin preajmă s-o audă – n-o făcea nici măcar pentru propriile urechi. Dar îi plăcea să-i simtă cuvintele pe buze.

— „Dragă Lily, aşa cum ţi-am promis, am aflat lista dansurilor de la petrecerea organizată de lordul şi Lady Ainsley. Mi-am luat, de asemenea, libertatea de a-ţi alege dinainte partenerii de dans.” Da, se poate spune că ai mers cam departe, murmură ea. Drăguţ din partea ta, Julian! Reluă apoi scrisoarea: „Cât priveşte conţinutul pachetului, sunt convins că vei înţelege cui îi este adresat. De teama

de a nu încălca buna-cuviinţă, n-am îndrăznit să trimit cadoul direct destinatarului”.

Acesta era cu adevărat un mister. La ce se referea oare? Lily desfăcu ambalajul pachetului şi scoase capacul cutiei. Înăuntru, găsi o hârtie albă de mătase şi un bileţel pe care era scris:

Îmi cer iertare, dar n-am găsit nimic cu blană de hermină.

Dând hârtia de mătase la o parte, scoase din cutie o pelerină groasă. Ţesătura neagră era de cea mai bună calitate – pufoasă ca blăniţa pisicuţelor. Veşmântul era tivit cu catifea, iar gulerul era străjuit cu blană de samur. Era o pelerină menită să fie purtată, dacă nu de o regină, atunci, poate, de vreo doamnă de la curtea ei. Era însă prea mare pentru constituţia firavă şi zveltă a lui Lily.

Zâmbind în sinea ei, luă pelerina în braţe şi porni în căutarea menajerei.

— Holling! o strigă ea pe coridor. Cred că ai un admirator.

Capitolul 14

Julian se pregătea pentru bal la fel cum un pugilist se pregăteşte pentru o competiţie. Se odihnea bine, mânca bine şi îşi exersa tehnicile de concentrare. Îşi punea la punct strategiile de atac şi de apărare. În seara aceea, avea să afle adevărul – adevărul despre duşmanul său tainic şi despre moartea lui Leo. Gândul îl făcea să se înfioare de nerăbdare. Dumnezeule, bomba era gata să explodeze!

Dar, mai întâi, avea să danseze. Distracţia înainte de toate, înainte de a sosi la petrecerea organizată de lordul şi

Lady Ainsley (cât mai târziu, firește; n-ar fi fost frumos să fie punctual), își concepuse o listă lungă de activități, care să-l împiedice să fie tot timpul cu ochii pe Lily.

Problema era că nu prea găsea un grup care să fie amator de un joc energic cu zaruri, și niciun cerc elitist de domni, cu care să poarte o discuție spirituală despre meritele artistice ale noii actrițe de la Paris, care juca pe scena teatrului din Covent Garden. Și asta deoarece toți bărbații de la reuniune se mulțumeau s-o privească, cu gurile căscate, pe Lily.

După cinci minute petrecute prin sălile de bal, Julian se declară înfrânt și li se alătură.

Lily arăta uluitor în seara aceea. Arăta bine în fiecare seară, considera Julian. Acum însă, atingea apogeul eleganței. Rochia ei, din moar, cu reflexe strălucitoare, ca de bronz, nu reprezenta ultima tendință în modă și nici nu era cea mai scumpă din salon. Felul în care își prinsese la spate șuvițele-i bogate și negre nu constituia o coafură nouă sau inovatoare. Și avea câteva rivale la titlul de cea mai frumoasă doamnă a balului. Dar, în ciuda frumuseții acestora, toți ochii erau ațintiți asupra lui Lily, iar numele ei era pe buzele tuturor. Domnilor le insufla admirație. Iar doamnelor – invidie și motive de bârfă. Trecând pe lângă un grup de tineri fascinați cu totul de priveliștea pe care Lily le-o oferea, Julian îi auzi închinându-i versuri cumplit de proaste.

Julian, pe de altă parte, n-o ridica la rangul de muză a inspirației. De fapt, chiar o considera responsabilă pentru că abia mai reușea să respire.

Practic, îi lua răsuflarea. I-o dădea, în cele din urmă, înapoi, pentru că nu era o hoață. Dar îl făcea să plătească cu vârf și îndesat. Ori de câte ori o avea în fața ochilor, simțea cum simplul act al inspirării aerului în plămâni devenea brusc un privilegiu, și mai puțin un proces instinctiv.

Asta apropo de versuri proaste.

Pentru acest dans, îl avea ca partener pe George „Denny” Denton, un individ jovial şi bine făcut, lipsit însă de rafinament, dar pe cale de a deveni moştenitorul unei averi impresionante. Era şi un dansator îngrozitor de prost. Încurca atât de mult paşii, încât propriile greşeli ale lui Lily treceau neobservate sau puteau fi puse pe seama stângăciei partenerului ei de dans. Dar, în ciuda haosului creat, cuplul râdea cu poftă, părând să se distreze de minune.

Ar duce o viaţă tihnită alături de un soţ ca Denny, care i-ar dărui copii şi care n-ar putea uita vreodată norocul extraordinar pe care îl avusese obţinând mâna unei femei ca Lily. Denny era un om simplu şi tandru, care câştigase cu uşurinţă simpatia semenilor săi.

Julian însă nu dispreţuise pe nimeni aşa cum îl dispreţuia pe Denny.

Reuşi, printr-o putere extraordinară a voinţei, să-şi înfrâneze invidia. Gelozia era un lux pe care nu şi-l putea permite în seara aceea. Căci aceasta avea să fie noaptea triumfătoare a lui Lily, dar şi noaptea în care Julian va descoperi, în sfârşit, răspunsurile pe care le căuta de atâta amar de vreme.

Ajunse într-o cameră alăturată, unde nu descoperi răspunsurile dorite, dar unde dădu pe gât o ceaşcă de punci slab. Şi-ar fi dorit ceva mai tare, dar trebuia să-şi păstreze cumpătul, pentru că prezenţa lui Lily se dovedea deja extrem de primejdioasă, îmbătându-i cumplit simţurile, astfel încât nu-şi putea permite să cadă pradă şi aburilor alcoolului. Trebuia să se aştepte la orice. Pumni, pistoale sau cuţite.

Când se întoarse în sala de bal, dansatorii pluteau deja pe aripile unui vals.

Lily nu se afla însă printre ei.

*

N-ar fi trebuit să danseze acum cu Morland? Unde naiba se dusese?

Lily îşi stăvili reacţia defensivă şi îl întâmpină cu un zâmbet politicos pe buze.

— Bună seara şi dumneavoastră, domnule Bellamy. Sunteţi elegant, ca întotdeauna.

Acest lucru nu era nici pe departe adevărat. Căci, în ciuda mâniei sale, Julian nu era doar elegant, ci de-a dreptul răvăşitor.

Bănuia însă că aceste cuvinte măgulitoare nu i-ar fi făcut deloc plăcere în clipa aceea.

— Unde e ducele? Lua-l-ar naiba să-l ia!

— A plecat acasă, împreună cu Amelia, îi răspunse ea, adăugând cât mai iute cu putinţă, pentru a-i domoli furia: Eu le-am spus să plece. Nu vor s-o lase pe Claudia singură în toiul nopţii. Şi cine i-ar putea învinovăţi pentru asta?

Adevărul era însă că, în momentul în care văzuse lista partenerilor ei de dans, îi scrisese imediat Ameliei. Împreună, puseseră ţara la cale, asigurându-se că ea şi ducele aveau să plece înainte de acest dans. Iar dacă Amelia ar fi refuzat s-o ajute, Lily ar fi turnat somnifere în băutura ducelui. Atât era de hotărâtă să petreacă acest timp alături de Julian.

— Nu-mi vine să cred că au plecat şi te-au lăsat de izbelişte în felul ăsta.

— Dar nu m-au lăsat de izbelişte. M-au lăsat cu tine. Şi dacă vrei, acest dans este al tău, îi spuse ea, oferindu-i mâna.

El i-o luă într-a lui.

— Cum aş putea să refuz?

În timp ce se îndreptau spre ringul de dans, Lily ar fi trebuit să simtă gustul victoriei. Dar nu se simţea deloc triumfătoare, ci cumplit de istovită. Chiar şi înainte de a se

îmbolnăvi, evenimentele mondene i se păruseră întotdeauna obositoare. Dansurile, conversaţiile şi eforturile permanente pe care trebuia să le depună ca să-şi conştientizeze fiecare mişcare, fiecare cuvânt, fiecare zâmbet şi respiraţie pentru a reda tabloul desăvârşit al originii sale aristocratice – toate o secătuiau. Chiar şi atunci când se distra, se simţea, în final, sleită cu totul de puteri. Iar chinul din această seară era de zece ori mai cumplit. Căci, peste toate acestea, se adăuga şi efortul de a urmări o conversaţie şi de a menţine ritmul dansului. Uneori, amândouă în acelaşi timp.

Când Julian o luă în braţe, Lily nu-şi mai dorea altceva decât să i se cuibărească la piept şi să-l roage s-o ducă acasă. Dar peste ani, când îşi va depăna trecutul, n-ar fi vrut să se gândească că dansase cu toţi domnii din sală, cu *excepţia* lui Julian. Voia ca această seară să fie numai a lor.

Aşa că porniră să danseze în paşi de vals.

— Mă priveşti într-un mod straniu, îi spuse ea.

Sau, cel puţin, privirea lui o făcea să se simtă straniu.

— Serios?

— Cu ochi gravi şi arzători, îi răspunse Lily, dând din cap. Suntem la o petrecere, Julian.

— Ştiu prea bine că suntem la o petrecere, Lily. Dacă te privesc cu o expresie gravă, nu trebuie s-o interpretezi drept nemulţumire. Ci veneraţie. Eşti strălucitoare, şi nu-mi vine să cred că trăiesc acest moment. Am senzaţia că realitatea îmi depăşeşte chiar şi cele mai sălbatice fantezii. Şi nu ştiu ce-o să fac de acum înainte, îi răspunse el, adâncindu-şi privirea în ochii ei, de parcă ar fi vrut, astfel, să-i spună că acesta era adevărul. Mă simt al naibii de mândru să dansez cu tine.

Lily îşi mută privirea în altă parte. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi izbucnit în lacrimi. Julian nu avea de unde să ştie ce freamăt lăuntric îi stârneau vorbele lui. Venind din partea altcuiva, ele ar fi fost doar nişte simple cuvinte

măgulitoare, extrem de plăcute.

Rostite însă de Julian, reprezentau un adevărat balsam pentru un suflet frânt.

— Trebuie să recunosc că şi eu mă simt la fel de mândră, îi spuse Lily, încercând să confere discuţiei lor un ton cât mai vesel.

Să sperăm că mătuşa Beatrice n-o să afle!

— Mătuşa ta, Beatrice, n-are decât să se bucure de micul ei crâmpei rupt din rai! Eu mă bucur din plin de seara asta, îi răspunse el, scrutând cu privirea sala de bal. Petrecerea asta îmi oferă ocazia perfectă de a-mi face ieşirea de pe scena aristocraţiei britanice.

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră. Asupra ta. Aş vrea să le observi invidia ce li se citeşte pe chip.

Iar Lily voia ca *el* să nu mai pomenească de plecarea lui iminentă şi fără întoarcere.

— Eşti sigur că e vorba de invidie? îl întrebă ea.

Julian avea dreptate când spunea că toţi ochii erau îndreptaţi asupra lor. Dar nu gelozia o citea Lily pe chipul lor, ci fascinaţia.

— O, da! De invidie e vorba, fără doar şi poate. Admiraţia pe care ţi-o poartă se împleteşte cu dispreţul pe care îl nutresc faţă de? mine, spuse el, schiţând un zâmbet ironic. Cred că şi-au dat seama, Lily. Cred că au descoperit cine sunt cu adevărat. Ani de zile am reuşit, prin false pretenţii nobiliare, să-mi croiesc drum în rândurile lor. Acum însă, când ne văd împreună… adevărul iese la iveală. Iar tabloul este cât se poate de revelator – un bastard crescut pe străzi îndrăzneşte să danseze cu o doamnă de viţă nobilă.

— Nu cred că acesta este tabloul pe care îl văd.

Tăcerea se aşternu o clipă între ei.

— Te-ai distrat în seara asta? o întrebă el, la un moment dat.

— Cred că da. Am făcut ce mi-ai cerut, Julian. Am

dansat cu toţi domnii de pe lista ta şi am purtat conversaţii cu încă vreo câţiva.

— Splendid! Se distinge vreunul dintre ei în ochii tăi?

— Da. Unul singur.

— Pot să întreb cum îl cheamă? spuse el, cu maxilarul încleştat.

— Ca să fiu sinceră, nu-i cunosc numele de botez.

— Serios? Atunci, descrie-mi-l! Cred că îi cunosc pe toţi domnii din sală.

Lily schiţă un zâmbet. Nu-i venea să creadă că jucau acest joc.

— Prea bine, îi răspunse ea. Este înalt. Bine făcut. Un adevărat arbitru al eleganţei, îmbrăcat cu o haină neagră şi – continuă Lily, scrutându-l cu privirea de la brâu în jos – şi pantaloni de aceeaşi culoare. Apoi, ridicându-şi privirea spre chipul lui, adăugă: Are părul învăluit în tonalităţile întunecate ale nopţii şi este înzestrat cu o ironie fină şi înşelătoare. Când îi văd ochii, de un albastru strălucitor, simt cum inima îmi tresaltă în piept. Zâmbetul lui îmi incită simţurile şi îmi înfierbântă sângele în vene. Este cel mai bun prieten al meu. Şi un dansator de excepţie. Profitând de ritmul alert al muzicii, care le impunea dansatorilor o suită de răsuciri şi întoarceri, Lily se cuibări în braţele lui şi începu să-i vorbească la ureche. Spera să confere glasului ei volumul ideal – nici prea încet, pentru a se putea face înţeleasă, şi nici prea tare, pentru a nu fi auziţi. O tonalitate ambiguă, adecvată celei mai periculoase mărturisiri. Fireşte că tu eşti acela, îi şopti ea. Niciodată n-a fost vorba de altcineva. Iar dacă eşti hotărât să mă vezi măritată, atunci va trebui să-ţi asumi rolul de soţ, Julian. Pentru că nu voi accepta niciun alt bărbat. Nimeni nu-mi stârneşte sentimentele pe care mi le stârneşti tu. Şi nimeni n-o va face vreodată. Lily îl simţi crispându-se sub atingerile ei. O reacţie de apărare, ce o determină să meargă mai departe. Ai dreptate, continuă ea, privind, peste umărul lui,

mulţimea colorată de dansatori. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra noastră. Ne privesc cu o invidie făţişă, şi asta pentru că au descoperit adevărul. Ne iubim – acesta este un fapt de netăgăduit.

Julian se împiedică în paşii de dans, călcând-o pe picioare. Lily îşi stăvili un ţipăt de durere. Cel puţin, nu mai trebuia să se întrebe dacă îi auzise sau nu cuvintele. Reuşiră să-şi ascundă greşelile printr-o răsucire rapidă, dar totul era pierdut.

El încercă să se retragă, dorind, probabil, să-i vorbească. Ea îl împiedică însă, ţinându-l strâns în braţe.

— Nu acum. Hai să ne bucurăm de frumuseţea valsului!

Julian se strădui, în zadar, să păstreze ritmul dansului. Dar, în scurt timp, se văzu nevoit să renunţe. Paşii lor urmau o cadenţă haotică şi jalnică. Încordarea pe care Lily i-o simţea în umeri începu, încetul cu încetul, să dispară, iar Julian o strânse cu putere de mână. Şi, de parcă nu dansau şi aşa mult prea lipiţi unul de celălalt, o trase şi mai aproape de el.

O mângâie apoi cu degetul mare în zona omoplaţilor, provocându-i un val de plăcere din cap până în picioare. În ciuda faptului că atingerile sale erau aproape imperceptibile, gesturile lui erau bine gândite şi cât se poate de sincere. Îi transmitea un mesaj – o mărturisire. „Şi eu te iubesc.” Ar fi putut să oprească muzica, să atragă atenţia invitaţilor şi să-şi declare, în faţa tuturor – în distihuri rimate – pasiunea nebună pe care o nutrea faţă de ea, şi tot n-ar fi avut valoarea gesturilor lui tainice, ascunse sub paleta mişcărilor de dans. Acum, se simţea într-adevăr triumfătoare. Nu mai avea de trecut decât un singur obstacol – propria lui rezistenţă.

Lily îşi aplecă uşor capul, rezemându-se cu tâmpla de maxilarul lui. El îi dezmierda părul cu respiraţia lui, incitându-i şi mai tare simţurile.

Când dansul se va sfârşi, s-ar putea ca Julian să-şi renege sentimentele. S-ar putea la fel de bine să nu le recunoască nici pe ale ei. Poate nici cele mai blânde şi mai tandre trăiri pe care le împărtăşeau acum nu vor reuşi să-i învingă amărăciunea şi sentimentul de vinovăţie atât de adânc înrădăcinate în sufletul lui.

Dar, în timp ce dansau, ţinându-se în braţe cu multă duioşie, nu putea să conteste legătura ce exista între ei. Atâta timp cât vor mai pluti pe aripile valsului, se puteau iubi în voie, sub privirile tuturor.

Dar valsul se încheie… mult prea curând.

Se opriră cu toţii pe loc. Invitaţii se îndreptau care-ncotro. Cuplurile de dansatori se destrămau, ca să dea naştere altor perechi, pentru următoarele dansuri. Pentru prima oară în seara aceea, profita de infirmitatea ei, prefăcându-se că nu ştia ce se întâmpla în jurul ei. Nu putea să-l lase încă să plece.

Cu o ultimă mângâiere clandestină, Julian îi dădu drumul, îi era teamă să se uite la el, căci ştia că avea să îi spulbere ideea unui destin împreună doar dintr-o singură privire. Ce va citi oare în ochii lui? Dragoste? Speranţă? Regrete? Tristeţe?

Îndrăzni, în cele din urmă, să-i arunce o privire.

Toate cele de mai sus, şi mult peste.

— Lily, începu el. Apoi se opri, neştiind cum să continue. Îşi înclină capul într-o parte, ca şi când i-ar fi venit o idee, şi începu din nou: Lily… Ochii îi alunecară într-o parte. Vine lordul Weston, spuse el, în cele din urmă. Lui trebuie să-i acorzi dansul popular.

Lily spumega de furie. La naiba cu lordul Weston şi cu dansul popular! Începu să scotocească imediat prin sertăraşul minţii sale în căutarea unor pretexte feminine acceptabile – oboseala, o stare de ameţeală, nevoia de a bea ceva răcoritor… De ce nu se gândise să-şi sucească glezna în timpul valsului?

Dar înainte de a găsi o cale de a-l refuza, Julian îi oferi mâna ei lordului Weston, apoi făcu o plecăciune şi dispăru. Lily se trezi dând ocol sălii de bal – într-un soi de preludiu al dansului, în tot acest timp, îl căuta pe Julian cu privirea prin toate cotloanele salonului. Inima îi tresărea ori de câte ori zărea un smoc de păr negru şi vâlvoi, dar de fiecare dată dădea cu ochii de „imitatorii” lui Julian, nu de bărbatul pe care îl căuta.

Se aşeză în rândul dansatoarelor, concentrându-se asupra paşilor de dans şi acordându-i, din politeţe, un minim de atenţie partenerului ei. Lordul Weston era un bărbat atrăgător şi amabil – Lily nu voia să pară grosolană –, dar gândurile îi zburau în altă parte. Când îi veni rândul să traverseze sala în diagonală, ratã momentul, lăsându-l pe sărmanul domn Barnaby să se încline în faţa unei năluci.

Dar, în mulţimea de oaspeţi din spatele lui, Lily zări, într-un colţ, un grup de bărbaţi, iar printre ei…

Era şi Julian. Când îl văzu, scoase un suspin de uşurare. Slavă Domnului!

Domnul Barnaby se întoarse la locul lui, blocându-i vederea, dar măcar acum ştia că Julian era *acolo.* Nu plecase, ceea ce însemna că lupta ei era pe jumătate câştigată. După acest dans, va invoca o durere de cap sau un pretext similar şi îl va ruga pe Julian s-o ducă acasă. Apoi, va trebui să-l convingă să rămână la ea. Dorinţele pătimaşe îi incitau simţurile, făcându-i pielea de găină. În seara asta, nimic nu va mai sta în calea lor – nici măcar hainele.

Dar mai întâi, trebuia să ducă dansul la bun sfârşit. Din fericire, acesta presupunea prezenţa în mijlocul sălii a unei singure perechi de dansatori odată. Celelalte cupluri dansau pe margine, schimbându-şi partenerii, şi apoi întorcându-se la locul lor, în timp ce perechea de pe ring traversa sala de bal, alăturându-li-se cuplurilor din celălalt capăt al salonului.

În timp ce înainta, alături de lordul Weston, spre ringul de dans, Lily îşi întindea gâtul, încercând să-l zărească pe Julian. Acest lucru devenea tot mai greu, căci părea înconjurat de o mulţime de oameni. Aşa se întâmpla, probabil, la toate petrecerile – aşa se întâmplase şi la reuniunile organizate de Leo. Toţi domnii şi doamnele mai îndrăzneţe se adunau în jurul lui Julian, sperând să-l audă spunând lucruri amuzante şi să-l convingă să imite vreo personalitate a vremii.

Acum însă îl privea, măcinată de sentimente contradictorii. Pe de o parte, faptul că se afla în centrul atenţiei îi conferea o anumită satisfacţie. La fel cum şi el se simţea mândru când o vedea stârnind admiraţia celor din jur. Julian nu era însă doar un simplu animator de petreceri, care punea în practică trucuri ieftine. Poate, dacă şi-ar dezvălui adevărata personalitate, câştigând respectul semenilor săi, şi-ar putea aprecia calităţile la justa lor valoare.

Lordul Weston se îndreptă spre ea, iar Lily se învârti în faţa lui, în paşi de dans, cu un zâmbet îndatoritor pe buze. Când se despărţiră, un alt cuplu porni spre ringul de dans, permiţându-le să facă încă un pas spre locul unde se afla Julian. Lily îşi aţinti din nou privirea asupra lui.

Scrutând scena cu mai multă atenţie, ajunse la concluzia că nu-i plăcea ce vedea. Julian era în continuare înconjurat de oaspeţi, dar expresiile de pe chipurile lor nu trădau deloc amuzamentul. Ba, dimpotrivă, păreau şocaţi şi jigniţi. Câţiva dintre ei erau de-a dreptul mânioşi. Se aflau, probabil, în toiul unei discuţii aprinse, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Julian. În ciuda mâniei celor din jur, el îşi păstra ţinuta trufaşă şi impasibilă. Bucurându-se, parcă, de faptul că stârnise valuri.

Ca şi când *s-ar fi străduit* să stârnească valuri.

La naiba! Era rândul lui Lily şi al lordului Weston să danseze în mijlocul sălii de bal. Ea înaintă spre ring, îl

prinse pe Weston de mâini şi îl lăsă s-o conducă în paşi de dans spre celălalt capăt al salonului. Acolo, prinsă în vâltoarea dansului, nu mai putea să-şi arunce privirea spre colţul unde se afla Julian. I se păru o eternitate până când îşi schimbă poziţia şi reuşi să-l fixeze iar.

Descoperi cu stupoare că domnii începuseră să se împrăştie care încotro.

Iar Julian parcă intrase în pământ.

La naiba cu eticheta! Abandonă dansul şi îşi croi drum spre locul unde îl văzuse ultima oară. Oaspeţii, strânşi în grupuri mici, vorbeau sau bombăneau între ei. Îşi închipuia că bombăneau, după frunţile lor încruntate şi culoarea aprinsă a chipurilor lor. Surprinse câteva cuvinte pe ici, pe colo, menite să-i tulbure şi mai tare sufletul – „parvenit nesuferit”, „niciodată” şi „marginalizat”. Chiar şi amfitrionii lor, lordul şi Lady Ainsley, stăteau unul lângă altul, roşii la faţă, evitându-şi reciproc privirile.

Lily îl zări în mulţime pe fratele cel mai mare al Ameliei.

— Laurent! îl strigă ea, trăgându-l deoparte. L-ai văzut cumva pe domnul Bellamy?

— Cred că a plecat, îi răspunse el, cu o expresie tristă pe chip. Sau a fost determinat să plece.

— De ce-ar face asta? murmură Lily, adresându-şi întrebarea mai mult sieşi decât lui Laurent.

— Ca să evite vreun duel, probabil, îi răspunse Laurent, clătinând din cap. A făcut prostia de a înşira numele bărbaţilor de aici cărora le-a pus coarne.

— Dar… îngăimă Lily, având senzaţia că primise un pumn în stomac. Dar aventurile lui n-au fost niciodată un secret pentru nimeni.

— Toată lumea le cunoştea, dar nimeni nu vorbea despre ele. Una e să le distrezi pe doamne în alcovul personal, şi alta e să faci paradă cu cuceririle tale. A dezvăluit o întreagă panoplie de relaţii matrimoniale

destrămate. Şi acum, dacă mai ţine vreun pic la viaţa lui, Bellamy nu va mai îndrăzni să-şi scoată prea curând nasul în societate. Chiar dacă va mai fi vreodată invitat undeva, lucru de care mă îndoiesc. Îţi vine să crezi ce-a spus… că…

Lily îi mulţumi lui Laurent pentru informaţiile pe care i le oferise şi o luă la fugă. Nici nu mai avea vreo importanţă ce spusese Julian – ştia prea bine *de ce* spusese lucrurile acelea.

„În seara aceea, îţi vei face cel de-al doilea debut pe scena aristocraţiei londoneze. Iar eu îmi voi lua rămas-bun într-un stil grandios.”

Laurent reacţionase exact aşa cum îşi dorise Julian. Acesta din urmă voia să părăsească societatea londoneză şi să taie, irevocabil, orice legătură cu membrii ei.

Inclusiv legăturile cu ea.

Capitolul 15

Ei bine, îşi spuse Julian în gând, asta ar trebui să-i pună capac.

Zăbovind o clipă doar, cât să-şi scoată mănuşile şi să-şi recupereze pistolul pe care îl ascunsese sub o piatră, Julian îşi îndesă arma în pantaloni şi porni la drum. Mergea cu paşi lenţi şi uşori. Nu voia să fie o pradă greu de prins. La urma urmei, asta şi voia – să fie prins.

Se pregătise toată săptămâna pentru noaptea asta. Descoperise cu stupoare – şi dezamăgire – că nu prea avea ce aranjamente să facă pe acasă. Afacerile se dovediseră însă o provocare mult mai mare. Le dăduse de înţeles angajaţilor săi că avea să întreprindă o călătorie, ca să-şi inspecteze fabricile. Acest lucru îi oferea un răgaz de câteva săptămâni. Dacă nu avea să se întoarcă în acest răstimp, sau poate niciodată… îi lăsase avocatului său

anumite instrucţiuni. Cineva le va găsi, în cele din urmă.

În ceea ce o privea pe Lily…

Nu se putea gândi acum la Lily. Şi atâta timp cât trăia bântuit de spectrul morţii, nu se va putea gândi niciodată la ea. După cuvintele pe care i le spusese în timpul valsului lor – cuvinte magice şi atât de greu de înţeles, de parcă le-ar fi rostit într-o limbă străină sau ar făcut parte dintr-o incantaţie mistică –, fusese tentat să schimbe planul cu totul. Dar era prea târziu. Lucrurile se puseseră deja în mişcare. Trebuia să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, indiferent de consecinţe, dacă spera să-şi făurească un viitor, cu atât mai mult un viitor împreună cu Lily.

„O să reuşească”, îşi jură Julian în sinea lui. Dacă Lily avea să-i dăruiască iubirea ei, era hotărât să meargă până în pânzele albe şi să dezlege acest mister. Va îndrepta lucrurile, va găsi răspunsurile pe care le căuta şi va repara toate greşelile comise. Se va târî printr-un ocean de cioburi, doar ca s-o mai ţină o dată în braţe şi s-o audă şoptindu-i acele cuvinte la ureche.

Acum însă, urechile lui surprinseră un sunet mai puţin plăcut. Ajunsese aproape de capătul clădirii când un zgomot de paşi îl făcu să încremenească. Cineva tropăia pe caldarâm, mergând din ce în ce mai repede.

Nu avusese prea mult de aşteptat.

Julian puse mâna pe pistolul de la şold, pregătindu-se să reacţioneze. Arma nu era încărcată. Voia să afle nişte răspunsuri, nu să fie acuzat de crimă. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi împuşte posibilul asasin. Nu încă.

— Julian! Julian, stai puţin!

O, *nu!* Pe toţi sfinţii din lume!

Se întoarse pe călcâie, cu inima frântă, şi, în locul atacatorului pe care îl aştepta, o văzu pe Lily, care alerga într-un suflet spre el.

— Lily, ce naiba faci?

— Vin cu tine, îi răspunse ea, cu respiraţia întretăiată.

Dacă eşti hotărât să pui capăt vieţii tale sociale, nu te pot împiedica. Dar vin şi eu cu tine. Nu poţi să mă laşi de izbelişte.

Iisuse! Ce-o să facă acum? Julian o prinse de umeri şi o dădu la o parte, privind în urma ei, să vadă dacă o urmărise cineva.

— Ne-a văzut careva? întrebă ea, înţelegându-i intenţia. Asta şi sper, continuă Lily, aruncându-i-se la piept şi cuprinzându-i gâtul cu braţele. Pistolul căzu pe caldarâm. Compromite-mă! Nu lăsa loc de îndoială! Să ne descătuşăm iubirea în faţa tuturor!

El se eliberă din strânsoarea ei, ca s-o întrebe:

— Lily, ai înnebunit?

— Da, am înnebunit după tine, îi răspunse ea, dăruindu-i un sărut pătimaş şi senzual.

Julian simţea cum capul i se învârteşte ameţitor, iar genunchii i se înmoaie. Îl dorea. Lily *îl* dorea. Şi mai mult decât atât, voia să i se dăruiască.

— Un sărut nu va fi suficient, spuse ea, retrăgându-şi braţele. Trebuie să facem ceva mai mult. Corsajul are o cusătură veche, care a început să se destrame, continuă ea, plimbându-şi mâinile pe piept cu gesturi seducătoare. Uite, am găsit-o! Îşi introduse apoi degetul în gaura ţesăturii şi trase cu putere, sfâşiindu-şi rochia şi expunându-şi corsetul. Gata! Uite cum m-ai siluit, bestie ce eşti! Îşi întoarse apoi capul, ca să privească peste umăr. Vin? îl întrebă ea.

Dumnezeule! Totul era un joc pentru ea.

— Habar nu ai ce faci. Fiecare clipă petrecută aici îţi pune viaţa în pericol.

— De ce? Din cauza valurilor pe care le-ai stârnit înăuntru?

Da, din cauza valurilor pe care le stârnise înăuntru. Şi din cauza celor pe care le stârnise toată săptămâna, în diverse locuri şi împrejurări. În cluburi, făcuse nenumărate

aluzii la păcatele sale din trecut. Împinsese glumele mult prea departe, dincolo de graniţele decenţei şi ale umorului inofensiv. Anumite articole din ziare îl citau, spunând că Julian avea să scrie o biografie a vieţii sale aventuroase, din care lipsea – se plângea el – o singură experienţă palpitantă, un duel purtat în zori de zi, în parcul St. James.

Şi, deşi se îndoia că cel care îi purta sâmbetele era unul dintre soţii iubitelor sale, în seara aceea le stârnise şi mai tare mânia. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să-şi provoace duşmanul, oferindu-i ocazia perfectă de a trece la acţiune şi de a-i da lovitura de graţie. Toată Londra ştia că Julian avea să participe la petrecerea organizată de lordul şi Lady Ainsley, după care, avea să plece singur acasă, pe jos. Jucase până în ultimul moment rolul de momeală – nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să-şi deseneze o ţintă pe haină.

Şi acum, Lily îi sărise de gât.

Scrută strada cu privirea. Oriunde se uita, întunericul pândea ameninţător. Umbrele căpătau forme înspăimântătoare şi primejdioase. Fiecare foşnet şi pocnet îi vesteau un pericol.

Broboane reci de sudoare i se prelingeau pe ceafă. Trebuia s-o ia cât mai repede de acolo.

Ca un semn divin, o birjă dădu colţul străzii şi se îndreptă spre ei. Julian îi făcu semn să oprească şi, fără să rostească vreun cuvânt, o luă pe Lily în braţe şi o împinse înăuntru în timp ce trăsura încă mergea. Se gândi pentru o clipă să-i dea birjarului adresa ei şi s-o trimită singură acasă, dar era posibil ca ea să-i ceară s-o lase Dumnezeu mai ştie pe unde şi să se întoarcă apoi exact în acest loc. În ultimele câteva zile, Lily părea să fi prins tot mai multe aripi, dincolo de curajul cu care natura o înzestrase deja.

Aşadar, singura cale prin care acest nou alter ego al lui Lily – mai îndrăzneţ şi mai temerar – avea să ajungă în siguranţă acasă era s-o ducă el însuşi. Astfel, indiferent cine

l-ar fi urmărit, Julian îi dădu vizitiului adresa şi urcă alături de ea în trăsură.

Interiorul birjei era întunecat şi rece ca un mormânt. Nici nu apucă să se aşeze bine pe banchetă, că Lily îi căzu pe genunchi. Trăsura porni la drum, aruncându-i unul în braţele celuilalt. El o prinse de mâinile goale, ca s-o susţină. Degetele îi alunecară pe pielea ei ca de găină. Îi era frig, căci uitase să-şi ia haina. Îi masă braţele de sus în jos, încercând să-i pună sângele în mişcare. Trebuia s-o încălzească cu orice preţ. Căci acum, după ce îi simţise pielea încreţită de frig, nu avea cum să nu-i observe sfârcurile tari ale sânilor, ce i se lipeau de piept. În timp ce trăsura străbătea străzile pavate cu pietre, zgâlţâindu-i de colo-colo, trupul ei seducător se atingea fără milă de trupul lui încins de dorinţă.

— Julian, spuse ea, cu glas răguşit, ai avut dreptate ieri-dimineaţă. Mă cunoşti atât de bine. Nu sunt făcută pentru aventuri clandestine. Nu-mi surâde deloc ideea de a ne ascunde iubirea de ochii lumii, spuse ea, plimbându-şi mâinile, pe întuneric, mai întâi pe umerii, apoi pe chipul lui, şi poposind, în cele din urmă, în părul lui. De ce să ne ascundem? Hai să ne afişăm dragostea în faţa tuturor! Nu-mi pasă ce spun sau ce cred oamenii. Te iubesc şi vreau s-o spun în faţa lumii întregi.

Lui Julian îi venea să plângă. De bucurie, de frustrare. Era atât de curajoasă – frumoasa lui Lily iar viaţa era atât de nedreaptă. Nu era vina ei că îşi alesese un moment cu totul nepotrivit ca să-şi declare iubirea în cuvinte sfâşietoare, când amândoi erau în pericol, iar el nu-i putea răspunde aşa cum şi-ar fi dorit. Vina era numai a lui pentru viaţa pe care o ducea şi hotărârile pe care le luase. Nu o merita – nici pe ea, nici dragostea ei. Nu merita nici atingerile calde ale buzelor ei. Dar nu-i stătea în putinţă să le oprească.

— Ne *iubim,* Julian. Nu e un lucru extraordinar?

— Nu, murmură el, în timp ce ea îl sărută din nou. Nu e nimic extraordinar. Ba, dimpotrivă, e un dezastru.

Lily îşi plimba buzele pe maxilarul lui, apoi pe gât.

— Îmi dau seama că vorbeşti, şi ştiu că încerci să protestezi. Dar nu-ţi aud cuvintele. Şi pentru că trupul tău îmi spune o cu totul altă poveste, o voi asculta pe aceasta, îi spuse ea, strecurându-şi mâna pe sub vesta lui şi poposind pe ţesătura fină a cămăşii sale. Putem să luăm ca exemplu inima ta, continuă Lily.

„Da, ia-o! Ia-o şi păstreaz-o pentru totdeauna!”

— Îţi bate cu putere, parc-ar fi gata să-ţi iasă din piept. Oare cât va mai reuşi trupul tău să înfrunte acest freamăt lăuntric? Iar respiraţia ta… Zăbovi cu degetele deasupra gurii lui, mângâindu-i buzele cu o atingere blândă şi suavă. Julian îşi stăvili dorinţa de a-i cuprinde degetele cu gura şi de a i le ronţăi cu poftă. Respiraţia ta este atât de alertă. Ai gemut cumva? îl întrebă ea, punându-i mâna pe gât şi simţindu-i laringele.

Fireşte că gemuse. Abia îşi mai stăpânea dorinţele-i pătimaşe. Bărbăţia-i excitată îi atingea coapsa, aducându-l în pragul nebuniei.

— Iar mâinile… îţi tremură uşor, continuă ea, atingându-i cu degetele mâinile lipite de bancheta trăsurii. Pentru că eşti puţin înspăimântat. Dar totul e în regulă, Julian. Şi mie mi-e teamă. N-aş putea să spun că îmi place întunericul. Urăsc faptul că nu pot să aud *sau* să văd. Dar ştiu că sunt în siguranţă alături de tine.

— Nu, nu eşti, Lily. Nu eşti în siguranţă alături de mine, nu în seara asta. Chiar acum, s-ar putea să ne urmărească cineva…

Pentru că nu-i auzi protestele, Lily îşi continuă monologul:

— Şi deoarece nu pot să te văd pe întuneric, am ajuns la concluzia că simţul tactil te răsplăteşte cu vârf şi îndesat. Îmi doresc să te ating pretutindeni.

Îşi plimbă apoi mâinile peste umerii şi pieptul lui, explorându-i fiecare cotlon şi ungher al trupului şi poposindu-i apoi pe abdomenul încordat.

„Mai jos”, o călăuzea el, în gând. „Mai jos. Pune-ţi mâinile mai jos!”

Ea făcu un lucru şi mai surprinzător. Rezemându-se de spătarul banchetei, îşi schimbă poziţia, aşezându-se călare pe genunchii lui. În timp ce i se aşeza comod în poală, îi gâdila urechea cu răsuflarea ei.

— Ar fi trebuit să te prind în vreun colţ întunecat cu mulţi ani în urmă. Ştiu că mă vrei, Julian. Trupul tău îmi spune asta clar şi răspicat.

Nu avea cum să ştie acest lucru. Nu avea cum să ştie cu câtă ardoare şi pasiune o dorea. Cu câtă patimă şi cruzime o dorea. Ca să-i arate o mostră din pasiunea lui răvăşitoare, o prinse cu mâinile de şolduri şi începu s-o legene cu pelvisul de simbolul excitat al virilităţii sale. Ea icni de plăcere. El gemu, dorindu-şi tot mai mult. Tot mai mult din nectarul trupului ei şi tot mai multe promisiuni de pe buzele ei. Tot mai mult din Lily.

Ea îi luă mâna şi i-o puse pe sânul eliberat acum din strânsoarea corsajului, aşezându-i degetul mare pe sfârcul plin de viaţă.

— Mă întreb oare ce-ţi spune trupul meu? îl întrebă ea, pe un ton seducător.

Sânul i se topi, fierbinte, în căuşul mâinii. Sfârcul îi opunea însă rezistenţă – dovada palpabilă a stării ei de excitaţie.

— Îmi spune că sunt pe veci pierdut, murmură el, aplecându-şi capul spre sânul ei. Îmi spune că sunt un om slab, şi fără scrupule, şi osândit pe vecie la chinurile iadului.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, iar întunericul se spulberă sub explozia a mii de stele. Lily icni, copleşită de uimire şi plăcere. El începu apoi să-i frământe sânul cu degetele, sorbindu-i sfârcul cu buzele. Ea îl prinse cu mâna de păr,

ţinându-l strâns la piept, în timp ce el îi dezmierda mamelonul cu limba.

— O, da! îngăimă Lily. Da, Julian! Nu te opri!

Un suspin îi scăpă printre buze. Ea *simţea* cum sunetul îi gâdila sfârcul. Vibraţiile sale îi înfierbântau sângele prin vene. Julian strânse apoi din buze şi începu să-l soarbă cu şi mai mult nesaţ, stârnindu-i fiori prin tot corpul, ce păreau să se reverse în zona ascunsă printre coapse. Valuri de plăcere o purtau pe crestele lor cu fiecare atingere fremătătoare a limbii lui. Era adevărat, aşadar, ce se spunea despre el. Era un adevărat maestru al jocurilor depravate, unde limba şi buzele deţineau rolul primordial. Iar Lily adora această depravare.

Simbolul excitat al virilităţii lui i se lipea de coapse, iar Lily i se răsuci în poală, în aşa fel încât bărbăţia lui puternică să-i atingă locul plăcerilor supreme – locul comorii ei ascunse – un loc perfect, sublim şi indispensabil.

Ţinând-o cu mâinile de spate, îi călăuzi mişcările, impunându-i un anumit ritm al dansului seducător. El îşi mişca şoldurile odată cu balansul trăsurii, într-o cadenţă uluitoare, ce-o făcea să plutească pe aripile unei plăceri răvăşitoare.

Lily era în al nouălea cer. Şi zbura tot mai sus odată cu fiecare senzaţie desfătătoare.

O, Doamne! Avea să… Aici, în trăsură, avea să…

— Julian!

El continuă, însă, s-o chinuie fără milă, accelerând mişcările dansului lasciv şi sorbindu-i sfârcul cu şi mai mult nesaţ. Plăcerea devenea mistuitoare. Era prea mult, mult prea mult. Şi tot nu era suficient.

Şi apoi se întâmplă…

Atinse culmile extazului suprem cu o forţă uluitoare, în timp ce valuri succesive de plăcere o purtau necontenit pe crestele lor. În tot acest timp, el continua să danseze ţinând-o pe genunchi şi sorbindu-i zbaterile pline de

desfătare. Apoi, după alte câteva clipe de extaz, Lily se prăbuşi, fericită, la pieptul lui.

— Julian, a fost... Nu reuşi să-şi ducă gândul la bun sfârşit, căci era prea istovită ca să îmbrace experienţa în cuvinte. Nu ştiu ce-aş mai putea să spun.

Era convinsă că, în clipa în care atinsese extazul suprem, nu-şi mai putuse stăvili ţipetele de plăcere, dar nu mai avea putere nici măcar să roşească.

El o strânse în braţe şi îşi croi drum cu buzele de pe sânul ei pe gât. Îşi contopi gura cu a ei într-un sărut lacom, explorându-i adâncurile cu limba. Amintindu-i că, în timp ce plăcerile *ei* îi fuseseră satisfăcute, ale *lui* erau la fel de nesăţioase.

Îşi strecură apoi mâna printre picioarele ei, ridicându-i poalele rochiei, scoţându-i ciorapii şi plimbându-şi degetele pe coapsele ei goale şi fremătătoare. Ea se ridică uşor în genunchi, invitându-l să-i exploreze comoara. Iar el nu se lăsă prea mult aşteptat. I-o cuprinse cu mâna şi începu să i-o dezmierde cu atingeri uşoare şi blânde. Degetul lui îşi croi drum spre bobocul ei plin de viaţă şi, mângâindu-i-l cu tandreţe, o făcu să plutească pe alte valuri de plăcere. Era atât de încinsă de dorinţă, încât el îşi strecură cu uşurinţă degetele în adâncurile ei fierbinţi şi ude.

De data aceasta, Julian începu să tremure de dorinţă şi plăcere. Ea îi strânse degetele cu muşchii, dornică să-l absoarbă în adâncurile sale. Sfiala i se cuibări pentru o clipă în suflet, dar înţelese, din săruturile pătimaşe şi bărbăţia lui fremătătoare, că îi plăcea jocul ei.

Şi ea voia să-l simtă. Scoţându-şi mănuşile şi lăsându-le să cadă în voia sorţii, i se aşeză din nou în poală şi îi atinse cu mâna simbolul proeminent al virilităţii. Îl mângâie cu o mână prin ţesătura pantalonilor în timp ce cu cealaltă îi descheie nasturii, dornică să atingă şi să exploreze tărâmuri necunoscute încă. El îi oferise plăceri greu de descris în cuvinte. Ea nu-i putea oferi desfătări la fel de

generoase, pentru că nu avea experienţă, dar era hotărâtă să încerce. Dacă va trebui s-o facă de mai multe ori, atunci aşa să fie! Nu avea să fie vreun sacrificiu.

El o sărută cu lăcomie, adâncindu-şi şi mai mult degetele în comoara ei, în timp ce ea se lupta să-i desfacă nasturii cu mâinile-i tremurătoare. Reuşi să descheie doi, apoi trei. Suficient cât să-şi strecoare degetele înăuntru. Atingerea i se păru dogoritoare ca focul. Copleşită de nerăbdare, îi scoase cămaşa din pantaloni. Marginile ei ascundeau o piele fină ca mătasea. Nu purta niciodată lenjerie intimă? Urât din partea lui. Îi muşcă uşor buza de jos, zâmbind în întuneric.

El tresări uşor – îl gâdila, probabil – când ea îşi plimbă degetele pe linia ce-i unea coapsa de trup. Urmă acest traseu până ajunse la o claie de păr asemănătoare cu a ei. Şi întâlni apoi un val de căldură cum nu mai cunoscuse nicicând. Explora, curioasă, acest tărâm cu totul nou, fascinată de tuşeul mătăsos al pielii lui. Îi părea o ţesătură de catifea întinsă peste o bucată de oţel. Îşi imagina senzaţiile pe care această „bucată de oţel” – un amalgam uluitor de putere şi delicateţe – i le-ar stârni în clipa în care i-ar sonda adâncurile.

Julian îşi desprinse brusc buzele pecetluite cu ale ei. Capul îi căzu pe spătarul banchetei. Respira cu greutate, scoţând aburi în lumina difuză ce pătrundea prin geamurile trăsurii.

Da, acesta era un exemplu revelator al puterii feminine. Nu doar al artei cu care ştia să-şi folosească degetele, ci şi al influenţei pe care o exercita asupra lui. Pentru că nu-i desfăcuse toţi nasturii de la pantaloni, iar deschizătura îngustă îi restricţiona accesul, Lily nu putea să-şi strecoare mâna înăuntru şi să-l cuprindă în căuşul palmei. Dar reuşea să-şi plimbe mâna de sus în jos, cu atingeri uşoare şi delicate, sărutându-l în acelaşi timp pe gât. Iar el zăcea acolo, incapabil să i se împotrivească.

Până când birja se opri pe loc şi totul încremeni alături de ea.

Lily îşi rezemă fruntea de pieptul lui, râzând uşor. Poate că era mai bine ca preludiul să se încheie aici. Continuarea o vor scrie înăuntru. Poate într-un pat.

El îşi retrase degetele din adâncurile ei şi îi aranjă cutele rochiei. Îi desprinse apoi mâna din pantalonii lui şi i-o duse la gură ca să i-o sărute.

Trăsura era scăldată acum în lumina felinarelor de pe stradă, ajutând-o să-şi citească numele pe buzele lui, alături de alte câteva cuvinte criptice. Alunecându-i de pe genunchi, îşi aranjă rochia cât putu mai bine şi îşi îndesă sânul rebel în adăpostul corsetului, îşi scoase o agrafă din păr şi îşi prinse cu ea corsajul sfâşiat al rochiei înainte ca Julian să coboare din birjă şi să-i întindă mâna.

Urcară în fugă treptele casei, ţinându-se de braţ. Lily mergea cu paşi uşori, de parcă plutea. Nu părea să simtă treptele de piatră sub picioare. Abia aştepta să urce în dormitor şi să continue de unde rămăseseră.

Când ajunseră pe ultima treaptă, Lily şovăi puţin înainte de a bate la uşă.

— De ce nu pleacă birjarul?

— Mă aşteaptă pe mine, îi răspunse Julian, făcând un pas înapoi. L-am rugat să rămână.

Lily nu mai avea impresia că pluteşte prin aer, ci… senzaţia unui gol imens în stomac. Poate că imaginaţia îi juca feste, poate că nu-i citise bine cuvintele de pe buze, în lumina palidă a felinarelor. Doar nu voia să plece aşa, pur şi simplu, şi s-o lase de izbelişte. Cu atât mai mult ţinând seama de tot ce se întâmplase în trăsură – şi, mai ales, de tot ce *nu* se întâmplase încă.

— Trebuie să plec, spuse el. Nu înţelegi ce se petrece. Cineva vrea să mă omoare.

— Cineva vrea să te omoare? repetă ea. Dar eu vreau să fac dragoste cu tine. Dumnezeule, Julian! Dintre aceste

două alternative extrem de captivante, pe care dintre ele ai alege-o?

— Nu vreau să mă vadă cineva intrând aici. De aceea, trebuie să-mi iau la revedere de la tine în prag.

Lily trase adânc aer în piept, încercând să-şi păstreze cumpătul.

— Julian, uită-te în jurul tău! îi spuse ea, scrutând cu privirea scuarul pustiu. Nu ne urmăreşte nimeni. Nu ne ameninţă nimeni viaţa. Niciun pericol nu ne pândeşte în întuneric – dacă nu-l cauţi cu lumânarea. Nu mă părăsi în noaptea asta! Vino cu mine să facem dragoste şi să petreci şi tu o noapte tihnită!

— Nu pot să fac asta. Am făcut şi aşa prea mult. Nu pot să te implic într-o aventură sordidă.

— Dar eu vorbesc despre dragoste. Şi dragostea nu e sordidă. Ţi-am spus deja că nu vreau doar o simplă aventură.

— Şi ce vrei? Să te măriţi? îngăimă el, părând că se îneacă rostind cuvântul. Cu mine? Lily, provenim din două lumi complet diferite. Nu cred că mai trebuie să-ţi reamintesc asta. Ţi-am descris copilăria mea – părţile frumoase, ca să spun aşa. Ai văzut totul cu ochii tăi, şi asta nu mai departe de alaltăieri.

— Nu-mi pasă.

— Am mâncat resturi pe care tu nu le-ai fi aruncat nici la câini. O lună, am adunat câlţi în Bridewell. Am învăţat să citesc abia la nouăsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu… îmi… pasă… nici… cât… negru… sub… unghie. De nimic din toate astea.

— Altora le va păsa. Rudelor, prietenilor.

— Atunci, n-o să-mi mai pese nici mie de ei.

— În concepţia ta, totul pare atât de simplu, dar nu este deloc aşa, spuse el, trecându-şi mâna prin păr. Nici pentru tine, nici pentru mine. Toată viaţa am urât până şi

simpla noţiune de aristocraţie. Eu şi nobilimea… ne dispreţuim reciproc. Şi acum tu îmi ceri să fac parte din ea?

Lily clipi nedumerită. Pentru o clipă, nici nu reuşi să-şi mai găsească cuvintele.

— Aha! îngăimă ea, în cele din urmă. Înţeleg. Problema nu este, aşadar, că eu sunt prea bună pentru tine. Ci tu eşti prea bun pentru mine.

— Nu, Lily. Nicidecum. Nu despre asta este vorba. Ci despre faptul că cineva l-a ucis pe Leo, şi acest cineva s-ar putea să fie şi pe urmele mele. Până nu voi găsi răspunsurile dorite, nu pot să-ţi promit un viitor. Nu pot să-ţi promit nici măcar ziua de mâine.

Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult, ar fi putut să-l urască în momentul acela. Toată această nelinişte permanentă îşi spunea cuvântul asupra stării ei de spirit. Julian nu-şi dădea oare seama de asta? Nu-şi va mai găsi niciodată liniştea, dacă povestea asta nu se va sfârşi.

— Stai să rezum lucrurile! Acolo – spuse ea, arătându-i cu capul scuarul şi împrejurimile oraşului – te pândesc pericolele, misterele şi violenţa. Şi poate… spun „poate”… vreun răspuns evaziv, în timp ce aici – îi arătă ea cu mâna uşa conacului Harcliffe –, eu îţi ofer dragoste, plăcere şi tihnă. Un cămin. Şi, poate, într-o bună zi, o familie.

Aerul rece al nopţii îi răpi suspinul şi îl transformă într-un vălătuc de abur. O expresie palpabilă a ezitării lui.

Lily îl apucă de reverul hainei şi îl trase spre ea, lipindu-şi fruntea de a lui.

— Alege-mă pe mine! îl imploră. Alege-ne pe *noi!* Nu pot să mai continui în felul acesta, luându-mi tot timpul rămas-bun de la tine, fără să ştiu ce soartă te mai aşteaptă, odată ce te-am pierdut din ochi. Dacă mă părăseşti în seara asta, Julian…

O, Doamne, Dumnezeule, chiar avea de gând să spună asta? în principiu, Lily ura ultimatumurile. Îţi adânceau disperarea şi dorinţa de a apela la strategiile de

manipulare. Dar Lily era *într-adevăr* disperată, nu avea cum să nege acest lucru. Şi, de vreme ce toate argumentele, raţionamentele şi implorările se dovediseră zadarnice, manipularea părea singura variantă pe care o mai avea la dispoziţie.

— Dacă pleci acum de aici, îi spuse ea, înainte de a-şi pierde curajul, nu vreau să te mai văd vreodată. Niciodată.

Făcu apoi un pas înapoi, aşteptându-i răspunsul. O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei.

Toată lumea credea că, fiind surdă, Lily trăia într-o lume a tăcerii. Dar nu era deloc aşa. Lumea ei era presărată cu murmure necontenite – precum cele pe care le auzise când era copilă şi ascultase vuietul mării într-o scoică. Un vuiet înăbuşit, ca valurile mării spărgându-se de ţărm undeva în depărtare. La un moment dat, un şuierat strident, pe care îl auzea în urechea stângă, o tulburase o vară întreagă, aducând-o aproape în pragul nebuniei. În dimineaţa în care se trezise fără să mai audă ţiuitul acela cumplit, vărsase lacrimi de uşurare. Dar chiar şi după aceea, nu trăise niciodată într-o tăcere desăvârşită.

Până acum.

Există o diferenţă între absenţa sunetelor şi *tăcerea* covârşitoare. Şovăiala lui Julian se încadra în cea de-a doua categorie.

După câteva momente chinuitoare, ce nu păreau să se mai sfârşească, Julian o sărută. Atât de uşor, că buzele ei începură să freamăte sub atingerea buzelor lui. După ce puse capăt sărutului, el îi cuprinse bărbia cu degetele şi îşi adânci privirea în ochii ei.

— Domnul fie cu tine, atunci! îi spuse el, ştergându-i o lacrimă de pe obraz. Noapte bună, Lily.

Capitolul 16

Julian îi ceru vizitiului să-l ducă iute de unde îi luase

cu puţin timp în urmă. Se afla acum din nou, după nici zece minute, în colţul aceleiaşi străzi unde se întâlnise cu Lily.

Părea neverosimil. Era oare cu putinţă ca interludiul lor sublim să fi durat mai puţin de zece minute? Amintirea acelor clipe îi va dăinui pentru totdeauna în suflet. Cuvintele ei lascive, ce-i dezmierdaseră urechea. Aromele îmbătătoare al trupului ei – un amestec de lămâiţă, rozmarin şi parfumul ei feminin. Degetele ce-i alunecaseră pe…

„Nu acum”, îşi spuse în gând. „Nu acum.”

Pistolul, pe care îl scăpase pe caldarâm, dispăruse, după cum era şi de aşteptat. Se făcuse nevăzut în noapte – sau, mai degrabă, în mâna vreunui trecător norocos. Un lucru atât de preţios şi de strălucitor nu avea cum să zacă prea mult pe străzile Londrei. La câţiva paşi distanţă, trăsurile se înghesuiau să găsească un loc de unde să-i preia pe oaspeţii care plecau de la reuniunea mondenă. Împrejurimile erau însă pustii şi tăcute.

Iată-l, aşadar, singur şi neînarmat. Onorase prea târziu întâlnirea cu Moartea. Ce avea să se întâmple acum?

Rămase pe loc câteva minute, aşteptând să vadă ce urma să se petreacă.

Pentru că nimic nu tulbura liniştea împrejurimilor, îşi văzu mai departe de drum.

Se întoarse acasă la el, urmând căi ocolitoare, pe diverse străzi şi alei. Când ajunse în faţa clădirii lui modeste din Bloomsbury, descoperi cu surprindere că nimeni nu-i ţinuse calea. Zăbovi apoi, mai bine de un sfert de oră, pe prispa din faţa casei. Indiferent cât încerca să surprindă pericolele ce pândeau în întuneric, ascultând cu urechile ciulite şi stând cu ochii în patru, gândurile îi zburau necontenit la Lily.

Era un om stigmatizat, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar chiar şi un om stigmatizat rămânea un *om,* iar el era stigmatizat într-un mod irevocabil de Lily, de atingerile

şi de suspinele ei de plăcere…

De ce nu-i spusese oare birjarului să înconjoare clădirea? După alte câteva minute, ar fi ajutat-o să plutească din nou pe culmile extazului suprem. I-ar fi cunoscut intensitatea orgasmului din interior şi ar fi simţit cum îi strângea degetele cu muşchii comorii sale. Strigătele ei de plăcere, împletite cu atingerea degetelor ei, l-ar fi ajutat să guste şi el din desfătarea supremă. Simplul gând îi provocă un fior în vintre.

„Nu acum”, îşi spuse în gând. „Nu acum.”

Se ridică în picioare, îşi scutură pantalonii de praf şi porni din nou la drum.

Se întoarse în Mayfair, în apropierea conacului familiei Ainsley, urmând un drum şerpuitor printre străduţe înguste şi alei lăturalnice. Cu excepţia unui cerşetor care dormea sub cerul liber, a unor negustori aflaţi în drum spre piaţă şi a câtorva birje trecătoare, nimeni nu i se ivi în cale.

Şi se trezi din nou în acelaşi colţ de stradă, singur şi de nimeni tulburat.

Îşi continuă drumul. Trecând pe lângă prostituatele din Covent Garden şi crâşmele ieftine din St. Giles şi străbătând artera principală, cunoscută sub numele de Ştrand. Mergea fără ţintă pe străzi unde, în mod normal, nici n-ar pune piciorul în toiul nopţii. Niciun om zdravăn la minte n-ar face asta. El era însă nevoit să le străbată, dacă voia să-şi provoace duşmanii şi să-i determine să treacă la fapte. Sau, dacă aceştia îl evitau, atunci pur şi simplu îşi ispitea soarta.

Orele treceau implacabil. Picioarele începură să-l doară şi să-i amorţească în cizme. Dar Julian continua să meargă.

Se trezi în parcul St. James, la primele licăriri ale zorilor, pe pajiştea care era martora atâtor dueluri clandestine şi dezonorante. Aici, pe această câmpie, domnii din aristocraţia britanică îşi salvau onoarea trăgând un

singur glonţ în aer. Pentru Julian, acest lucru fusese mereu un mister. Duelurile erau doar un simulacru al unui act de curaj. Un glonţ tras spre cer, şi toată lumea pleca acasă liniştită. „Cei mai buni” bărbaţi ai Angliei rămâneau, astfel, teferi şi nevătămaţi, strângeau tot mai multe averi şi făceau şi mai mulţi copii cu soţiile şi menajerele lor. Suna bine, nu-i aşa?

Nimeni nu veni însă să se dueleze cu Julian, iar el îşi pierduse oricum pistolul. Nu va găsi nicio satisfacţie aici.

Ar putea găsi satisfacţia în braţele lui Lily, îi şopti, vicleană, o voce lăuntrică.

„Nu acum”, îi răspunse el. „Nu acum.”

Îşi văzu mai departe de drum, gândindu-se la alte lucruri. Care este oare semnificaţia unei înmormântări, pe care ţi-o pui singur la cale, dar nu vine nimeni să apese pe trăgaci?

Lily şi Morland susţinuseră, încă de la bun început, că moartea lui Leo fusese un act nesăbuit, înfăptuit la întâmplare. Oare aveau dreptate? Poate că ratase şansa întâlnirii cu posibilul său ucigaş din cauza apariţiei intempestive a lui Lily sau poate că, pur şi simplu, nu reuşise să-şi atragă duşmanul din ascunzătoarea lui. Dar şi cealaltă variantă era la fel de plauzibilă: poate că nu avea pe cine să scoată din ascunzătoare, pentru că nu-i purta nimeni sâmbetele. Cel puţin, nu un posibil asasin.

I-ar fi fost mult mai uşor să accepte această posibilitate, dacă n-ar fi crezut cu atâta încăpăţânare în cealaltă.

Julian nu avea o destinaţie anume în minte – ci, mai degrabă, drumurile păreau să-l atragă într-o anumită direcţie, ca un magnet. Se trezi deodată, fără să-şi dea seama, într-un cartier din Whitechapel, înţesat cu depozite şi magazii. Paşii îl purtară tocmai pe aleea unde Leo îşi pierduse viaţa. Mai fusese aici de câteva ori, dar numai noaptea. Se făcuse ziuă acum, iar locul părea îngust şi

murdar, nicidecum primejdios. Mirosea a gunoaie şi a peşte stricat.

Julian se uită de jur împrejur, întrebându-se ce naiba căuta acolo. Venise să-i aducă un ultim omagiu lui Leo, îşi spuse în gând, dar era în zadar. Leo părăsise acest loc, cu trupul şi cu spiritul. Iar Julian ar trebui să facă la fel.

Se întoarse spre nord şi porni spre Spitalfields. Întâlni în cale şiruri întregi de oameni săraci, care se îndreptau *en masse* spre cartierele mai bogate, unde lucrau ca spălătorese, coşari, vânători de şoareci şi alte îndeletnici similare. Poate, dacă avea să se uite cu mai multă atenţie, îl va zări şi pe vreunul din băieţii pe care îi angajase pe post de curieri.

Clopotele catedralei Christ Church vesteau o nouă zi, întâmpinându-l cu sunetele lor familiare. „Bine-ai venit acasă!” păreau a-i spune. Primii nouă ani de viaţă îi petrecuse la o azvârlitură de băţ de aceste clopote.

Intră în catedrală, pentru prima oară după ani îndelungaţi. Credincioşii îşi spuneau rugăciunile de dimineaţă, iar Julian nu voia să-i deranjeze. Rămase în spate. Aplecându-şi capul într-o parte, ca să privească arcada, gândurile îl purtară spre anii copilăriei, când aceste boite grandioase şi coloane semeţe transformau catedrala în cea mai mare clădire din lume, aşa cum şi-o imagina Julian.

Şi acum, privind chipurile aspre ale sfinţilor, îşi lăsă mintea să cutreiere în voie. Iar ea îl duse la Lily.

„Lily.” Numele ei îi insufla mai multă veneraţie decât orice alt psalm sau cor bisericesc. Poate că nu va afla niciodată cine îi luase viaţa lui Leo şi nici dacă acelaşi asasin voia sau nu să-l ucidă şi pe el. Ştia însă că Lily îl iubea. Şi mai ştia că dragostea ei îl transforma în cel mai norocos ticălos din Anglia. Asta dacă avea să-i mai vorbească în dimineaţa aceasta. Îi plăcea însă să creadă că era prea generoasă ca să-şi respecte ultimatumul, dar nu

era convins pe deplin de asta. Avea o voinţă extrem de puternică. Dar poate că dragostea ei era şi mai puternică.

Ce-ar trebui să facă pentru a avea un viitor alături de o femeie ca Lily? Nu doar o noapte de pasiuni furate, ci o viaţă demnă de ea?

Va trebui să comită şi el o crimă. Domnul James Bell va avea parte de o moarte bruscă şi tacită, iar Julian va trebui să vândă afacerile într-un mod cât mai discret cu putinţă. O doamnă de talia lui Lily nu putea să aibă un soţ care îşi murdărise mâinile intrând în breasla negustorilor. Julian va regreta, fără îndoială, lichidarea afacerilor sale. Muncise ani de zile ca să clădească această nouă schemă mercantilă, iar acum trebuia să abandoneze cu totul ideea. Nu trebuia să uite nici de angajaţii lui… sute de muncitori şi familiile lor depindeau de salariile câştigate în fabricile lui Julian. Spre deosebire de majoritatea patronilor, el le oferea simbrii decente, care să le asigure o viaţă îndestulătoare. Dacă avea să vândă fabricile, cine ştie ce soartă îi va aştepta?

Dar lucrurile nu se reduceau doar la o simplă decizie de afaceri.

Ca să fie cu Lily, atunci trebuia să-i dedice fiecare clipă din timpul său. Trebuia să trăiască în lumea ei aristocratică, fără să se mai furişeze ziua în birourile sale clandestine şi fără să mai bântuie străzile în toiul nopţii. Va trebui să dea dovadă de un comportament demn de rangul lui Lily – renunţând, aşadar, la aventurile amoroase, cât şi la cele bahice, petrecute prin cluburile londoneze. Idilele amoroase – ei bine, pe aceasta nu le va regreta niciodată. Căci nu plăcerea o căutase în braţele femeilor, ci răzbunarea. Dezgustător şi înjositor. Se întreba cum de putea să stea într-un loc încărcat de sfinţenie ca acesta fără să ardă în flăcările iadului.

La naiba! Nu era vrednic de ea – trebuia să recunoască asta. Dacă se va duce la Lily, va trebui să

accepte faptul că, astfel, va trăda prietenia lui Leo.

Pe de altă parte, misterul morţii lui Leo va rămâne pentru totdeauna nedezlegat. Nu va afla niciodată dacă jucase, fără să vrea, un rol în moartea prietenului său sau dacă cineva plănuise cu adevărat să-l omoare. Teama îi va bântui mereu sufletul. De fiecare dată când va merge pe stradă, o va face măcinat de spaima că, într-o bună zi, cineva îl va recunoaşte, iar Lily va suporta consecinţele.

Un viitor alături de Lily îl va obliga să renunţe la foarte multe lucruri – la afacerile sale, la principiile şi averile lui, la identitatea şi loialitatea pe care o nutrea faţă de Leo şi chiar şi la liniştea lui sufletească. Doar la atât! Adică la tot! Pentru totdeauna.

Corect! Dar nu avea altă şansă.

Înainte de a ieşi din catedrală, Julian îşi lăsă capul în pământ. Rosti o rugăciune pentru mama lui şi alta pentru Leo. Apoi, îl rugă pe Dumnezeu să-l ierte pentru ce avea să facă mai departe.

*

Camera de zi a lui Lily se lăuda cu o bibliotecă înaltă până în tavan, înţesată cu volume de cărţi pe care le adunase încă de când era copilă. De la moartea lui Leo, petrecuse multe nopţi albe aranjând cărţile. Poate că, într-o seară, le va sorta în funcţie de numele de familie ale autorilor. Într-alta, în funcţie de numele de botez ale acestora. Într-o altă noapte, le va clasifica după genul abordat: poezii, piese de teatru, romane, eseuri. Născocise nenumărate modalităţi de clasare a cărţilor. În ordine cronologică, după data publicării. În ordine cronologică, după data achiziţionării lor. În ordine cronologică, după data citirii lor. După mărime. După culoarea coperţilor. După numărul paginilor.

Într-o noapte, copleşită de melancolie, le aranjase în

funcţie de numărul personajelor care mureau în fiecare dintre ele.

Aseară, după ce Julian o lăsase plângând, cu inima frântă, în pragul uşii, Lily urcase în camera de zi de la etaj şi împachetase toate cărţile din bibliotecă în cufere şi geamantane. Când mijiseră zorii, Lily îi întâmpinase, hotărâtă să nu se mai lase pradă unei noi suferinţe. Aceea avea să fie ultima noapte în care va mai pune ordine în cărţi. Deplângea moartea fratelui ei de luni de zile. Nu va mai putea îndura alte torturi sufleteşti.

Luă micul dejun în camerele ei. Se îmbrăcă apoi, cu ajutorul servitoarei, cu o rochie într-o nuanţă de un roz-închis şi îşi puse la gât un şirag de perle. În timp ce servitoarea îi prindea părul la spate, Lily se uita în oglindă. Doi ochi obosiţi şi înroşiţi de plâns o priveau la rândul lor din oglindă, încadraţi de un chip palid şi vlăguit. Arăta cumplit, fără urmă de îndoială. Dar nici nu va arăta mai bine dacă va rămâne în casă şi îşi va plânge de milă.

Îi spuse servitoarei să plece şi încercă să-şi găsească o ocupaţie. Ar putea, de exemplu, să plece în vizită. Dar unde anume? Amelia o va descoase, dornică să afle ce se întâmplase cu o noapte în urmă, iar Lily nu prea avea chef să discute despre asta. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi… poate ar fi de preferat să mai aştepte puţin şi să vadă ce vor scrie astăzi ziarele de scandal. Ea şi Julian plecaseră brusc de la petrecere, dispărând împreună într-o birjă. Cine ştie ce concluzii s-ar putea să fi tras iubitorii de bârfe? Nu-i păsa prea tare ce avea să spună gura lumii, dar nici nu voia să înfrunte zvonurile, fără să fie pregătită.

Să plece la cumpărături? Poate că şi-ar mai schimba starea de spirit dacă ar cumpăra ceva drăguţ şi frivol. Poate chiar mai multe lucruri. Pe datorie. Dar – deşi această strategie dădea roade în cazul altor doamne – Lily nu se bucurase niciodată de un succes similar. Înclinaţia ei pentru matematică o determina să facă mereu socoteli şi să pună

cheltuielile în balanţă, alături de plăcerea obţinută. Şi acest lucru strica frumuseţea exerciţiului.

Exerciţii. Da, asta era într-adevăr o idee bună. Poate că ar trebui să facă o plimbare lungă prin parc. Ar putea s-o roage pe Holling s-o însoţească. Menajera ar avea, astfel, şansa să-şi etaleze în lume noua pelerină de iarnă.

— Pelerina aia… murmură Lily, înăbuşindu-şi lacrimile la gândul veşmântului elegant şi frumos pe care i-l cumpărase Julian. Îi stătea în fire să fie pe cât de contradictoriu, pe atât de atent cu cei din jur. Până şi Holling are o pelerină ce-i va aminti de el, îngăimă ea. Dar mie ce mi-a lăsat? Două rochii distruse şi virginitatea neştirbită. Un fâlfâit uşor de aripi îi distrase atenţia. Îmi cer iertare, Tartuffe. N-am vrut să te ignor, îi spuse ea, îndreptându-se spre colivie şi băgându-şi degetul printre zăbrelele cuştii. Papagalul i-l ciuguli în joacă. Ai dreptate, continuă Lily. Nu pot să spun că nu mi-a lăsat nimic.

Dar pasărea nu se lăsa uşor consolată. Sărea de colo-colo prin colivie, bătând, agitată, din aripi. Probabil că se întâmpla ceva la parter.

Lily ieşi din camerele ei şi străbătu coridorul. Coborî scările, oprindu-se pe cea de-a treia treaptă de la bază. Acolo, dădu cu ochii de Julian, care stătea în foaierul de la intrare, îmbrăcat elegant şi ţinând în mână un sul de hârtie. Era nefiresc de palid la faţă. Părea gata să leşine.

— Bună dimineaţa, îi spuse el.

— Nu, îi răspunse ea. Nu e deloc bună. E chiar jalnică, după cum bine ştii. Ţi-am spus, mi se pare, aseară, că, dacă mă vei părăsi, nu voi vrea să te mai văd vreodată.

— Da, aşa e.

— Şi atunci, ce cauţi aici?

— Sper să te răzgândeşti. Evident.

Lily strânse cu putere balustrada, încercând să-ţi păstreze cumpătul. Da, se simţea nespus de uşurată să-l vadă în viaţă, chiar dacă nu era în apele lui. Dar nu mai

putea să treacă din nou prin aceleaşi chinuri. Doar împachetase deja toate cărţile.

— Julian, nu…

— Aşteaptă puţin! îi spuse el, apropiindu-se de baza scărilor. Lasă-mă să-ţi spun ce am de spus! Te rog!

Lily rămase acolo unde era. Dacă voia să-şi păstreze cumpătul pe parcursul acestei discuţii, trebuia să menţină distanţa între ei. Ca să nu mai pomenim de avantajul pe care i-l oferea înălţimea de patruzeci şi cinci de centimetri.

— Îmi pare rău că te-am părăsit aseară, continuă el. Dar nu puteam să rămân. Lăsând la o parte pericolele şi misterele… Lily, natura te-a înzestrat cu un caracter extraordinar. Fratele tău a fost cel mai bun prieten al meu. Nu puteam să-ţi ştirbesc reputaţia şi să-i pătez memoria lui Leo, răpindu-ţi virtutea în felul acela.

„În felul acela?” Pentru asta venise el până aici? Doar ca s-o mai respingă încă o dată? Lui Lily nu-i venea să creadă.

— Cu toate acestea… continuă Julian, făcând un semn cu mâna.

Un bărbat îşi făcu apariţia din salonul de oaspeţi. Era tinerel, cu părul castaniu şi cu o expresie gravă pe chip. Căra, îndesat la subraţ, un volum impresionant. Swift şi Holling îl urmau îndeaproape.

— Cu toate acestea… ce?

Doar nu avea de gând să i-l prezinte pe individul ăsta pe post de înlocuitor? Peţitul avea şi el un rol… dar asta… asta… nici nu ştia ce cuvânt să folosească, aşa ceva i se părea de neconceput.

— Vreau să fac totul aşa cum se cuvine. Aşa cum meriţi, spuse Julian. Apoi, arătându-i-l cu mâna pe bărbatul de lângă el, îi explică: Este preot. Şi adăugă, indicându-i cu capul pe Swift şi pe Holling: Iar ei sunt martori. Apoi, întinse sulul de hârtie pe care îl ţinea în mână şi i-l dădu să-l citească, spunându-i: Şi asta este o autorizaţie specială.

— Julian, despre ce vorbeşti?

El se aşează în genunchi.

Camera începu deodată să se învârtă cu ea. Lily strânse cu putere balustrada.

— Julian, ridică-te în picioare!

— Căsătoreşte-te cu mine!

— Ce-ai spus? îl întrebă ea, privindu-l uluită.

Nu putea să tragă concluzii pripite. Trebuia să se convingă că înţelesese bine ce-i spusese. Deşi nu erau multe cuvinte care să semene cu verbul „a se căsători”. Dar, ţinând seama de paloarea lui cadaverică şi de prezenţa unui preot, necesară în astfel de cazuri, trebuia să se asigure că nu se înşelase.

— Lily Elizabeth Chatwick, spuse el, pe un ton clar şi solemn, îţi cer să fii soţia mea.

Aşa care va să zică! înţelesese bine, aşadar. Nu mai exista nicio îndoială – cuvântul „soţie” nu avea sens echivoc.

— Aici? îngăimă ea, în cele din urmă. Acum? În această dimineaţă?

— Da.

înălţimea scărilor, de patruzeci şi cinci de centimetri, deveni deodată ameţitoare. Lily se aşeză pe trepte, nemaiputând sta în picioare. Înţelegea acum de ce Julian era atât de palid.

— Nu sunt marchiz, dar am mijloacele necesare ca să te întreţin. Îţi jur credinţă, pentru totdeauna. Poţi fi sigură de asta.

Se întinse după ea şi îi luă mâna într-a lui. Avea degetele reci ca gheaţa.

— Cum rămâne cu ucigaşii lui Leo?

— Se plimbă încă liberi pe străzi. Aş da orice să nu fie aşa. Dar dacă ar trebui să aleg între vânarea asasinilor şi o viaţă alături de tine, atunci decizia o iau cu ochii închişi. Te aleg pe tine. Pe noi doi.

— Ai pus capăt căutărilor tale? întrebă ea, simţind cum speranţa îi încolţeşte în suflet.

— Da.

— Vorbeşti serios? Renunţi la plimbările nocturne, la sporturile sângeroase, la suspiciuni?

— Da, îi răspunse el, strângându-i mâna cu putere. Îţi citesc scepticismul în ochi şi ştiu că eşti îndreptăţită să-mi priveşti spusele cu îndoială. Dar crede-mă, Lily! Nu mi-a fost deloc uşor să te părăsesc aseară – a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Şi nu cred că voi mai putea s-o fac vreodată.

Pledoaria lui ar fi trebuit s-o convingă, dar nefericirea ce i se citea pe chip părea să-i spună o cu totul altă poveste.

— Spune-mi că nu faci asta din obligaţie, pentru că mi-ai distrus reputaţia şi nimeni nu-mi va mai cere vreodată mâna! Nu pot să îndur gândul că te simţi obligat să faci asta.

— Nu vrei să mă simt obligat? îmi pare rău, Lily. Dar am venit *aici* pentru că mă simt, într-adevăr, obligat, îi răspunse el, luându-i mâna şi lipindu-i-o de piept ca să-i simtă bătăile frenetice ale inimii. Ea e cea care mă obligă. A hotărât că joci un rol vital în viaţa mea. Şi mă ameninţă că va înceta să mai bată dacă nu vei deveni a mea, acum şi aici. Aşadar, răspunsul meu este da. Mă aflu aici, în genunchi, în faţa ta, împins de un simţ profund şi incontestabil al obligaţiei. Mai simplu spus, sunt al tău. Asta dacă mă mai vrei, încheie el, înghiţind în sec.

Dacă? *Dacă* îl mai voia? Şi inima ei îi bătea cu putere în piept, cerându-şi propriile drepturi. Julian credea oare cu adevărat că l-ar putea refuza?

Da, realiză ea deodată. Da, asta şi credea. De aceea şi era atât de palid. Era înspăimântat. Chiar şi după ce-i mărturisise aseară toată dragostea pe care i-o purta, Julian credea că Lily îl putea refuza în această dimineaţă – sau,

dacă îl va accepta, s-ar putea răzgândi, până va obţine autorizaţia de căsătorie sau până va găsi un preot care să oficializeze ceremonia.

„O, Julian!” Vedea totul prin prisma lui – vulnerabilitatea, suferinţa şi rănile provocate de respingerea şi dispreţul celor din jur. După o viaţă întreagă, în care se luptase să obţină succesul, să fure plăceri şi să stârnească admiraţia unei lumi întregi, i se părea cu neputinţă să creadă că merita – cu prisosinţă – toate aceste lucruri. Acum îi revenea ei sarcina de a-i corecta această concepţie eronată.

Nici nu-şi imagina o misiune mai frumoasă şi mai plină de satisfacţii.

— Da, îi răspunse ea, rostind cuvintele clar şi răspicat, pentru a nu lăsa loc de îndoială. Da, vreau să-ţi fiu soţie. Pentru că Julian nu avea nicio reacţie, Lily îi atinse chipul cu mâna. Julian, respiră, te rog!

Şi el răsuflă, vădit uşurat. Culoarea îi reveni în obraji.

Ea îi atinse colţul gurii cu degetul, încercând să-l determine să zâmbească.

— Şi vom fi atât de fericiţi!

Julian nu părea însă pe deplin convins.

— Vom fi împreună.

— Da. Exact.

Capitolul 17

Ceremonia religioasă dură surprinzător de puţin.

Julian era uimit. Nu participase niciodată la vreo nuntă. Fusese invitat la nenumărate, dar prefera să-şi facă apariţia doar la petrecerile organizate ulterior. Îşi imaginase că ceremoniile religioase, cu jurămintele lor de credinţă, erau interminabile şi plictisitoare.

Dar, în ciuda faptului că preotul oficializa slujba cu multă lentoare, rostind cuvintele încet şi clar, şi oferindu-i uneori liturghierul lui Lily, pentru ca ea să-i poată răspunde, nu-i trebui mai mult de un sfert de oră ca să-i unească pe Lily Chatwick şi pe Julian Bellamy în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor pentru tot restul vieţii lor şi, cu puţin noroc, dincolo de ea.

Ceremonia avea loc în camera de zi. După ce rostiră jurămintele de credinţă, Julian scoase două verighete simple, de aur. Nu erau încrustate cu pietre preţioase, dar cântăreau greu – atât ca volum, cât şi ca valoare sentimentală. Credea că nimic nu-l va emoţiona mai tare decât momentul în care îi va strecura pe degetul elegant şi subţire verigheta de aur – asta până în clipa în care Lily îi strecură, la rândul ei, verigheta pe deget. Inelele întruchipau pecetluirea uniunii lor – reprezentau deopotrivă simbolul victoriei şi al capitulării, al cuceririi miresei şi al supunerii mirelui, al apartenenţei unuia faţă de celălalt.

Trecuse atâta amar de vreme de când nu mai aparţinuse nimănui.

Apoi, semnară cu toţii în registru: Lily, Holling, Swift şi preotul. Julian semnă ultimul. Şovăi uşor, dorindu-şi ca numele pe care îl va trece în paginile registrului să fie cu adevărat al lui.

Dar mustrările de conştiinţă nu-şi mai avea rostul acum – era deja prea târziu pentru asta.

Îşi scrise numele. Gata, totul se terminase.

Îşi privi mireasa… soţia; Doamne, Dumnezeule, era *a lui* acum, iar Lily îl privi cu un zâmbet larg pe buze. Propunerea pe care Julian i-o făcuse de dimineaţă părea s-o fi luat prin surprindere. Dar, observând-o acum cu mai multă atenţie, se întreba dacă nu cumva se aşteptase la asta şi se îmbrăcase special pentru această ocazie.

Frumuseţea ei – la fel ca a tuturor mireselor – părea atemporală. Peste cincizeci de ani, când cineva îi va rosti

numele lui Lily, Julian, ajuns la vârsta senectuţii, îşi va aminti cu aceeaşi acuitate *această* imagine, din *această* zi. Indiferent de amprenta puternică pe care timpul o va lăsa asupra înfăţişării ei, tabloul pe care i-l oferea în clipele acelea îi va stărui pentru totdeauna în minte. Nu doar arăta uimitor, ci şi extrem de degajată şi încântată să fie în pielea ei. Afişând o ţinută dreaptă şi hotărâtă, dar părând extraordinar de delicată şi de feminină în rochia ei de un roz-închis, împodobită cu un şirag de perle. Buclele negre îi încadrau obrajii albi ca spuma laptelui şi ochii bruni ca zahărul ars. La fel de ispititori şi de dulci.

Şi apetisantă.

— Şi acum? îl întrebă ea, ţinându-şi mâinile la spate şi legănându-se pe vârfuri.

„Şi acum?” O să-i arate el ce va urma *acum.*

După ce îi mulţumi preotului, donând parohiei o sumă generoasă de bani, Julian îl lăsă să plece.

— Oferiţi-le servitorilor o masă îmbelşugată, le spuse el lui Swift şi lui Holling, şi apoi daţi-le liber! Aduceţi-ne o tavă cu ceva de mâncare şi lăsaţi-o în capul scărilor! Şi apoi, nimeni – repet – nimeni nu va mai pune piciorul la etaj, până ce nu vă chemăm noi. Nicio servitoare, niciun lacheu, nicio cameristă şi nici vreun băiat însărcinat cu transportul cărbunilor pentru foc. Nici azi, nici mâine. Şi nici dacă nu vom da vreun semn de viaţă trei zile de acum încolo. Aţi înţeles? Nu aveţi voie să ne deranjaţi pentru nimic în lume.

— Dar, domnule… începu Holling.

— *Nu* vrem să ne deranjaţi, o întrerupse el, pe un ton tăios.

— Cum doriţi, domnule Bellamy, îi răspunse menajera, făcând o reverenţă.

După ce servitorii plecară, Julian traversă camera, oprindu-se la doar câţiva paşi de Lily. Deocamdată, nu voia să se apropie prea mult.

— Îmi doresc cu ardoare să-mi sărut mireasa.

— Şi mireasa ta îşi doreşte cu ardoare să fie sărutată, îi răspunse ea, schiţând un zâmbet pe buzele-i trandafirii.

— Dar avem o problemă. Dacă te voi săruta aici, s-ar putea să nu mai ajungem la etaj.

— Atunci, îi răspunse ea, fluturându-şi genele negre în timp ce scruta camera cu privirea, afişând o seriozitate falsă, ne putem mulţumi cu divanul.

— Altă dată, îi răspunse el, îndreptându-se spre ea şi punându-i o mână pe umăr. Ai milă de nervii sărmanei Holling şi încearcă să nu ţipi!

Apoi, o săltă brusc în braţe, luând-o pe neaşteptate. Un ţipăt uşor îi scăpă printre buze. Se agăţă de gâtul lui cu surprindere – şi poate cu o nuanţă de falsă disperare. Îi zgârie uşor ceafa cu unghiile, stârnindu-i fiori de dorinţă. Ştia că era uşoară ca un fulg şi că nu era nevoie de un tur de forţă ca s-o poarte în braţe. Dar privilegiul de a-i ţine trupul firav în braţe, de a o strânge cu putere la piept, de a-i contopi formele preţioase cu muşchii lui vânjoşi… îl făcea să se simtă protector. Puternic. Şi poate puţin sălbatic. Simţea cum se umflă în pene de mândrie. Iar sângele îi fremăta prin vene.

O purtă prin foaierul de la intrare şi urcă apoi treptele spre camerele de la etaj. Revăzând cu ochiul minţii ferestrele pe care le urmărise adesea din stradă, străbătu coridorul şi, numărând uşile, se opri în faţa dormitorului ei.

— De unde ştii care este camera mea? îl întrebă ea, în timp ce el deschidea uşa cu umărul.

— Să spunem că am nimerit-o!

Străbătu încăperea din trei paşi, ajunse în dormitor şi se prăbuşiră amândoi în pat. Un vraf de perne albe şi cuverturi pufoase îi acoperiră ca un morman de zăpadă. Julian scoase din gură o bucăţică de dantelă şi se întoarse pe o parte, cu faţa spre ea. Din cauza albului predominant şi a soarelui puternic de amiază, camera era scăldată într-o

lumină orbitoare.

— E cumplită, nu-i aşa? îl întrebă ea, dând la o parte aşternuturile albe. Am decorat-o aşa pe când aveam şaptesprezece ani, şi de atunci n-am mai schimbat-o.

El suflă uşor într-o pană ce zbura printre ei, apoi o privi cu un zâmbet sălbatic, ca de lup.

— O cameră neprihănită.

„Cu atât mai incitantă este perspectiva de a te silui aici, draga mea.” Cele mai desfrânate fantezii adolescentine păreau acum să prindă viaţă. Va poseda o femeie de viţă nobilă într-un pat imaculat, presărat cu dantelă albă; îşi va introduce bărbăţia de origine umilă în comoara ei neprihănită şi păzită cu străşnicie. Dar perspectiva era mai incitantă decât orice fantezie, deoarece Lily era a lui. Era soţia lui. Iar comoara ei neprihănită şi strâmtă… O, Doamne, *ştia* că avea să fie strâmtă!… Virtutea ei avea să fie a lui. Nu ca să i-o răpească, ci ca să i-o păzească. Pentru totdeauna.

Era cea mai tulburătoare, mai înspăimântătoare şi mai incitantă viziune pe care o contemplase vreodată. Pantalonii i se mulau peste simbolul tot mai excitat al virilităţii sale.

— Atunci, este potrivită. Adică, se pretează… îngăimă ea, înroşindu-se toată la faţă. Ştii că n-am mai fost cu nimeni…

Draga de ea! Îi dădu la o parte părul de pe frunte, încercând din răsputeri să-şi ţină în frâu poftele carnale.

— Eşti neliniştită?

— Nu. Ba da, puţin. Dar e un soi de nelinişte plăcută.

— Nu trebuie să te îngrijorezi. O să-ţi ofer o experienţă uluitoare. Impresionantă.

— Poate că ar trebui să critic aroganţa acestei afirmaţii, îi răspunse ea, râzând, dar mă simt mai liniştită după ce mi-ai spus asta.

— Nu e vorba de aroganţă. E o promisiune. O să-ţi

ofer o experienţă minunată, insistă el, şi o să-ţi spun şi de ce. Pentru că, dacă nu vei gusta din plin din cupa extazului suprem, mă voi opri imediat. Ai înţeles? Nu-ţi voi face niciodată ceva rău.

— Ai spus un lucru demn de un soţ, îi răspunse ea, dând din cap. Scoţând apoi un icnet, se ridică iute în capul oaselor. Ca şi când abia atunci ar fi înţeles acest lucru, ea îl privi de sus, cu un zâmbet larg pe buze, spunându-i: Sunt *soţia* ta, Julian. Sunt doamna Bellamy.

Ochii îi licăreau de fericire, făcându-i inima lui Julian să-i tresalte în piept. Nicicând nu fusese mai frumoasă.

— Nu, îi răspunse el, ridicându-se în capul oaselor alături de ea. Eşti în continuare fiica unui marchiz. Eşti şi vei rămâne în continuare Lady Lily Bellamy.

— O, Doamne! exclamă ea, ducându-şi mâna la frunte. Încă un „L” în numele meu. Acum sunt patru.

— Prea târziu. Nu poţi să mai dai înapoi.

— Eşti sigur? îl întrebă ea, jucându-se cu lavaliera lui. Ştii că încă nu m-ai sărutat?

El se aplecă uşor spre ea, oferindu-i răgazul de a-şi şterge zâmbetul de pe chip şi de a-i întinde buzele moi şi senzuale. Îşi atinseră nasurile. Ea trase iute aer în piept. Şi chiar în clipa în care el se pregătea să-şi contopească buzele cu ale ei, Lily îi spuse în şoaptă:

— Te iubesc atât de mult.

El îi acoperi cu gura vorbele preţioase, absorbindu-i-le cu nesaţ. Îi sorbi buzele, şi apoi îşi strecură uşor limba înăuntru. Ea îşi înfipse degetele în părul lui şi, în timp ce sărutul lui devenea tot mai pătimaş, un suspin de plăcere îi scăpă printre buze.

Dorinţa îi înfierbântă sângele prin vene ca o văpaie dogoritoare. Avea nevoie de întreaga putere a voinţei ca să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse şi să n-o posede pe loc. Era hotărât să-i dăruiască o experienţă cu totul uluitoare, aşa cum va fi şi pentru el.

Îşi desprinse gura din pecetea sărutului lor şi începu să-i exploreze pielea din preajma urechii. Mai întâi, cu nasul, apoi cu buzele şi cu limba. Era atât de gustoasă, încât nu-şi putu stăvili dorinţa de a o muşca în joacă.

Ea scoase un ţipăt strident.

El se retrase uşor.

— Te-am rănit?

— Nu, îi răspunse ea, uimită. De ce mă întrebi?

— Ai… ai ţipat destul de tare.

— Serios? spuse ea, cu un zâmbet timid pe buze. Poate pentru că mi-a plăcut.

Corect. Cu greu îşi reprima dorinţa de a o poseda pe loc. Strânse în pumni dantela albă de pe pat.

— Acum, cine pare mistuit de nelinişte? îl întrebă ea, plimbându-şi degetele pe maxilarul lui. Aseară, în birjă, sunt convinsă că am scos tot felul de sunete. Atunci, n-ai mai fost atât de îngrijorat.

— Aseară, a fost cu totul altceva.

Aseară, nici *el* nu era acelaşi. Nu ştia cum să-şi îmbrace gândul în cuvinte. În trăsură, la adăpostul nopţii, jucase rolul unui hoţ care fura ceva ce nu-i aparţinea. Astăzi, juca rolul unui mire, care tocmai făgăduise să-şi ocrotească şi să-şi iubească mireasa până la sfârşitul zilelor sale. Diferenţa era imensă… ca de la zi, la noapte.

— Hai să stabilim un cod! îi propuse ea. Să găsim un cuvânt! Dacă nu mă voi simţi bine sau mă va durea ceva, voi spune cuvântul acela. Cât priveşte celelalte sunete pe care le voi scoate, va trebui să le conferi un sens pozitiv. Eşti de acord?

El îi răspunse dând afirmativ din cap.

— Şi care va fi cuvântul ăsta?

Lily căzu pe gânduri.

— Ce zici de „păianjen”?

— „Păianjen”? întrebă el, izbucnind în râs. Cine se gândeşte la păianjeni când se află în chinurile pasiunii?

— Nimeni, fireşte. Tocmai de aceea este şi alegerea ideală.

— Găseşte altceva, te rog, cu mai puţine picioare! îi răspunse el, clătinând din cap.

— Prea bine, îi spuse ea, scrutând camera alăturată. Ce zici de „fotoliu”? Este complet inofensiv şi are doar patru picioare.

— Nu cred că e o idee prea bună. Ce se va întâmpla în ziua în care mă vei ruga – şi o *vei face,* fără doar şi poate – să facem dragoste chiar aici, în fotoliu? Frumuseţea momentului se va spulbera pe loc.

Lily ridică, dezaprobatoare, din sprâncene. Ştia că o punea la încercare. O supunea unui test de temperament – când te confrunţi cu o persoană extraordinar de spirituală şi de inteligentă, baţi în retragere sau eviţi întrebarea? Julian nu-i agrea pe cei care se încadrau în prima categorie.

Iar răspunsul lui Lily întruchipa motivul pentru care o adora mai presus de cuvinte.

— Ei bine, atunci, spuse ea, desfăcându-i lavaliera, dacă aşa stau lucrurile, nu prea mai avem multe variante la îndemână. Fotoliul, canapeaua, covorul, cada de baie, măsuţa de toaletă, masa pe care mâncăm sau dulapul de haine – nimic din toate astea nu ne este de folos, continuă ea, desfăcându-i nodul de la lavalieră şi trăgând de ea. Julian simţi cum trupul îi zvâcneşte de dorinţă. Lily atacă apoi nasturii vestei. Nici cuvinte precum „birjă”, „trăsură”, „caleaşcă” sau „landou” nu ne sunt de prea mare ajutor. Nimic de acest fel. O, cuvinte din natură! Iarbă, pajişte, dâmb, căpiţă de fân, grotă sau lac… nici ele nu ne sunt de vreun folos. Nu ne-au rămas prea multe opţiuni, Julian.

Lily îşi strecură mâinile prin vesta descheiată şi îi atinse uşor ţesătura subţire a cămăşii. Îl tachina, cu gesturile şi cuvintele, incitându-i simţurile şi dorinţele.

— Întoarce-te cu spatele! îi spuse el, cu glas răguşit, însoţindu-şi vorbele cu o mişcare a mâinii, pentru mai multă

claritate.

Ea se supuse, iar el începu să-i desfacă nasturii ce-i încheiau rochia la spate.

— Ce zici de „oglindă”? îl întrebă ea, zâmbind în oglinda înaltă din celălalt capăt al camerei.

— Nebunatico! îi răspunse el, surprinzându-i privirea. Nici nu se pune problema.

Ea izbucni în râs, iar el îşi reluă misiunea de a-i descheia năsturaşii minusculi şi numeroşi. Nici dacă ar fi fost o sută, nu s-ar fi plâns. De fiecare dată când îi desfăcea câte un nasture, îi săruta porţiunea de piele ce ieşea la iveală. Când îşi plimbă limba printre omoplaţii ei, o auzi gemând de plăcere şi o vedea înfiorându-se din cap până în picioare.

— Stâlp de pat? spuse ea apoi, icnind în clipa în care el îi desfăcu corsajul rochiei, dezvăluindu-i corsetul şi cămăşuţa dintr-o ţesătură fină ca mătasea.

Trase cu putere de şnuruleţele care refuzau să cedeze impetuozităţii sale. După ce îi desfăcu şi legăturile corsetului, îşi puse mâinile pe umerii ei goi şi o întoarse cu faţa spre el. Îşi strecură mâna prin corset şi îi cuprinse sânul în căuşul palmei, frecându-i apoi cu degetul sfârcul excitat şi plimbându-şi buzele pe pielea ei albă ca laptele.

Ea îşi dădu capul pe spate, aţintindu-şi ochii în tavan, în timp ce el o săruta şi o muşca uşor de gât.

— Îmi este şi teamă să-ţi sugerez cuvântul „candelabru”, îngăimă ea, cu respiraţia întretăiată.

El scoase un chicot înăbuşit.

— „Ipsos”, exclamă ea, rezemându-se de umărul lui.

— Poftim? spuse el, ridicându-şi capul.

— „Ipsos”, repetă ea, cu ochii ţintuiţi în tavan. „Ipsos” este cuvântul ideal. Nici jignitor, nici ambiguu.

— Prea bine, acceptă el. „Ipsos” să fie! Apoi, îi cuprinse obrazul în mână. Lily, te ador.

Julian îşi frământase mintea, gândindu-se cum să-i

ofere lui Lily o experienţă cu totul diferită faţă de tot ceea ce el trăise până atunci. Voia să transforme uniunea lor într-un act unic şi de neasemuit. Scotocise prin toate cotloanele imaginaţiei sale, încercând să găsească o poziţie sexuală pe care n-o pusese încă în aplicare, chiar dacă era mult mai prudent să înceapă cu „noţiunile de bază”.

Dar cu jocurile ei, Lily îi oferise exact ce căuta. Putea să spună cu mâna pe inimă că nu vorbise niciodată în pat despre păianjeni sau ipsos.

Şi, în timp ce o sărută din nou, sorbindu-i gura cu o pasiune răvăşitoare, realiză că nici nu mai conta dacă o mai făcuse vreodată sau nu. Trăiau momentul cu atâta intensitate şi iubire, încât nu mai era loc pentru trecutul lui sordid.

Trăiau o experienţă diferită, pentru că o avea alături pe Lily.

Trăiau o experienţă diferită, pentru că legătura lor era încununată de *iubire.*

Şi trebuia s-o iubească, *acum.* Şi apoi, din nou, mai târziu. De câte ori îl va lăsa. Îi trase în jos corsetul şi cămăşuţa, expunându-i un sân, şi îşi aplecă uşor capul, ca să-i tachineze cu limba sfârcul rotofei, rotund şi tare, roşu ca afinele. Cuprinzându-i-l cu buzele, începu să i-l absoarbă cu nesaţ. „Hai, Lily, dăruieşte-mi suspinele tale!”

— Oh! gemu ea. O, Julian!

— O, Juuuulian! strigă Tartuffe.

Julian tresări, speriat, şi îşi ridică brusc capul. Neauzind strigătul păsării, Lily alese exact acelaşi moment ca să-i ceară un sărut. Se ciocniră unul de celălalt, lovindu-şi nasurile. Durerea impactului îi făcu să sară cât mai departe unul de altul. La naiba, acum chiar o rănise cu adevărat!

— Ce s-a întâmplat?

— Pasărea aia afurisită! îi răspunse el, scrâşnind din dinţi şi pipăindu-şi nasul cu degetele, ca să vadă dacă nu

cumva îi curgea sânge, în timp ce o cerceta şi pe ea cu privirea, ca să descopere eventuale răni. Unde e?

— În camera mea de zi, îi răspunse ea, pe un ton jalnic, trântindu-se în pat şi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Poate că e gelos.

Julian se dădu jos din pat şi se năpusti în salonul privat al lui Lily, luând colivia cu o mână şi o pătură cu cealaltă. Cât regreta faptul că îi dăruise pasărea aceea nesuferită! Deschise apoi uşa în grabă şi străbătu coridorul împreună cu papagalul.

— Aici o să stai! îi spuse el, lăsând colivia în capul scărilor. O să te găsească Holling în cele din urmă.

— Vinovat, vinovat, îl dojeni pasărea.

— Da, ştiu, îi răspunse Julian, scrâşnind din dinţi. Nu trebuie să-mi reaminteşti mereu, adăugă el, pregătindu-se să acopere colivia cu pătura.

— O, Juuulian! strigă papagalul. Vinovat, vinovat! Domnule James Bell!

Inima încetă pentru o clipă să-i mai bată în piept. Încremeni, cu pătura în mână.

— Ce naiba ai spus?

— Mulţumesc, asta e tot, cârâi pasărea, întinzându-şi aripile în nuanţe de albastru şi verde.

— Papagal ticălos ce eşti! mârâi Julian, copleşit de frustrare, trăgându-se de păr.

Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost tentat să jumulească, pană cu pană, pasărea impertinentă.

„Domnule James Bell!” Cine îl învăţase oare să spună asta? Poate că Tartuffe fusese prin apropiere când Julian venise s-o însoţească pe Lily la teatru. Drăcia dracului!

Ce prost fusese doar cu câteva clipe în urmă, gândindu-se că trecutul lui nu avea loc în viaţa lor! Nici nu se căsătorise bine, că viitorul ideal pe care şi-l imaginase alături de Lily ameninţa să se năruie pentru totdeauna – şi asta datorită unei păsări ramolite şi guralive. Spaima i se

cuibări în suflet, provocându-i broboane reci de sudoare pe şira spinării.

— Ascultă-mă cu atenţie! îi spuse Julian, aşezându-se în genunchi şi ameninţându-l cu degetul pe înaripatul obraznic. O să uiţi numele ăla. Altfel, mâine, o să cer să mi se pregătească în mod special tocană de papagal.

Pasărea îşi înclină capul într-o parte şi îl privi cu un ochi acuzator.

— Vorbesc foarte serios. Dacă nu mă asculţi, vei fi în pericol – şi tu, şi întreaga ta specie.

Papagalul îi întoarse spatele, revoltându-se în tăcere.

— Eşti o pasăre inteligentă, îi spuse el, acoperind colivia cu pătura.

În timp ce îşi croia drum spre camerele lui Lily, încercă să se convingă singur că nu avea motive de îngrijorare. Papagalul învăţase să spună „domnule James Bell”. Dar asta nu însemna nimic. Lily nu putea să-l audă. Iar pentru servitori, numele nu avea nicio semnificaţie. Pasărea avusese de-a lungul anilor nenumăraţi stăpâni. Iar James Bell ar fi putut la fel de bine să fie numele unuia dintre ei.

Julian zăbovi cu mâna pe clanţa uşii de la dormitor, încercând să-şi recapete sângele rece. Nu-i va permite unui papagal nebun să-i distrugă ziua nunţii. Doar asta aşteptase toată viaţa.

Căci aceasta era *dragostea.* Aceasta era *Lily.*

Hotărât să-şi alunge toate neliniştile, deschise larg uşa. Şi se opri în prag.

Căci o văzu pe Lily… complet *goală.*

*

Lily înlemni pe loc, cu un picior pe scăriţa de lângă pat, surprinsă în timp ce îşi răsucea ciorapul peste genunchi.

Cu excepţia ciorapului pe jumătate răsucit şi a perechii sale, ce-i acoperea celălalt picior, Lily era complet dezbrăcată. Iar Julian stătea în pragul uşii, fascinat de tabloul pe care îl vedea.

O, la naiba!

— Ai… îngăimă ea… Ai fost rapid.

El nu-i răspunse. Se mulţumi doar să-şi încline uşor capul într-o parte. Îi scrută cu privirea fiecare părticică a corpului, *cu excepţia* feţei. Din fericire, piciorul îndoit şi părul lung, ce-i cădea în cascadă pe umeri, îi ascundeau locurile cele mai intime. Lily nu îndrăznea să-şi mişte nici măcar un muşchi, temându-se că, astfel, se va expune complet. Rochia, corsetul şi cămăşuţa zăceau aruncate pe podea.

— Voiam să mă dezbrac înainte să te întorci, îi explică ea, şi să te aştept goală în pat, sub aşternuturi. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

El continua să tacă, adâncit în gânduri.

Lily se înroşi până în vârful urechilor. Acum, după ce îi explicase situaţia, spera ca Julian să-i facă favoarea de a se întoarce pe coridor şi de a număra până la zece, oferindu-i răgazul de a termina ceea ce începuse. Dar el nu dădea vreun semn că ar vrea să se urnească din loc.

— Surpriza asta este mult mai bună, îi răspunse el, în cele din urmă, dând, satisfăcut, din cap. Şi mai frumoasă.

Continua însă să stea neclintit.

— Ai de gând să rămâi acolo şi să te uiţi la mine?

— Nu pentru mult timp. Dar nu te mişca! îi spuse el, făcându-i semn şi cu mâna să nu-şi schimbe poziţia.

Se rezemă apoi de cadrul uşii şi începu să-şi scoată cizmele.

„Nu te mişca!” Ei nu, zău! Şi unde ar fi putut să se ducă? Putea s-o facă pe mironosiţa. Să se îmbujoreze la faţă, să ţipe şi să-şi ia cămăşuţa. Să se dea jos din pat şi să se ascundă sub aşternuturi.

Dar indiferent cât de vulnerabilă se simţea în goliciunea ei, nu se temea. Era conştientă de puterea pe care o exercita asupra lui. Dovada era incontestabilă – pantalonii abia dacă mai puteau să i-o ascundă. Starea lui evidentă de excitare îi dădea de înţeles că avea şi el nevoile lui. Iar hotărârea pe care i-o citea în priviri îi spunea că avea şi planuri.

Iar ea abia aştepta să afle care erau acestea.

Rămase, aşadar, neclintită, cu piciorul pe scăriţa de lângă pat şi cu bustul aplecat deasupra genunchiului îndoit, privindu-l cum îşi scotea cizmele şi îşi arunca în grabă haina şi vesta. Rămas doar în cămaşă şi pantaloni, se îndreptă spre ea cu paşi lini şi încrezători. Lily simţea cum i se face pielea de găină, văzându-l cum se apropie.

El se opri lângă ea.

— De-o viaţă întreagă aştept momentul ăsta.

Dorinţa avidă pe care i-o citea în priviri dezvăluia adevărul spuselor sale. Şi acest lucru o nelinişti pe Lily. Julian aştepta acest moment de-o viaţă întreagă. Poate că îşi imaginase totul în cele mai mici detalii. Dar dacă experienţa reală nu avea să se ridice la nivelul aşteptărilor lui? îşi dorea cu ardoare să-l satisfacă. Să-i răsplătească răbdarea.

— Ai încredere în mine? o întrebă el, mângâindu-i obrazul.

— Întotdeauna.

Cu mişcări uşoare, ca de felină, Julian se strecură în spatele ei. Îi simţi ţesătura cămăşii atingându-i pielea, apoi o văzu aruncată pe podea, alături de hainele ei. Câteva clipe mai târziu, şi pantalonii avură aceeaşi soartă. Ea închise ochii, cu un zâmbet pe buze, ştiind că el nu purta lenjerie intimă.

Julian îi puse mâna pe umeri, zăbovind apoi pe braţe. O trase spre el, rezemând-o cu spatele de pieptul lui gol.

Căldura trupului său îi încălzi pielea rece ca gheaţa,

pătrunzându-i până în adâncul sufletului. Îi înfierbântă sângele prin vene cu atingerea lui dogoritoare, în timp ce îi masa braţele cu mâinile. Stătea cu şoldurile lipite de spatele ei, iar Lily simţea cum îi dezmierda pielea catifelată cu părul de pe coapse. O ţinea prizonieră la pieptul lui. Căldura trupului său o relaxa şi o incita în egală măsură. Iar Lily se topea cu totul în braţele lui.

Ea încercă să se întoarcă cu faţa spre el, dar Julian o ţinu cu putere, imobilizând-o.

El îşi plimbă apoi mâna pe braţul ei, poposind cu degetele pe claviculă. Îşi continuă explorarea, ajungând în preajma osului stern. Itinerariul îi purtă apoi mângâierile spre partea inferioară a sânului, lăsându-l fără suflare. Lily privea fascinată cum îi cuprinse sânul în căuşul palmei, plimbându-şi apoi degetul de jur împrejurul areolei sale. Sfârcul i se trezi şi mai tare la viaţă, căutându-i cu disperare atingerile.

Dar Julian nu-i făcu pe plac, ticălosul! îşi retrase degetele, ca să-i exploreze din nou pieptul. Ea îşi rezemă capul de umărul lui, capitulând sub imperiul valurilor de plăcere pe care el i le stârnea cu atingerile şi dezmierdările lui.

Ştia acum de ce n-o lăsa să se întoarcă cu faţa spre el. Dacă s-ar privi unul pe celălalt, Lily şi-ar concentra atenţia numai asupra lui. „A spus oare ceva?” s-ar întreba necontenit, scrutându-i chipul cu ardoare. Pierduse oare vreun indiciu sau vreun gest revelator? Stând însă cu spatele la el, o împiedica să-şi mai pună întrebări, ajutând-o doar să răspundă stimulilor lui.

El începu apoi să-i mângâie gâtul cu limba, într-un dans răvăşitor, ce o înfiora din cap până în picioare. Îi cuprinse maxilarul cu mâna şi îi exploră buzele cu degetul mare, făcând-o să gâfâie de plăcere. Apoi, croindu-şi drum printre buzele sale, începu să se joace cu limba ei. Cuprinsă de şovăială, se întrebă ce-ar trebui să facă. Să-i lingă

degetul? Să i-l sugă?

Dând ascultare propriilor dorinţe, îşi plimbă uşor limba pe vârful degetului său. Îi simţi gemetele de plăcere. Dar înainte de a-şi continua jocul, el îşi retrase degetul din gura ei şi începu să-i tachineze sfârcul excitat cu vârful umed al degetului. Senzaţiile erau nimicitoare.

Cine şi-ar fi imaginat că extazul putea fi atât de glacial? De fiecare dată când degetul lui rece şi ud îi atingea bobocul sensibil, râvnea, cu o invidie arzătoare, după viaţa intimă a focilor şi a laponilor. Senzaţia uluitoare de răceală îi aţâţa şi mai tare dorinţele, simţind în acelaşi timp cum bărbăţia lui cumplit de excitată îi înfierbânta pielea.

Simbolul virilităţii lui îşi făcea simţită prezenţa cu tot mai multă insistenţă în timp ce îi tachina acum ambele sfârcuri, sărutându-i deopotrivă gâtul şi urechea. Plutind pe aripile unei plăceri mistuitoare, Lily icnea cu gura deschisă, inspirând şi expirând aerul încărcat cu arome de mosc. Ea îşi mişca, nerăbdătoare, şoldurile, sperând să-i atragă degetele ceva mai jos. Voia să-i simtă atingerile *acolo,* între picioare.

Când Julian îi introduse două degete în gură, Lily i le sorbi de această dată cu nesaţ, reuşind cu greu să-şi stăpânească simţurile, ce păreau să-i ia foc. I le mângâie cu limba, sorbindu-le cu şi mai multă poftă, încântată să-i simtă gemetele de plăcere.

Când Julian se pregătea să-şi retragă degetele din gura ei, ea îşi încleştă cu putere buzele, încercând să-l împiedice să pună astfel capăt „degustării” lor. Scoase un scâncet tânguitor în clipa în care el le scoase afară. Dar suferinţa luă repede sfârşit atunci când îi atinse părţile intime cu degetele ude, despărţindu-i buzele cu un gest hotărât şi concentrându-se asupra bobocului sensibil ce se ascundea între ele.

Ea scoase un strigăt de plăcere. Gata să se

prăbuşească în braţele lui, dar Julian o ţinu strâns la piept şi continuă să se joace cu micul ei organ, dureros de excitat. Poziţia în care stătea, cu piciorul rezemat de scăriţa de lângă pat, îi uşura explorarea. Doar după câteva atingeri cu degetele, Lily plutea deja pe culmile extazului suprem. Coapsele îi tremurau necontrolat în timp ce se apropia de punctul culminant.

El îşi schimbă brusc poziţia, depărtându-i picioarele cu coapsa lui puternică şi vânjoasă şi strecurându-şi organul excitat printre coapsele ei. Începu apoi să-i mângâie comoara cu simbolul virilităţii sale, alternând mişcările cu dansul necontenit al degetelor.

Avea să atingă în curând apogeul plăcerii supreme.

— Julian… îngăimă ea. Am nevoie de…

El ştia însă prea bine de ce avea ea nevoie. Îşi introduse vârful organului excitat în adâncurile ei, împingând uşor, căci nu voia s-o rănească. Doar atât cât să-i confere senzaţia de împlinire şi satisfacţie pe care şi-o dorea cu atâta ardoare. Ea îl strânse cu muşchii, iar el îi mângâie cu febrilitate periuţa ascunsă în adâncurile sale.

Ea începu să plutească pe aripile extazului suprem, răvăşită de plăceri nimicitoare. Nu-şi mai putea stăvili tremurul necontrolat al trupului şi nici ţipetele dezarticulate. El împinse şi mai tare, oferindu-i însă răgazul de a-l primi înăuntru şi delectându-se cu extazul ei. Cotropirea adâncurilor ei îi provocă o durere copleşitoare, dar aceasta pălea în comparaţie cu plăcerea mistuitoare, în acelaşi fel în care senzaţia de răceală o făcuse să resimtă cu şi mai multă intensitate căldura trupului său.

Acum îl resimţea din nou. Dogoritor şi puternic. *Înlăuntrul* ei. Era cu totul al *ei* acum.

După câteva clipe, îi eliberă mijlocul din strânsoarea mâinilor lui. Se retrase apoi din adâncurile ei şi o ajută să se întindă în pat. Îi îndesă pernele sub cap şi îi aranjă poziţia picioarelor astfel încât să-i permită să stea în

genunchi între coapsele ei. După toate astea, ea mai avea încă ciorapii. Dar lui nu părea să-i pese. Dacă un bărbat ar putea să soarbă o femeie din ochi, atunci Julian o înghiţea cu lăcomie.

Şi ea era la fel de fascinată de trupul lui – de sfârcurile lui mici, de pieptul lin şi mătăsos sau de părul negru ce-i acoperea trupul până în zonele intime.

Se sprijini într-o mână, iar cu cealaltă îi aranjă poziţia şoldurilor, pregătindu-se pentru noi explorări. Avea muşchii încordaţi ca un arc.

— Stai puţin!

Iar el se supuse. Fără tragere de inimă. Ea îşi aţinti privirea în ochii lui mistuiţi de dorinţă. Îi spunea astfel că preţul pe care îl plătea pentru fiecare clipă de aşteptare era extrem de preţios, căci, în curând, avea să-şi piardă minţile. Dar continuă să aştepte, pentru că asta îi ceruse Lily.

Organul lui excitat şi arămiu zăcea pe abdomenul ei. Exista măcar o faţetă a personalităţii lui Julian pe care nu şi-o putea ascunde. Când este vorba de manifestarea instinctelor primare, bărbaţii nu mai cunosc nici arta disimulării, nici pe cea a complexităţii. Această latură a soţului ei îl transforma într-un om simplu, sincer şi extrem de direct. Ea voia să-l exploreze şi să-l înţeleagă de la un capăt la celălalt.

Astfel, aşa cum ar trebui să procedeze o doamnă în faţa unei noi cunoştinţe, Lily îi oferi mâna.

Şi îi atinse cu degetul vârful excitat al virilităţii. Întregul organ începu să-i freamăte. Îşi retrase, uluită, mâna.

El i-o cuprinse într-a sa şi îi îndoi degetele de jur împrejurul bărbăţiei lui puternice, arătându-i cum să-şi plimbe mâna până la bază şi apoi din nou spre vârf. Julian respira sacadat, în timp ce ea îl mângâia cu prudenţă, explorându-i cu degetele circumferinţa şi lungimea şi rotindu-şi degetul mare de jur împrejurul capului său lat. Pe

mână avea stropi diafani de sânge – dovada fecioriei ei. Priveliştea îi stârnea senzaţii sălbatice, cumplit de incitante. Se simţea descătuşată din lumea neprihănirii ei.

— Mergi mai departe! îi spuse ea, întinzându-şi braţele deasupra capului şi oferindu-i-se fără crâcnire.

Iar el îşi luă prada.

Depărtându-i coapsele cu ale lui, începu să-i exploreze adâncurile cu mişcări lente, dar puternice. Impuse un ritm constant, pătrunzând tot mai adânc odată cu fiecare mişcare în parte, în timp ce îi sonda comorile tainice, îi acoperea trupul cu sărutări fierbinţi şi disperate, presărate uneori cu cuvinte. Lily şi-ar fi dorit să le înţeleagă pe toate. Îşi recunoştea numele din cauza „l”-ului dublu şi înţelegea pe ici, pe colo anumite fraze şi sintagme – toate învăluite în senzualitatea momentului.

„Te simţi…”, înţelese ea. Apoi, mai târziu, „Nu mă pot abţine să…” Urmate de cuvinte ca „frumoasă”, „atât de udă”, „o, Doamne” şi „te iubesc”.

— Îmi place asta, îi spuse ea, plimbându-şi mâinile pe spatele lui încordat şi trăgându-l mai aproape de ea. Şi te iubesc.

Julian acceleră ritmul dansului său, iar ea îl simţi gemând cu gura lipită de gâtul ei. Cuprins de un fior puternic, pătrunse încă o dată în adâncurile ei şi apoi rămase nemişcat.

Zăcea vlăguit deasupra ei. Un lucru bun, gândi Lily, căci fără greutatea lui, simţea că îşi va lua zborul. De fericire.

„Am devenit soţie”, îşi spuse ea în gând. „Soţia lui Julian.”

După o clipă, el se ridică în coate şi, dându-i la o parte părul de faţă, îi sărută cu nesaţ fruntea şi obrajii.

— Te simţi bine?

— Foarte bine, îi răspunse ea, dând din cap. Dar tu?

— Nicicând nu m-am simţit mai bine, îi spuse el,

atingându-i colţul buzelor. Şi îţi mărturisesc asta cu toată sinceritatea, Lily. Nicicând nu m-am simţit mai bine.

Cuvintele lui îi umplură sufletul de bucurie.

Julian se răsuci într-o parte, eliberând-o de sub greutatea trupului său şi o cuprinse cu braţul ca s-o ţină cât mai aproape.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— Ai vrea să mă înveţi să comunic cu ajutorul limbajului semnelor, aşa cum ai vorbit cu Anna la cafenea?

Abordarea bruscă a unui subiect cu totul diferit îl făcu să clipească nedumerit.

— Am învăţat cândva alfabetul semnelor, continuă ea, dar nu l-am exersat niciodată prea mult.

Deşi, abia după noaptea petrecută la cafenea, căutase manualul rătăcit printre sertarele biroului ei şi exersase semnele pentru fiecare literă în parte, până reuşise să le înveţe pe dinafară.

— Fireşte că o să te învăţ, dacă asta îţi doreşti, îi răspunse el, rezemându-se într-un cot. Nu trebuie să uiţi că limbajul nostru pare mai degrabă un dialect. Semnele pe care le folosim noi redau, pe de o parte, limbajul locului de baştină al mamei mele şi, pe de altă parte, limbajul învăţat la cafenea. Ar fi de preferat să înveţi codul semnelor pentru engleza standard, dacă vrei „să vorbeşti” şi cu altcineva.

— Am putea să le exersăm pe amândouă, îi spuse ea, plimbându-şi degetul pe pieptul lui. Suntem căsătoriţi acum. Avem o viaţă în faţa noastră şi nu-mi surâde deloc ideea că aş putea să pierd vreun cuvânt din ce-mi spui.

Se ridică în capul oaselor, încrucişându-şi picioarele sub ea şi învelindu-se cu cuvertura de pe pat.

Apoi, începu să gesticuleze, redând, cu multă grijă şi într-un ritm îngrozitor de lent, anumite litere.

T… E… I… U… B… E… S…C

El îi luă, zâmbind, mâinile într-ale lui şi i le sărută pe rând. Apoi, se ridică în capul oaselor, spunându-i:

— Există o modalitate prin care poţi reda sfârşitul unui cuvânt. Priveşte cu atenţie!

Lily îi urmări cu intensitate mâinile, observând mişcările subtile din încheietură şi privirea piezişă pe care o arunca atunci când separa un mănunchi de litere ce formau un cuvânt.

Ş-I. E-U. T-E. I-U-B-E-S-C.

Ea clipi cu disperare, încercând în zadar să-şi stăvilească lacrimile ce ameninţau să-i brăzdeze obrajii.

El îi cuprinse bărbia cu mâna, ridicându-i capul spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lily! Nu plânge! E chiar atât de cumplit?

— Nu. Dimpotrivă, e minunat, îi răspunse ea, ştergându-şi ochii de lacrimi. Îmi pare rău. Nu vreau să plâng. Ne iubim nespus de mult. Suntem soţ şi soţie. E cea mai fericită zi din viaţa mea. Doar că… ne-a trebuit atât de mult ca să ne dăm seama de asta.

El o scrută o clipă cu privirea. Apoi, îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, pufnind pe nas. Ce este aşa de amuzant?

— Lily, habar nu ai, îi răspunse el, scărpinându-se la ceafă, în timp ce râdea încă cu poftă. Ştii că îţi freci urechea stângă când eşti supărată?

— Serios? Nu, nu ştiu. Chiar aşa fac? îl întrebă ea, îndepărtându-şi, stânjenită, degetele de la ureche.

— Da, chiar aşa faci.

El începu apoi să vorbească, însoţindu-şi cuvintele de gesturi. Nu putea să-i decodeze încă mişcările rapide, dar îi plăcea să-l privească gesticulând, la fel de mult cum îi plăcea să-l vadă cântând la pian.

— În seara în care ne-am cunoscut, îi spuse el, împlineai douăzeci şi cinci de ani. Era într-o seară de miercuri, plăcută şi caldă pentru luna aprilie. Purtai o rochie

violetă, de mătase, împodobită cu o bandă aurie. Şi mănuşi albe. Aveai părul strâns în coc la spate şi prins de jur împrejur cu o spiralăşi panglicuţe. Obişnuiai să porţi adesea această coafură, dar, în ultimul timp, nu te-am mai văzut aranjată în felul acela. Ţi-ai schimbat servitoarele?

— Da, în luna mai, îi răspunse ea, dând, amorţită, din cap.

— Mi-am imaginat eu.

— Dar cum de... îngăimă Lily, încruntată, neputând să-l înţeleagă. Săptămâna trecută, mi-ai spus că nici nu-ţi mai aminteşti seara în care ne-am întâlnit.

— Meniul pe care ni l-ai oferit era inspirat din bucătăria indiană, continuă el. Friptură de miel cu mirodenii, asezonată cu sosuri condimentate şi curry. M-a luat prin surprindere faptul că ai ales un meniu dintr-o bucătărie cu totul necunoscută, când majoritatea ar fi ales bucatele tradiţionale. Acest lucru mi-a dat de înţeles că eşti înzestrată cu spirit de aventură.

— Eu? Nu am spirit de aventură.

Lily nu era o aventurieră. Dimpotrivă, era o persoană liniştită şi cumpătată, care concepea liste şi ţinea evidenţa contabilă. Şi-ar fi *dorit* să fie înzestrată cu spirit de aventură.

— Nu eşti o aventurieră? o întrebă el, aruncându-i o privire piezişă. Săptămâna trecută, ai dansat în săli de bal somptuoase, dar şi în taverne sordide, ai mers la teatru deghizată într-un mod scandalos şi ai flirtat cu mine în trăsuri şi pe alei întunecate. Dacă toate acestea nu fac dovada unui spirit de aventură, atunci nu ştiu cum aş putea să-l definesc. Dar să ne întoarcem la seara în care ne-am cunoscut! Ne-ai purtat pe toţi, printr-o aventură culinară, în India. Cartonaşele care ne indicau locul la masă erau împodobite cu elefănţei. Eu îl am şi acum pe al meu pe undeva pe acasă.

— Leo n-a fost prea încântat de idee, spuse Lily,

chicotind când îşi aduse aminte cum fratele ei se făcuse roşu la faţă ca racul după ce gustase din sosurile condimentate. A declarat război bucătăriei hinduse şi le-a cerut servitorilor să-i aducă friptură rece de vacă.

— Aşa a făcut. Şi deşi a aruncat pe fereastră toate strădaniile tale, tu ai continuat să zâmbeşti, fără să faci vreun comentariu. Conversaţia a urmat un alt făgaş, iar tu ţi-ai frecat urechea stângă. Şi apoi, dintr-un motiv sau altul, mi-ai căutat privirea. Atunci, am înţeles trei lucruri. În primul rând, indiferent cât de mult îl iubeai pe fratele tău, îl considerai uneori pe Leo un pic cam plictisitor şi enervant.

— Nu este adevărat, protestă ea, icnind. Pe *Leo?* Niciodată nu l-am…

— În al doilea rând, continuă el, cu aceeaşi hotărâre, am înţeles că ai fi negat cu încăpăţânare acest lucru, chiar dacă te-ai fi aflat sub ameninţarea armelor unei cete de tâlhari. Exact cum faci şi acum. Şi în al treilea rând – şi ceea ce este şi cel mai important – am înţeles că nu puteai *să-mi* ascunzi asta. Nici măcar nu-ţi doreai acest lucru. Nu am cum să-ţi explic motivele pentru care am tras această concluzie, dar mi-am dat seama că te înţeleg, Lily. Şi am fost convins că, la un moment dat, mă vei înţelege şi tu.

Lily ştia prea bine la ce se referea. Şi ea recunoscuse legătura dintre ei, chiar dacă o considerase doar o simplă prietenie. Îşi pusese întotdeauna sufletul pe tavă în faţa lui, fără să simtă vreodată o urmă de teamă.

— M-am îndrăgostit de tine înainte ca servitorii să ne servească cel de al treilea fel. Şi de atunci, te iubesc cu pasiune, mărturisi el, schiţând un zâmbet pe buze. Aşadar, nu *mi*-a trebuit prea mult ca să-mi dau seama de asta. Poate cam o oră.

Vorbea serios? Ştiuse mereu, în tot acest timp, că era îndrăgostit de ea? Lily nu ştia ce să răspundă. Simţea un nod în gât şi un gust amar în gură. Dar dacă o iubise atât de mult, de ce irosise atâta timp în compania altor femei?

D-E C-E? îl întrebă ea prin gesturi sacadate.

— De ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Pentru că sunt un ticălos, îi răspunse el, ridicând din umeri. N-ai înţeles încă asta?

Dacă intenţionase să spună o glumă, atunci nu era deloc una inspirată, căci lui Lily îi venea greu să râdă.

— Nu ştiu, îi răspunse el, în cele din urmă. Tu de ce îţi freci urechea stângă când eşti supărată? Poate că, la început, suferinţa şi-a spus cuvântul, sau poate că mi-a fost teamă. După un timp, totul a devenit obişnuinţă. Rămase apoi tăcut pentru o clipă. Când începu din nou să vorbească, îşi însoţi cuvintele de gesturi ample şi însufleţite. Izvorau, probabil, din adâncul sufletului său. Toată viaţa mi-am dorit câte ceva. Când eram băieţandru, îmi doream mâncare, căldură şi un adăpost deasupra capului. Îmi doream ca mama să-mi fie alături, măcar pentru încă o zi. Când am atins pragul maturităţii, voiam averi, respect şi răzbunare. Când ne-am cunoscut în noaptea aceea, realizasem deja tot ce îmi propusesem – îmi făcusem intrarea pe scena aristocraţiei londoneze. Dar indiferent cât de departe ajunsesem, nu eram niciodată mulţumit. Voiam mereu tot mai mult. Mă complăceam într-o foame nesăţioasă. Mă simţeam atras de tot ceea ce nu puteam să controlez.

Voiam să transform tot ceea ce îmi era intangibil în identitatea şi stilul meu de viaţă. Julian se opri pentru o clipă, apoi continuă: În noaptea în care ne-am cunoscut, am avut parte de micul nostru moment intim, când ne-am spus, printre bucatele indiene, că ne înţelegem unul pe Celălalt. Atunci, am auzit un glas lăuntric spunându-mi: „Ea… Dacă o voi avea pe *ea,* nu-mi voi mai dori nimic altceva. Ea va însemna totul”. Iar perspectiva m-a speriat de moarte. Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva, spuse el, arătându-i aşternuturile mototolite şi goliciunea trupurilor lor. În niciun caz cu tine.

Lily nu-l putea învinovăţi pentru asta. Nu-l încurajase niciodată să-şi facă visuri legate de ei şi nici ea nu dăduse frâu liber imaginaţiei – considerase mereu legătura lor ca pe o simplă prietenie, ca pe o simplă afinitate. Niciodată ca pe o atracţie sau ca pe o poveste de dragoste.

Poate că şi ea se speriase de moarte.

O întrebare îi stăruia pe limbă. Dar nu era sigură dacă să i-o pună. La urma urmei, erau căsătoriţi doar de o oră şi nu era corect să-l pună într-o situaţie delicată. Dar nu se putea abţine.

— Acum, suntem aici. Împreună. Mai însemn totul pentru tine?

— Da, fără umbră de îndoială, îi răspunse el, adâncindu-şi ochii în privirea ei.

O, Doamne! Cuvintele lui erau atât de romantice şi de tulburătoare, dar şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Nu era o misiune uşoară să fii totul pentru un bărbat. Cu atât mai mult cu cât acel bărbat era Julian, înzestrat cu o pasiune uluitoare pentru dragoste şi abnegaţie.

— E corect ce spun acum? îl întrebă ea, ridicând mâinile în aer şi începând să gesticuleze. T-E. I-U-B-E-S-C… Simţind apoi nevoia să înveselească atmosfera, adăugă în ultimul moment: Î-Ţ-I. I-U-B-E-S-C…

El chicoti, aruncându-i o privire obraznică.

— Ce îmi iubeşti?

„Inima, mintea şi sufletul rănit şi complicat.”

Creionă încet literele cu degetele şi mâinile, tachinându-l fără milă. Îşi arcuia spatele ca să-şi scoată sânii în evidenţă şi contura semnele în dreptul sfârcului drept.

M…A…R…E

F…I…E…R…B…I…N…T…E

T…A…R…E

P…U…T…E…R…N…I…C

Lily ar fi putut continua jocul toată ziua şi toată

noaptea, alcătuind un şir nesfârşit de adjective. Dar înainte de a-l forma pe cel de-al cincilea, Julian o întinse pe spate, zdrobind-o cu trupul lui mare, fierbinte, tare şi puternic.

Ea nu se supără că el puse astfel capăt jocului.

Capitolul 18

Clopote.

Clopote, clopote, clopote. Tot mai multe clopote. Clopote de biserică.

„O, Doamne, nu!”

Întârziase. Şi mama lui întârziase. Adormise, când ar fi trebuit să asculte clopotele, iar acum era deja prea târziu pentru amândoi. Bărbatul cu părul roşcat îi ameninţase cu degetul marţea trecută şi ţipase la ei până se înroşise la faţă. Dacă mama lui avea să mai întârzie o singură dată la muncă, le spusese el, o va da afară.

Nu vor mai avea bani. Vor fi nevoiţi să plece din camera lor închiriată, care, în ciuda faptului că nu avea sobă, le oferise mai multă căldură decât treptele sub care se adăpostiseră ultima oară. Şi poate că adăpostul de sub trepte era acum ocupat. Era un loc bun. Şi totul se întâmplase din vina lui. Nu ascultase clopotele, şi acum era târziu, mult prea târziu. Unde se vor duce? Ce vor mânca? Era târziu ca să mai ceară resturile măcelarului italian – acestea hrăniseră deja câinii nobililor. Nu mai putea să fure pâine din piaţă – era prea curând după…

Ceva îl apucă de braţ. Julian se zvârcoli înspăimântat. Încercă să dea din picioare, dar nu şi le putea mişca.

Deschise ochii. Razele puternice ale soarelui îl orbiră pentru o clipă, împiedicându-l să-şi vadă duşmanul… aşternuturile de pat încâlcite şi mototolite. Nu se afla într-o cameră goală şi infestată de şobolani din Spitalfields, ci

într-un dormitor somptuos din Mayfair. Întârziase, fără îndoială, s-o trezească din somn pe mama lui – cu mai bine de douăzeci de ani.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi domolească inima ce-i bătea cu putere în piept.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lily, cea care îi era soţie de două zile, întorcându-se spre el şi rezemându-se în cot, în timp ce îşi freca ochii de somn.

— Nimic. Bat clopotele, îi răspunse el, ştergându-şi iute de pe frunte broboanele de sudoare. Culcă-te la loc, dragostea mea!

— Bat clopotele? repetă ea, cu un zâmbet pe buze. Poate că bat în cinstea nunţii noastre.

— Mă îndoiesc, îi răspunse el, râzând nervos.

Ea se încruntă, îngrijorată, iar Julian îşi frecă faţa cu mâinile. Cu o zi în urmă, trimiseseră un scurt anunţ la ziare, aducând la cunoştinţa tuturor faptul că se căsătoriseră şi punând, astfel, capăt bârfelor. La masă, făcuseră haz, imaginându-şi şocul prietenilor şi al semenilor lor. Născociseră chiar şi o moliftă, pe care o atribuiseră mătuşii Beatrice. Dar, în ciuda eforturilor lor de a privi totul prin prisma frivolităţii, Julian se temea că *Lily* era îngrijorată din cauza reacţiei celor din jur. La naiba, şi el era îngrijorat!

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui Julian, simţindu-i bătăile puternice ale inimii.

— Am avut un coşmar, îi mărturisi el, în cele din urmă. Asta-i tot.

— Din cauza lui Leo, nu-i aşa? spuse ea, lipindu-şi obrazul de pieptul lui. Te gândeşti la el? Astăzi, se împlinesc cinci luni.

— O, draga mea!

Nu scandalul îi tulbura, aşadar, gândurile în dimineaţa aceea, ci lucruri mult mai grave. Rezemându-se de speteaza patului, o trase spre el şi o strânse cu putere în braţe, mângâindu-i părul lung şi negru.

— Ştiu că nu îţi este uşor, îi spuse ea, să renunţi la căutări. Dar numai pentru că nu i-ai găsit tu nu înseamnă că asasinii lui Leo vor rămâne nepedepsiţi. Oamenii răi sfârşesc rău. Cred cu tărie în principiul ăsta.

Julian înţelegea de ce Lily găsea consolare în acest concept. El nu-l considera însă încurajator, de vreme ce ştia prea bine că el însuşi se încadra în categoria „oamenilor răi”.

O mângâia cu tandreţe pe spate în ritmul dangătelor îndepărtate ale clopotelor. „Da, draga mea. Să nu încetezi să crezi în asta! Dar nu încerca să te întrebi vreodată de ce sunt aici, cu tine, în loc să fiu la închisoare, sau poate şi mai rău!”

Dumnezeule mare!

„La închisoare!”

Cuvintele îl loviră, parcă, în moalele capului, iar semnificaţia lor îi tulbură gândurile. Cât de prost fusese! Incredibil de nătâng. Unde fusese Julian singura dată din viaţa lui, când prietenii şi familia lui îl căutaseră în zadar? La închisoare, fireşte. Obligat să petreacă o lună cumplită în închisoarea Bridewell, printre oameni răi care sfârşiseră rău. Poate că acesta era motivul pentru care vânătoarea asasinilor lui Leo se dovedise zadarnică, în ciuda faptului că scotocise toate străzile Londrei. Şi asta pentru că nu erau pe străzi. Erau închişi pentru alte delicte.

Doamne, totul era cât se poate de clar acum! Al naibii de clar!

Îi va scrie lui Levi Harris, cerându-i să reia investigaţia. Îi va spune să cerceteze cât mai repede cu putinţă fiecare proces în parte şi fiecare registru al închisorilor din Anglia. Poate că asasinii fuseseră deja eliberaţi sau trimişi la eşafod – cine ştie?

Perspectiva obţinerii unor răspunsuri îi dansa, seducătoare, prin faţa ochilor.

Îi promisese însă lui Lily că va înceta să-i mai caute.

Făcuse şi mai mult decât atât – îi *făgăduise* că va renunţa la căutările sale.

— Dreptatea este acum în mâinile Domnului, aşa cum este şi firesc, îi spuse ea, jucându-se cu părul lui negru ce-i acoperea pieptul. Ne vom găsi dreptatea în fericire. Nu are rost să-ţi pierzi somnul din cauza unor oameni de nimic.

El o dădu uşor la o parte şi se ridică în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

— Clopotele bat şi acum, spuse el, ascultând încruntat dangătul tânguitor al clopotelor. E ciudat. Bat de câteva minute şi nu par să înceteze.

*

Datorită clopotelor, viaţa lor ca soţ şi soţie urmă un făgaş cu totul neobişnuit.

Lily se aşteptase să înfrunte un mic scandal, odată ce vestea căsătoriei lor ajungea la urechile tuturor. Dacă atât ea, cât şi Julian s-ar fi căsătorit cu altcineva, acest lucru ar fi constituit un prilej de bucurie printre membrii aristocraţiei britanice. Dar căsătoria dintre Lily şi Julian – încheiată în grabă şi pe neaşteptate – va reprezenta, mult timp de acum încolo, un subiect de bârfă în cadrul întâlnirilor şi reuniunilor mondene.

În dimineaţa aceea însă, când clopotele îl treziseră din somn şi continuaseră să bată mult timpul după aceea, Julian coborî la parter ca să vadă ce se întâmplase şi se întoarse cu o veste tulburătoare.

Prinţesa Charlotte îşi pierduse viaţa în cursul nopţii, câteva ore mai târziu, după ce adusese pe lume un prunc mort.

Moartea ei cufundă toată Anglia într-o jale adâncă. Ziarele relatau doar veştile legate de pregătirile de înmormântare şi condoleanţele trimise de membrii regalităţii din întreaga lume. Petrecerile se anulau, iar

teatrele îşi închideau porţile. Londra nu mai ştia să râdă. Nimeni nu mai acorda atenţie căsătoriei unei femei de viţă nobilă cu un ticălos fără seamăn.

Soarta le juca tuturor o festă. Căci, în timp ce lumea era prea ocupată să deplângă moartea prinţesei Charlotte, Lily şi Julian sărbătoreau fiecare clipă de viaţă în spatele uşilor închise ale conacului Harcliffe.

Lily împărtăşea, fireşte, şocul şi durerea unei ţări întregi, provocate de moartea timpurie a prinţesei. După ce află cumplita veste, petrecu toată dimineaţa în braţele vânjoase ale soţului ei. Şi pentru că se înrudea cu familia regală, avea să participe, fără îndoială, la ceremonia funerară. Dar pentru că ultimele cinci luni le petrecuse deplângând moartea lui Leo, părea să-şi fi epuizat izvoarele de tristeţe. Se afla în luna de miere şi nu avea de gând să-şi umbrească fericirea.

Cu fiecare zi – cu fiecare oră – care trecea, legătura lor devenea tot mai puternică. Nu vorbeau despre nimic nou. Majoritatea discuţiilor lor analizau ultimele evenimente sau abordau subiecte despre care vorbiseră cu ani în urmă. Le priveau însă dintr-o perspectivă cu totul nouă, dar şi cu un sentiment de uimire. Ca nişte hoţi care descoperiseră în toiul nopţii o ladă plină de comori, şi acum îi admirau conţinutul la lumina zilei. Degetele lor se mişcau necontenit în timp ce vorbeau, privind cu extaz nestematele preţioase şi colierele masive din aur.

Cea mai mare parte a timpului o petreceau stând în casă – erau zile când nici nu ieşeau din cameră. Valetul lui Julian îi trimisese toată garderoba la conacul Harcliffe, dar hainele şi pălăriile din fetru stăteau neatinse în dulap. Purta doar un halat de mătase şi nişte pantaloni largi – asta când binevoia să se îmbrace. De cămăşi nici nu se punea problema, spre încântarea lui Lily. Îi plăcea ca, în timp ce luau micul dejun, să-şi plimbe privirea peste gâtul lui neras şi să-i studieze conturul seducător al pieptului gol şi vânjos.

Astfel că nu mică îi fu uimirea când se trezi într-o dimineaţă, după o noapte de vis petrecută în braţele lui, şi îl văzu îmbrăcat la patru ace, într-un costum sobru, în nuanţe de gri.

Ea îl privi, clipind des, în timp ce încerca să înlăture somnul. El îi observă nedumerirea.

— E duminică, îi spuse Julian, însoţindu-şi cuvintele de gesturi. Slujbă la biserică, adăugă el, venind la căpătâiul patului şi oferindu-i mâna. Hai, trezeşte-te! Trebuie să ne grăbim.

Ea îi luă mâna şi se ridică din pat.

— N-am ştiut că te duci la biserică.

— *Eu* nu, îi răspunse el. Vrând să sublinieze cuvântul „eu”, se lovi uşor cu pumnul în piept. *Noi* da.

— Prea bine atunci.

Şi asta şi făcură. Se duseră la biserică şi participară şi la funeraliile regale, adoptând peste tot o ţinută solemnă şi gravă. Lily nu ştia dacă vechii prieteni ai lui Julian îl mai recunoşteau în persoana bărbatului care o însoţea. Nu mai spunea glume. Nici măcar un zâmbet nu mai schiţa, pentru numele lui Dumnezeu! Indiferent câte ţipete de plăcere îi smulgea noaptea, ziua afişa o înfăţişare cu totul diferită înaintea întregii lumi. Lily nu se plângea, dar nici nu-şi dorea ca Julian să-şi schimbe personalitatea de dragul ei.

— Julian, îi spuse ea într-o seară, la masă, după aproape două săptămâni de la căsătorie, nu trebuie să stai acasă cu mine în fiecare seară.

El lăsă furculiţa de-o parte.

— Şi de ce m-aş duce în altă parte?

— Nu ştiu, îi răspunse ea, înroşindu-se la auzul complimentului ascuns printre cuvintele lui şi jucându-se cu boabele de mazăre din farfurie. Dar dacă îţi doreşti să-ţi vizitezi prietenii sau să treci pe la club într-o seară, vreau să ştii că nu am nimic împotrivă.

— *Vrei* să plec de acasă?

— Nu, nicidecum. Vreau doar să-ţi spun că n-am de gând să-ţi îngrădesc libertatea, asta-i tot. Doar pentru că te-ai căsătorit nu înseamnă că trebuie să renunţi la distracţiile mondene. Alţi domni nu o fac.

Julian nu-i răspunse imediat, ci se mulţumi să-şi termine friptura de raţă şi paharul de vin roşu. Apoi, cu mişcări precise şi bine gândite, împături şervetul de masă şi îl puse deoparte.

— Cred că o să trec pe la club în seara asta, îi răspunse el, în cele din urmă.

Câteva ore mai târziu, Lily stătea singură în salonul ei privat, în compania unui foc dogoritor, a unei cărţi şi a unei ceşti de cafea. Dar şi a regretelor. De ce îi sugerase oare lui Julian să iasă singur în oraş? îi era cumplit de dor de el.

Luând ceaşca în mână, sorbi puţin din cafea, strâmbându-se apoi din cauza gustului ei amar. Nu-i plăcea cafeaua, dar îi ceruse lui Holling să-i pregătească o ceaşcă, datorită virtuţilor ei stimulatoare. Voia să fie trează când se va întoarce Julian. Chiar dacă avea să vină pe la ora trei şi jumătate dimineaţa, duhnind a coniac.

Sau a parfum ieftin.

Copleşită de spaimă, înlătură gândul – un gând născut din gelozie şi răutate, nedemn de dragostea lor. După toate dovezile de iubire, de tandreţe şi abnegaţie pe care i le oferise în ultimele săptămâni, credea oare că o singură noapte petrecută la club îl va determina să-şi reia vechile obiceiuri de crai desfrânat şi libertin? Julian era soţul ei acum şi merita să-i acorde încrederea şi buna ei credinţă. Era, oricum, mult mai plăcut să şi-l imagineze înconjurat de dansatoare goale decât stând la pândă pe străzi întunecate şi primejdioase.

Lily îşi fixă ochii în paginile cărţii, dar gândurile îi zburau aiurea, încercând să-şi contureze în minte o hartă a tuturor speluncilor şi aleilor întunecate din Londra. Nu reuşise să treacă nici de prima pagină a romanului – mai

bine spus, de primul paragraf – când privi din nou ceasul de pe poliţia de deasupra şemineului. Trecuse abia o oră. Iar Julian se şi întorsese acasă.

Nu mirosea nici a coniac şi nici a parfum. Dar purta pe umeri o ghirlandă lungă de panglici şi volane în toate culorile curcubeului, legate cap la cap.

Aceasta era, aşadar, vestita şi scandaloasa ghirlandă ce împodobea sala de biliard.

Nu părea s-o fi văzut pe Lily stând rezemată de speteaza canapelei, cu picioarele ghemuite sub ea, căci nu o salută. Se duse, în schimb, în faţa şemineului şi începu să arunce în foc jartierele viu colorate, câte un braţ odată. Se mai oprea doar uneori, ca să împingă cu vătraiul câte o bucată rebelă de mătase.

Lily privea în tăcere cum Julian îşi distrugea metodic trecutul pitoresc, plin de aventuri amoroase. Ghirlanda vechilor iubiri pierea mistuită în flăcări, împotrivindu-se uneori focului nimicitor, dar căzând, în cele din urmă, pradă văpăilor dogoritoare. Când totul se sfârşi, în urma lor rămaseră doar cenuşa şi mirosul înţepător de pânză arsă. Julian puse apoi vătraiul la locul lui şi se şterse pe mâini.

Îşi scoase haina şi se aşează lângă ea pe canapea.

— Ce citeşti? o întrebă el, după un timp.

— N-aş putea să-ţi spun. Mă chinui de o oră întreagă să citesc primul paragraf, dar gândurile îmi zboară numai la tine. Îmi doream cu disperare să fii aici, cu mine. Aşa că n-am reuşit să citesc nici măcar un rând.

— Bun. N-aş vrea să pierd ceva, îi răspunse el, întinzându-se pe canapea, cu capul în poala ei şi cu picioarele rezemate pe braţul divanului. Apoi, închise ochii şi oftă adânc, spunându-i: Citeşte mai departe!

Era evident că nu voia să-i povestească ce făcuse, şi nici Lily nu voia să insiste. Faptele lui vorbeau acum de la sine. Cuvintele erau de prisos.

Săruturile erau însă imperioase. Îşi strecură degetele

prin părul lui şi îl sărută pe frunte. Apoi, pe vârful nasului. Şi, în final, pe gură.

— Te iubesc, Julian.

El oftă din rărunchi şi apoi îi răspunse prin gesturi:

— Nu prea înţeleg de ce.

— Nu înţelegi? spuse ea cu strângere de inimă, dar continuând să vorbească pe un ton vesel. Atunci, va trebui să-ţi desenez un tablou cât mai explicit cu putinţă.

Capitolul 19

Julian privea scrisoarea pe care o ţinea în mână, citind-o pentru a treia oară. Sări peste introducere şi se opri asupra numelor scrise în următorul paragraf.

— „Horace Stone şi Angus Macleod. Reţinuţi pe data de 7 iunie", citi el cu glas tare. Părea că totul devine mult mai real dacă citea cu voce tare. „Acuzaţi de acte de vandalism, înfăptuite în stare de beţie, şi de tentativă de furt. Condamnaţi la şase luni de muncă silnică pe corabia-închisoare *Jericho*."

Iată adevărul – aşternut cu cerneală neagră pe hârtie albă, cu scrisul elegant al lui Levi Harris.

Horace Stone şi Angus Macleod fuseseră reţinuţi în dimineaţa imediat următoare morţii lui Leo, în apropiere de scena crimei. Fuseseră acuzaţi că spărseseră vitrina unui birt, cu intenţia de a jefui localul. Potrivit investigaţiilor lui Harris şi discuţiilor purtate cu paznicii închisorii, cei doi se potriveau descrierii sumare făcute de Cora.

Aceştia erau, aşadar, asasinii lui Leo. Julian era ferm convins de asta. Citi încă o dată scrisoarea, deşi putea, de acum, s-o redea din memorie.

— Închisoarea *Jericho,* spuse el, adâncit în gânduri. Să dea naiba!

Scotocise timp de luni de zile fiecare şanţ şi străduţă din ţinutul Middlesex, cât şi împrejurimile acestuia, ca să descopere că asasinii se aflau pe o corabie dărăpănată, în mijlocul Tamisei, la nici şaisprezece kilometri în aval. Practic, sub nasul lui.

De pe stinghia lui, aşezată la fereastra din salonul de oaspeţi, Tartuffe îşi întinse aripile şi cârâi:

— Jericho! cântă el vesel. Jericho!

„Pasăre caraghioasă!”

— Ce tot ai cu numele care încep cu litera J?

— O, Julian! continuă pasărea. Domnule James Bell. O, Juuuulian!

— Da, ştiu, nu-mi mai spune! „Vinovat, vinovat! Vă mulţumesc, asta e tot.”

„Hei, trezeşte-te, Julian!” Vorbeşti cu o pasăre! Dar trăncănelile înaripatei nu-l mai deranjau acum.

Se simţea puţin vinovat pentru că îşi continua ancheta după ce îi promisese lui Lily că va renunţa la căutări. Dar ea era îngrijorată din cauza pericolelor la care Julian se expunea – acum însă nu mai efectuase investigaţiile pe cont propriu. Îi scrisese lui Harris, iar acesta îşi făcuse singur treaba.

Şi iată că, după mai puţin de-o săptămână, Julian primise şi verdictul. O adevărată cale de scăpare din ghearele temerilor şi ale îndoielilor, sub forma a două nume. După ce îi atacaseră pe Leo şi pe Faraday, Horace Stone şi Angus Macleod continuaseră să comită, în aceeaşi noapte, alte delicte. Înfăptuite la repezeală, susţinea Levi Harris. Faptele lor nu sugerau comportamentul unor asasini plătiţi. Aceştia n-ar fi trebuit oare să se ducă glonţ la cel care îi angajase şi să-i dea raportul, în loc să zăbovească prin împrejurimi şi să spargă vitrinele magazinelor şi ale birturilor? Tiparul evenimentelor indicau doi beţivi puşi pe rele. Nimic mai mult.

Se părea că Lily şi Morland – ca toţi ceilalţi, de altfel –

avuseseră tot timpul dreptate. Moartea lui Leo fusese un act de violenţă comis din pură întâmplare. Pierderea lui rămânea un fapt la fel de tragic, dar implicaţiile nu mai erau tot atât de profunde. Fireşte, avea să regrete mereu că nu-i fusese alături în noaptea aceea. Leo îi fusese bun prieten, iar moartea lui îl va bântui pentru totdeauna, ca o umbră întunecată şi tristă. Dar dacă ucigaşii vor fi pedepsiţi – iar el avea să se convingă, o dată pentru totdeauna, că Peter Faraday se înşelase, şi *nu* el fusese ţinta asasinilor – atunci, viitorul lui alături de Lily avea să devină mult mai luminos.

Julian împături scrisoarea lui Harris şi o ascunse în buzunarul de la piept, apoi, îndreptându-se spre birou, scoase din sertarele acestuia două foi de hârtie şi un briceag, ca să ascută o pană de scris.

Trebuia să-i expedieze de urgenţă o scrisoare lui Ashworth. Dacă asasinii erau condamnaţi la şase luni de muncă silnică, aveau să fie eliberaţi în doar câteva săptămâni. Cei doi martori la crimă se aflau în ţinuturile din vest, exact în calea lui Ashworth – prostituata Cora Dunn rămăsese în Devonshire, iar Peter Faraday se afla în convalescenţă în Cornwall. Dacă Ashworth putea să-i aducă – pe unul sau, poate, chiar pe amândoi – la Londra, înainte ca Stone şi Macleod să fie eliberaţi din închisoare, cazul putea fi redeschis, sub acuzaţia de crimă, iar vinovaţii nu mai apucau să guste din cupa dulce a libertăţii. Leo îşi va găsi, astfel, dreptatea.

Iar Julian – liniştea sufletească.

— Julian! îl strigă Lily din pragul uşii. Eşti gata? Ne aşteaptă administratorul de proprietăţi.

La naiba! Din cauza scrisorii lui Harris, uitase cu totul de întâlnirea pe care o stabiliseră ca să găsească o casă de închiriat. Lily era încântată; îşi dădea seama de asta doar din glasul ei. Şi acum, după ce primise vestea de la Harris, Julian era şi el încântat. Nu îndrăznea însă să-i

mărturisească ultimele sale descoperiri – cel puţin, nu încă. Nu avea nimic de câştigat dacă îi dădea speranţe sau îi stârnea din nou temerile, până nu avea să se convingă că totul era adevărat.

Îşi ridică privirea şi o studie pe soţia lui din cap până-n picioare. Ea îi oferea o privelişte de vis, învăluită în voaluri de muselină de un verde spre gri şi în dantelă albă ca spuma laptelui. Scăpă brusc din mâini briceagul şi pana de scris, de parcă i-ar fi ars degetele.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, râzând încântată de stângăcia lui.

— Frumoasă, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, însoţindu-şi vorbele de gesturi ample. Frumoasă, repetă el, folosindu-se de expresia feţei şi de mişcarea umerilor în limbajul semnelor, căci, uneori, doar simplele cuvinte rostite nu erau suficiente.

Ea se uită la ceas şi îi spuse prin gesturi:

— Târziu.

— Administratorul de proprietăţi mai poate să aştepte, îi răspunse, pregătindu-şi mâinile şi aşteptând ca ea să-i acorde atenţie.

Sub imperiul unor dorinţe răutăcioase, se hotărî s-o supună la un test, ca să vadă cât de bine stăpânea limbajul semnelor, îi descrise apoi prin gesturi, cu lux de amănunte, ce avea de gând să facă cu rochia ei când se vor întoarce acasă, şi apoi cu trupul ce se ascundea sub straturile de muselină şi dantelă.

Lily se înroşi la faţă ca racul, în timp ce el îşi continua discursul prin intermediul gesturilor. Când ajunse, în cele din urmă, la capătul propunerii sale indecente, încheindu-şi tirada cu cuvintele „de trei ori”, ea izbucni în râs şi îi puse mâna pe obraz.

— În sfârşit, spuse Lily, cu glas tare. Credeam că l-am pierdut pe ticălosul fără seamăn pe care îl iubesc atât de mult. Chiar mă gândeam unde s-a ascuns în ultimele

săptămâni. Începusem să mă întreb dacă nu cumva m-am căsătorit cu un funcţionar plictisitor şi enervant.

Julian o sărută uşor pe frunte, apoi îi oferi mâna.

— Mergem?

Lily, Lily! Câte lucruri nu ştia, şi nici nu trebuia să le ştie vreodată!

*

— O, îmi place asta! exclamă Lily, cu chipul radiind de bucurie în clipa în care trecură pragul celei de-a treia case pe care o vedeau în ziua aceea. Am o presimţire de bun augur în privinţa acestei case, Julian, îi spuse ea, apucându-l de braţ.

— Dar n-am văzut decât foaierul de la intrare.

— Da, ştiu. Dar e un foaier foarte frumos.

Lui Julian i se părea puţin cam ponosit. Tapetul începuse să-şi piardă culorile şi să se desprindă de pe pereţi, iar colţurile îndepărtate ale tavanului erau învăluite în pânze de păianjen.

— Casa nu mai e locuită de câtva timp, le spuse administratorul. Proprietarii s-au hotărât abia de curând s-o închirieze.

— Este frumos compartimentată, spuse ea, intrând într-o cameră ce părea să fie sufrageria. Fără mobilă, era greu de spus. Este şi spaţioasă, şi luminoasă, adăugă Lily.

Era adevărat – îţi crea o senzaţie plăcută de libertate şi deschidere, în ciuda faptului că era o casă la oraş. Poate datorită numărului mare de ferestre şi a modului armonios în care camerele erau dispuse, îşi zise el. Julian ar fi vrut să-i construiască din temelie un conac somptuos, înconjurat de un parc imens, cu verdeaţă.

Dar o casă ca aceea nu se putea construi în doar câteva săptămâni, căci numai atât mai era până la întoarcerea din Egipt a moştenitorului lui Leo. Nici nu se

punea problema să locuiască în vechea clădire a lui Julian, din Bloomsbury, din nenumărate motive. Aşa că aveau să aleagă una dintre casele de închiriat din Mayfair. Dacă lui Lily îi plăcea asta, atunci Julian era şi el la fel de încântat.

— Are şi grădină? îl întrebă ea pe administratorul de proprietăţi.

— Da, îi răspunse el, conducându-i spre camera de zi aflată în capătul coridorului.

Dând apoi la o parte draperiile prăfuite, le dezvălui o terasă din piatră ce dădea într-o curte acoperită de buruieni.

— E multă treabă de făcut, spuse Julian.

— Nu mi-e teamă de muncă, îi răspunse ea, cu un zâmbet obraznic pe buze. Ţie?

El clătină din cap. Nu, nu se temea de muncă. Ba chiar îi era dor – trebuia s-o recunoască. Săptămâna următoare, avea să găsească un pretext ca să treacă pe la birourile sale. Cam aceasta era perioada în care angajaţii domnului James Bell îl aşteptau să se întoarcă din călătoria pe care o efectuase în ţinuturile din nord, unde îşi vizitase fabricile. Trebuia să-şi pună afacerile în ordine şi să-i ceară avocatului să vândă totul cu multă discreţie – proprietăţile şi fabricile. Îşi simţi sufletul gol şi pustiu, la fel cum era şi această casă.

„Dar Lily merită toate aceste sacrificii”, îşi spuse el. „Lily merită totul.”

Va găsi, fără îndoială, ceva de făcut ca să-şi ocupe timpul. Putea să cumpere pământ şi să-l lucreze, aşa cum făceau şi alţi domni care se bucurau de independenţă financiară şi de mult timp liber. Nu ştia prea multe lucruri despre agricultură, dar putea să înveţe. Aşa cum învăţase cândva principiile negoţului. Avea să ia totul de la capăt. Iar dacă se va mai trezi uneori în toiul nopţii, bântuit de umbre ameninţătoare, de dangătul tânguitor al clopotelor şi de şobolani care rodeau totul în calea lor… atunci, Lily îi va sta

alături, gata să-l ia în braţe şi să-i aline bătăile frenetice ale inimii, îmbătându-i simţurile cu parfumul ei de rozmarin.

— Tartuffe va fi încântat să exploreze aceste tavane înalte, spuse ea, înclinându-şi capul într-o parte.

Administratorul îi duse apoi să vadă camerele de la etajul al doilea şi al treilea. Cu fiecare dormitor în care intrau, Julian se simţea tot mai excitat. De vreme ce această clădire avea să devină căminul *lor,* i se părea cât se poate de firesc să se imagineze, alături de Lily, în fiecare cameră. Luând masa în sufragerie, stând de vorbă în salon… sau zgâlţâind pereţii fiecărui dormitor în parte.

Camera copiilor îi stârni o senzaţie ciudată. Asemănătoare cu preludiul sexual.

— Bucătăria e la parter, spuse administratorul, în timp ce coborau din nou scările. N-am apucat să vă arăt holul, dar mi-e teamă că nu prea mai am timp, continuă el, uitându-se la ceas. Am o întâlnire la birou peste un sfert de oră.

— Vă deranjează dacă mai zăbovim pe aici? îl întrebă Julian. După ce vedem restul camerelor, încuiem uşile. Voi trimite pe cineva mai târziu să vă aducă cheile la birou.

Administratorul acceptă bucuros, convins fiind că afacerea era ca şi încheiată.

— Prea bine, domnule, spuse el, lăsând cheile să cadă în mâna întinsă a lui Julian.

După ce Julian îl conduse pe administrator, Lily începu să exploreze holul. El o urmă îndeaproape. O găsi stând în mijlocul unei camere imense, străjuite într-o parte de un rând de ferestre înalte. Pe peretele opus, forme ovale şi pătrate indicau locurile ocupate cândva de tablouri şi oglinzi.

— O, Julian! Nu se mai construiesc case cu holuri ca acestea – cel puţin, nu în capitală. Am putea să organizăm petreceri somptuoase, cu orchestră şi dansuri.

— Frumoasă perspectivă, îi răspunse el, zâmbind

când îi văzu încântarea ce i se citea în priviri.

Da, vor organiza petreceri grandioase – ei doi. Cu bucate exotice, distracţii neobişnuite şi invitaţii ce vor stârni invidia tuturor. Cartonaşele indicând locul oaspeţilor la masă, gravate cu fiinţe fantastice, vor rămâne ani şi ani la rând în cutiuţele cu amintiri ale debutantelor. Lily va străluci ca o stea, veselă şi lipsită de griji, înconjurată de prieteni şi admiratori. Şi asta va fi suficient. Julian va şti, astfel, că nu-şi irosise viaţa în zadar.

Da, casa aceasta va deveni căminul *lor.*

— Va trebui să înlocuim tapetul de pe pereţi şi să vopsim chenarele într-o nuanţă nouă, spuse el, călcând cu zgomot pe parchet. Sunetele reverberau în tavanul boltit. Podeaua pare solidă, continuă Julian. Trebuie s-o dăm doar cu puţină ceară.

— Uite şi un pian! exclamă ea, îndreptându-se spre colţul îndepărtat al camerei, unde instrumentul imens stătea ascuns sub o învelitoare prăfuită. Oare de ce l-au lăsat aici?

— N-au putut, probabil, să-l scoată pe uşă, îi răspunse Julian, dând la o parte învelitoarea şi aruncând-o pe podea. Este un instrument imens, adăugă el, atingând câteva clape şi strâmbându-se apoi când auzi notele discordante. Şi cumplit de dezacordat.

— Nu-mi pasă, spuse ea, aplecându-se deasupra pianului. Cântă-mi ceva! îmi place să te văd cântând. Îmi plac şi vibraţiile instrumentului.

Stătea cu sânii deasupra pianului, părând două perne învelite în mătase, aşezate pe un raft. Priveliştea îl făcu să înghită în sec, incitându-i simţurile mai presus de cuvinte.

— Mi-a venit o idee… păcătoasă, îi spuse el, dând ocol pianului şi oprindu-se în faţa ei.

— Serios? îl întrebă ea, adoptând o poziţie defensivă.

— Te avertizez că nu accept vreun gest de împotrivire.

— O, Doamne!

Julian o cuprinse cu mâinile de mijloc şi, luând-o în braţe, o aşează pe pian. Îi sfâşie juponul şi rochia şi i le smulse de sub ea, în aşa fel încât doar cămăşuţa o mai despărţea de suprafaţa rece a instrumentului.

— Spui că îţi place să mă vezi cântând şi adori vibraţiile pianului, da? o întrebă el, întorcându-se în faţa claviaturii.

Ea îi răspunse dând din cap, cu respiraţia întretăiată.

— Atunci, o să-ţi placă şi ce-o să-ţi fac acum, îi spuse Julian, apăsând cu putere pe una dintre clapele pianului.

— O! exclamă ea, ducându-şi mâna la gât. O, Doamne!

Râzând, execută iute un arpegiu, plimbându-se de la un capăt la altul al claviaturii.

— Julian, spuse ea, gâtuită de plăcere şi roşie la faţă. Vibraţiile sunt… Ai avut dreptate. Jocul tău e într-adevăr păcătos.

— Să mă opresc? o întrebă el, ridicându-şi mâinile în aer.

— O, Doamne, nu!

El continuă s-o tachineze, executând note uşoare şi discordante. La fel cum i-ar plăcea s-o tortureze, mângâindu-i coapsele de sus în jos. Ea închise ochii şi deschise gura. Un suspin răguşit îi scăpă printre buze.

Gata cu studiile şi preludiile!

Începu apoi să cânte o întreagă bucată muzicală, cu acorduri puternice şi întunecate şi cu o linie melodică ritmată, chiar dacă notele sunau pe alocuri disonante din cauza instrumentului dezacordat.

— O! exclamă Lily, zvârcolindu-se deasupra pianului. O, *Julian!* Acesta e… E valsul nostru?

Doamne, cât de mult o iubea! îi răspunse, încuviinţând din cap.

— Da, e valsul nostru. Iar acesta – spuse el, făcând o

pauză – e dansul nostru popular, adăugă Julian, dând viaţă unui ritm alert, vesel şi energic.

Ea scoase un ţipăt de plăcere şi uimire.

— Îţi cer îndurare, îl rugă Lily, râzând. Era roşie toată, iar sfârcurile excitate se luptau să iasă din strânsoarea corsajului ei. Gata, nu mai pot! Julian, încetează, te rog! Altfel, o să-ţi pomenesc de „ipsos”.

El se opri.

Ea abia îşi mai trăgea suflul. Câteva şuviţe rebele de păr i se desprinseseră din agrafe, acoperindu-i chipul.

— Dumnezeule! spuse ea, ştergându-şi fruntea cu mâna. Sunt udă leoarcă. Cred că arăt de parcă m-ai fi tăvălit fără milă. Eşti cu adevărat un mare păcătos, îl acuză ea, cu un licăr vesel în ochi.

— Pregăteşte-te, draga mea soţie! Căci acesta a fost doar preludiul.

O cuprinse apoi cu mâinile şi o trase spre el, ştergând suprafaţa pianului cu rochia ei. Acum, stătea cocoţată deasupra claviaturii, cu faţa spre el, atingându-i pieptul cu genunchii. Îi ridică rochia şi îi depărtă picioarele, aşezându-i-le de o parte şi de alta a clapelor.

Julian îşi stăvilea cu greu dorinţele mistuitoare. Priveliştea îi excita atât de tare simbolul virilităţii, încât – dacă l-ar fi eliberat din pantaloni – ar fi putut să cânte cu el o arie întreagă, atât era de tare şi de ferm.

Dar, mai întâi, trebuia s-o elibereze pe ea din hainele în care era ţinută captivă.

O sorbea cu nesaţ, delectându-se cu tabloul pe care i-l oferea – o comoară tainică, ascunsă printre bucle negre şi coapse albe şi goale, scăldată în arome feminine îmbătătoare. Îi scoase pantoful stâng, lăsându-l să cadă pe podea, şi îi mângâie formele seducătoare ale piciorului – glezna, gamba şi genunchiul, strecurându-şi apoi mâna tot mai sus.

— Julian! îl strigă ea, disperată, în clipa în care el îi

smulse jartiera. Nu putem s-o facem aici.

— De ce nu? Doar e casa noastră.

— Nu, nu este.

— Aha! Te-ai răzgândit? Vrei o altă casă, dintre cele pe care le-am văzut azi? o întrebă el, răsucindu-i cu iscusinţă ciorapul.

— O, Doamne, eşti cumplit! Ştii foarte bine că o vreau pe asta, dar…

Îi scoase şi celălalt pantof. Acesta căzu cu zgomot pe podea. Puse apoi capăt mângâierilor, concentrându-se asupra comunicării.

— Tu vrei casa asta şi o vei avea. Eu te vreau pe tine şi te voi avea. Aici. Şi acum. Nu mai avem ce să discutăm în privinţa asta.

Îi scoase apoi şi cealaltă jartieră, eliberându-i piciorul din ciorapul fin de mătase. Văzându-i degetele graţioase şi jucăuşe, începu să i le sărute cu nesaţ, dezmierdându-i apoi, cu buzele şi cu limba, formele line şi suave ale piciorului. Când poposi printre coapsele-i fremătătoare, piciorul îi alunecă pe claviatura pianului, scoţând un sunet strident şi discordant.

— Nu te mai mişca! îi şopti el, luându-i piciorul şi punându-i-l pe umăr.

Dându-i la o parte poalele albe şi străvezii ale cămăşuţei şi ale juponului, îi dezvălui zonele intime, spre deliciul privirilor sale. Petalele florii ei purpurii, presărate cu stropi din roua plăcerii, îi incită din nou simţurile mai presus de cuvinte.

Refuzând însă să se lase pradă dorinţei lui mistuitoare de a gusta pe loc din nectarul comorii ei, se înarmă cu răbdare şi îşi stăvili pasiunea. Continuă să-i dezmierde coapsele cu limba, oferindu-i răgazul de a se obişnui cu ideea. Dar chiar şi aşa, ea îşi încordă şoldurile în clipa în care îi atinse comoara cu limba.

El o ţinu strâns de gleznă, împiedicând-o să-şi retragă

piciorul de pe umărul lui. Cu cealaltă mână, o prinse de şold. Nu mai avea nicio şansă să scape din strânsoarea lui. O, nu!

Îi atinse uşor comoara cu gura. Fără s-o sărute sau s-o tachineze cu limba. Se mulţumea doar să zăbovească acolo. Să-i simtă părul gâdilându-i obrazul proaspăt bărbierit şi s-o încălzească cu respiraţia lui fierbinte şi sacadată. Îşi ridică privirea, ce-i trăda intenţiile deloc ortodoxe, şi o întâlni pe a ei deasupra sânilor care îi dansau în ritmul respiraţiei sacadate. Avea ochii înceţoşaţi şi buzele îmbujorate.

O atinse uşor cu limba. Ea îşi încordă, din reflex, piciorul, vrând parcă să-l împingă.

El o atinse din nou, plimbându-şi de această dată limba de jur împrejurul petalelor ei trandafirii, despărţindu-i-le cu blândeţe. Ea închise ochii şi se prăbuşi, cu un suspin de plăcere, pe pian.

Puse, astfel, capăt contactului lor vizual. Julian o simţi relaxându-se. Acum putea să treacă la treabă.

Îi prinse şoldurile cu mâinile. Avea un trup atât de zvelt, că îi putea cuprinde mijlocul cu ambele palme, ajungând în acelaşi timp, cu degetele mari, în zona intimă, ca să-i depărteze buzele pentru plăcerea amândurora.

La naiba, cât îi plăcea jocul ăsta! Cât îi plăcea s-o dezmierde, s-o guste şi să-şi plimbe limba printre petalele ei delicioase! După ce îi exploră toate secretele, îi căută cu limba bobocul excitat.

Simţindu-i atingerile, Lily icni şi gemu de plăcere. Îşi strecură mâna în părul lui şi îl trase cu putere în timp ce se zvârcolea pe culmile desfătării. Dar nu făcu nici cel mai mic efort de a-l îndepărta.

Văzându-se nevoit să se apropie mai mult de ea, îşi rezemă genunchiul de claviatura pianului, care scoase un sunet strident. Acesta se pierdu în vâltoarea pasiunii lor, în timp ce el îşi strecură mâna pe sânul ei, frământându-i-l cu

degetele şi ciupindu-i sfârcul tare prin ţesătura rochiei. Ea îi veni în întâmpinare, depărtându-şi, fără sfială, picioarele şi apropiindu-şi comoara încinsă de gura lui lacomă. Îşi puse din nou în aplicare repertoriul de săruturi, tachinări şi mângâieri cu limba, până ajunse în locul plăcerilor supreme, când Lily nu-şi mai putea stăpâni freamătul coapselor.

„Acolo”, părea să-i spună trupul ei. „Aşa, acolo.”

Iar el îi ascultă rugăminţile. Iar. Şi iar. Refuzând să se oprească până în clipa în care o auzi ţipând pe culmile extazului suprem, clătinând pianul sub imperiul orgasmului ei nimicitor.

Dar nu se lăsă înduioşat de strigătele ei.

Îi eliberă şuviţele de păr din strânsoarea mâinilor ei, preferând acum să-l mângâie şi să-l pieptene cu degetele. Un sunet lin îi scăpă printre buze. Nici nu era conştientă de asta, credea Julian. Un suspin chinuit de dorinţă. Un sunet care reda satisfacţia sexuală, dar şi pasiunea răvăşitoare.

Îşi aminti brusc cuvintele ei. Voia să-l revadă pe vechiul Julian – pe Julian cel pus pe rele –, iar dorinţa îi va fi împlinită. Împins de aceste gânduri păcătoase, îi sărută coapsa şi apoi i-o muşcă uşor, sorbindu-i pielea delicată până o auzi scoţând un ţipăt de durere.

Julian se ridică în picioare, depărtându-şi-le uşor pentru a-şi recăpăta echilibrul pierdut sub imperiul poftelor copleşitoare, şi începu să-şi desfacă, mistuit de disperare, nasturii de la pantaloni. În câteva clipe, îşi eliberă bărbăţia nestăvilită. Se mângâie de câteva ori, în timp ce privea cu lăcomie priveliştea de vis pe care i-o oferea comoara ei trandafirie. Ce purta stigmatul muşcăturii sale. Urma lăsată de dinţii lui pe coapsa ei albă părea o petală violetă, căzută în zăpadă.

Era udă, fierbinte şi strălucitoare. Era a *lui.*

— Frumoasă, murmură el, mângâindu-şi pentru ultima oară simbolul excitat al virilităţii sale. Al naibii de frumoasă!

Lily se ridică uşor pe pian, rezemându-se în coate. Îi zâmbi cu o expresie somnoroasă pe chip, amorţită parcă de satisfacţie. Nu avea să mai afişeze prea mult timp privirea aceea. Era hotărât s-o trezească, în nenumărate feluri.

Apucând-o de şolduri, o trase spre el, plimbând-o pe suprafaţa pianului. Ea ateriză cu fundul pe claviatură, scoţând un sunet ascuţit şi îl străjui, de o parte şi de alta, cu picioarele. Fără să-i mai ofere şansa de a se pregăti sau de a protesta, Julian îşi croi drum spre comoara ei, pătrunzând cu putere în adâncurile ei.

„Dumnezeule mare!”

— Înfăşoară-ţi picioarele în jurul şoldurilor mele! îi spuse el, ridicându-i coapsele ca s-o ajute să-i împlinească dorinţa. Ea îl strânse cu picioarele, încleştându-şi gleznele la spatele lui. Agaţă-te cu braţele de gâtul meu! adăugă el.

Ea se supuse fără crâcnire.

El îi cuprinse mijlocul cu braţul, iar cu cealaltă mână se sprijini de pian ca s-o protejeze de impactul loviturilor din timpul dansului lor senzual.

Iar dansul începu într-un ritm ameţitor, pe o muzică discordantă, aflată într-un crescendo rapid. Nu era un dans tandru de iubire, ci o manifestare a simţului de proprietate. Căci aceasta era frumoasa *lui* soţie. Şi casa *lui* elegantă şi caldă. Iar viitorul roz şi strălucitor, ce se prefigura la orizont, era tot al *lui…* toată lumea era a *lui.*

O simţea pretutindeni – lângă el, sub el şi în jurul lui. Julian îşi dădu capul pe spate, iar ea îl urmă, contopindu-şi buzele cu gâtul lui. În timp ce se apropia de punctul culminant, reuşea cu greu să-şi stăpânească freamătul trupului. Ea îl învinse, în cele din urmă, abandonându-se cu totul în vâltoarea unei alte cascade a plăcerilor supreme. El scoase nişte sunete guturale şi aspre, încercând să-şi înăbuşe strigătele de desfătare. Dar de ce să nu ţipe? La urma urmei, se afla în casa lui, alături de soţia lui. Nu avea de ce să-şi reprime ţipetele.

Şi nici n-o făcu. Se avântă pe aripile extazului suprem în profunzimile ei, eliberându-şi pasiunea şi energia printre strânsoarea picioarelor ei, sunetele stridente ale pianului şi sărutări pătimaşe.

Viaţa era, aşadar, extraordinar de frumoasă.

Cel puţin, deocamdată.

Capitolul 20

— Se pare că cineva are, în sfârşit, grijă de tine aşa cum trebuie, spuse Rhys St. Maur, Lord Ashworth, mângâind gâtul armăsarului. Osiris, arăţi mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut, continuă el, uitându-se apoi la Julian. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Cred că îţi prieşte mariajul.

— Este ciudat cum se brodesc lucrurile, nu-i aşa? îi răspunse Julian, ridicând din umeri. Unde e Lady Ashworth?

— Merry? întrebă Ashworth, ridicând din sprâncenele-i unite în mijlocul frunţii printr-o cicatrice mare. Am lăsat-o la hotel. E obosită după călătorie, sau, cel puţin, aşa susţine. E îndrăgostită mai degrabă de aroma săpunurilor şi de frumuseţea aşternuturilor de pat. Dar îţi trimite salutările ei.

— Veniţi împreună mai târziu pe la conacul Harcliffe, dacă vrei! Soţia mea va fi încântată s-o cunoască.

— Soţia ta, spuse Ashworth, chicotind. Şi când te gândeşti că, în urmă cu şase luni, erai hotărât s-o căsătoreşti pe Lily cu un alt bărbat.

Julian ştia că Ashworth îl lua peste picior, dar nu se supără. Puţine lucruri păreau să-l mai supere în aceste zile.

— Respectam codul, o ştii prea bine. Un membru din Clubul Armăsarilor trebuia s-o ia de soţie. De vreme ce tu şi Morland v-aţi căsătorit cu altcineva, responsabilitatea a căzut pe umerii mei.

— Responsabilitate, pe naiba! Te-ai îndrăgostit de Lily

de la bun început. Nu încerca să negi!

Prea bine. Nici nu avea de gând s-o facă. Scoase din buzunar un morcov şi i-l oferi calului.

Ashworth mângâie armăsarul după ureche.

— Ce-ar zice Leo dacă ar vedea ce s-a ales de membrii clubului său subversiv? Am îmbătrânit cu toţii şi ne-am aşezat la casa noastră.

Osiris fornăi zgomotos, scoţând un norişor de abur în aerul rece al dimineţii de decembrie.

— Nici armăsarul nostru nu mai este prea tânăr.

— Crezi că Morland va fi de acord cu planul tău? întrebă Ashworth.

— Am mijloacele mele de convingere, îi răspunse Julian, dând din cap.

Ducele îşi făcu şi el apariţia în clipa aceea, apropiindu-se de grajduri, călare pe un cal falnic. Descălecă uşor şi îi dădu frâiele unui grăjdar.

— Ashworth, spuse el, trăgându-şi sufletul în timp ce îşi scotea mănuşile. Ce surpriză! Când ai sosit în capitală?

— Chiar acum.

— Am auzit că te-ai căsătorit.

— Da. Soţia mea se odihneşte deocamdată. Dar sper să vă fac cunoştinţă cât timp stăm la Londra. Cred că se va înţelege de minune cu Amelia.

— Am fi încântaţi. Unde staţi acum?

— La Pulteney.

— La hotel? spuse ducele, încruntându-se dispreţuitor.

Cât de tare îl înfuriau cândva pe Julian manifestările de superioritate ale ducelui! Ce ciudat i se părea acum acest lucru! Căci nu-l mai scoteau deloc din sărite. Erau, poate, doar uşor iritante, însă nimic mai mult. Nu merita să-i tragă nici măcar un pumn în faţă.

— Nu staţi la hotel! continuă ducele. Sunteţi bineveniţi la conacul Morland. Avem numeroase camere libere, iar Amelia adoră să aibă oaspeţi.

— Îţi apreciez generozitatea, dar Merry ţine cu tot dinadinsul să stăm la Pulteney.

— E vorba despre afaceri, îi explică Julian ducelui. Noua Lady Ashworth deţine cel mai elegant han din Devonshire. Este firesc, aşadar, să exploreze hotelurile londoneze. Oricum, Morland, altcineva are nevoie de camerele tale de oaspeţi.

— Cine?

Înţelegându-i aluzia, Ashworth se îndreptă spre trăsura lui, deschise uşa şi îl ajută pe Peter Faraday să coboare. Un alt individ căruia Julian îşi dorise cândva să-i tragă un pumn în faţă. O, Doamne, dar oare toată viaţa şi-o petrecuse dominat de mânie? Totul i se părea acum străin şi îndepărtat.

Faraday înainta cu greutate, fără ajutorul lui Ashworth, dar sprijinindu-se într-un baston. Părea puţin mai bine decât atunci când îl văzuse în Cornwall, dar acest lucru nu era relevant. Căci era încă palid la faţă şi avea, fără îndoială, dureri mari. Dacă nu se vindecase complet în cele şase luni de convalescenţă, era puţin probabil că va mai merge vreodată singur, fără ajutorul cuiva.

— Domnule Bellamy, Excelenţă, îi salută Faraday, înclinându-şi capul. Vă rog să mă iertaţi dacă nu pot să mă închin în faţa domniilor voastre.

— Peter Faraday, spuse Morland, salutându-l în aceeaşi manieră. Aproape că nici nu te-am recunoscut.

— Ultima dată când ne-am întâlnit, eraţi concentrat asupra cărţilor de joc.

— Şi ce cauţi acum aici?

— Îţi explic eu, interveni Julian, rezumând apoi în câteva cuvinte progresul – sau mai degrabă lipsa acestuia – în cazul investigaţiilor privind moartea lui Leo. Îi povesti cum îi venise ideea, luna trecută, să verifice toate registrele judiciare şi dosarele închisorilor. Oamenii mei au explorat terenul în primele săptămâni după moartea lui Leo, dar pe

atunci nu aveam nicio descriere a asasinilor, continuă Julian. Cu câteva săptămâni în urmă, am primit aceste nume: Angus Macleod şi Horace Stone. Ei se potrivesc descrierii făcute de Cora Dunn. Au fost închişi în dimineaţa imediat următoare morţii lui Leo, fiind reţinuţi în apropiere de scena crimei. Au fost condamnaţi la şase luni de muncă silnică, pentru acte de vandalism.

— Atunci, ei sunt autorii, fără doar şi poate, spuse Ashworth, fluierând încet. Sunt prea multe coincidenţe.

— Îşi ispăşesc pedeapsa pe o corabie-închisoare şi urmează să fie eliberaţi peste o săptămână, spuse Julian, dând afirmativ din cap. În dimineaţa aceea, îi vom întâmpina cu toţii pe docuri. Voi, în calitate de lorzi – continuă el, adresându-li-se lui Morland şi lui Ashworth –, îi puteţi băga din nou după gratii. Iar după ce Faraday va depune mărturie împotriva lor, până la începutul anului nou vor atârna în ştreang.

— Ţi-am spus şi în Cornwall că nu-mi amintesc nimic din seara atacului, îi spuse Faraday, oftând prelung. Nu ştiu dacă voi reuşi să-i identific.

— Sunt convins că o să-ţi revină memoria în clipa în care o să-i vezi, îi ripostă Julian, pe un ton tăios. Iar dacă nu se va întâmpla asta, o vom aduce pe Cora.

— Îmi pare rău că n-am putut s-o aduc şi pe ea acum, spuse Ashworth. Dar cineva mai trebuie să aibă grijă şi de han. În plus, mi s-a părut o cruzime să-i stric luna de miere.

— S-a căsătorit şi drăguţa domnişoară Dunn? întrebă Faraday, strângând bastonul în mână. Ce păcat! Să înţeleg că bântuie ciuma matrimonială? Staţi, toţi trei, cât mai departe de mine!

Spunând acestea, se îndreptă cu paşi greoi spre o bancă pe care aproape că se prăbuşi. Julian intui că vehemenţa cu care criticase instituţia căsătoriei era doar un pretext ca să se bucure de puţină odihnă. După efortul cumplit pe care îl depusese ca să stea cinci minute în

picioare, sărmanul avea nevoie să se aşeze. Lui Julian aproape că i se făcuse milă de el.

Sau poate că i s-ar fi făcut milă, dacă ar fi avut deplină încredere în el.

— Morland, îi spuse Julian încet, vreau să-l veghezi cu multă grijă pe Faraday.

— Vrei să-l iau sub protecţia mea?

— Vreau să-l iei sub acoperişul tău.

— Stai puţin… începu ducele să protesteze.

— Tocmai ai spus că ai multe camere libere. Iar soţia ta adoră să aibă oaspeţi. Pentru că Morland nu părea să cedeze, Julian adăugă în şoaptă: Ca să nu mai pomenesc de faptul că adăposteşti deja o persoană suferindă.

— Cum ai aflat despre asta? îl întrebă ducele, cu ochii scăpărând scântei. Ţi-a spus Amelia…?

— Nu, nu. Soţia ta este întruchiparea discreţiei. Pupila ta nu reuşeşte însă să rămână o prezenţă ascunsă. Ascultă-mă cu atenţie! continuă Julian, bătându-l uşor pe umăr. Dacă îmi faci – dacă îi faci lui Leo – această ultimă favoare, îţi cedez toate drepturile de proprietate pe care le am asupra armăsarului. Mai departe, va trebui să te înţelegi cu Ashworth.

— Vorbeşti serios? îl întrebă Morland, făcând un pas înapoi. Renunţi la toate drepturile pe care le ai asupra lui Osiris?

Julian dădu afirmativ din cap.

— În schimbul găzduirii lui Faraday în casa mea, pe tot parcursul săptămânii viitoare?

— Da. Până se va rezolva totul. Dar va trebui să-l păzeşti ca pe ochii din cap, nu doar să-i oferi casă şi masă, continuă Julian, aruncând o privire peste umăr ca să vadă dacă Faraday nu trăgea cumva cu urechea. Nu pot să-mi scot din minte ideea că nu ne spune chiar tot ce s-a întâmplat. Poate că îi este teamă, şi de aceea refuză să ne mărturisească tot ce ştie. Nu putem să ne asumăm riscul

de a-l lăsa să fugă – în Cornwall sau în cine ştie ce loc uitat de lume. Ashworth nu-l poate primi în casa lui, şi nici acasă la Lily nu pot să-l aduc. Ea nu ştie nimic despre toate astea.

— Cât crezi că va mai dura povestea? întrebă Ashworth. Vrem să le facem cunoştinţă soţiilor noastre. Chiar credeţi că nu vor vorbi între ele?

— Atunci, nu trebuie să le spuneţi nici lor nimic.

Morland izbucni într-un râs sardonic.

— Dacă Faraday va sta în casa mea, atunci Amelia va trebui să ştie totul.

— Iar soţia mea a călătorit tot drumul din Devonshire alături de prietenul nostru, interveni Ashworth. Ştie ce s-a întâmplat în seara atacului, cât şi rolul pe care l-a jucat Faraday.

— În plus, spuse ducele, eu nu o mint pe Amelia. Noi ne împărtăşim totul unul altuia.

— Aşa cum este şi firesc între un soţ şi o soţie, spuse Ashworth. Şi eu, şi Merry ne spunem totul.

Julian înjură în barbă. Lucrurile deveneau mult prea complicate.

— Bine, atunci. Puteţi să le mărturisiţi totul soţiilor voastre, acceptă Julian, întorcându-se apoi spre Morland. Tu poţi să-i spui Ameliei că Faraday este un fost membru al Clubului Armăsarilor, lovit de boală şi de greutăţi. Ai fost de acord să-l găzduieşti pentru că ţi-a cerut această favoare, dar trebuie să fiţi extrem de discreţi în privinţa prezenţei sale în casa voastră, deoarece domnul Faraday nu vrea să-şi facă cunoscute problemele. Toate acestea sunt adevărate. Nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, îi răspunse ducele, ridicând din umeri.

Julian se întoarse apoi spre Ashworth, spunându-i:

— Tu roag-o pe Meredith să ţină totul secret, de dragul lui Lily! Nu vrem să-i facem speranţe deşarte şi nici să-i stârnim temeri. Căci s-ar putea ca toate strădaniile

noastre să fie zadarnice.

— Corect, spuse Ashworth. Ce ai de gând să-i spui lui Lily?

— Nimic, îi răspunse Julian. O căsnicie fără secrete era o perspectivă încântătoare pentru alţii, dar nu era sortită unui om ca el. Deocamdată, nimic, adăugă apoi.

*

— O, ce frumos!

Auzind comentariul plin de încântare al lui Lily, Amelia şi Meredith ridicară capul. Cele două doamne străbătură, nerăbdătoare, galeria, dornice să descopere obiectul ce stârnise atâta admiraţie.

— E doar un birou.

Lily desfăcu tăblia biroului imens din lemn de mahon. Aceasta se rotea uşor în balamale, transformându-se într-o masă de scris solidă şi întinsă. Înăuntru, biroul era prevăzut cu sertare pentru hârtie, cerneală şi pene de scris, cu două compartimente bine ferecate şi cu o întreagă panoplie de casete destinate facturilor şi chitanţelor. Priveliştea îi umplea sufletul de o bucurie absurdă.

Proprietarul galeriei, un bărbat meticulos, îmbrăcat cu o vestă de un roz pal, îşi făcu apariţia alături de ele.

— O mobilă veche, le spuse el. A aparţinut…

Lily nu înţelese numele fostului proprietar. Nici nu mai conta. Indiferent cărui magistrat sau demnitar îi aparţinuse cândva, acum nu mai era al lui.

— Te gândeşti să-l iei pentru domnul Bellamy? o întrebă Meredith, plimbându-şi degetele pe suprafaţa lină a biroului.

Lily clătină din cap, căci nu îl cumpăra pentru Julian.

— Pentru mine îl iau, răspunse ea. Amenajăm două birouri învecinate în casa cea nouă. Unul pentru Julian şi unul pentru mine.

Era timpul să aibă propriul birou unde să ţină evidenţa contabilă, ca să nu mai folosească mereu studioul lui Leo. Stabilise deja, împreună cu Julian, ca ea să ţină evidenţa veniturilor şi a cheltuielilor casnice, cât şi a investiţiilor propriilor fonduri, în ciuda glumelor cu care îl tachina pe Julian, se părea că *ea,* nu el, avea să joace rolul funcţionarului plictisitor şi enervant, în relaţia lor.

— Îl iau, îi spuse ea proprietarului galeriei.

— Prea bine, doamnă, îi răspunse el, înclinându-se, slugarnic, în faţa ei. Aţi făcut o alegere foarte bună.

Da, asta credea şi ea. Pornind într-o adevărată cruciadă pentru mobilarea noului lor cămin, Lily descoperea tot mai mult plăcerea cumpărăturilor. Iar compania prietenelor ei sporea această plăcere. De câteva zile, toate trei îşi petreceau majoritatea timpului împreună, luând magazinele cu asalt. Deşi o cunoscuse pe noua Lady Ashworth cu doar o săptămână în urmă, spre deosebire de Amelia, pe care o ştia de o viaţă întreagă, Lily se înţelegea de minune cu amândouă. Meredith era o femeie raţională şi sinceră, care nu umbla cu ocolişuri, generoasă şi ospitalieră, dar şi o fire practică, semănând foarte bine atât cu Amelia, cât şi cu Lily.

— Birouri învecinate, spuse Meredith, examinând balamalele tăbliei pe care Lily o aşează la loc. Îmi place ideea. O să-i propun lui Rhys să amenajăm şi noi acest gen de studiouri în noua casă pe care o vom construi în Nethermoor Hall. Vrea să se întâlnească cu mai mulţi arhitecţi, cât timp vom sta la Londra.

Când Meredith porni prin galerie, îndepărtându-se de ele, Amelia o prinse pe Lily de braţ ca să-i atragă atenţia.

— Am tot vrut să te întreb dacă tu şi domnul Bellamy veţi participa miercurea viitoare la petrecerea organizată de soţii Carstairs. Spencer nu e deloc încântat, ca întotdeauna. Dar dacă veţi veni şi voi, s-ar putea să-l conving să capituleze. Aş vrea măcar să mă asigur că voi

avea cu cine să vorbesc, când se va face nevăzut în sala de jocuri.

— Petrecerea organizată de soţii Carstairs? întrebă Lily, şovăitoare.

Amelia dădu afirmativ din cap.

— Nu… nu ştiu. Nu le-am trimis încă vreun răspuns.

Adevărul era că nici nu primiseră vreo invitaţie. Nu era de mirare, îşi spuse Lily. Trebuia să se aştepte la reacţii de acest gen, din clipa în care căsătoria ei cu Julian avea să ajungă la urechile tuturor. Doamna Carstairs dorea, astfel, să-şi arate dezaprobarea – sau, poate, invidia – faţă de mariajul lui Lily. Realiză, cu stupoare, că o deranja cumplit de tare faptul că se vedea dată la o parte de o femeie care cu un an în urmă ar fi fost în stare să orchestreze chiar şi o lovitură de stat, ca să-i găzduiască în casa ei pe oricare din membrii familiei Chatwick. Chiar şi pe Tartuffe.

Încercă să alunge gândul supărător. Nici nu mai avea vreo importanţă. Fapte ca acestea o vor ajuta să descopere cine îi erau prieteni cu adevărat. Şi, în clipa de faţă, Lily se afla în compania celor mai bune prietene.

Îl urmă pe proprietar spre biroul din spatele galeriei, ca să încheie afacerea şi să-i ofere adresa unde să-i trimită noua piesă de mobilier achiziţionată. În timp ce el pregătea chitanţa, ea scruta cu privirea panoplia de tablouri din spatele lui. Acestea înfăţişau, în mare parte, scene clasice: peisaje pastorale cu castele în ruină sau natură moartă cu flori în glastre şi boluri cu fructe. Nimic deosebit nu-i stârni interesul. Era dezamăgită. Trebuia să acopere cumva pereţii goi ai casei. Observă apoi o draperie care ducea spre o altă cameră.

După semnarea actelor de achiziţionare a noului birou şi stabilirea adresei unde acesta avea să fie trimis, Lily îl întrebă:

— Mai aveţi încă o galerie?

— Mai există o cameră, doamnă.

— Am putea s-o vedem şi noi?

Proprietarul se înroşi la faţă, căpătând nuanţa de roz a vestei sale.

— Mi-e teamă că… această galerie se adresează doar domnilor.

Lily credea că îl înţelesese greşit, dar Meredith îi sări atunci în ajutor, dovedindu-i că nu se înşelase deloc.

— Cum adică se adresează doar domnilor?

— Tablourile sunt zugrăvite… cum să vă spun eu?… într-un stil profan. Nu sunt potrivite pentru ochii unor doamne.

— Ce se întâmplă aici? li se alătură şi Amelia.

— Încearcă să ne protejeze firile delicate şi feminine, împiedicându-ne să vedem tablouri scandaloase, o informă Meredith. Apoi, întorcându-se spre proprietarul galeriei, îi spuse: Toate suntem femei căsătorite, domnule.

— Nu contează, îi răspunse el, trăgând nervos de lavalieră. Soţii nu sunt prezenţi. Fără permisiunea expresă a domniilor lor, nu cred că pot să…

— Trebuie să le cerem semnăturile? întrebă Meredith, izbucnind în râs.

— Dar e ridicol, protestă Amelia, îndreptându-şi umerii şi ridicându-şi bărbia într-o poziţie defensivă. Nu va fi deloc pe placul soţului meu, Alteţa Sa, ducele de Morland, să fie deranjat pentru un lucru atât de neînsemnat. Nu vă temeţi, domnule. La nevoie, ne vom folosi sticluţele cu oţet aromatic.

Lily izbucni şi ea în râs. Aveau toate şansele să-l facă să capituleze, în cele în urmă. Dar, în final, nu-şi mai folosiră armele împotriva lui. Căci Amelia şi Meredith se întoarseră spre uşă, bătând încântate din palme. Lily le urmări privirile.

A, sosise Julian! Îi promisese că va veni s-o ia de acolo după ce îşi va termina treburile.

Toate trei se năpustiră să-l întâmpine la uşă. Doar Lily

avu însă privilegiul de a se bucura de plăcerea unui sărut pe obraz.

— Ce s-a întâmplat? N-am mai avut parte de o primire atât de călduroasă de când…

— De când ai intrat ultima oară într-o cameră înţesată de femei, îi ripostă Lily, aruncându-le o privire jucăuşă prietenelor ei. Nici că se putea să vii într-un moment mai potrivit. Mai există o galerie – una, se pare, lipsită de pudoare – pe care proprietarul nu ne lasă s-o vizităm în lipsa soţilor noştri.

— Hm! spuse Julian, scrutând trioul încântător, ce-l privea cu ochi plini de speranţă. Nu cred că mă pot erija în rolul unui şeic însoţit de haremul lui de soţii, nu-i aşa?

— De ce nu? îl întrebă Amelia, uşor ironică. Doar ai o anumită reputaţie.

— Hai să mergem! spuse Meredith, luându-l pe Julian de mână.

— Lady *Ashworth!* exclamă el, prefăcându-se şocat.

Dar poate că nici nu se prefăcea. Privindu-l cu mai multă atenţie, lui Lily i se păru că îl vede îmbujorându-se. Ce drăguţ!

Cu un farmec ieşit din comun, îşi retrase mâna din strânsoarea lui Meredith, spunându-i:

— Mi-e teamă că am devenit un monogam convins. Şi chiar dacă n-aş fi, e bine să nu-i supăr pe soţii voştri, recunoscuţi pentru firea lor nărăvaşă. Tocmai m-am întâlnit cu ei. Am stabilit ca mâine-dimineaţă să ne ducem să călărim împreună. N-aş vrea ca partida de călărie să se transforme într-un duel în zori de zi.

— Vă duceţi să călăriţi? întrebă Lily. Nu mai călărise de foarte mult timp. Unde anume? Pot să vin şi eu?

— Nu, nu poţi. Este o partidă de călărie unde participă numai bărbaţi. După o scurtă pauză, continuă: Şi nici nu ştiu exact pe unde. Cred că în josul Tamisei.

— În josul Tamisei? Dar de ce…

— Morland caută un teren prin locurile acelea.

— Serios? întrebă Amelia. E prima oară când aud asta.

— Da? spuse Julian, cu un zâmbet încordat pe buze. Poate că n-am înţeles eu bine.

Lily îşi dădea seama că nu se simţea în largul lui. Din cauza partidei de călărie, fără doar şi poate. Julian nu stăpânea arta călăriei la fel de bine ca Morland şi Ashworth şi se temea, probabil, că se va face de ocară. Dar se va duce oricum să călărească împreună cu ei, şi gândul acesta îi umplea sufletul de bucurie lui Lily.

Era fericită să vadă că relaţiile dintre ei deveneau tot mai strânse.

Şi Leo ar fi fost la fel de fericit.

— Dacă tot te-ai întâlnit cu Rhys şi cu ducele, unde sunt acum? îl întrebă Meredith. Am putea să vedem împreună tablourile licenţioase.

— Mi-e teamă că au rămas la conacul Morland.

Amelia îşi puse o mână pe abdomenul proeminent, iar cu cealaltă îşi masă spatele.

— Atunci, ar trebui să mă duc şi eu acasă. N-ai vrea să vii cu mine? o întrebă pe Meredith. Mi-ar plăcea să luăm masa împreună.

Le făcu apoi aceeaşi invitaţie lui Lily şi lui Julian, dar ei o refuzară cu amabilitate.

După plecarea lor, Lily şi Julian rămaseră singurii clienţi din galerie.

— Am cumpărat un birou, îi spuse Lily.

— Serios?

Dar nu o întrebă mai mult. Îi oferi braţul şi o conduse direct spre proprietarul galeriei, a cărui vestă roz, cu nasturi, se încreţea ca marginea unei scoici atunci când se apleca să aranjeze nişte cărţi.

Când îl observă pe Julian, omul se ridică în picioare şi făcu o plecăciune.

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Soţia mea ar vrea să vadă nudurile, spuse el, cu un zâmbet provocator, dorind parcă s-o determine să-l contrazică. „Ticălosul!” gândi ea, înghiontindu-l cu cotul în coaste.

Deşi era convinsă că se aprinsese în obraji ca racul, îl privi pe proprietar cu capul sus. Nu avea de gând să şovăie nicio clipă. Voia să se fălească a doua zi în faţa Ameliei şi a lui Meredith.

Şi, în plus, *voia* cu adevărat să vadă nudurile.

— Prea bine, domnule, răspunse proprietarul galeriei, aranjându-şi vesta.

Cu avântul unui animator de carnaval, dădu la o parte draperia grea de catifea. Simţind un fior de încântare, Lily se cuibări la pieptul soţului ei.

Intrară, astfel, împreună în camera interzisă.

*

Galeria „secretă” se dovedi o mare dezamăgire, aşa cum se întâmplă adesea cu lucrurile interzise. Julian cunoştea prea bine acest fenomen.

Dar avea să-şi ofere sieşi şi lui Lily puţină relaxare şi amuzament, lucru cât se poate de salutar.

Când intrară în sala îngustă, Julian scrută cu privirea expresia de pe chipul lui Lily. Părea preocupată numai de tablourile de pe pereţi, lucru care îi mai linişti întru câtva gândurile învolburate, după discuţia legată de partida de călărie din zorii zilei următoare. Ura faptul că o minţise. Dispreţuia minciuna cu o pasiune nimicitoare. După ziua de astăzi, nu o va mai minţi niciodată.

Mâine-dimineaţă va merge, împreună cu Morland şi Ashworth, spre Woolwich, unde Stone şi Macleod vor fi eliberaţi. Nu vor apuca însă să scape din lanţurile prizonieratului lor. După ce vor fi trimişi din nou la închisoarea Newgate, Julian şi Morland îl vor aduce pe

Faraday să-i identifice. După formularea unor noi acuzaţii, tribunalul va prelua apoi cazul şi va da sentinţa.

Totul avea să se sfârşească a doua zi.

Gândul îi mai domoli uşor freamătul lăuntric, astfel că Julian începu să privească şi el tablourile. Pereţii erau acoperiţi, de-o parte şi de alta, cu picturi înrămate. Ferestrele înalte, de tip lucarne, scăldau operele de artă în forme trapezoidale de lumină, făcându-le să pară strâmbe. Câteva tablouri înfăţişau portretele clasice ale unor femei goale, surprinse în paturi nefăcute, cu sfârcurile pictate în nuanţe ireale de roşu şi vişiniu. Dar lucrările cu adevărat valoroase le întreceau ca număr pe acestea.

Proprietarul îi urmă îndeaproape prin galerie, oferindu-le informaţii despre fiecare operă în parte. Numele artistului, locul de provenienţă şi aşa mai departe. Pentru că vorbea necontenit, Julian ajunse la concluzia că omul habar nu avea de infirmitatea lui Lily. Ea nu-i acorda atenţie, fireşte, dar negustorii sunt obişnuiţi să fie ignoraţi.

Ea se plimba, adâncită în gânduri, de la un tablou la altul, oprindu-se, în cele din urmă, în faţa portretului nud al unui bărbat. Făcu un pas în spate ca să-l privească mai bine. Julian ar fi vrut s-o tachineze, dar se răzgândi. Îi plăcea gravitatea cu care aborda arta. Nici nu chicotea isteric şi nici nu se îmbujora la faţă, stânjenită de lipsa de pudoare a lucrărilor expuse.

— Cel care i-a servit ca model artistului e muncitor, îi spuse Julian, când Lily se întoarse spre el.

— De unde ştii?

— Priveşte-i chipul şi braţele arse de soare, dar şi mâinile cumplit de aspre!

— Bănuiesc că nu e uşor să găseşti domni din înalta societate dornici să pozeze nud pentru astfel de tablouri. Apoi, adăugă iute, ca pe o continuare a ideii anterioare: Mă gândeam să comand un portret cu tine.

El izbucni în râs, vădit uimit.

— Nu ca acesta, fireşte, îi explică ea, roşie la faţă. Ci complet îmbrăcat. Un tablou mare, pentru pereţii înalţi ai casei. Dar şi unul în miniatură, pentru măsuţa mea de toaletă.

Ce gând frumos!

Se opriră apoi în faţa unui tablou încântător al unei mame care îşi îmbăia copilul. Julian se întreba ce căuta această lucrare în galeria destinată numai domnilor, căci nu conţinea elemente erotice sau lascive. Înfăţişa o scenă caldă de familie. Cei doi stăteau în faţa unui foc dogoritor – copilul cu picioarele într-o scăldătoare, iar mama ghemuită alături. Părul împletit în cosiţe al femeii îi atârna într-o parte în timp ce îşi spăla pruncul, stând aplecată deasupra lui. Era îmbrăcată doar cu o cămaşă subţire, ce i se lipea udă de sâni şi de şolduri. Artistul reuşise să redea cu măiestrie ţesătura umedă şi străvezie a veşmântului, ce se mula peste trupul trandafiriu al femeii.

— Cine este autorul tabloului? întrebă Lily, întorcându-se spre proprietarul galeriei.

— Un oarecare domn Conrad Marley, răspunse el.

Lily îşi îndreptă, încruntată, privirea asupra lucrării.

Julian îi atinse braţul, ridicând întrebător din sprâncene.

Ea şovăi uşor, aruncându-i proprietarului o privire temătoare. Apoi îi spuse prin gesturi:

— Spune-mi numele pe litere!

Julian zâmbi. Îi luă mâna soţiei sale şi i-o duse la buze, ignorând expresia ciudată pe care proprietarul o afişa pe chip. Nu va înţelege niciodată mica victorie pe care Lily o repurtase în clipa aceea.

El şi Lily exersau limbajul semnelor de câteva săptămâni bune, dar o făceau numai între patru ochi. Acum, era pentru prima oară când recurgea la limbajul gesturilor în compania altcuiva. Julian înţelegea prea bine de ce n-o făcuse până acum, motiv pentru care nici n-ar fi

constrâns-o vreodată. În primul rând, excluderea altor interlocutori dintr-o conversaţie ar fi încălcat codul bunelor maniere. Într-un cerc de prieteni, n-ar fi folosit limbajul semnelor, cum n-ar fi comunicat nici în hindusă, pentru singurul motiv că acest lucru i-ar fi înlăturat pe ceilalţi interlocutori din discuţie, în faţa servitorilor, a birjarilor sau a negustorilor, avea cu totul alte motive pentru care ezita să vorbească prin semne. Căci, astfel, îşi declara făţiş infirmitatea. Devenind vulnerabilă în faţa curiozităţii şi a cruzimii străinilor.

Julian ştia prea bine ce curaj fantastic implica folosirea limbajului semnelor. O văzuse de multe ori pe mama lui întrebându-se, în diverse împrejurări, dacă era bine sau nu să apeleze la ajutorul lui Julian, rugându-l să-i traducă prin gesturi o anumită discuţie. O văzuse adesea pendulând între precauţie şi nevoia de înţelegere.

Din fericire, Lily nu va cunoaşte niciodată tratamentul pe care îl îndurase mama lui. Era bogată şi de viţă nobilă, astfel că niciun negustor nu va îndrăzni să-i trântească uşa în nas. Şi niciun derbedeu de pe stradă n-o va împroşca cu noroi pe la spate. Dar înfrunta şi ea forme – ceva mai subtile – de prejudecăţi şi dispreţ. Cât şi aşa-zisa „grijă” oferită de toate mătuşile Beatrice din lume, imbecile şi făţarnice, care, din dorinţa de a-şi păstra liniştea sufletească atât de fragilă, susţineau că Lily suferea nu doar de o infirmitate a auzului, ci şi de una a sufletului. „Dacă nu poţi să fii la fel ca noi” – era mesajul lor subtil – „atunci nu încerca să scoţi în evidenţă diferenţele!”

Prin gestul ei, Lily îi dădea de înţeles că nu-i mai păsa de nimic din toate astea. Folosind limbajul semnelor, îşi aroga dreptul de a comunica după bunul ei plac, în termenii şi condiţiile impuse de ea. Chiar dacă, astfel, cei din jur deveneau suspicioşi, sau nu se simţeau în largul lor.

Julian ar fi vrut s-o strângă cu putere în braţe. Se mulţumi, în schimb, să-i spună, prin gesturi, numele

pictorului şi să-i aştepte apoi răspunsul.

— E bărbat? îl întrebă ea, în aceeaşi manieră.

El îi răspunse, încuviinţând din cap.

Lily îşi îndreptă din nou privirea asupra tabloului, apoi îi răspunse tot prin gesturi:

— Nu. Autorul e o femeie. Sunt convinsă de asta.

— De ce?

Ea îi arătă braţul durduliu al copilului, spunându-i:

— E perfect. Pruncii zugrăviţi de penelul bărbaţilor sunt fie prea graşi, fie prea slabi.

Julian căzu pe gânduri. Nu acordase niciodată prea multă atenţie greutăţii corporale a copiilor, nici în realitate, nici în artă. Acesta era, probabil, apanajul lui Lily.

— S-ar putea să ai dreptate.

Deşi reprezentantele nobilimii erau încurajate să studieze artele frumoase, o femeie pictoriţă trebuia să-şi semneze operele sub un pseudonim masculin, dacă voia să fie apreciată la justa ei valoare. Sau să câştige nişte bani de pe urma lucrărilor ei.

Lily mai privi un timp tabloul, înclinându-şi capul într-o parte. Julian nu-şi putea desprinde ochii de la ea, căci, indiferent cât de frumoasă era pictura, soţia lui era şi mai frumoasă. În plus, o să aibă suficient timp să-l privească mai târziu, pentru că, oricum, avea de gând să-l cumpere. Întrebarea era dacă să-l cumpere acum sau mai târziu, în taină, ca să-i facă o surpriză. Poate ca dar de Crăciun.

Dar înainte de a lua o hotărâre, surpriza veni din partea lui Lily.

— Cred că sunt însărcinată, îi spuse ea, prin semne.

Şi atunci, lumea se opri pe loc. El încremeni ca imaginea din tablou.

Părea că o mână invizibilă îl prefăcuse într-o pânză înrămată. Nu se simţea încorsetat sau constrâns. Nu, nici vorbă. Ci… plasat într-un tablou de ansamblu. În această imagine înrămată, sălăşluia adevărata semnificaţie a vieţii:

ei doi şi speranţa unui copil. Lumea înconjurătoare nu mai reprezenta nimic – doar o nebunie fără rost.

Neputând să-şi mai găsească cuvintele, îşi puse mâna pe spatele ei.

Ea nu se întoarse spre el, dar schiţă un zâmbet timid, dezvăluindu-şi gropiţele din obraji.

— Nu sunt sigură încă.

Julian însă era. *Ştia* prea bine că era adevărat. Peste doar un an, în lume îşi va face apariţia un prunc bucălat, cu obrajii trandafirii – un prunc ce va fi o parte din el şi o parte din ea, împletindu-le pentru totdeauna destinele şi existenţa. Privind întruchiparea laică a Madonei din tablou, Julian înţelese de ce Dumnezeu înfăţişase omenirii cel mai mare miracol al Său sub forma unui prunc neajutorat. Pentru că nimic nu-ţi inspiră mai multă veneraţie şi smerenie ca un copil.

Şi nu *orice* copil. Ci copilul *lor.*

Aceasta era şansa lui de a lua viaţa de la capăt şi de a face totul cum trebuie. Dacă până acum căutase răzbunarea, de aici înainte avea să caute izbăvirea. Nu mai era un copil bastard. Era un bărbat matur, soţ şi, în curând, tată. Familia *lui* se va bucura de toate privilegiile de care Julian nu avusese parte. Soţia *lui* nu va fi nevoită să-şi sacrifice tihna şi bunăstarea, de dragul copilului. Fiul *lui* va învăţa greaca şi latina şi nu va cunoaşte niciodată semnificaţia cuvintelor „flămând”, „frig”, „înspăimântat” sau „o centimă”.

— Îl luăm pe acesta, îi spuse el proprietarului galeriei.

După ce cumpărară tabloul, plecară împreună din magazin, pornind fără ţintă pe strada înţesată de oameni. Lily îi sugeră să meargă pe jos până la noua lor locuinţă, iar apoi să se întoarcă la conacul Harcliffe.

— Aş vrea să văd dacă pânza se încadrează în salonul de oaspeţi.

Şi Julian se gândea la noul lor cămin. Dar el voia să

verifice camera copiilor. Să vadă dacă nu cumva era curent. Oare fereastra avea destule zăbrele?

— Aşteaptă până când va fi totul gata! o sfătui el. E prea mult praf acum.

— Şi ce-o să-mi facă un firicel de praf? îl întrebă Lily, clătinând din cap. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să-ţi spun. Acum o să devii nesuferit de protector.

Fireşte că va fi protector. Şi dacă astăzi îl considera nesuferit, stai să vezi ce o aştepta mâine! După ce asasinii lui Leo vor fi aduşi în faţa justiţiei, misiunea lui primordială în viaţă va fi s-o protejeze pe Lily. Indiferent cât de ridicol i se părea, ar fi vrut s-o înfăşoare într-un cocon de lână şi s-o ţină în pat pe parcursul celor opt luni de sarcină ce vor urma.

Cuprinzându-i umerii cu braţul, o călăuzea prin şuvoiul de oameni, străjuiţi pe o parte de magazine, iar pe cealaltă, de trăsuri. Se temea ca nu cumva vreun trecător neglijent s-o înghiontească în fugă sau să-i scoată ochii cu vreo spiţă de la umbrelă.

În clipa aceea, cineva îl lovi cu umărul şi cu cotul atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul. În ciuda eforturilor sale de a se redresa, căzu peste Lily, izbind-o cu putere de vitrina unui magazin. Ea scoase un strigăt de uimire, dar şi de durere.

Julian se ridică imediat în picioare şi o apucă pe Lily de umeri, verificându-i braţele şi încheieturile.

— Eşti teafără? Îmi pare nespus de rău. A fost o…

— Mă simt bine, îi răspunse ea, aranjându-şi rochia. Doar puţin cam ameţită.

Ameţită! Cuvântul îl făcu să vadă roşu în faţa ochilor. Julian îl va găsi pe cel care îl împinsese cu atâta insolenţă şi o să-l ameţească de n-o să mai ştie nici pe ce lume se află.

În timp ce Lily îşi aranja pelerina, el se uită de jur împrejur, scrutând mulţimea cu privirea. Nimeni nu-i stârni însă vreo suspiciune. Totul se întâmplase uluitor de repede.

Nu avusese timp să zărească nici măcar braţul care îl lovise, cu atât mai puţin pe posesorul acestuia.

Copleşit de frustrare, îşi încleştă mâinile în pumni.

Simţi cum strângea ceva în palma stângă.

Când desfăcu mâna, zări, printre degetele-i înmănuşate, un bilet mototolit, pe care era scris ceva. Probabil că cineva i-l strecurase în învălmăşeală. Aruncând iute o privire în jur, luă biletul şi îl despături.

Ţine-ţi gura dacă ţii la frumoasa ta soţie!
Un dangăt supărător de clopot va fi redus la tăcere.

Simţi cum pământul îi fugea de sub picioare. Cuvintele fuzionau pe hârtie, prefăcându-se, parcă, în flori negre de mucegai. „Un dangăt supărător de clopot va fi redus la tăcere.”

Cineva ştia. Cineva ştia totul.

Capitolul 21

Biletul… avu impactul unei lovituri în stomac. Al unui glonţ ce-i sfâşie inima. Al unui trăsnet ameţitor, sau poate chiar al unei grenade. Al unei avalanşe nimicitoare de zăpadă, ce distruge totul în calea ei. Pretutindeni se aşternu tăcerea – o tăcere rece, întunecată şi apăsătoare.

Pentru o clipă, lumea lui Julian încetă să mai existe.

Şi apoi, totul reveni la viaţă într-un iureş ameţitor. Simţurile îi percutau acum cu acuitate toţi stimulii înconjurători. Panoplia de imagini, de sunete şi de mirosuri ce dă viaţă unei „străzi citadine” se scinda acum în mintea lui, făcându-şi simţită prezenţa una câte una. În special, sunetele. Auzea totul. Tropotul copitelor de cai ce străbăteau strada pavată cu pietre. Şobolanii ce scotoceau

prin şanţuri, sfâşiind cu gheruţele lor ultimele frunze uscate ale toamnei. Strigătele negustorilor ambulanţi care te îmbiau să le cumperi produsele: mere, buchete de flori, plante medicinale, ziare, tutun de prizat şi „Cerneală neagră ca lignitul! Peniţe bune de scris avem!”

Vizavi, la câţiva paşi depărtare, o uşă scârţâi din balamale. Un bătrân tuşi şi scuipă pe jos.

Inima lui Julian îi bătea frenetic în piept, redându-i spaima copleşitoare într-un ritm ameţitor. Scrută împrejurimile cu privirea, încercând cu disperare să-şi recapete sângele-rece. „Cine? Cine ştia? Cine făcuse asta?”

— Dumnezeule! spuse Lily, rezemându-se de braţul lui ca să-şi regăsească echilibrul. Ne-a luat pe neaşteptate. Te simţi bine?

Nu. Nu se simţea bine şi nici nu-l luase pe neaşteptate. Cum de lăsase garda jos? Fusese un prost. Un prost şi jumătate. Îşi dorise cu atâta ardoare să creadă că nu avea duşmani de moarte şi că modul în care Leo îşi găsise sfârşitul fusese doar o pură coincidenţă. Că scăpase din ghearele trecutului său sordid şi avea să se bucure de un viitor luminos alături de Lily. Dar se înşelase – se înşelase amarnic.

— Julian! îl strigă ea, trăgându-l de mânecă. Mă simt bine. Hai să mergem acasă!

Nu puteau să-şi continue drumul mergând pe o stradă aglomerată ca asta, în condiţiile în care îi pândea ştie cine ce pericol. Trebuia s-o ducă acasă, dar mai putea oare să aibă încredere în vizitii? Aceştia, cocoţaţi în trăsurile lor, îl priveau de sus, ca nişte vulturi, cu grumazul ascuns în gulerele lor înalte şi negre.

Pericolele pândeau la tot pasul. Bătrânul cu chipul brăzdat de riduri, care căra o cutie cu fructe stricate. Norii întunecaţi, ce pluteau pe cer, ameninţând să-i zdrobească pe toţi. Chiar şi biciul şfichiuitor al vântului îi trezea suspiciuni.

Nu avea încredere în nimeni.

Punându-şi o mână pe umerii lui Lily şi strecurându-şi-o pe cealaltă pe sub coapsele ei, Julian o luă în braţe fără nici cel mai mic efort. În timp ce îşi croia drum pe stradă, ţipa mânios la oamenii ce-i ţineau calea:

— Faceţi loc! Soţia mea este bolnavă. Lăsaţi-ne să trecem!

— Julian, insistă Lily, mă simt bine, crede-mă! N-am nici măcar o zgârietură.

El îşi continuă drumul, fără s-o asculte, obligându-i pe trecători să se dea la o parte din calea lui. Se purta iraţional. Ca un nebun. Nici că-i păsa. Trebuia să aibă grijă ca de ochii din cap de femeia pe care o purta în braţe, căci asta îi făgăduise în faţa altarului, iar el o expusese, în schimb, unor pericole cumplite. Acum, va trebui s-o salveze, chiar dacă asta însemna să-şi verse şi ultima fărâmă de vlagă.

Sau chiar să-şi dea viaţa.

*

O purtă în braţe tot drumul până la conacul Harcliffe. După un timp, Lily renunţă să se mai împotrivească şi încercă, în schimb, să-l ajute s-o transporte cu mai multă uşurinţă. Protestele sale nu aveau niciun efect. Soţul ei era un om posedat. Nu părea nici măcar să gâfâie de oboseală. Îi simţea inima bătându-i în piept într-un ritm susţinut, aproape supranatural.

Doamne, Dumnezeule! Apropiindu-se de scuarul din faţa conacului, Lily se hotărî ca, data viitoare când va mai rămâne însărcinată, să-i aducă vestea la cunoştinţă undeva mai aproape de casă.

Urcă treptele conacului, purtând-o tot în braţe. Când un servitor deschise uşa, Julian se năpusti înăuntru, fără vreun semn că l-ar fi recunoscut pe lacheu sau pe Swift,

care rămase în prag cu gura căscată.

— Mă simt bine, îi strigă Lily majordomului, când Julian urcă treptele spre încăperile de la etaj. Nu-ţi face griji!

Când ajunse în faţa uşii camerelor ei – acum, camerele *lor* – Julian îi mută greutatea trupului pe un braţ şi apăsă pe clanţă cu mâna liberă. Deschise uşa, împleticindu-se, apoi o trânti cu putere şi se rezemă de ea, ţinând-o în continuare pe Lily strâns la piept.

Ea îl simţi gâfâind, cu respiraţia întretăiată. Genunchii îi tremurau printre faldurile rochiei ei. Îi mângâie chipul brăzdat de broboane de sudoare. Era cumplit de palid.

Părea să fi văzut moartea cu ochii.

— Julian, înţeleg impulsul tipic masculin de a mă proteja, dar comportamentul tău este absurd. Femeile aduc copii pe lume în fiecare zi. Nu e un motiv de spaimă.

— Ştiu. Ştiu, îi răspunse el, înghiţind cu greu şi dând uşor din cap.

După ce-şi trase sufletul, o duse în dormitor şi o aşeză cu blândeţe în pat. Îşi scoase apoi haina şi începu să se plimbe de colo-colo prin cameră, dând ocol patului.

— Julian!

El îşi trecu mâna prin păr şi îşi continuă plimbarea, mormăind în barbă.

— *Julian!*

Se opri pe loc, cu ochii aţintiţi asupra unei găuri din lambriu.

Lily se aşeză în genunchi, apoi îşi scoase pelerina şi o aruncă deoparte. Aplecându-se spre el, îl prinse de încheietura mâinii.

— Vino la mine! îl chemă apoi, trăgându-l spre ea.

Se supuse, parcă, resemnat, şi se aşeză într-o parte, pe marginea saltelei, rezemându-se de speteaza patului şi cuprinzându-i mijlocul cu braţul. Chiar şi acum, în acest iureş emoţional, avea grijă să-şi ţină picioarele pe jos, ca să

nu murdărească aşternuturile din dantelă. Ea îl privea cu inima strânsă de durere şi tandreţe, deopotrivă.

— Pune-ţi picioarele în pat! îi spuse Lily, trăgându-l spre ea. Întinde-te lângă mine!

Îl făcu, în cele din urmă, să capituleze. Se întinse în pat, alături de ea, şi se cuprinseră în braţe.

Ea încercă să-l liniştească, jucându-se cu degetele prin părul lui negru şi sărutându-i uşor tâmpla.

— Gata, gata, îi spuse ea. Înţeleg prea bine – perspectiva de a deveni părinte e copleşitoare. Recunosc că şi eu sunt puţin speriată. Sunt multe lucruri care îţi stârnesc temeri. Nu doar sarcina şi naşterea în sine. Ci şi după... Ce se va întâmpla dacă... Se opri cu glasul frânt. Poate că ar fi trebuit să-şi ţină gura, dar cuvintele îi veneau de la sine. Ce se va întâmpla dacă pruncul nostru va avea nevoie de mine, iar eu nu-i voi auzi plânsetele?

Julian o trase iute spre el şi o strânse în braţe.

Lily se cuibări la pieptul lui puternic, ce-i oferea alinare şi căldură, şi vărsă în taină câteva lacrimi. Sufletul îi era bântuit de mult mai multe temeri. Temeri pe care nu le putea îmbrăca în cuvinte şi pe care le ţinea de ani de zile adânc ferecate în sufletul ei, preferând să rămână necăsătorită, pentru a nu fi nevoită să le înfrunte. Ce se va întâmpla dacă îşi va neglija, fără să vrea, copilul, atunci când acesta se va afla în suferinţă? Ce se va întâmpla dacă va trebui să ceară ajutor, iar glasul va refuza s-o asculte? Membrii familiei lui Julian suferiseră cu toţii de surditate; ce se va întâmpla dacă şi pruncul lor se va naşte surd? Iar dacă nu va fi aşa, şi se va naşte normal, atunci infirmitatea mamei lui îl va face oare să se simtă stingherit?

Julian se eliberă din strânsoarea braţelor ei şi se ridică în capul oaselor ca să-i vorbească prin semne. Îşi odihnea în continuare piciorul pe şoldurile ei, ca s-o ţină cât mai aproape de el.

— Să nu crezi că m-aş putea îndoi vreodată de tine! îi

spuse el, cu ochi sinceri şi arzători. Vei fi cea mai bună şi cea mai iubitoare mamă din lume. Sunt convins de asta.

Ea încuviinţă din cap. Dacă mama lui Julian îl născuse într-o magazie părăsită şi îl crescuse singură pe străzi, atunci Lily va face şi ea faţă cu succes acestei încercări. Avea o casă somptuoasă; şi se va bucura de ajutorul doicilor. Şi mai avea un soţ care o va înţelege întotdeauna, aşa cum puţini ar putea s-o facă.

— Mă încurajez singură, spunându-mi că totul va fi bine, continuă ea, încercând să pară mai curajoasă decât era cu adevărat. Şi fireşte că va fi bine. Doar îmi vei fi mereu alături.

El se crispă la faţă.

— Asta e, nu-i aşa? spuse ea, înţelegând deodată motivul suferinţei sale. Îi dădu părul la o parte de pe faţă, continuând: De aceea eşti atât de îngrijorat. Te temi că ţi s-ar putea întâmpla ceva, nu-i aşa?

Julian dădu aprobator din cap, închizând ochii şi rezemându-şi fruntea de mâna ei.

— N-ai vrea să-mi spui prin ce-ai trecut cândva? Atunci când mama ta s-a îmbolnăvit? Îşi amintea durerea sfâşietoare pe care i-o citise în priviri atunci când îi povestise că mama lui murise singură, pe când el se afla în închisoare. Poate, dacă avea să-şi verse amarul, se va simţi mai uşurat. Va înţelege faptul că lucrurile erau acum cu totul diferite şi că era puţin probabil ca Lily să trăiască o dramă asemănătoare. Te rog! insistă ea. Sunt soţia ta, Julian. Poţi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. De fapt, cred din tot sufletul că *ar trebui s-o* faci.

— Da, încuviinţă el, în cele din urmă. Ar trebui să ştii totul.

O ajută să se ridice în capul oaselor şi se aşeză în faţa ei, încrucişându-şi picioarele sub el. Lily făcu şi ea la fel. Julian îşi desfăcu apoi butonii şi îşi suflecă mânecile până la cot.

— Mi-ai spus că ai ajuns în închisoare, începu ea. Că ai intrat în conflict cu cine nu trebuia.

— Povestea începe cu mult timp înainte, spuse Julian, asumându-şi rolul unui narator care avea să-şi depene, în tihnă, povestea, îşi pregăti braţele şi mâinile şi îşi relaxă muşchii feţei, pentru a sublinia anumite cuvinte sau pentru a le conferi diferite nuanţe, îşi depăna povestea încet, însoţindu-şi vorbele de gesturi, repetând sau explicând anumite lucruri la cel mai mic semn de nedumerire pe care îl citea pe chipul lui Lily. Ştii deja, începu el, că toţi cei care lucrau la cafenea erau surzi. Acesta era „farmecul” localului. Domnii din înalta societate veneau acolo, ca să facă paradă de altruismul şi nobleţea lor. Dar, uneori, veneau ca să discute lucruri pe care nimeni nu trebuia să le audă, nici măcar o servitoare.

Localul le oferea camere intime, unde puteau vorbi în voie, fără teama de a fi auziţi. Pentru că lucram acolo şi comunicam numai prin gesturi, clienţii credeau că şi eu sunt surd. Şi n-am încercat să-i contrazic.

— Şi aşa ai auzit lucruri pe care n-ar fi trebuit să le auzi, spuse ea.

El încuviinţă din cap.

— Sincer să fiu, de cele mai multe ori, nici nu le acordam atenţie. Eram doar un băieţandru. Afacerile şi intrigile lor politice nu mă interesau câtuşi de puţin. Dar, într-o zi, pe când aveam paisprezece ani, am adus o tavă într-o cameră intimă, unde câţiva nobili puneau la punct detaliile „aranjării” unei curse de cai. Erau în cârdăşie cu jocheii şi cu alţi pariori de viţă nobilă. Un anumit cal avea să câştige cursa în locul celui favorit, cu o miză imensă, iar aceşti oameni urmau să câştige o avere.

— Pare un act lipsit de etică, dacă nu chiar ilegal.

— Poate amândouă, dar nici că-mi păsa. Eu îmi voiam partea, îi răspunse el, cu un zâmbet încordat pe buze. Ştiam că mama îşi ţinea banii ascunşi sub o scândură din

pardoseala mansardei în care stăteam. M-am dus în cameră şi am dat scândura la o parte. Am găsit acolo două lire şi trei şilingi. I-am băgat pe toţi într-o punguţă şi m-am dus să pariez. Miza era de doisprezece la unu. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Asta însemna că voi câştiga douăzeci şi cinci de lire. Mai mult decât salariul mamei pe un an. Săraci cum eram, am crezut că asta era şansa noastră de a gusta puţin din cupa bogăţiei. Voiam să-mi cumpăr nişte pantofi pe măsura mea. La vârsta aceea, creşteam extrem de repede, iar pantofii mă strângeau mereu. Voiam, aşadar, să-mi iau nişte pantofi, iar mamei voiam să-i cumpăr o pelerină călduroasă. Şi încă ceva frumos. Poate nişte piepteni, continuă el, cu ochii înotând în lacrimi. Voiam să-i fac o surpriză.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am lăsat condus de prostie. Şi de lăcomie. Am pornit, aşadar, să pariez cele două lire şi cei trei şilingi pe care îi aveam. Un gând mi-a trecut atunci prin minte: Ce-ar fi să pariez două lire şi patru şilingi? Înainte de a lucra la cafeneaua Annei, obişnuiam să cerşesc pe străzi. Ştii că pot să reproduc vocile umane.

Lily încuviinţă din cap.

— Aşa am învăţat să vorbesc, îi explică el. De vreme ce mama nu putea să vorbească cu mine. Îi ascultam cu atenţie pe cei din jur şi imitam ce auzeam. Odată ce auzeam o voce, nici n-o mai uitam. Când eram copil, mă alăturam trubadurilor din Indiile de Vest şi imitam stilul pompos al spectatorilor care se opreau să ne privească. Oamenii râdeau şi îmi aruncau câte un bănuţ.

Julian se opri, revăzându-şi copilăria cu ochii minţii.

— Dar în ziua aceea, ceva n-a mers cum trebuie, nu-i aşa?

— Un timp, totul a mers bine. Am reuşit să strâng un public destul de numeros, iar bănuţii din pălărie continuau să se adune. Apoi însă am devenit mult prea înfumurat şi

m-am apucat să ridiculizez exact pe cine nu trebuia. Un lord însoţit de un servitor cât o gorilă, care a apărut de nicăieri. Când mi-a cerut socoteală, am încercat să ies din încurcătură tot printr-o glumă. Dar lordul părea tot mai ofensat. I-a poruncit servitorului să mă prindă şi să mă arunce în închisoare sub acuzaţia de cerşetorie.

— Acuzaţia de cerşetorie?

— Este ilegal, ştiu, spuse Julian, dând din cap. Aici, prostia mea atinge apogeul. Am scos punguţa cu bani şi am vărsat monedele în palmă. „Uite – i-am spus eu – am două lire şi trei şilingi! De ce dracu' aş cerşi?"

— O, nu! Nu-mi spune că ai făcut asta! exclamă Lily, cu inima strânsă de durere.

— Ba da. Aşa am fost de prost. N-am să uit niciodată rânjetul plin de triumf pe care lordul l-a afişat pe chip în clipa în care i-am arătat monedele. M-a acuzat, firește, că i-am furat şi m-a ameninţat că – dacă nu aveam să-i dau punguţa – mă va acuza de furt.

— Dar nu i-ai furat!

— O ştiu prea bine. Dar ce judecător i-ar da crezare unui vagabond de pe stradă, cu gura mare, în defavoarea unui lord? Lumea noastră oferă întâietate cuvântului unui nobil, nu al unui om ca mine. Chiar dacă adevărul era de partea mea, nu aveam nicio şansă de izbândă. O venă îi zvâcnea mânioasă deasupra tâmplei. Eram prost, dar nu şi ignorant. Ştiam că sentinţa pentru furtul unei sume mai mari de o liră era spânzurătoarea.

— Şi ce-ai făcut?

— Singurul lucru pe care îl puteam face, îi răspunse el, ridicând din umeri, copleşit de gustul amar al înfrângerii şi al frustrării. I-am dat punguţa cu bani şi l-am lăsat să mă acuze de cerşetorie. Am primit o lună de închisoare la Bridewell. N-am putut nici măcar să trimit vorbă acasă. Şi în acest răstimp de o lună, mama s-a îmbolnăvit din nou. Poate că vreun doctor ar fi putut s-o salveze, dar eu am

lăsat-o fără bani…

Glasul i se frânse de durere. Lily îşi şterse iute lacrimile cu mâneca. Julian avea şi el ochii în lacrimi, dar refuza să şi le şteargă, sau chiar să şi clipească. De parcă ignorarea lor le-ar fi făcut să dispară. După o luptă acerbă cu lacrimile rebele, una dintre ele i se desprinse de pe gene şi căzu în pat.

Lily ar fi vrut să-l strângă în braţe, dar ştia că nu-şi terminase încă povestea.

— Nu voi şti niciodată, spuse el, în cele din urmă, ce şi-a închipuit mama despre mine când a murit. Cu câteva zile în urmă, mă certasem cu ea. Fără vreun motiv anume, aşa cum ne-am mai certat şi altă dată. Aşa cum orice tânăr se ceartă cu mama lui când vrea să scape de sub tutela ei. Îmi părea nespus de rău. Acesta era şi motivul pentru care voiam să-i fac o surpriză. Apoi însă am dispărut fără urmă, cu toată agoniseala ei. Am încercat să-i trimit vorbă printr-un băiat eliberat din închisoare la o săptămână după sosirea mea acolo. Dar cine ştie dacă i-a transmis mesajul sau nu, iar dacă a făcut-o, cine poate spune că l-a şi înţeles? continuă Julian, trăgând aer în piept. Când îşi reluă povestirea, o făcu cu un aer apatic şi resemnat. Trebuie să trăiesc toată viaţa cu ideea că s-a dus în mormânt convinsă fiind că am părăsit-o. Că nu mi-a păsat de ea. Lacrimile îi curgeau acum nestingherite. Pe obrajii lui, dar şi pe ai ei. Poate că… Se opri, ştergându-şi mânios ochii. Când îşi reluă ideea, gesturile cu care „vorbea” erau pline de patos, sfâşiindu-i inima lui Lily. Poate că banii i-ar fi putut salva viaţa. Poate, dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi luptat cu mai multă îndârjire împotriva bolii ei. N-a renunţat oare la luptă pentru că s-a simţit abandonată?

— Nu, îi răspunse Lily, pe un ton ferm, fără să mai gesticuleze. Nu pot să cred asta. Pentru că nu stăpânea încă prea bine limbajul semnelor, modul ei de comunicare era prea lent şi prea stângaci. În plus, voia să-l atingă. Îi

mângâie chipul cu degetele şi îi şterse lacrimile. El refuza s-o privească. Mama ta era puternică şi curajoasă, continuă Lily. A sacrificat totul pentru tine. O femeie ca ea nu renunţă uşor la luptă. Nu şi-ar fi pierdut niciodată credinţa în ea sau în tine.

— Lily! spuse el, cu chipul contorsionat de emoţie. Lily, indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să te îndoieşti vreodată de iubirea pe care ţi-o port.

— Nici n-o voi face, îi răspunse ea, sărutându-l pe frunte. Dragul meu, n-aş putea.

— Dacă mi s-ar întâmpla ceva…

Ea îi cuprinse mâinile într-ale sale, împiedicându-l să mai continue. Teama lui era palpabilă. Nu ştia dacă va reuşi să i-o alunge cu totul, dar trebuia să încerce.

— Dacă ţi se va întâmpla ceva, începu ea, aş fi pe veci distrusă. Nimic nu mi-ar mai putea alina suferinţa. N-aş mai vrea să trăiesc, continuă Lily, strângându-i degetele într-ale ei. Nu-i plăcea să vorbească despre aceste lucruri, dar ştia că asta voia Julian să audă. N-aş mai *vrea* să trăiesc, dar aş continua s-o fac. După ce m-am îmbolnăvit, am învăţat să trăiesc într-o lume fără sunete. După moartea lui Leo, am avut senzaţia că cineva mi-a retezat braţul drept. Dar m-am adaptat din nou, am găsit o cale de a merge mai departe. Se aplecă spre el şi îşi rezemă fruntea de a lui. Dacă te-aş pierde, mi-aş pierde şi sufletul odată cu tine. N-aş mai fi niciodată la fel. Dar aş merge mai departe. Pentru tine şi pentru copilul nostru. Dar şi pentru mine. Sunt mai puternică decât îţi imaginezi, Julian. Mai puternică decât îmi imaginez chiar şi *eu.* Viaţa mi-a dovedit asta de nenumărate ori.

Rostea cuvintele cu multă încredere, hotărâtă să-l convingă. Hotărâtă să se convingă şi pe sine.

Stăteau împreună în pat, cu picioarele încrucişate sub ei şi cu frunţile lipite. Semănau cu o arcadă gotică. Dar spaţiul dintre trupurile lor nu era gol. Fremăta de pasiune,

de durere, de dragoste şi de dorinţă. Aplecându-se uşor unul spre celălalt, spaţiul deveni tot mai mic, zdrobind emoţia copleşitoare şi transformând-o într-un arc încordat, gata oricând să sară.

Respirau cu greutate. Aproape la unison. Lily nu mai fusese nicicând atât de *conştientă* de prezenţa, de trupul şi de sufletul altcuiva.

„Vreau”, îi spuse el prin gesturi.

Sau poate spusese „am nevoie”? Gesturile care redau aceste două cuvinte erau aproape identice, o învăţase Julian. Duci mâna la piept, şi apoi o îndepărtezi uşor. Diferenţa dintre „a vrea” şi „a avea nevoie” era extrem de subtilă şi consta în intensitatea expresiei.

El repetă gestul. Ea îşi ţinu respiraţia.

„Am nevoie”, asta spunea, fără umbră de îndoială. „Am nevoie.”

Şi ştia prea bine de ce avea el nevoie, căci aceeaşi dorinţă o măcina şi pe ea.

Nasturi – în următoarele clipe, totul avea să se reducă la nasturi. La nasturii gravaţi, din corn, ai vestei lui, şi la nasturii îmbrăcaţi în mătase, ce străjuiau rochia lui Lily. Le era cu neputinţă să se dezbrace complet – el purta încă cizmele în picioare, motiv pentru care nu avea cum să-şi tragă pantalonii mai jos de genunchi. Nu mai aveau răbdare nici să-şi desfacă şiretul corsetului, aşa că Lily îşi păstră lenjeria intimă.

Dar asta nu-i împiedica să se sărute. Să se atingă, să se mângâie şi să se îmbete cu pasiunea, cu dorinţa şi cu nevoia atingerii celuilalt.

Se urcă deasupra ei, îi ridică nerăbdător cămăşuţa şi îi depărtă picioarele – apoi, pătrunse în comoara ei fără alte preludii. Era puţin încordată – nefiind încă pregătită să-l primească în adâncurile sale, dar nu se plângea. Ştia cu câtă ardoare simţea nevoia de a se contopi cu ea. De a se simţi ocrotit şi apărat. De a pătrunde *înlăuntrul* ei.

Ea îi cuprinse şoldurile cu picioarele, iar el îi sondă profunzimile cu şi mai multă forţă, de parcă ar fi vrut să se piardă în braţele ei. Sau să sape un şanţ în salteaua patului. Stropi – de sudoare sau de lacrimi – i se prelingeau pe chip, rătăcindu-i-se printre sâni. Dansul lui frenetic îi trăda disperarea şi calvarul. Durerea, dar şi dorinţa de a insufla, la rândul său, durere.

Ea accepta totul fără crâcnire, ignorând suferinţa fizică şi întrebându-se dacă, prin încercările sale deznădăjduite de a o rupe în două, voia să-i testeze puterea de rezistenţă.

„Îndură asta!” părea să-i spună prin mişcările violente de şolduri. „Şi asta! Şi asta!”

Va îndura totul. Indiferent de ce-i va fi sortit. Dar avea şi ea nevoile ei, şi, sinceră să fie, se cam săturase să fie obiectul temerilor şi neliniştilor lui. Dacă asta voia să-i dovedească – puterea ei de rezistenţă… atunci aşa să fie!

După următorul „pas de dans”, la fel de violent ca şi celelalte, Lily îşi încleştă picioarele în jurul şoldurilor lui şi, schimbând poziţia, ajunse să-l domine de sus. Pantalonii, ce-i atârnau deasupra genunchilor, îl împiedicau să se împotrivească. Asta dacă ar fi dorit s-o facă, dar expresia de pe chipul lui exprima exact contrariul, îl făcuse prizonier, iar prizonierul îşi accepta, fericit, soarta.

Stătea călare peste şoldurile lui şi încerca să se poziţioneze cât mai bine cu putinţă deasupra bărbăţiei lui imense şi excitate.

— Nu te mai mişca! îi porunci ea, cu un zâmbet pe buze. De aici, preiau eu frâiele.

Uimit, dar nu nemulţumit, el întinse mâna ca să-i mângâie coapsele.

— Lily!…

— Gata, gata! îl respinse ea, dându-i mâna la o parte. Doar ţi-am spus să stai nemişcat!

Rezemându-se de pieptul său, se ridică şi se lăsă apoi

uşor deasupra lui, într-un dans lent şi chinuitor. Gemetele lui de plăcere îi gâdilară palmele.

El o apucă de şolduri, explorându-i şi mai mult adâncurile.

— Nu eşti cuminte, îl mustră Lily, oprind dansul senzual şi dându-i mâinile la o parte. Nu vrei să vezi cât sunt de puternică? Să te convingi că mă pot descurca şi fără tine?

Ochii îi licăreau de dorinţă, iar Lily îşi dădu seama că Julian îi înţelesese, în sfârşit, jocul.

Un fior de încântare îi străbătu trupul.

— Ţine-ţi mâinile întinse pe lângă corp! îi spuse ea poruncitoare.

El se supuse fără să crâcnească.

— Nu te mişti, da?

— Nu mă mişc.

— Promiţi? Dacă nu, mă văd nevoită să te leg de pat.

„Ooo!” Nu-i displăcea ideea. Chiar deloc. Ce interesant! Poate altă dată.

— Promit, îi răspunse el, arcuindu-şi spatele. Fac ce vrei tu. Dar grăbeşte-te!

Ea zâmbi încântată. Poziţia în care stătea îi conferea o privelişte de vis, oferindu-i ocazia de a-i admira lui Julian în voie pieptul şi braţele puternice, muşchii şi tendoanele încordate ca un arc. Era întruchiparea agoniei senzuale.

Devorându-l din priviri, ea începu din nou dansul seducător, răsucindu-şi şoldurile într-un ritm constant. Fiecare mişcare o făcea să plutească pe aripile desfătării supreme. Gemetele lui de plăcere îi vibrau în tot corpul.

— Vezi? îl întrebă ea cu falsă pudoare. Ştiu de ce ai nevoie. Şi ştiu la fel de bine să-mi satisfac şi propriile nevoi.

Înjurând în barbă, Julian închise ochii.

Odată ce dorinţa atingea apogeul, Lily accelera paşii de dans. Îşi plimbă mâinile pe pieptul lui, mângâindu-i şi ciupindu-i sfârcurile de pe pieptul lui plat.

— Lily! îngăimă el, scrâşnind din dinţi şi ridicându-şi puţin capul. Ochii îi poposiră asupra locului în care trupurile li se contopeau. Vreau să te ating. Lasă-mă să te mângâi!

— Nu, se împotrivi ea. O s-o fac eu, îi răspunse apoi, cu un zâmbet fermecător.

Îşi duse mâinile la sânii ce se eliberaseră din strânsoarea corsetului şi îi cuprinse în căuşul palmelor prin ţesătura fină a cămăşuţei. Deveniseră mai mari şi mai delicaţi, pentru că purta un copil în pântec. Şi sfârcurile îi erau acum atât de sensibile, încât doar la simpla lor atingere prin ţesătura fină de muselină a cămăşuţei, simţi cum plutea pe crestele valurilor de plăcere. Continuă să-şi tachineze mugurii excitaţi, ciupindu-i cu unghiile.

— Dumnezeule! îngăimă Julian, dansând sub ea. O să mă omori.

Glasul lui deznădăjduit îi provoca o plăcere mai presus de orice cuvinte. Da, asta îşi dorea Lily. Să-l domine, necruţătoare ca o zeiţă a fertilităţii din mitologia păgână. O nouă viaţă creştea în pântecul ei. Ce putea fi mai puternic decât asta? Nu voia să fie ocrotită. Ci venerată şi temută.

Îşi plimbă apoi palmele pe abdomen, şi tot mai jos, în locul unde trupurile li se contopeau, strecurându-şi degetele pe sub poalele cămăşuţei sale. Îşi descoperi bobocul sensibil şi începu să-l dezmierde cu degetul.

Rămase apoi nemişcată, odihnindu-şi pelvisul de al lui şi savurând plăcerea de a-l ţine prizonier în adâncurile ei, în timp ce îşi plimba degetul de jur împrejurul periuţei ei avide de plăcere. Plutind acum din nou pe aripile desfătării supreme, începu să-şi mişte iar şoldurile, într-un dans ameţitor, deasupra bărbăţiei lui excitate. Nu-şi putea desprinde ochii de la el. Iar privirea lui era aţintită asupra mâinii jucăuşe cu care îşi conferea singură plăcere. Nicicând nu fusese mai copleşit de dorinţă. Strângea cu putere în pumni aşternuturile de pat în timp ce îşi continua dansul frenetic dintre coapsele ei.

Lily reuşea cu greu să-şi stăvilească valurile de extaz. Voia şi mai mult. Voia ca el să-i recunoască dominaţia, voia să-l facă să-şi cerşească descătuşarea şi izbăvirea.

— Lily! o imploră el. Doamne, Lily! Nu mai pot să... o să...

— Da. O, *da!* îngăimă ea, plutind pe aripile extazului suprem.

Valuri succesive de plăcere o purtară pe crestele lor, în timp ce el o prinse de şolduri şi îşi descătuşă seva înlăuntrul ei.

Ea se prăbuşi peste el, gâfâind şi tremurând de fericire. El o strânse cu putere la piept.

— Totul va fi bine, îi spuse ea, învăluindu-l cu trupul ei şi sărutându-i buzele depărtate. Crede-mă, Julian! Totul va fi bine. Ai încredere în mine! Ne iubim cu o pasiune răvăşitoare. Toată suferinţa a rămas în trecut. Avem toată viaţa înaintea noastră – o viaţă minunată şi un viitor strălucitor.

Nicicând nu crezuse cu mai multă tărie în cuvintele ei.

Şi nicicând nu se înşelase mai tare.

Capitolul 22

Găsi scrisoarea a doua zi de dimineaţă.

Draga mea Lily,

Îmi imaginez reacţia ta când vei găsi epistola mea. Îţi vei dori, probabil, să-ţi fi dus la bun sfârşit ameninţarea de aseară şi să mă fi legat de pat. Şi eu aş fi vrut să faci asta.

Iubita mea Lily! De unde să încep?

Am un duşman. Am bănuit, încă de la moartea lui Leo, că eu am fost, de fapt, ţinta atacului. Ţi-am povestit ieri cum, tânăr fiind, am intrat în posesia unor informaţii extrem de preţioase, pe când lucram la cafenea. Deşi încercarea

mea de a pune un pariu la cursa aceea de cai a fost sortită eşecului, am găsit alte modalităţi de a folosi informaţiile în avantajul meu material. Şi dacă ar fi să dau vreodată socoteală pentru faptele mele, nici legea, nici adevărul nu ar mai fi de partea mea.

În ultimele şase luni, m-am temut mereu că cineva mi-a descoperit adevărata identitate şi a făcut legătura dintre Julian Bellamy şi băiatul surdomut de la cafenea. Am fost convins că această persoană necunoscută a încercat să mă reducă pentru totdeauna la tăcere, în noaptea meciului de box.

Lily, dacă ai şti cu câtă ardoare am sperat ca suspiciunile mele să nu fie întemeiate! Un timp, am reuşit să mă conving că ai avut dreptate, că moartea lui Leo a fost doar o tragedie absurdă, un act înfăptuit la întâmplare. Ieri însă, speranţele mele cele mai frumoase, dar şi temerile cele mai cumplite au prins viaţă. După ce mi-ai împărtăşit vestea că vom avea un copil, am primit, în aceeaşi oră, dovada incontestabilă că sunt un om stigmatizat. Viaţa mea este în pericol – şi, atâta timp cât îţi voi rămâne alături, nici tu nu vei fi în siguranţă.

Nu pot să stau cu mâinile în sân şi să aştept să vi se întâmple ceva – ţie sau pruncului nostru – şi nici nu pot să trăiesc bântuit de spectrul fricii. Plec în această dimineaţă, împreună cu Morland şi cu Ashworth, să mă confrunt cu asasinii lui Leo şi să-mi identific duşmanul. De acolo, voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să vă protejez pe amândoi – pe tine şi pe rodul iubirii noastre.

Trebuie să mă crezi că voi merge până în pânzele albe ca să rezolv problema asta şi să mă întorc acasă la tine. S-ar putea însă la fel de bine să nu mă mai întorc – este o posibilitate pe care nu pot s-o ignor. Dacă aşa se va întâmpla, încearcă să iei, discret, legătura cu avocatul meu! Am pus deoparte anumite fonduri. Niciodată nu vei duce lipsă de ceva.

Ştiu că, părăsindu-te în felul acesta, îmi încalc promisiunea şi că am un comportament nedemn de tine. Dar adevărul este că n-am fost niciodată demn de tine. Nu ştii nici jumătate din faptele pe care le-am comis. Dar indiferent de trecutul meu sordid, săptămânile petrecute alături de tine au fost cele mai fericite şi mai frumoase din viaţa mea. Dacă am fi avut parte fie şi numai de o singură noapte petrecută împreună, niciun sacrificiu n-ar fi fost îndeajuns ca să te numesc „soţie" măcar o singură dată şi să plec apoi în mormânt, cu verigheta pe deget.

Aş putea să acopăr această foaie de hârtie, scriindu-ţi de nenumărate ori „Te iubesc", şi tot n-ar fi de-ajuns.

Te iubesc.

Citeşte-mi epistola de mii de ori! Poţi să-ţi iei un răgaz ca să bei un ceai şi s-o citeşti apoi iar, de alte mii de ori. În fiecare zi, dacă vrei.

Nu-ţi încălca niciodată făgăduielile pe care le-ai făcut aseară! Nu te îndoi vreodată de dragostea mea şi, indiferent ce se va întâmpla, găseşte o cale ca să mergi mai departe! Îmi dau prea bine seama de ironia sorţii, căci – în timp ce eu îmi încalc promisiunile – îţi cer ca tu să ţi le ţii pe ale tale. Nu e corect din partea mea, dar asta îmi e firea. Sunt un nemernic şi, aşa cum spui şi tu, un ticălos fără seamăn. Chiar şi pasărea aia nenorocită ştie adevărul. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, rămân acelaşi J. al tău.

— Nu! strigă Lily, îndepărtându-se de măsuţa de toaletă pe care se afla scrisoarea. Nu, nu, nu! Cum ai putut să-mi faci asta?

Îşi puse mâna pe ţesătura subţire a cămăşuţei. Petrecuseră împreună o noapte magică. Sau nu fusese decât un vis? Nu. Tava cu resturile rămase de la cină era încă acolo. Făcuseră dragoste toată noaptea cu o pasiune răvăşitoare, odihnindu-se doar rareori între partidele nebune de amor. Îşi imaginase că, prin această iubire

pătimaşă, îşi depăşise temerile şi reţinerile.

Dar nu, nu fusese nicicând aşa. Îşi luase doar rămas-bun. Făcuse dragoste cu ea ca şi când ar fi fost *ultima* noapte petrecută împreună. Şi acum, pornise să îmbrăţişeze pericole necunoscute, aruncând-o într-o vâltoare sufletească fără margini.

Naiba să-l ia! *Naiba* să-l ia! Lily înjura arareori, dar nici nu i se ivise vreodată o ocazie mai bună ca să prolifereze blasfemii.

El plănuise de mult toate astea. N-o spusese oare ieri în galerie? Cei trei domni organizaseră o partidă de călărie.

— Să te ia naiba, Julian! spuse ea cu glas tare. Să te ia naiba, cu toate cuvintele tale nobile! Şi să fiu a naibii dacă o să te las să mă părăseşti în felul ăsta!

Se uită la ceas. Era deja nouă şi jumătate. Mii de draci! Cine putea să spună unde ajunsese deja?

Servitoarea ei intră într-un suflet în cameră, atrasă, probabil, de ţipetele mânioase ale stăpânei sale.

— Vreau un costum de călărie şi o pelerină călduroasă, îi porunci Lily. Acum! Nu mai pierde timpul să le calci! În timp ce servitoarea făcu o reverenţă în faţa ei, Lily deschise uşa larg şi strigă cât o ţinură plămânii: Swift! În câteva clipe, creştetul cărunt al majordomului apăru în capul scărilor. Vreau să pregăteşti imediat trăsura, Swift, îi ordonă ea. Fără să mai aştepte încuviinţarea lui, Lily trânti uşa şi se îndreptă spre lavoar, unde se spălă cu apă călduţă şi îşi pieptănă părul încâlcit după o noapte de iubire. Până când servitoarea îi aduse haine curate – o cămăşuţă, un corset şi o jupă –, Lily era deja pregătită să le îmbrace. Luă în grabă ciorapii şi jartierele. Adu-mi rochia! îi spuse apoi servitoarei. Ciorapii păreau să se împotrivească cu încăpăţânare dorinţei ei de a-i îmbrăca, iar jartierele erau şi ele la fel de rebele. Naiba să-i ia de ciorapi! mormăi ea, dorindu-şi să înjure mai des, ca să-şi îmbogăţească repertoriul de blasfemii. Şi naiba să le ia de jartiere! Când

ceasul bătu ora zece, Lily era complet îmbrăcată şi simplu coafată. Oferea un tablou prezentabil, dacă nu chiar o imagine a eleganţei. Aruncă o ultimă privire în oglindă, plimbându-şi palmele umede pe faldurile rochiei de culoarea ametistului. Am nevoie de mănuşi, îi strigă ea servitoarei.

Aceasta îi oferi două perechi de mănuşi.

Lily le alese pe cele din piele de căprioară şi fugi cu ele, punându-şi-le în mâini în timp ce cobora treptele în fugă.

— E gata trăsura, Swift?

— Aproape, milady.

— Spune-i vizitiului să vină în faţa intrării principale! O să-l aştept pe trepte.

Sinceră să fie, Lily habar nu avea unde să se ducă. Ştia doar că trebuia să se ducă *undeva.* Nu putea să rămână acasă, ţinând evidenţe contabile sau aranjând cărţile în ordine alfabetică, în timp ce Julian se afla undeva în lume, ispitind pericolele.

Se duse la uşa de la intrare şi puse mâna pe clanţă. „Amelia”, îşi spuse în gând. Va începe cu Amelia şi cu Meredith. De vreme ce toţi cei trei bărbaţi plecaseră împreună, poate că soţiile lor aveau vreun indiciu referitor la destinaţia acestora.

Lily deschise uşa şi se năpusti afară, oprindu-se însă în prag. Amelia şi Meredith stăteau pe terasa de la intrare. Amelia îşi ţinea mâna în aer, de parcă se pregătea să sune la clopoţelul de la uşă.

— Bună dimineaţa! o întâmpină ea, cu un zâmbet larg pe buze. Ce iute ai fost! Ne-ai văzut venind pe alee?

— Nu, îi răspunse ea, clătinând din cap.

— Pentru că bărbaţii noştri au plecat să călărească, interveni Meredith, ne-am gândit să ne distrăm şi noi puţin. Ce zici de o plimbare în parc?

— Lasă-l naibii de parc – asta zic eu!

Cele două femei clipiră uluite.

— Îmi cer iertare. Dar poftiţi, poftiţi! O să vă explic, spuse Lily, invitându-şi înăuntru prietenele uluite şi închizând uşa în urma lor. Soţii noştri nu s-au dus să călărească de plăcere. S-au dus să le ceară socoteală ucigaşilor lui Leo.

Amelia şi Meredith îşi aruncară priviri una alteia.

— Trebuie să mă credeţi, le spuse Lily. Julian mi-a lăsat o scrisoare în dimineaţa asta.

— Te credem, draga mea, îi răspunse Amelia, punându-şi mâna pe braţul lui Lily. Dar ştiam deja.

— *Ştiaţi…* deja?

— Soţii noştri ne-au mărturisit totul, spuse Meredith, dând din cap. Dar domnul Bellamy ne-a rugat să nu-ţi spunem nimic. Nu vrea să-ţi facă speranţe deşarte şi nici să-ţi stârnească temeri, până nu se va termina totul.

Lily încremeni, copleşită de mânie şi de neîncredere. Nu mai ştia ce să creadă. Soţul ei, prietenele ei, soţii prietenelor ei… Oare întrega lume conspira împotriva ei?

Amelia o strânse de braţ şi o duse în salonul de oaspeţi, ajutând-o să se aşeze pe un scaun.

— Nu ai de ce să te temi, îi spuse ea, aşezându-se în faţa prietenei sale. Stai să-ţi explic! Domnul Bellamy a făcut investigaţii şi a reuşit să-i găsească pe cei doi posibili atacatori ai lui Leo. Au fost condamnaţi la închisoare în aceste şase luni, pentru alte delicte, iar astăzi urmează să fie eliberaţi. Soţii noştri s-au dus să-i întâmpine şi să-i aducă la Londra sub acuzaţia de crimă. Planul lor nu este deloc primejdios şi totul se va sfârşi în curând.

— Dar… dar nimic din toate astea nu are sens.

Dacă planul lor nu era într-adevăr primejdios, de ce i-ar mai fi scris Julian că s-ar putea să nu se mai întoarcă? Spunea că viaţa îi fusese ameninţată cu o zi în urmă. Gândul îi zbură la întâmplarea de pe stradă, când cineva îi lovise din greşeală, izbind-o de vitrina unui magazin. Oare

la asta se referea Julian? Ar putea constitui o explicaţie plauzibilă pentru comportamentul aproape nebunesc al soţului ei, care o purtase în braţe până acasă, unde se prăbuşise, frânt de oboseală şi de uşurare.

O prinse pe Amelia de mână şi o strânse cu putere.

— Te cred, Amelia. Probabil că, până ieri, acesta era planul. Dar ceva s-a schimbat. De aceea mi-a scris Julian scrisoarea. Îmi spune nu doar că le va cere socoteală asasinilor lui Leo, ci îmi vorbeşte şi de identificarea unui duşman necunoscut. Îmi vorbeşte de violenţă, cât şi de posibilitatea de a nu se mai întoarce. Sunt convinsă că soţii noştri se află în pericol. Sau, cel puţin, al meu, fără urmă de îndoială. Trebuie să facem ceva. Ştiţi cumva unde s-au dus?

Amelia şi Meredith se priviră cu multă băgare de seamă.

— Lady Lily, începu Meredith, ştiu că eşti îngrijorată. Dar chiar dacă se află în pericol, soţii noştri vor reuşi să se descurce mult mai bine decât majoritatea semenilor lor.

— Dacă s-au dus să întâmpine prizonieri care urmează să fie eliberaţi… spuse Lily, ignorând-o. Câte închisori avem în Anglia? Fleet? Newgate? Bridewell? Şi multe altele, numai în Londra. Dar varianta unei închisori londoneze nu stă în picioare. De ce s-ar duce acolo călare? Trebuie să fie undeva mai departe.

Amelia o prinse de mână, atrăgându-i astfel atenţia.

— Lily, draga mea…

— Ştiu ce-o să-mi spui, Amelia, îi ripostă Lily, pe un ton tăios. Că soţii noştri deţin controlul asupra situaţiei, iar noi n-am face altceva decât să-i încurcăm. Dar sunt convinsă că te înşeli. Nu pot să-ţi spun de unde ştiu asta, dar o *ştiu* pur şi simplu. Julian nu mi-ar fi lăsat scrisoarea aceea dacă n-ar fi avut motive de îngrijorare, continuă ea, trăgând adânc aer în piept. Voi două puteţi să mă ajutaţi să-l găsesc… sau puteţi la fel de bine să plecaţi şi să mă lăsaţi să mă descurc singură.

— Rhys nu mi-a dat detalii legate de destinaţia lor, spuse Meredith, oftând. Mi-a spus doar că vor călări undeva la ţară.

— Mi-e teamă că nici eu nu ştiu mai mult de-atât, adăugă şi Amelia. Adevărul e că nu acord niciodată prea multă atenţie discuţiilor despre cai şi călărie, trebuie să recunosc.

— Avem nevoie de o listă, spuse Lily. O listă a închisorilor aflate în împrejurimile Londrei, unde poţi ajunge călare.

— Chiar dacă vom obţine această listă, ce vei face cu ea? întrebă Amelia. Nu putem să ajungem peste tot în acelaşi timp.

Lily îşi lăsă privirea în pământ, luptându-se să-şi stăvilească lacrimile de frustrare ce ameninţau să-i brăzdeze obrajii. Nu i-ar fi fost de niciun folos să plângă.

Un smoc de pene colorate în nuanţele curcubeului îi atrase atenţia. Tartuffe străbătu în zbor salonul de oaspeţi, poposind deasupra candelabrului.

— Papagal afurisit ce eşti! îl certă ea. Cum ai reuşit să ieşi din colivie?

— E al tău? o întrebă Amelia, bătând, entuziasmată, din palme.

Lily încuviinţă din cap.

— E încântător, spuse Meredith. Şi se pare că e la fel de îngrijorat ca tine de soarta domnului Bellamy. Îi rosteşte numele necontenit. „O, Julian!” spune el. De nenumărate ori. „O, Julian!” Şi acum spune: „Vinovat, vinovat!” adăugă ea, chicotind.

— A fost cândva al unui avocat, îi explică Lily. Şi a făcut, într-adevăr, o pasiune pentru numele lui Julian.

O idee îi trecu atunci fulgerător prin minte. Un pasaj din scrisoarea sfâşietoare a lui Julian.

„Sunt un nemernic şi, aşa cum spui şi tu, un ticălos fără seamăn. Chiar şi pasărea aia nenorocită ştie adevărul.”

Şi ce anume ştia papagalul ăsta nenorocit despre Julian? Vinovat, vinovat, chiar aşa!

— Să... nu... cumva... să... te... mişti... de... acolo! îl avertiză ea pe Tartuffe, retrăgându-se cu paşi lenţi. În clipa în care ajunse la uşă, se năpusti într-un suflet pe coridor, unde găsi doi servitori. Tu! îi spuse ea unuia dintre ei, pocnind din degete. Adu o foaie de hârtie şi o pană de scris! Apoi, îndreptându-şi atenţia spre celălalt, îi porunci: Tu du-te la bucătărie şi adu-mi o farfurie cu fructe tăiate mărunt şi presărate cu miez de nucă! Grăbiţi-vă, amândoi! După ce servitorii plecară să-i îndeplinească poruncile, Lily se întoarse în salon. Era o idee nebunească şi, fără îndoială, zadarnică, dar se agăţa de ea cu disperare. Amelia, spuse Lily, aşezându-se din nou la locul ei şi ţinându-şi ochii aţintiţi asupra papagalului agăţat de candelabru. Ştiu că ceea ce te voi ruga să faci acum este mai prejos de rangul tău de ducesă. Dar te rog să nu mă refuzi.

— Despre ce este vorba?

Servitorul aduse în clipa aceea foaia de hârtie şi pana de scris, iar Lily îi făcu semn să i le dea Ameliei, spunând:

— Te rog să scrii tot ce spune papagalul!

*

— Când vor fi eliberaţi? întrebă Ashworth.

Ieşind din mocirlă, Julian urcă o moviliţă şi îşi aţinti ochii asupra Tamisei. Pe undele râului pluteau, prinse în ancore, mai multe corăbii ce îndeplineau rolul de închisori – corăbii fantomatice şi scheletice, mâncate de putregai şi lipsite de catarge şi de vele. Scoase din uz, serveau acum ca temniţe plutitoare pentru condamnaţi.

— După ce se încheie ziua de muncă, îi răspunse el. Şi în această perioadă a anului, munca se termină la ora patru după-amiaza.

— E ciudat, nu-i aşa? murmură Ashworth. Faptul că

folosesc ocnaşi la fabricarea armelor.

— Probabil că se află sub strictă supraveghere.

Prizonierii erau transportaţi cu bărcile de pe corăbii pe ţărm, unde lucrau la Woolwich Warren, cea mai mare fabrică de armament din Anglia. În partea de sud, se înălţa un zid imens, care împrejmuia Woolwich Warren – un labirint de şantiere navale, ateliere de topitorie, depozite de muniţie şi multe altele.

— La ora patru? spuse Morland, consultându-şi ceasornicul. Nu s-a făcut nici ora prânzului. Mai avem încă destul timp la dispoziţie. Hai să luăm masa la han!

Plecaseră din Londra înainte de ivirea zorilor, urmând cursul Tamisei, în drumul ei spre mare. În zori, ajunseseră în preajma ţinutului Woolwich şi a corăbiilor-închisoare. Lăsaseră caii să se odihnească la un han din apropiere şi porniseră pe jos să scruteze împrejurimile.

— Haideţi să recapitulăm încă o dată planul! spuse Julian.

— Iarăşi? mormăi Ashworth.

— Dar nu e prea complicat, spuse ducele. Intrăm în fabrica de armament şi, înainte ca asasinii să fie eliberaţi, îi explicăm faptele ofiţerului supraveghetor, şi de acolo, îi preluăm noi. Îi ducem la închisoarea Newgate, unde eu îi voi acuza de crimă. Asta e planul.

— Greşit, spuse Julian. Planul s-a schimbat.

— Serios? Cum aşa? întrebă Ashworth.

— Va trebui să intrăm în fabrică sub un alt pretext. Şi îi lăsăm să fie eliberaţi. Apoi, după ce îi voi urmări un timp, îi voi prelua eu. Sub paza mea, le explică Julian, scoţând dintr-o geantă un pistol, un corn pentru praful de puşcă şi un săculeţ cu alice de plumb.

— Sub paza *ta?* Sub ameninţarea armei? Dar de ce?

— Pentru că trebuie să ştiu cine i-a angajat, răspunse Julian, povestindu-le apoi, în termeni neutri, despre întâmplarea de pe stradă şi despre biletul pe care cineva i-l

strecurase în mână, în învălmăşeală. Nu le repetă cuvânt cu cuvânt mesajul scris în bilet, ci le spuse doar esenţa. Este un avertisment, continuă el. Fie te vei da la o parte, fie vei fi redus la tăcere! Tăcu pentru o clipă, preocupat să măsoare praful de puşcă. Suspiciunile mi-au fost confirmate, îşi reluă Julian firul povestirii. Eu eram ţinta atacului care s-a soldat cu moartea lui Leo şi rănirea gravă a lui Faraday. Dacă ticăloşii ăştia vor sfârşi în ştreang, nu voi mai afla niciodată cine a orchestrat întreaga operaţiune. Lily nu va fi niciodată în siguranţă. Singura mea şansă este să-i prind şi să-i oblig să mă ducă la cel care i-a tocmit.

— Şi ai de gând să faci asta de unul singur? îl întrebă ducele.

— Acţiunea implică răpirea celor doi, îi răspunse Julian. Şi torturarea lor, dacă vor refuza să vorbească de bunăvoie. Nu pot să vă implic în aşa ceva.

— Cândva, m-ai implicat în fapte mult mai reprobabile, spuse Ashworth.

— Asta s-a întâmplat în trecut. Acum, amândoi v-aţi căsătorit şi aveţi responsabilităţi. Morland aşteaptă şi un copil.

— Dar asta nu e valabil şi pentru tine? replică Morland.

Simţi o strângere de inimă, gândindu-se la Lily. Se trezise oare? se întrebă el. Îi blestema numele şi regreta ziua în care se căsătoriseră?

— Plecaţi! insistă Julian. Mă voi descurca singur.

Ashworth şi Morland se priviră unul pe celălalt. Niciunul din ei nu se urni din loc.

— N-avem de gând să te lăsăm singur, omule, spuse ducele, lovind o piatră cu piciorul. O preţuim prea mult pe soţia ta.

— Şi, în plus, îţi suntem datori, adăugă Ashworth.

— Lăsaţi baltă Clubul Armăsarilor! le răspunse Julian, clătinând din cap. A fost doar o joacă din partea lui Leo. Am

invocat toate prostiile alea – codul onoarei, al fraternităţii şi nobleţei aristocratice – doar ca să vă conving să treceţi la acţiune atunci când Leo a murit. Niciunul din voi nu-mi este dator.

— Eu îţi datorez viaţa, insistă Ashworth, pufnind. Sau nu-ţi mai aduci aminte?

Julian îşi înclină, gânditor, capul. Da, poate că avea dreptate în privinţa asta. Îl împiedicase să se arunce de pe stâncile din Cornwall. Deşi, la vremea aceea, Ashworth nu considerase gestul lui Julian drept o favoare.

— Îmi amintesc şi eu ajutorul pe care mi l-ai acordat când am pornit în toiul nopţii în căutarea pupilei mele fugare, adăugă ducele.

— Nu cred că are prea multă importanţă. Nici n-am vrut să te ajut.

— Mi-ai fost cavaler de onoare la nuntă, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Ashworth. Suntem prieteni, Bellamy. Trebuie să rămânem uniţi, indiferent de planul nebunesc pe care l-ai conceput.

— Dar n-ai putea să ne oferi măcar nişte explicaţii? întrebă Morland. De ce dracu’ vrea cineva să te omoare cu atâta ardoare?

Julian şovăi, neştiind dacă să le mărturisească adevărul sau nu. Îi erau oare cu adevărat prieteni? Îşi plimbă privirea de la ducele de Morland, cu alura lui sobră şi aristocrată, la războinicul de temut, care purta urmele rănilor căpătate pe câmpul de luptă. Era mai bine să-i rămână prieteni decât să şi-i facă duşmani.

— Ştiu anumite lucruri, le mărturisi el, în cele din urmă. Lucruri pe care n-ar trebui să le cunosc. Pe când eram tânăr şi lucram la o cafenea, am auzit anumite secrete. Mama lucra la bucătărie, iar eu eram curier.

— Şi tatăl tău…? interveni Ashworth.

— Nu intră în peisaj, îi răspunse el, pe un ton tăios.

Julian nu-şi imagina că vestea ar putea cădea ca un

trăsnet asupra celor doi prieteni.

Şi nu se înşelase.

— La ce te referi? îl întrebă Morland, încruntat. Ce lucruri ai aflat?

— Lucruri referitoare la Osiris. La armăsarul la care ţii atât de mult. Şi care constituie – nu-i aşa? — motivul înfiinţării acestui club. Când Morland încuviinţă din cap, Julian continuă: Ştiu, de exemplu, că prima cursă pe care a câştigat-o a fost aranjată.

— Prima lui cursă? spuse Morland, ridicându-şi capul, vădit uimit. Asta a fost…

— La Doncaster. Pe atunci, era un mânz de trei ani. Jocheul lui l-a ţinut pe tuşă tot anul. Pariorii creşteau miza. La Doncaster, aceasta era de doisprezece la unu şi toată lumea paria pe…

— Mariner, îl întrerupse Ashworth. Acesta a obţinut rezultate remarcabile tot anul. Îmi amintesc şi acum şocul pe care l-am trăit cu toţii în momentul în care a terminat cursa pe locul al treilea.

— Dar nu toată lumea a suferit acest şoc. Cu siguranţă, nu cei zece membri din Clubul Jocheilor. I-am auzit discutând la cafeneaua unde lucra mama mea. La vremea aceea, nu ştiam cum îi cheamă, dar îmi aminteam foarte bine vocile lor. Mi le repetam de nenumărate ori, ca să nu le uit. Apoi, în anii următori, le-am aflat identităţile şi… Şi am început să-i şantajez pe fiecare în parte.

Cei doi prieteni îi întâmpinară cuvintele cu o tăcere presărată deopotrivă cu teamă şi respect. Julian savura din plin momentul. Nici lui nu-i venea să creadă că avusese curajul să facă asta.

După ce aflase numele fiecărui conspirator în parte, continuase să joace rolul unui surdomut, aşa cum îl cunoşteau şi oamenii aceia. Un surdomut pus pe rele. Prin gesturi şi bilete scrise, le ceruse, fiecăruia în parte, câte o întâlnire între patru ochi.

Când se întâlneau, le înmâna câte o scrisoare scrisă cu majuscule. Aceasta fusese prima misivă pe care o scrisese, de-a lungul mai multor săptămâni, cu o minuţiozitate ieşită din comun.

Daţi-i câte o sută de guinee surdomutului şi lăsaţi-l apoi să plece teafăr şi nevătămat! Dacă băiatul nu se va întoarce cu banii până la apusul soarelui, ziarele de mâine vor spune adevărul despre Doncaster.

Ar fi putut la fel de bine să-l împuşte acolo, pe loc, iar fapta lor ar fi fost cât se poate de înţeleaptă. Căci nimeni nu ar fi spus ziarelor ce se întâmplase cu adevărat la Doncaster. Chiar dacă Julian s-ar fi dus să vorbească personal cu ziariştii publicaţiilor de scandal, era puţin probabil să fi dat cineva crezare poveştii sale.

Dar odată cu dispariţia mamei lui, nu mai avea nimic de pierdut. Aşa că îşi pusese de zece ori în practică înşelătoria, şi de fiecare dată, cacialmaua se dovedise o reuşită. I se părea trist faptul că nu le stârnise nici cea mai vagă suspiciune. În concepţia lor, pentru că era surdomut, atunci era şi idiot. Reuşise, astfel, de fiecare dată, să plece din casa lor cu inima bătându-i frenetic în piept şi cu o sută de guinee în buzunar. Ar fi putut să le ceară şi mai mulţi bani – o ştia prea bine acum. Dar pe atunci, nici nu-şi putea imagina o sumă mai mare. Strânsese, astfel, cu totul, o mie de guinee. Din aceşti bani, îşi cumpărase o pereche nouă de pantofi şi un costum de haine. Şi pornise apoi să-şi clădească o avere impresionantă.

Ani mai târziu, când Osiris fusese retras din cursele de cai, devenind armăsar de prăsilă, iar Leo înfiinţase Clubul Armăsarilor… o, ce dulce era ironia sorţii!… Julian devenise unul dintre cei zece membri ai clubului. Nu mai era băiatul care le ştergea cizmele de noroi.

— I-ai şantajat, murmură Ashworth, fluierând printre

dinţi. Şi crezi că te-a recunoscut cineva?

— Sunt convins de asta, îi răspunse Julian, dând din cap.

— Dar nu înţeleg, continuă Ashworth. Este vorba doar de o simplă cursă de cai, care a avut loc cu mulţi ani în urmă. De ce-ar comite cineva o crimă ca să păstreze acest secret?

— Nu e vorba doar de simplă cursă de cai, spuse ducele. Ci de averi pierdute în urma pariurilor. Mulţi oameni au ajuns în pragul ruinei. Dacă intriga lor ar deveni cunoscută, conspiratorii ar fi alungaţi pentru totdeauna nu doar din Clubul Jocheilor, ci şi de pe scena societăţii londoneze.

— Ar comanda, aşadar, o crimă doar ca să-şi salveze reputaţia? întrebă Ashworth, ridicând din umeri. Dar cred că oamenii au ucis şi pentru mai puţin.

— Ar mai putea fi şi altceva, spuse Julian. În cafeneaua unde am aflat de complotul „aranjării” acestei curse de cai, veneau în fiecare zi domni care îşi dezvăluiau secretele. Secrete politice, secrete de afaceri sau secrete amoroase. Dacă m-a recunoscut cineva, cine ştie ce-şi imaginează că am mai aflat. De aceea, îmi este cu neputinţă să-mi identific atacatorul. Pentru asta am nevoie de Stone şi de Macleod.

— Asta în ipoteza că Stone şi Macleod sunt, într-adevăr, asasinii lui Leo. N-ar trebui să aşteptăm mai întâi şi să vedem dacă Faraday îi va identifica?

Julian îşi întinse mâna înarmată spre malul râului, ca să verifice dispozitivul de ochire al pistolului.

— Nu-l putem implica pe Faraday în povestea asta. Nu am încredere în el.

Capitolul 23

— Astăzi, victoria va fi a mea, promise Claudia.

— Poate că da, îi răspunse adversarul ei, fără să-şi desprindă privirea de la piesele de table pe care le aranja la locul lor. Jocul tău a cunoscut un progres moderat.

— Un progres *moderat?* Dar ieri am fost cât pe ce să câştig.

— Cunoşti diferenţa între înfrângere şi „o victorie aproximativă”, draga mea? o întrebă el, aranjând într-o ordine clară ultimul grup de piese negre.

Ea clătină din cap.

— Nu e niciuna.

— Dă-mi zarurile, te rog! spuse Claudia, prefăcându-se bosumflată.

Lăsând la o parte îmbufnarea prefăcută, Claudia îl plăcea pe Peter Faraday. Îl plăcea chiar foarte mult. Era o prezenţă bine-venită în casa lor. Amelia şi Spencer erau mereu ocupaţi cu obligaţiile lor sau îşi petreceau timpul unul cu celălalt. Acum, avea alături un partener de suferinţă, prizonier ca şi ea. Domnul Faraday era ţintuit şi el în casă, neputând să se mişte fără ajutorul unui servitor. Îşi petreceau aproape toată ziua împreună, şi o parte din seri. Jucau table şi cărţi. Când se săturau de jocuri, el citea cu glas tare anumite articole din ziare, în timp ce ea tricota o cuvertură pentru bebeluşi sau îşi odihnea, pur şi simplu, ochii. N-o interesa prea tare conţinutul articolelor din ziare, dar îi plăcea să-i asculte comentariile spirituale.

Îi plăcea să-l asculte, în general. Domnul Faraday avea o voce plăcută, cu un timbru plin şi liniştitor şi cu un accent deosebit, care îi trăda educaţia aleasă şi manierele elegante. Era un bărbat chipeş, care semăna cu domnul Bellamy, înzestrat însă cu mai mult rafinament şi mai puţină strălucire. Un domn în adevăratul sens al cuvântului, îşi spunea Claudia. Mereu pus pe glume, dar fără să jignească.

Îi punea întrebări, acoperind o gamă largă de subiecte – de la copilăria ei, la pruncul pe care îl purta în pântec. Claudia era obişnuită cu tirurile de întrebări, dar avea rareori plăcerea ca cineva *să-i asculte* cu adevărat răspunsurile. Îi povestea totul despre Amelia şi Spencer şi îi evoca puţinele amintiri pe care le avea despre părinţii ei plecaţi în lumea celor drepţi. Îi povestise chiar şi despre aventura ei cu profesorul din York, iar domnul Faraday o ascultase, cu viu interes, fără s-o judece sau să se arate supărat. Putea să vorbească cu el despre orice.

Se înţelegeau, într-adevăr, foarte bine.

Aruncă zarurile şi îşi mută piesele la locul lor.

— N-ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

Sărmanul de el! Venise de o săptămână la conacul Morland şi era pentru prima oară când Claudia îl lăsase complet fără grai.

— Poftim? spuse el, în cele din urmă.

— N-ai înţeles ce te-am întrebat? Am crezut că am vorbit cât se poate de clar. Te-am întrebat dacă n-ai vrea să te căsătoreşti cu mine. Claudia îşi dădea prea bine seama că el scotocea prin minte în căutarea unui răspuns, astfel că sorbi încet din paharul cu limonadă, ca să-şi ofere un răgaz de gândire. Pentru că şovăia încă să-i răspundă, încercă să-l liniştească, spunându-i: Nu ai de ce să-ţi faci griji, domnule Faraday. Nu sunt atât de naivă, încât să-mi imaginez că m-am îndrăgostit de dumneata. Dar ne înţelegem bine, nu-i aşa? continuă ea, mângâindu-şi abdomenul imens, unde pruncul se agita, nervos. Judecând după firea neliniştită pe care pruncul o manifesta încă din pântec, Claudia ştia că o aşteptau momente grele în viitor. Cu toate acestea, îşi iubea bebeluşul, care, în curând, avea să-şi facă intrarea în lume ţipând cât îl ţinea gura de tare. Nu mai am mult şi trebuie să nasc, îşi reluă ea firul gândurilor. Şi vreau să păstrez copilul.

— Atunci, asta va trebui să şi faci, îi răspunse el,

încruntat. Nu-mi spune că ducele insistă să dai copilul dacă nu te căsătoreşti!

— Nu, nici vorbă. Spencer şi Amelia mă vor susţine, indiferent ce hotărâre voi lua. Dar nu pot să neg faptul că viaţa noastră va deveni mult mai uşoară dacă mă voi căsători. Şi m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă postura de tată. Mi se pare că ai putea să fii un părinte ideal şi că ţi-ar surâde ideea de a avea un copil, fără… să fii nevoit să-ţi îndeplineşti sarcina deloc plăcută de a-ţi fecunda soţia.

— Sarcina deloc plăcută? repetă el, nevenindu-i să creadă ce auzea. „Sarcina deloc plăcută” de a-mi fecunda soţia? Dar cât de cumplită a fost experienţa pe care ai trăit-o alături de profesorul de muzică?

— Cumplită cu adevărat. Dar nu despre asta este vorba. Aruncând apoi o privire spre coridor, ca să se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea, se aplecă spre el, atât cât îi permitea abdomenul imens, şi îl întrebă în şoaptă: Eşti *pe invers,* nu-i aşa?

El îşi păstră cu greu sângele-rece. Reuşi însă să-şi stăpânească reacţiile, luând, în schimb, carafa cu limonadă şi umplându-i paharul.

— E în regulă, îl linişti ea iute. Ştiu să păstrez un secret. Şi sunt convinsă că nimeni altcineva n-a mai observat acest lucru. Ştiu cum e să fii ţintuit în casă. N-am nimic altceva de făcut decât să observ ce se petrece în jurul meu.

— Dar cum…?

— Foarte simplu, îi răspunse ea, zâmbind. Ochii îţi zboară după lachei, nu după servitoare. Iar cel care ţi-a stârnit cel mai mult interesul este servitorul înalt, cu maxilar pătrat, nu-i aşa? Şi mie îmi place. Are nişte coapse seducătoare. Şi un fund… îşi rezemă bărbia în mână şi scoase un oftat languros. Dar, din păcate pentru noi amândoi, servitoarea mea mi-a spus că îi este loial iubitei sale. Este croitoreasă, după câte se pare. Dar asta nu

înseamnă că nu-l putem admira în tăcere. Putem să scăpăm anumite lucruri pe jos când se află prin preajmă şi să-l obligăm să le adune.

— Nu zău, Lady Claudia! exclamă el, rezemându-se de spătarul scaunului şi analizând-o cu atenţie. Eşti o tânără cu adevărat uluitoare, îi spuse apoi, cu un zâmbet de uimire în colţul gurii.

Claudia savura, încântată, momentul. Era timpul să observe cineva acest lucru.

— Asta înseamnă că accepţi să te căsătoreşti cu mine?

— Nu, draga mea, îi răspunse el, cu blândeţe. Nu pot să mă însor cu tine. Dar mi-ar plăcea să-ţi fiu prieten.

— Dar un simplu prieten nu-i poate dărui un nume copilului meu.

— Nu. În cazul acesta, va trebui să găseşti singură o soluţie. Dar sunt convins că te vei descurca de minune.

— Nu ştiu cum voi reuşi să am grijă de un copil, spuse ea, cufundându-se în scaunul ei. Uneori, nu reuşesc să am grijă nici măcar de mine.

— Claudia, ascultă-mă cu atenţie! Săptămâna asta, am aflat multe lucruri despre tine. Vrei să ştii ce-am aflat?

Ea ridică din umeri.

— Eşti inteligentă, directă şi dornică de cunoaştere. Eşti înzestrată cu un spirit extraordinar de observaţie. Şi nu ţi-e teamă să-ţi asumi riscuri. Nu-ţi vei pleca niciodată capul în faţa unor reguli absurde. Poate că aceste calităţi te-au transformat într-o adolescentă dificilă, dar – ascultă bine ce-ţi spun! —, într-o bună zi, vei deveni o femeie cu totul excepţională. Şi o mamă ideală. De asta, sunt ferm convins.

O lacrimă îi împăienjeni ochii, iar Claudia şi-o şterse cu nerăbdare.

— Eşti singurul care se poartă frumos cu mine.

— Nu e adevărat. Vărul tău şi soţia lui sunt foarte atenţi cu tine. Te iubesc, chiar dacă nu te înţeleg

întotdeauna. Iar, într-o bună zi, îl vei întâlni pe cel care te va iubi *şi* te va înţelege deopotrivă.

Iar dacă există dreptate în lume, va avea şi un maxilar pătrat, şi nişte coapse seducătoare. Nici să nu accepţi altceva!

— Din păcate, va trebui să accept orice. O mamă necăsătorită cu un copil în braţe? Nu-mi voi putea permite să fac mofturi. Nu voi avea nici măcar un sezon în care să-mi fac debutul în societate aşa cum trebuie.

— Ba eu cred că îl vei avea, îi răspunse el, cu tandreţe în privire. Ani mai târziu, de acum încolo, când te vei întoarce la Londra, vei avea renumele unei femei frumoase, puternice şi independente, cu un trecut fermecător de scandalos. Bărbaţii îţi vor cădea cu toţii la picioare. Luând zarurile, adăugă: Voi avea grijă să particip la primul tău bal în societate doar ca să mă bucur că profeţiile mi s-au adeverit.

— Serios? întrebă ea. Privindu-i cu tristeţe piciorul pe care abia îl putea sprijini în pământ, îşi spuse că era un adevărat act de curaj din partea lui numai şi simplul gând de a participa la baluri. Atunci, va trebui să fii primul meu partener de dans, îi propuse Claudia.

— S-a făcut.

Îşi strânseră mâna pe deasupra tablei de joc. Simţind nişte crampe abdominale, Claudia tresări de durere.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Da, da, îi răspunse ea, trăgând adânc aer în piept şi apoi dându-l încet afară. Am aceste contracţii aproape în fiecare zi. Travaliu fals, susţine doctorul. Îşi masă abdomenul rotund în cercuri mici, până când junghiurile începură să se mai diminueze. Contracţiile de acum nici nu se comparau cu episoadele înspăimântătoare pe care le suferise la începutul sarcinii. Durerile şi sângerările… Dar dumneata ai fost vreodată îndrăgostit, domnule Faraday? îl întrebă ea, încercând să-şi abată gândurile de la suferinţa

ei prin încercarea de a aborda un alt subiect de discuţie.

— Da, îi răspunse el, evitându-i privirea.

— Dar povestea nu s-a terminat bine.

— Nu, nu s-a terminat bine, spuse el, aruncând zarurile şi privindu-le apoi cu insistenţă. De fapt, s-a terminat foarte prost.

Chipul îi trăda o tristeţe sfâşietoare. Claudia ar fi vrut să-i aline inima frântă, dar nu ştia cum s-o facă. Se mulţumi, în schimb, să ia o înghiţitură din paharul cu limonadă.

— Şi crezi că mai merită s-o aşteptăm? îl întrebă ea, ştergându-se la gură. Dragostea?

— Da, îi răspunse el, cu fermitate. Merită s-o aşteptăm, Claudia. Merită să trăim şi să murim pentru ea. Merită şi să ucidem în numele ei. Reprezintă totul în viaţă.

— Ah!

O durere înfiorătoare îi cuprinse deodată pântecul ca într-o menghină. O lăsă pentru o clipă fără suflare. Exact în momentul în care credea că avea să înceteze, se întoarse cu o forţă nimicitoare, smulgându-i un ţipăt. Camera părea scăldată în nuanţe de portocaliu şi roşu – culorile spaimei. Acestea nu mai erau manifestările unui travaliu fals; ceva nu era *în regulă.* Regreta fiecare clipă în care neglijase recomandările doctorului sau ignorase sfaturile Ameliei. Poate că n-ar fi trebuit să urce treptele în dimineaţa aceea. Poate că aseară n-ar fi trebuit să mănânce budinca aceea atât de delicioasă…

„Sper ca pruncul meu să vină pe lume teafăr şi nevătămat”, se rugă ea în tăcere.

— Domnule Faraday, îngăimă Claudia, oprindu-se în clipa în care un alt val de durere o lăsă fără suflare. Scrâşni din dinţi. Nu mă simt bine, bâigui ea. Am nevoie de ajutor.

Dar domnul Faraday – suferind şi abia mergând – sărise deja de pe scaun…

Şi străbătea camera cu paşi repezi.

*

— Dă-mi-o şi mie, te rog! spuse Lily, luând foaia de hârtie din mâna Ameliei şi citind-o de la un capăt la altul. O jumătate de oră de cuvinte măgulitoare şi de rugăminţi, presărate cu miez de nucă, se soldase cu o pagină plină de baliverne păsăreşti. Ca de obicei, nimic nou, spuse ea, dezamăgită.

„O, Julian! Vinovat, vinovat! Vă mulţumesc, asta e tot.”

Aceleaşi cuvinte rostite de nenumărate ori, într-o ordine pur întâmplătoare, presărate cu ţipete şi cârâieli.

Apoi, în josul paginii, observă ceva nou.

— „Domnule James Bell”, citi ea cu glas tare. Asta da, este într-adevăr interesant. Oare unde l-o fi auzit?

— E vreo cunoştinţă de-a ta? o întrebă Meredith.

— Oarecum.

Gândul îi zbură în clipa aceea la seara petrecută la teatru alături de iubitul ei, care purta ochelari şi abordase ţinuta pedantă a unui şoarece de bibliotecă. Transformarea lui uluitoare într-o persoană cu totul diferită o luase prin surprindere. Acum, după câteva săptămâni de căsnicie, o uimea faptul că nimeni nu-l vedea aşa cum îl vedea ea. În ochii societăţii londoneze, Julian Bellamy era întruchiparea unui individ superficial, strident şi insolent, cu părul vâlvoi şi cu haine în nuanţe ţipătoare, o imagine pe care nimeni nu încerca s-o exploreze, ca să descopere ce se ascundea dincolo de ea. Un bărbat chipeş şi discret, cu ochi albaştri şi sinceri, care nutrea o adevărată pasiune pentru noţiunea de dreptate. Un bărbat inteligent, tandru şi profund.

Aceasta era adevărata imagine a soţului ei.

„Dar adevărul e că n-am fost niciodată demn de tine. Nu ştii nici jumătate din faptele pe care le-am comis.”

— S-ar putea ca domnul James Bell să nu fie doar o

simplă cunoştinţă, spuse Lily încet.

— O! exclamă Amelia, sărind pe scaun. A mai spus ceva. Chiar acum, strigă ea, făcându-i semn lui Lily să-i dea hârtia.

Întinzându-şi gâtul, Lily privi peste umărul Ameliei în timp ce prietena ei scria un singur cuvânt.

— „Jericho[6]”, citi Lily cu glas tare. Nu ne ajută prea mult, nu-i aşa?

— Ar putea să însemne orice, încuviinţă şi Meredith. Poate că vreunul dintre foştii lui stăpâni era fascinat de Biblie. Ar putea fi, de asemenea, numele unui servitor, sau chiar al unei păsări.

— Sau al unei corăbii, interveni Amelia. Pe un vas cu acelaşi nume a fost repartizat Michael, când s-a înrolat în Marina Regală. Nu-l voi uita niciodată, căci i-am scris nenumărate scrisori în anul acela. A plecat din Plymouth pe vasul *Jericho.* Corabia este scoasă acum din uz. Îmi aduc aminte că mi-a arătat-o la un moment dat, când mergeam spre… Amelia se opri brusc, luând-o pe Lily de braţ şi căscând ochii mari. Spre Greenwich, continuă ea.

Nava este acum ancorată în apele Tamisei, în apropiere de Woolwich. A fost transformată într-o corabie-închisoare.

— Corabie-închisoare?! exclamă Lily, cu inima bătându-i frenetic în piept.

— Stai puţin! Nu-ţi face speranţe! o sfătui Meredith. S-ar putea s-o luăm într-o direcţie cu totul greşită.

— Ştiu. Ai dreptate, îi răspunse Lily, zbătându-se într-un iureş de gânduri. Dar este singura direcţie pe care o avem. Câţi kilometri erau oare până în Woolwich? Şaisprezece? Douăzeci şi patru? Cât de repede putea să ajungă până acolo cu trăsura? Trebuie să plecăm imediat. Nu avem timp de pierdut.

---

6 Jericho sau Ierihon, considerată cea mai veche aşezare urbană din lume (n.tr.)

Dar înainte de a apuca să se ridice de pe scaun, Swift intră în cameră. Bătrânul majordom ţinea în mână o tavă de argint, pe care se afla un bilet împăturit în grabă.

Făcu o plecăciune adâncă în faţa lor, spunând:

— Îmi cer iertare pentru deranj, milady. Dar a sosit un mesaj urgent pentru Excelenţa Sa.

Amelia luă biletul şi îl deschise. Ochii ei albaştri se mişcau înainte şi înapoi în timp ce citea rândurile aşternute pe hârtie.

— O, nu! Pe Claudia au apucat-o chinurile facerii. Trebuie să mă duc imediat acasă.

Vestea o luă prin surprindere pe Lily, dar nu asta o făcu să încremenească precum o stană de piatră, ci cuvintele scrise în grabă, cu cerneală neagră, de pe spatele plicului: „Excelenţei Sale, ducesa de Morland”.

Lily cunoştea scrisul acela. Îl cunoştea la fel de bine, de parcă era al ei.

— O, Doamne! strigă ea, sărind, într-un suflet, de pe scaun şi smulgând biletul din mâna Ameliei. Cine l-a trimis? întrebă ea, fără să-şi ridice însă privirea ca să primească vreun răspuns, căci citea mesajul scurt al misivei:

Excelenta Voastră,

Lady Claudia a intrat în travaliu. Mi-am luat libertatea de a chema doctorul.

P.F.

— P.F.? Cine e P.F.?

Amelia îi răspunse în timp ce îşi punea mănuşile. Dar Lily nu reuşi s-o înţeleagă.

— Scrie-l pe hârtie! insistă ea, dându-i prietenei sale pana de scris şi călimara cu cerneală.

— Nu pot acum, îi răspunse Amelia, luându-şi şalul. Claudia are nevoie de mine. Trebuie să plec de-ndată.

Lily trânti călimara pe masă, ignorând picăturile de

cerneală ce ţâşniră din ea, şi îndesă pana de scris în faţa Ameliei, băgându-i-o aproape în ochi. Tremura atât de tare, încât peniţa îi fremăta în mână.

— *Scrie-l!* Scrie-mi-l pe hârtie!

În timp ce Amelia vorbea cu servitorul, Meredith luă peniţa şi mâzgăli iute ceva pe o bucată de hârtie.

— Peter Faraday, citi Lily. Cine e Peter Faraday?

— Oaspetele Ameliei, îi explică Meredith. A venit cu noi din Cornwall şi stă la conacul Morland. Este rănit şi bolnav. A... a fost împreună cu fratele tău în noaptea atacului.

Ameţită, Lily se prăbuşi pe scaun. Era complet dezorientată. Această informaţie... îi explica foarte multe lucruri, dar dădea naştere altor întrebări.

Un lucru era cert. Trebuia să ajungă de-ndată în Woolwich. Julian habar nu avea cu ce se confrunta.

— Mă duc şi eu cu Amelia, îi spuse Meredith, atingându-i mâna. Are nevoie de ajutor.

— Da, fireşte, îi răspunse Lily, ridicându-se în picioare şi conducându-şi prietenele la uşă. Sper ca totul să se termine cu bine pentru Claudia.

— Îţi mulţumesc, îi spuse Amelia, ducându-şi mâna la frunte. Aş vrea să-i fi trimis cumva vorbă lui Spencer.

— Nu-ţi face griji, draga mea! O să afle în curând.

Lily avea de gând să-i comunice vestea personal.

*

— Uite-i! Cei doi de acolo, de pe creasta dealului!

Din postul lor de observaţie, aflat în vârful eşafodajului de schelărie, Julian îi urmări privirea lui Ashworth. Doi ocnaşi construiau un dig din stânci, la câţiva metri distanţă de malul râului. Bărbaţii, îmbrăcaţi în pantaloni din piele şi cămăşi maronii, erau legaţi unul de celălalt printr-o pereche de cătuşe prinse de glezne. Sub

supravegherea atentă a unui ofiţer înarmat cu o sabie, transportau şi aşezau rocile imense, înălţând digul. Julian observă cu satisfacţie că hainele vechi şi murdare ale prizonierilor atârnau largi pe trupurile lor uscăţive.

Bun! Făcuseră foamea în ultimele şase luni.

— Eşti sigur că ei sunt? întrebă Julian.

— Am vorbit cu ofiţerul de pe docuri, îi răspunse Ashworth, dând din cap. Mi-a confirmat numele. Periculoşi, cei doi! Nici pe departe nişte…

Bubuitul asurzitor al unui tun îl obligă să se oprească. În fabrica de armament, rareori se aşternea liniştea, dominată adesea de zgomotele puternice ale maşinăriilor de construcţie şi de exploziile ocazionale ale armelor de foc.

— Nici pe departe nişte deţinuţi model, încheie Ashworth, în cele din urmă. De aceea şi muncesc legaţi în lanţuri. La sfârşitul zilei de muncă, un paznic le va tăia cătuşele. Iar un ofiţer le va da actele şi câte zece şilingi fiecăruia în parte, şi pe-aci ţi-e drumul!

— Şi noi după ei!

Odată ce Stone şi Macleod vor fi eliberaţi, cei trei prieteni vor porni pe urmele lor şi vor aştepta momentul potrivit ca să treacă la fapte. Fără îndoială că primul lucru pe care îl vor face va fi să dea o raită prin vreun birt de prin împrejurimi, şi apoi prin cel mai apropiat bordel. Cu puţin noroc, îi vor prinde ameţiţi de aburii alcoolului şi cu pantalonii în vine. Vor fi trei contra doi – şi înarmaţi pe deasupra. Sorţii de izbândă erau, evident, de partea lor. Poate că le vor smulge un nume, fără prea mult efort, oferindu-i lui Julian o pistă de pornire. Nu va putea să se întoarcă imediat la Lily, dar făcea deja primii paşi spre ea, chiar dacă erau lenţi şi greoi.

Însă până atunci, vor supraveghea lucrurile de aici. „Aici” fiind un golfuleţ abandonat din preajma şantierului naval. Acest canal îngust, destinat reparaţiilor şi echipării

corăbiilor, era străjuit, de-o parte şi de alta, de nişte platforme înalte, unde puteai să ajungi doar urcând nişte trepte abrupte, din lemn.

Dezvăluindu-şi identitatea şi rangul de locotenent-colonel, Ashworth, un nume venerat în rândul soldaţilor, reuşise cu uşurinţă să pătrundă, împreună cu tovarăşii săi, în fabrica de armament şi în şantierul naval. Nimeni nu bănuia nimic. Erau doar un grup de prieteni curioşi să viziteze locurile. Cea mai mare problemă o constituiau însă ofiţerii, care se înghesuiau în jurul lor, dornici să le arate împrejurimile.

Un zgomot uşor de paşi se auzi pe treptele din lemn. Bărbaţii se priviră încruntaţi, apoi îşi întoarseră capetele ca să vadă cine era vizitatorul nepoftit. Vreun alt ofiţer tânăr şi cu capul în nori, care spera, probabil, să-l convingă pe Ashworth să le împărtăşească poveşti de război sau care voia, pur şi simplu, să intre în graţiile unui duce.

Dar vizitatorul lor nu era nicidecum un ofiţer.

Ci era Lily. Soţia lui, îmbrăcată într-o rochie violet de călătorie şi o pelerină de iarnă, închisă la culoare, se îndreptă direct spre el. Inima i se strânse în piept în clipa în care o văzu prinzându-şi tocul printre scândurile eşafodajului, fiind gata să cadă, dar îi reveni la loc când Lily reuşi să-şi recapete echilibrul.

— Iisuse Hristoase! izbucni Julian, prinzându-şi soţia de umeri. Nu se putu abţine şi o zgâlţâi uşor. Ca să se convingă că era teafără şi nevătămată. Că era *într-adevăr* Lily, în carne şi oase. Lily, ce naiba cauţi aici?

— Am venit după tine, îi răspunse ea, cu respiraţia întretăiată. Ticălos fără seamăn ce eşti!

Ochii îi scăpărau scântei şi tremura de furie în braţele lui. N-o mai văzuse nicicând posedată deopotrivă de o teamă şi de o mânie atât de covârşitoare.

El ştia însă că soţia lui nu s-ar afla acolo, dacă dragostea ei nu ar fi mai presus de toate acestea.

— Atât de mult mă iubeşti, Lily? Chiar atât de mult? o întrebă el, cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

— Fireşte că te iubesc, nemernicule. Naiba să te ia! îi ripostă ea, încleştându-şi mâna în pumn.

Apoi, ridică pumnul. Şi îl lăsă să cadă. Îl ridică iar. Şi atunci, îl lovi cu putere în umăr.

El o sărută cu pasiune pe gură. Ea încercă să i se împotrivească pentru o clipă, căci îşi păstrase întreaga energie şi mânie doar pentru o cauză defensivă. Nu reuşi însă să-l îndepărteze. O ţinea strâns în braţe şi îi dezmierda gura cu atingeri duioase, savurându-i dulceaţa buzelor şi gustul sărat al lacrimilor.

— Te iubesc, îi murmură el, printre săruturi. Nici nu ştiu cum de e posibil să te iubesc atât de mult. Dragostea asta o să-mi aducă sfârşitul.

Platforma se clătină sub picioarele lor. Din cauza unei explozii în fabrica de armament. Sau poate din cauza sărutului lor pătimaş, care zguduise pământul din temelii.

— Priviţi aici! le strigă ducele.

Julian puse capăt sărutului, fără tragere de inimă.

Morland le făcu semn cu capul, arătându-le digul.

— Se pare că au terminat munca. S-ar putea să le dea drumul mai devreme.

— Trebuie să pleci acasă, îi spuse Julian lui Lily, prin semne. Acum! Nu e o treabă pentru femei. Ci o aventură extrem de primejdioasă.

— Nu, îi răspunse ea. Nu înţelegi. Este vorba despre Peter Faraday.

Peter Faraday? Cum naiba aflase de Peter Faraday?

— A fost împreună cu Leo în noaptea aceea, continuă ea, pe un ton tăios. Au fost… au fost iubiţi.

— Poftim? o întrebă el prin gesturi, convins fiind că nu auzise bine.

— *Iubiţi?* repetară într-un glas Ashworth şi Morland.

Înţelesese bine, aşadar.

Lily încuviinţă din cap, privindu-i pe cei trei prieteni.

— Da, iubiţi. Sunt convinsă de asta. Am scrisorile pe care Faraday i le-a scris fratelui meu. Nu-ţi lasă loc de îndoială.

O tăcere apăsătoare se aşternu peste fabrica de armament. Julian, Ashworth şi Morland se priviră unul pe celălalt. Apoi, îşi aţintiră ochii în pământ. Şi spre orizont. Căutând, în zadar, explicaţii. Sau, poate, doar o cale de scăpare.

Ţinând seama de trecutul lui desfrânat, Julian nu se aflase niciodată în postura de a judeca înclinaţiile sexuale ale celor din jur. Şi cunoştea destule cupluri de bărbaţi care îşi împărtăşeau iubirea. Unii dintre aceştia erau, de exemplu, croitorii lui. Nu mai era un secret pentru nimeni faptul că Schwartz şi Cobb nu erau doar simpli parteneri de afaceri. Iar când era băieţandru, exista o casă destinată cuplurilor de bărbaţi la doar o clădire distanţă de cafeneaua Annei. Chiar şi în rândurile aristocraţiei, anumiţi bărbaţi rămâneau pentru totdeauna „celibatari convinşi”.

Dar era vorba de *alţi* bărbaţi. Nu de Leo.

Iubiţi. Leo şi Faraday erau *iubiţi.*

Julian încerca să digere vestea. Nu era însă uşor de acceptat. Trebuia să-şi reconstruiască întregul eşafodaj al gândirii. Înlătură ideea din minte. Nu avea timp pentru o schimbare de asemenea anvergură.

— Ştiam deja că Faraday se afla împreună cu Leo. A devenit ţinta atacului, în locul meu. Eu ar fi trebuit să fiu cu Leo în noaptea aceea.

— Dar n-ai fost, spuse Morland. A fost Faraday. Şi dacă aveau o relaţie…

— Vrei să spui că este vorba de o crimă pasională? interveni Ashworth. La asta te gândeşti?

— Dar stai puţin! Uiţi de Cora Dunn. De *prostituata* pe care Leo a agăţat-o în seara aceea. Da, îşi spuse Julian. Leo fusese cu o femeie. Lily se înşela, fără doar şi poate. Cora a

văzut doi bărbaţi atacându-i, continuă el, iar Stone şi Macleod corespund descrierii celor două brute care i-au atacat. Au fost prinşi în apropiere de locul faptei şi în aceeaşi noapte. Ne aflăm aici dintr-un motiv bine întemeiat.,

Dintre toate noţiunile greu de digerat, aceasta i se părea cu neputinţă de acceptat – faptul că eforturile lor erau zadarnice. Nu-l aştepta nimic aici, niciun răspuns. Şi niciun viitor.

— Trebuie să plec, spuse Morland, înjurând. Hristoase, omul ăla e în casa mea!

— Faraday n-are nicio legătură, insistă Julian. Lily îl trase de mânecă, dar el îşi eliberă braţul şi arătă cu mâna spre cei doi ocnaşi de pe dig. Dacă aceştia sunt asasinii lui Leo, nu putem să-i lăsăm să plece teferi şi nevătămaţi. A fost prietenul nostru.

— A fost *fratele* meu, ripostă Lily. Sunt cea mai apropiată rudă a lui. Nu credeţi că eu ar trebui să am ultimul cuvânt în rezolvarea acestei probleme?

Sunetul unui încărcător de armă se auzi în clipa aceea cumplit de aproape.

— Iar eu l-am iubit. Aşa că eu voi avea ultimul cuvânt.

Julian se întoarse brusc pe călcâie şi văzu un alt bărbat alături de ei pe platforma schelăriei. Peter Faraday – înalt şi bine făcut, înarmat cu un pistol cu cremene, cu ţeavă dublă.

Ura îi mocnea în priviri în timp ce îşi ridică pistolul.

— Nimeni nu se clinteşte din loc!

Capitolul 24

O împuşcătură spulberă liniştea.

Julian nu mai avu timp să-şi folosească arma. Nu mai

avu timp să facă nimic decât s-o apere pe Lily cu trupul său. Faraday apăsă din nou pe trăgaci, iar glonţul trecu fluierând pe lângă urechea lui Julian.

După câteva secunde, în care descoperi cu uşurare că era teafăr şi nevătămat, Julian îşi răsuci capul, urmărind traiectoria gloanţelor. Prin norul înţepător de praf de puşcă, îi zări pe Stone şi Macleod aplecându-se peste dig. Cei doi condamnaţi, legaţi cu cătuşe, se prăbuşiră, cu mişcări lente, în apele Tamisei. Dacă nu muriseră deja din cauza rănilor provocate de gloanţe, aveau să se înece în scurt timp.

— Nu! ţipă Julian, aplecându-se, disperat, peste marginea eşafodajului, cu gândul de a sări de pe platforma schelăriei.

Oare câţi metri erau până jos? În jur de patru şi ceva? Dacă avea să ajungă pe malul râului fără să-şi rupă vreun os în urma căzăturii, poate că va reuşi să-i scoată pe cei doi ocnaşi din apele râului.

Lily îl luă însă în braţe, împiedicându-l să sară.

— Nu, opreşte-te! Nu mai poţi face nimic pentru ei.

Julian încremeni, spumegând de furie. Nu mai avea altă şansă. Fie rămânea pe platformă, fie sărea în apă, târând-o şi pe Lily împreună cu el.

— S-a terminat, spuse Faraday, venind lângă ei. S-a terminat.

Da, se terminase. Ca şi visurile lui Julian. Drăcia dracului! Odată cu cei doi, se năruise şi singura lui speranţă de a-şi identifica duşmanul. Viitorul lui se îneca în apele Tamisei cu o viteză ameţitoare. Nimic nu mai amintea de prezenţa pe pământ a lui Stone şi a lui Macleod, cu excepţia câtorva unde pe suprafaţa lină a râului. Ofiţerii nu păreau să fi observat ceva. Totul se întâmplase extrem de repede. Şi, în plus, ce mai contau două împuşcături în mijlocul unei fabrici de armament?

Îşi înăbuşi cu greu un suspin. Ce avea să facă de

acum încolo? O stare de amorţeală puse stăpânire pe el. Copleşit de deznădejde şi de gândul că soarta îi era acum pecetluită, se întoarse şi îşi strânse cu putere soţia în braţe. Asta o să facă. O s-o strângă pe Lily la piept atât cât va mai putea.

Nimeni nu mai ştia ce să spună.

— Credeam că eşti bolnav şi suferind, îi spuse, în cele din urmă, Morland lui Faraday.

— Am şi fost un timp, îi răspunse el, lăsându-şi în jos arma încă fumegândă. Dar mi-am revenit.

Nu era nicio îndoială în privinţa asta. Julian abia îl mai recunoştea pe Faraday – era o diferenţă imensă între cel de acum şi cel pe care îl văzuse în Cornwall. În afară de vindecarea fizică de-a dreptul miraculoasă, Julian avea acum în faţa ochilor un om cu totul diferit. În amintirile sale, Peter Faraday era un individ neghiob, lipsit de vlagă şi ireverenţios. Cel pe care îl vedea acum era stăpân pe sine şi extrem de încrezător. Chiar nemilos – un adevărat ucigaş de profesie.

— Sper să putreziţi în iad! spuse el, scrâşnind din dinţi, cu privirea aţintită asupra digului.

— Pari ferm convins că aceştia sunt făptaşii, spuse Morland. Parcă ziceai că nu poţi să-i identifici.

— Am minţit. I-aş fi recunoscut oriunde, răspunse Faraday. Ei sunt autorii. Ei l-au ucis.

O altă tăcere apăsătoare se aşternu peste ei.

— Eşti un trăgător de elită, interveni Ashworth, încercând să facă conversaţie. După cum tragi cu arma, aş tinde să cred că ai o foarte bună pregătire militară. Dar aş şti dacă ai fi servit în armată.

— Nu. Nu în armată, răspunse Faraday, în cele din urmă, îndepărtându-se de marginea platformei. Serviciul meu în slujba coroanei a avut... să spunem... un caracter neoficial.

— Eşti spion? izbucni Julian. Eşti un nenorocit de

spion?

— Ei bine, da, răspunse Faraday, oftând şi uitându-se de jur împrejur. Dar, în general, nu strigăm asta în gura mare.

Julian îl privea uluit. Peter Faraday, agent secret? Nu l-ar fi bănuit niciodată de spionaj. Dar, în fond, asta şi însemna spionajul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Faraday, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că eşti singurul om din Anglia care duce o viaţă dublă… domnule *Bell?*

— *Tu!* îngăimă Julian, uluit, eliberând-o pe Lily din strânsoarea braţelor sale şi îndreptându-şi degetul spre Faraday. Alaltăieri… tu ai fost cel care ne-ai împins pe stradă…

— Da, eu am fost, recunoscu Faraday.

— Iar când mi-ai spus în Cornwall că atacatorii au vrut, de fapt, să mă omoare pe mine… ai…

— Da. Am minţit. Minciuna este apanajul celor care lucrează în breasla mea.

Julian îşi duse, ameţit, mâna la tâmplă. Aşadar, toate indiciile care îl duseseră cu gândul că el era ţinta atacului… toate erau doar pure minciuni scornite de Faraday de la bun început. Iar dacă Faraday îl minţise în tot acest timp, asta însemna că nimeni nu voia să-l omoare pe Julian. Îşi petrecuse ultimele luni alergând după fantome şi luptându-se cu morile de vânt.

— Dar de ce?

— Am vrut să te ţin cât mai departe de povestea asta, spuse el, privindu-i pe Morland şi pe Ashworth. Toţi sunteţi nişte amatori, continuă Faraday, arătându-le digul cu mâna, copleşit de frustrare. La naiba, mi-am făcut atâtea planuri legate de ei! V-aţi mişcat cu toţii cam încet, trebuie să recunoaşteţi asta. *Mie* nu mi-au trebuit şase luni ca să descopăr cine sunt autorii şi unde se află. Am foarte multe legături. Aş fi putut să-i omor oricând. Ar fi putut să cadă

peste bord. Să fie bătuţi într-o încăierare cu ceilalţi deţinuţi, până şi-ar fi dat ultima suflare. Să fie împuşcaţi în timpul unei tentative de evadare. Ar fi fost cel mai uşor lucru din lume. Nimeni nu le-ar fi investigat moartea, şi n-o vor face nici acum. Au fost ucişi de nişte gloanţe rătăcite în timpul unor exerciţii de tragere – asta va spune raportul. Se întâmplă tot timpul. Faraday scruta cu privirea apele râului care îi înghiţise pe cei doi ocnaşi. Nu acesta era planul pe care mi-l concepusem, la naiba! continuă el. Voiam să mă ocup personal de ei. Încet şi de-aproape. Voiam să-i văd suferind. Voiam să-i fac să ceară îndurare şi să le refuz smiorcăielile jalnice. Voiam ca ultimul lucru pe care aveau să-l vadă înainte de moarte să fie chipul meu. Copleşit de mânie, Faraday se năpusti spre marginea platformei şi aruncă pistolul în râu. Ticăloşilor! strigă el, cu inima frântă. Blestemaţi să fiţi, nemernicilor! Aţi avut parte de o moarte mult prea frumoasă pentru ce-aţi fi meritat. Vă voi bântui până şi în iad.

Julian o privi pe Lily. Chipul ei era întruchiparea desăvârşită a consternării. Oare cât înţelegea din toate astea?

— Te simţi bine? o întrebă el, atingându-i braţul.

— Nu sunt prea sigură.

Un răspuns cât se poate de sincer. Nici Julian nu mai era sigur de nimic. O întoarse pe Lily cu faţa spre Faraday şi îi spuse acestuia, însoţindu-şi cuvintele de gesturi:

— Ne datorezi nişte explicaţii.

— Şi le veţi avea, le răspunse Faraday, dând încet din cap. Voi doi. Se întoarse apoi spre Ashworth şi Morland, spunându-le: Voi puteţi să plecaţi. Nimic din toate astea nu vă priveşte. Morland, du-te acasă! Pupila ta este în chinurile facerii.

— Claudia?! exclamă ducele, palid la faţă. Naşte?

— Poate că pruncul a şi venit pe lume. Înainte de a pleca, am lăsat-o în grija doctorului. N-am putut s-o mai

aştept pe soţia ta, dar i-am trimis vorbă.

— Amelia îi este alături, interveni Lily. Şi Meredith. S-au întors imediat la conacul Morland. Apoi, adresându-i-se lui Faraday, adăugă: Erau acasă la mine când a sosit biletul tău. Aşa am înţeles totul. Ţi-am recunoscut scrisul.

— Aha! spuse Faraday, cu o privire tandră. A păstrat scrisorile, nu-i aşa?

— Da, aşa e, îi răspunse Lily, dând din cap.

— A rămas până la final un romantic incurabil, spuse el, cu un zâmbet dulce-amar pe buze. I-am spus să le ardă pe toate.

Deşi Leo nu dăduse ascultare sfaturilor lui Faraday, acesta nu părea deloc nemulţumit. Privirea lui nu lăsa loc de îndoială. Cei doi nu trăiseră doar o simplă aventură.

Ci se *iubiseră* cu adevărat.

Lily făcu un pas spre Faraday.

— Domnule Faraday… spuse ea, pot să te îmbrăţişez?

Faraday clipi, vădit uluit. Îşi aţinti privirea într-o parte şi încuviinţă din cap.

— Aş fi încântat.

Lily se îndreptă spre el şi îl strânse în braţe, rezemându-şi capul de reverul lui.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, cu ochii înotând în lacrimi. Nespus de rău. Şi mie îmi este cumplit de dor de el.

— Gata, gata! murmură Faraday, mângâind-o pe spate. Draga de tine! Semeni atât de mult cu fratele tău!

Cei doi se ţineau strâns în braţe, găsindu-şi alinarea în suferinţa celuilalt. Julian simţi gheara unei gelozii absurde, dar reuşi s-o alunge. Departe de el ideea de a-i refuza lui Lily tihna sufletească pe care o căuta cu atâta ardoare, indiferent cine i-o oferea.

Îi va veni şi lui rândul s-o ţină mai târziu în braţe. Toată noaptea. Şi toată viaţa.

Hei, la naiba! Oare chiar se terminase totul? Abia acum realiza asta, şi îi venea greu să creadă.

— Vedeţi-vă de drum! le spuse Julian lui Morland şi Ashworth. Aveţi grijă de Lady Claudia şi de soţiile voastre! Ne vom revedea în curând. În clipa în care prietenii săi dădură să plece, adăugă iute: Şi vă mulţu…

Amândoi încremeniră, se întoarseră şi îl priviră pe Julian de parcă i-ar mai fi apărut un ochi în frunte.

— … mesc, încheie Julian, cu stângăcie. Îi fusese mult mai uşor s-o spună atunci când prietenii săi stătuseră cu spatele la el. Acum însă, îl priveau cu intensitate şi aşteptau răbdători să-şi ducă ideea la bun sfârşit. Voiam doar să vă spun – continuă el, dregându-şi glasul şi estompându-şi astfel cuvintele – că vă mulţumesc. Pentru că… nu aţi plecat… mai devreme.

Ducele nu se simţea deloc în largul lui.

— Nu deveni sentimental, Bellamy! Doar n-o să ne şi îmbrăţişăm acum!

— Sper că nu, interveni Ashworth, aruncând o privire spre Lily şi Faraday. Deşi… nu văd nimic rău în asta.

Julian izbucni în râs. Se simţeau cu toţii copleşiţi de o stânjeneală aproape palpabilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi odată, amândoi! Duceţi-vă să faceţi pe moaşa! Oricum, n-am de ce să vă mulţumesc.

— Aşa e mai bine.

— Şi trimiteţi-ne veşti despre pruncul Claudiei! le strigă el.

După plecarea lor, Lily se desprinse din îmbrăţişarea lui Faraday. El îi oferi o batistă ca să-şi şteargă ochii de lacrimi.

— Sunteţi de acord să ne întoarcem împreună în trăsura mea? îi întrebă ea, mutându-şi privirea de la Faraday, la Julian. Mai avem încă timp până la amurg să stăm de vorbă pe drum.

Cei doi bărbaţi acceptară şi porniră cu toţii spre porţile fabricii de armament. Acolo, vizitiul lui Lily îi aştepta

răbdător. Pe drum, se opriră la hanul unde erau găzduiţi calul lui Julian şi al lui Faraday, pentru a stabili detaliile trimiterii lor acasă.

În trăsură, Julian dădu la o parte perdelele de la ferestre, pentru ca lumina să pătrundă nestingherită. El şi Lily se aşezară pe aceeaşi banchetă, fiecare la câte un capăt, iar Faraday se aşeză în faţa lor, formând astfel un triunghi. În acest fel, vor reuşi să discute cu mai multă uşurinţă.

— Dacă ai venit până aici călare, începu Julian, înseamnă că n-ai fost atât de grav rănit.

— Ba da, am suferit răni serioase, răspunse Faraday. N-am minţit în privinţa asta. Dar am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-mi revin. Mi-am dorit cu ardoare să-mi recapăt puterile.

— Dar ne-ai lăsat să credem că eşti încă bolnav.

— Aveam de gând să mă întorc oricum la Londra. Când prietenul tău, Ashworth, a venit în Cornwall, m-am gândit să călătoresc împreună cu el.

— Şi să stai la conacul Morland?

— Ducele le-a trezit curiozitatea superiorilor mei, răspunse Faraday, ridicând din umeri. N-a crescut pe pământ englezesc şi a fost întotdeauna un individ extrem de retras. Nu puteam să ratez şansa de a sta în casa lui. Dacă aş fi descoperit ceva cu totul şocant, aş fi avut ocazia să avansez în carieră. Dar, după cum s-a dovedit, continuă el, oftând, viaţa lui Morland e departe de a fi şocantă. Este un bărbat plictisitor şi neobişnuit de fidel soţiei sale. *Pupila* lui, pe de altă parte… este cu adevărat interesantă.

— Am putea să începem cu începutul? interveni Lily. Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Începutul… spuse Faraday, rezemându-şi capul de speteaza banchetei şi oftând din toată inima. Da. Începutul a fost minunat.

— Cum v-aţi cunoscut? îl întrebă ea.

— La club, fireşte. În timpul războiului, primeam misiuni extrem de interesante. În ultimul timp însă, acestea au devenit nişte nimicuri. Superiorii mei voiau să ştie ce era acest „Club al Armăsarilor”. Apartenenţa elitistă, câştigată la jocurile de noroc, le-a stârnit suspiciuni. Erau convinşi că ceva necurat se ascundea în spatele acestei imagini. Am câştigat, aşadar, un jeton care mi-a oferit ocazia de a deveni membru al clubului. Aşa am aflat că nu se ascundea nimic necurat în activitatea clubului, cu excepţia celui mai bun şi mai generos om din lume. Şi chipeş pe deasupra.

Julian o privi pe soţia lui, uimit de uşurinţa cu care accepta toată povestea asta. El încă se zbătea într-un iureş de gânduri: „Leo, îndrăgostit de un alt bărbat? Nu. Era cu neputinţă. Dar poate că era adevărat. Aşa susţine Lily. Atunci, aşa a şi fost. Leo?”

Noile detalii legate de viaţa intimă a prietenului său i se păreau cumplit de şocante. Nu voia să se lase influenţat de această imagine cu totul diferită a lui Leo, dar asta nu-l împiedica să se întrebe dacă îl cunoscuse cu adevărat.

— Ştiai? o întrebă el pe Lily. Că Leo…?

Dumnezeule, nici gândul nu reuşea să şi-l ducă la bun sfârşit!

— Prefera aventurile amoroase cu bărbaţii, nu cu femeile? Da, ştiam încă de când eram foarte tineri. N-am discutat niciodată despre asta, dar era fratele meu geamăn. Cum să nu observ aşa ceva? Aş vrea să fi avut curajul de a-i fi vorbit cu toată sinceritatea. Dar… nu ştiam ce să-i spun.

— Şi el se zbătea, cuprins de aceleaşi frământări lăuntrice, spuse Faraday. Pentru un om ca mine, este mult mai uşor să încalci regulile societăţii. Pentru Leo însă nu era la fel de simplu. El era un om corect şi loial.

— Îmi făceam atâtea griji pentru el, spuse Lily. Se afla mereu înconjurat de prieteni, dar părea tot timpul singur. Am crezut că tu ştii, continuă ea, întorcându-se spre Julian.

N-ai bănuit niciodată nimic?

— Nu, îi răspunse Julian, lipsit de vlagă.

Nu, nu bănuise nimic. Fusese prea ocupat să-şi păzească propriile secrete, ca să le mai exploreze şi pe cele ale lui Leo. Înţelegea însă prea bine povara rolului pe care trebuie să-l joci pe scena lumii şi a vieţii cu totul diferite pe care o duci în taină. Sub această povară, amărăciunea şi setea de răzbunare ale lui Julian deveniseră tot mai aprige. Leo fusese însă un om mult mai bun decât era el. Poate că acesta era şi motivul încercărilor necontenite ale prietenului său de a-i face pe toţi cei din jur să se simtă acceptaţi şi relaxaţi.

Îşi încleştă mâinile în pumni. Voia să scoată din apele râului cadavrul lui Stone şi al lui Macleod, să-i aducă din nou la viaţă şi apoi să-i ucidă cu mâinile lui.

— Lasă-mă să ghicesc! îi spuse Lily lui Faraday. Totul a început acum două veri. Cu tine şi-a petrecut Leo luna iulie a acelui an, nu cu colegii de la Eton.

— Nu i-a plăcut deloc faptul că a fost nevoit să te mintă, dar a făcut-o din prudenţă, răspunse Faraday, încuviinţând din cap. Am fost în…

— Cornwall, interveni Julian, corelând, în sfârşit, evenimentele. Ai spus că ai petrecut o vacanţă frumoasă în casa de acolo. În compania unei… persoane blonde.

Dar nu spusese nicicând că această persoană blondă ar fi fost o femeie. Faraday îi lăsase să creadă ce le plăcuse.

— Foarte bine, domnule Bellamy. Un punct în favoarea ta. După moartea lui Leo, m-am refugiat acolo ca să-mi vindec rănile. Şi să-mi plâng suferinţa. Trupul mi s-a vindecat mai repede decât inima, spuse el, aruncând o privire pe fereastră. Inima mi-o simt şi acum frântă în mii de bucăţele.

— Scrisorile te lasă să înţelegi că tu ai pus capăt relaţiei voastre, spuse Lily.

— Leo a fost cel care a făcut-o. Primăvara trecută.

— V-aţi certat?

— Nu. Nu chiar, îi răspunse el, scoţându-şi pălăria şi trecându-şi mâna prin păr. A aflat adevărul despre... profesia mea. Ţinea foarte mult ca nimeni să nu afle vreodată de relaţia noastră. Discreţia însemna totul pentru el. Voia să te protejeze de consecinţele unui scandal, Lily, cât şi de eventualele pericole. În final, soarta ne-a jucat o adevărată festă.

— Aşadar, atacul din Whitechapel are legătură cu profesia ta? îl întrebă Julian. Duşmanii tăi sunt cei care l-au orchestrat?

— Nu, răspunse Faraday, clătinând din cap. Măcar de-ar fi fost aşa! De-ar fi avut o raţiune! Dar nu! Stone şi Macleod erau doar nişte animale însetate de sânge şi violenţă, ameţite de aburii alcoolului. Nu aveau nimic împotriva mea, a lui Leo sau a ta. Erau doar nişte bătăuşi aflaţi în căutare de distracţii, şi le-au găsit. Este o adevărată plăcere să le faci zile fripte cuplurilor de bărbaţi.

— O, Doamne! exclamă Lily. Este realmente cumplit!

Da, cumplit, o încuviinţă Julian, în tăcere. Un act de laşitate, dezgustător şi vrednic de dispreţ. Dar cât se poate de plauzibil. Doar crescuse pe străzi. Fusese martorul multor scene de violenţă asemănătoare cu cea care îi adusese sfârşitul lui Leo.

Faraday lovi cu pumnul în peretele trăsurii.

— Un motiv atât de stupid pentru dispariţia unui om atât de bun! Asta îmi este cu neputinţă să accept – inutilitatea morţii lui.

Îi luase cuvintele din gură. De-a lungul timpului, mulţi susţinuseră că Leo îşi găsise sfârşitul în urma unui act de violenţă înfăptuit din pură întâmplare. Dar Julian nu reuşise să accepte acest scenariu. Nu doar din cauza temerilor şi a secretelor sale, ci şi pentru că nu putea să creadă că Leo plecase din această lume fără vreo justificare raţională, cu

excepţia dorinţei de distracţie a unor tâlhari beţi. Voia un *motiv* bine întemeiat.

Şi nu exista aşa ceva. Nici nu va exista vreodată. La naiba!

— Îmi imaginez că mă învinovăţiţi pentru tot ce s-a întâmplat, îşi reluă Faraday firul gândurilor, oftând din tot sufletul. Şi eu mă consider vinovat. Când Leo a pus capăt relaţiei noastre, am suferit cumplit. Mai întâi, copleşit de ură, mi-am pierdut jetonul în timpul unui joc de noroc, în favoarea lui Morland. Apoi, v-am auzit vorbind despre un meci de box pe care voiaţi să-l vedeţi. Nici nu ştiu de ce-am venit şi eu în seara aceea. N-am putut să stau acasă. Când l-am văzut pe Leo cu o femeie… am luat-o razna. Ne-am certat pe alee. L-am acuzat că m-a minţit şi m-a înşelat… l-am învinuit, pe nedrept, de multe alte lucruri. Când l-am lăsat, în sfârşit, să vorbească, mi-a spus că se hotărâse să se căsătorească. Să fie demn de rangul pe care îl purta şi să ofere familiei sale un moştenitor. Agăţase o prostituată, în speranţa că îşi va face „încălzirea” în braţele ei, dar nu reuşise deloc „să se încălzească”. Faraday îşi aţinti, pentru o clipă, privirea în altă parte, apoi continuă: Se gândea necontenit la mine, mi-a spus el. Nu credea că se putea căsători, iubind în acelaşi timp pe altcineva. Am încetat astfel să ne mai certăm şi am început… să ne împăcăm. Şi atunci, au apărut ticăloşii ăia, spuse el, lovind cu putere în bancheta moale a trăsurii. La naiba, de nu m-ar fi luat prin surprindere! În mod normal, mă descurc foarte bine într-o încăierare.

Julian nici nu se îndoia de asta. Doar îl văzuse pe Faraday trimiţându-i pe cei doi ocnaşi pe lumea cealaltă cu multă uşurinţă şi stăpânire de sine. Iar acum, când nu se mai prefăcea rănit, se mişca cu o agilitate incontestabilă.

— În urma loviturilor primite, Leo s-a prăbuşit la pământ fără vlagă. Eu am rămas, astfel, singur. I-aţi văzut. Erau solizi şi bine făcuţi. Până când domnişoara Dunn a dat

colţul ţipând, eu renunţasem să mă mai apăr. Nu-mi mai doream altceva decât să-l protejez pe Leo cu trupul meu. Deşi zăceam înfrânţi pe jos, ticăloşii ăia continuau să ne lovească fără milă, spuse Faraday, ştergându-şi ochii de lacrimi. Nu voiam să-l las pe Leo acolo, dar nu mai puteam să-l ajut cu nimic. Setea de răzbunare îmi bântuia sufletul şi gândurile. Trebuia să-i urmăresc pe asasini. Să aflu tot ce puteam despre ei – fie şi numai în ce parte fugiseră. Înţelegeţi amândoi, sper, de ce n-a avut loc niciun proces.

Lily şi Julian dădură aprobator din cap. Dacă Stone şi Macleod ar fi fost obligaţi să răspundă pentru fapta lor în faţa unui tribunal, ar fi dezvăluit natura relaţiei dintre Leo şi Faraday. Toată Anglia ar fi aflat de povestea lor de iubire.

— Leo ţinea foarte mult la intimitatea lui. Nu puteam să dau în vileag ce-a fost între noi. Trebuia, aşadar, să-i fac singur dreptate. Şi am făcut-o. Deşi nu aşa cum am sperat, continuă Faraday, oftând adânc. Va trebui să mă mulţumesc cu atât.

Lily începu să plângă. Julian o strânse în braţe în timp ce ea îşi vărsa amarul. O ţinu strâns la piept, mângâind-o pe spate şi sărutând-o în creştetul capului. Parfumul părului ei îl purta cu gândul spre casă.

— Este o adevărată tragedie, spuse ea, după câteva clipe. Şi cumplit de nedrept. Ai dreptate – inutilitatea morţii lui e cel mai greu lucru de acceptat. Dar am aflat măcar nişte răspunsuri, ceea ce ne mai alină sufletele îndurerate.

Da, încuviinţă Julian în tăcere. Da, răspunsurile le ofereau o oarecare alinare.

— Oamenii ăia erau nişte scursori, îi spuse Lily lui Faraday, desprinzându-se din braţele lui Julian. Nişte ticăloşi. Odraslele diavolului. Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru faptele lor. Nici eu şi nici Julian nu te învinuim.

Faraday îl privi pe Julian, ridicând întrebător din sprâncene. „Chiar aşa?”

El îi răspunse clătinând din cap.

— Eu abia am încetat să nu mă mai acuz pe mine însumi.

— Da. În privinţa asta… spuse Faraday, apropiindu-se de el. Trebuie să înţelegi că era misiunea mea de a-i investiga pe toţi membrii clubului.

— Cât de mult ştii? îl întrebă Julian, privindu-l cu ochii întredeschişi.

— Ştiu totul.

— Cine mai ştie?

— Nimeni, îi răspunse Faraday, cu glas ferm. Nu am trecut informaţiile în raportul meu. Şi nimeni nu-ţi poartă sâmbetele. Aş şti dacă ar fi aşa. Şi, mai mult decât atât, aş fi rezolvat singur problema. Erai bun prieten cu Leo. Iar pe tine, draga mea, îi spuse el lui Lily, chiar dacă abia ne-am cunoscut, eu te consider deja o soră.

— Mi-e dor să mai am un frate, îi răspunse ea, cu un zâmbet îndurerat pe chip.

— Ei bine, ziua de astăzi se încheie neaşteptat de frumos, spuse Faraday, încercând să-şi şteargă orice urmă de emoţie din glas şi aruncând din nou o privire pe fereastră. Ne apropiem de Charing Cross, adăugă el apoi. O să cobor aici. După evenimentele de astăzi, trebuie să mă ocup de nişte acte. Îl atenţionă pe vizitiu să oprească lovind uşor în tavanul trăsurii. Când aceasta se opri pe loc, Faraday se ridică de pe banchetă. O, da! adăugă el, zăbovind pe treptele trăsurii. Vă rog să-i transmiteţi toate urările mele de bine lui Lady Claudia şi să-mi trimiteţi veşti despre ea! M-am ataşat foarte mult de fata asta.

Şi apoi dispăru brusc, făcându-se nevăzut în mulţime. Era un adevărat maestru în arta dispariţiei.

Trăsura porni din nou la drum, iar Julian îşi rezemă capul de speteaza din piele a banchetei. Ce zi nebună! Primise răspunsurile legate de moartea lui Leo. Avea şi certitudinea că nimeni nu încerca să-l omoare.

Îşi întoarse capul şi o cercetă pe Lily cu privirea.

Razele asfinţitului de soare îi scăldau profilul delicat într-o lumină aurie. O buclă de păr îi mângâia obrazul palid.

Şi Lily era a lui – o femeie frumoasă, generoasă, curajoasă şi inteligentă. Prietena lui cea mai dragă. Mama copilului său. Ce şi-ar putea dori mai mult? Se apropie de ea şi îi dădu şuviţa la o parte cu un gest plin de tandreţe. Ea se întoarse spre el, cu ochii ei închişi la culoare şi blânzi.

— Hai să mergem acasă! îi spuse el, oftând adânc, înainte de a o lua în braţe.

— Nu, îi răspunse ea, respingându-l cu fermitate. Nu, Julian. Nu pot să merg acasă cu tine.

Capitolul 25

— Poftim?! exclamă Julian, vădit şocat.

Şocul lui era *atât* de evident, că o scoase pe Lily din sărite. Cum de nu înţelegea calvarul prin care o făcuse să treacă astăzi?

— Nu pot să merg acasă cu tine şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, îi răspunse ea, mutându-se pe bancheta din faţa lui. Ca să mă trezesc într-o bună zi cu o altă scrisoare tragică, în care îmi spui că ai ajuns din nou la concluzia că eşti nedemn de mine, motiv pentru care ai luat hotărârea de a da bir cu fugiţii tocmai în Antarctica. „Adio, Lily! Trebuie să fii puternică”, adăugă ea, adoptând glasul aspru şi răguşit al bărbaţilor. Durerea şi trădarea pe care le simţise de dimineaţă îi ardeau acum sufletul ca nişte tăciuni aprinşi. Îşi continuă tirada printre lacrimile pe care cu greu reuşea să şi le stăvilească: M-ai părăsit, Julian. M-ai minţit şi mi-ai ascuns informaţii pe care eram îndreptăţită să le cunosc. Mi-a fost cumplit de teamă. Iar acum spumeg de mânie pentru că m-ai făcut să trec prin tot acest calvar. De ce ştie Peter Faraday mai multe lucruri despre viaţa ta

decât ştiu eu? Şi de ce nu mi-ai povestit despre el de la bun început, de ce nu mi-ai spus că este la Londra? Dacă aş fi ştiut ce rol a jucat în toată povestea asta, am fi putut să punem împreună lucrurile cap la cap şi să descoperim adevărul cu multe luni în urmă.

— Da, dar… şi tu ai avut secretele tale, îi răspunse el. Ai fi putut să-mi spui că Leo a avut un iubit.

— Dar ţi-am spus, printre rânduri, în seara în care am fost la teatru. Sau, cel puţin, te-am întrebat dacă avea pe cineva. Când mi-ai dat de înţeles că nu ştii nimic… Lily ridică din umeri. Nu era secretul meu, continuă ea, aşa că nu puteam să ţi-l dezvălui eu. Dacă Leo ar fi vrut să ştii asta, ţi-ar fi spus totul. Se opri pentru o clipă ca să-şi domolească freamătul lăuntric şi ca să tragă adânc aer în piept. Iar de dimineaţă, ai plecat pe furiş, lăsându-mi doar o *scrisoare,* Julian.

— O scrisoare în care ţi-am spus cât de mult te iubesc. Cât de mult îmi doream să rezolv toată nebunia asta şi să mă întorc acasă la tine.

— O scrisoare în care îmi spui că nu-ţi cunosc viaţa nici pe jumătate, îi ripostă ea. O scrisoare în care susţii că eşti nedemn de mine.

— Lily… spuse el, aruncându-şi mâinile în aer, copleşit de frustrare. Apoi, oftând din greu, îşi reluă firul gândurilor: Adevărul este că nu sunt demn de tine. Dar vreau să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu. Îţi promit că te voi face fericită. Pentru că însemni totul pentru mine.

— Dar nu vreau să fiu totul pentru tine!

Vorbele ei îl făcură să dea înapoi, de parcă ar fi primit un glonţ în inimă. Suferinţa i se oglindea în ochii zugrăviţi în toate nuanţele de albastru.

— Julian! îi spuse ea, îndulcindu-şi expresia chipului, a vorbelor şi a gesturilor, în încercarea de a-l face să înţeleagă. Pierzându-l pe Leo, descoperise pericolul de a depinde *în totalitate* de altcineva. Te iubesc, continuă ea.

Dar nu vreau să fiu raţiunea ta de a trăi. Vreau să-ţi împărtăşesc viaţa. Este o mare diferenţă între aceste două noţiuni.

— Este o adevărată prăpastie între ele. Un univers întreg le desparte. Galaxii şi nebuloase.

— Aşa că...?

— Aşa că ar trebui să rămânem în lumea ta. Unde totul este frumos, somptuos şi strălucitor.

O, da! Un ghem de *minciuni* frumoase, somptuoase şi foarte strălucitoare.

— Din câte ştiu, am mai avut deja discuţia asta. Credeam că vei înceta să mă mai tratezi ca pe un copil care nu poate să gândească singur.

— Ştiu prea bine că nu eşti un copil. Eşti extraordinar de inteligentă, Lily. Inteligenţa este una dintre trăsăturile pe care ţi le admir cel mai mult.

— Dar nu ai încredere în puterea mea de discernământ. Cel puţin, nu îndeajuns cât să-mi mărturiseşti adevărul. Ai putea oare să înţelegi cât de umilitor – cât de înjositor – este să smulgi o informaţie despre soarta soţului tău de la o pasăre? O *pasăre!*

— Aşa ne-ai găsit? Tartuffe a rostit cuvântul „Jericho”? o întrebă el, privind-o cu sinceră admiraţie. Când ţi-am spus că eşti inteligentă, te-am subestimat. Eşti pur şi simplu un geniu. Un geniu curajos şi frumos.

— După felul în care mă tratezi, aş zice că sunt o neghioabă. Ţi-am spus de nenumărate ori că te iubesc. *Am vrut* să-ţi devin soţie. Iar acum îţi port copilul în pântec. Şi tu susţii în continuare că nu eşti vrednic de mine. Nu-mi jigneşti, astfel, inteligenţa? Chiar sunt atât de proastă, încât nici măcar nu ştiu cine este vrednic de dragostea mea şi cine nu?

Era evident că Julian nu ştia ce să-i răspundă.

— Când ne-am căsătorit, continuă ea, m-am lăsat dominată de sentimente. Am crezut că, dacă te voi ţine în

braţe şi îţi voi şopti cuvinte de iubire, vei trece peste suferinţa din trecut. Dar săruturile nu vindecă rănile. Este doar o minciună frumoasă pe care ne-o spun doicile.

Julian rămase un timp încremenit ca o stană de piatră.

— Ai dreptate, îi spuse el, în cele din urmă, oftând din rărunchi. Dacă mai continuăm aşa, voi avea mereu senzaţia că sunt un şarlatan.

Îi confirma, aşadar, bănuielile. Iar mărturisirea lui era o mică victorie. Dar chiar şi aşa, Lily tremura în sinea ei. Părea că îi va spune că nu puteau să fie fericiţi împreună sau că vor trebui să se despartă. Nimic nu prevestea ceva de bun augur.

— Şi ce facem acum?

El îşi îndreptă, tăcut, privirea spre fereastră. Lily evită să-l privească. Nu voia să-şi trădeze nerăbdarea cu care îi aştepta răspunsul. Căci se agăţa cu disperare de ideea că răspunsul lui îi va oferi o speranţă cât de mică.

— Bine, acceptă Julian, înjurând în barbă. S-o facem şi pe asta!

Lovi apoi în tavanul trăsurii, cerându-i vizitiului să oprească.

Făcându-i semn lui Lily să aibă răbdare, deschise fereastra ca să discute cu vizitiul. Pentru că stătea cu spatele la ea, nu avea cum să înţeleagă ce-i spunea.

Dar când îşi reluă locul pe banchetă, trăsura porni din nou la drum. Lily se uita pe fereastră. Observă că, în loc s-o ia pe Oxford Street, vizitiul îşi văzu mai departe de drum, mergând tot înainte. Se gândi să-l întrebe încotro se îndreptau, dar se răzgândi. Avea să-l însoţească, indiferent care le era destinaţia.

Trecură de Mayfair şi o luară spre Bloomsbury. Recunoscu imediat numele străzii, căci aceasta era adresa unde îi trimisese de-a lungul timpului numeroase invitaţii şi scrisori.

— Mergem acasă la tine? îl întrebă ea.

— Mergem acasă la Julian Bellamy, îi răspunse el, criptic, ridicând din umeri.

Trăsura se opri pe loc, iar Julian deschise uşa, oferindu-i mâna să coboare. Ziua se apropia de asfinţit, lăsând locul unei nopţi reci de decembrie. Lily tremura ca varga în costumul ei de călătorie, în timp ce îl urmă până ce ajunseră în pragul unei case greu de descris. Părea destul de mare, dar nu impunătoare.

Julian scoase din buzunarul de la piept o pereche de chei şi introduse una în broască. Ea îl privea cu o fascinaţie absurdă. Căci nu-şi amintea să fi încuiat vreodată uşa casei sale. Un servitor o deschidea sau o încuia întotdeauna în locul ei.

Cu cea de-a doua cheie desfăcu o altă încuietoare, aflată ceva mai jos. Apoi deschise uşa, împingând-o cu umărul.

Intrară într-un foaier rece şi întunecat, de unde se zăreau nişte scări. Urcară treptele înguste şi ajunseră într-un hol spaţios.

Trăgând cu ochiul prin camerele ce străjuiau coridorul, văzu că mobila era acoperită cu pânză de Olanda.

— Aşteaptă-mă puţin! îi spuse el prin semne. Intră apoi într-o cameră, de unde se întoarse, câteva clipe mai târziu, ţinând în mână un sfeşnic cu două lumânări, care aruncau de jur împrejur o lumină tremurândă. El îi oferi sfeşnicul, iar ea îl luă, ţinându-l între ei ca să-i lumineze chipul. Aceasta este casa lui Julian Bellamy, zise el. Aici, se află biblioteca, salonul de oaspeţi şi sufrageria.

Cu excepţia unui vraf de scrisori din bibliotecă, nimic nu trăda faptul că acolo locuia cineva. Nicio carte citită pe jumătate şi lăsată la întâmplare sau vreo scrisoare neterminată, uitată pe undeva. Nici vreo pătură călduroasă, cu care să te înveleşti în timp ce stai la gura sobei. De fapt, nici soba nu părea folosită, căci nu se vedea nici urmă de cenuşă sau de funingine.

Poate că aceasta era, *într-adevăr,* casa lui Julian Bellamy. Dar nimeni nu locuia în ea.

Îl urmă pe nişte trepte şi mai înguste, simţindu-se, odată cu fiecare pas pe care îl făcea, copleşită de un sentiment tot mai tulburător de nelinişte. Întunericul apăsător, lumina fremătătoare a lumânărilor şi tăcerea covârşitoare şi ciudată ce învăluia casa, îi creau senzaţia că se afla în castelul unui personaj legendar şi înspăimântător ca Barbă-Albastră. Poate că o ducea acum în camera ororilor, unde, pe o etajeră de pe un perete, se odihneau capetele tăiate ale celor şapte soţii ale lui... iar capul ei avea să le ţină, în curând, companie.

„Nu fi ridicolă!" îi spunea vocea raţiunii.

Glasul inimii însă îi şoptea într-un ritm ameţitor: „Ai grijă! Ai grijă!"

Ajungând în capul scărilor şi intrând într-o anticameră mică, Lily icni în clipa în care zări pe un divan, sub un maldăr de ziare, forma unui trup uman.

Când forma începu să se mişte deodată, Lily scoase un ţipăt de spaimă.

Un bărbat se ridică brusc în capul oaselor, aruncând ziarele pe podea.

— Ce e toată tevatura asta?

Lily reuşi cu greu să nu scape sfeşnicul din mână. Se lipi, înspăimântată, de Julian.

— Acesta este valetul meu, îi explică el, spunându-i apoi pe litere: Dillard. Întorcându-se spre bărbatul de pe divan, îl întrebă: Ce mai cauţi aici? Când m-am însurat, nu te-am lăsat oare la vatră, împreună cu ceilalţi servitori, oferindu-ţi o rentă frumuşică?

Servitorul ridică din umeri, aruncând pe podea o ultimă pagină de ziar.

— Îmi place aici. Pe de altă parte, m-am gândit că s-ar putea ca mariajul domniei voastre să nu dăinuie prea mult. Şi iată-vă din nou aici! spuse el, aruncându-i lui Lily o

privire lacomă şi insolentă. Bravo, dom'le! Un pas înainte faţă de alegerile obişnuite. Asta nevasta cui mai e?

— *A mea,* deşteptule! îi răspunse Julian, clătinând din cap, vădit dezgustat. Idiot ce eşti! Pleacă imediat de aici!

Dillard îl privea, clipind nedumerit; întruchipa tabloul desăvârşit al indolenţei.

— Sau… culcă-te la loc!

Asta da, poruncă – valetul o putea îndeplini cu multă uşurinţă. Lăsându-l să se culce din nou printre paginile de ziar, Julian o conduse pe Lily în camera următoare.

— Acestea sunt camerele private ale lui Julian Bellamy, spuse el, prinzând-o de încheietura mâinii, ca să-i atragă atenţia. Apoi, arătându-i încăperea prin gesturi, adăugă: Aceasta este garderoba.

Majoritatea rafturilor şi a umeraşelor erau goale, căci hainele îi fuseseră trimise la conacul Harcliffe cu câteva săptămâni în urmă. Lily îşi aţinti ochii asupra unui rând de pălării de pe etajera cea mai înaltă. Le recunoscu pe unele dintre ele, deşi nu le mai văzuse în ultimul timp. Erau demodate acum.

— Aceasta este baia, îi spuse el, conducând-o printr-o cămăruţă dotată cu un lavoar, o oglindă şi o cadă din alamă. Iar acesta este dormitorul.

O, da! Impresionant, într-adevăr.

Lily ridică sfeşnicul ca să scruteze încăperea. Camera era de două ori mai mare decât cel mai spaţios dormitor din conacul Harcliffe. S-ar putea ca mai mulţi pereţi să fi fost sacrificaţi pe altarul acestui dormitor realmente impunător. Era decorat într-un stil eclectic, cu piese de mobilier orientale, egiptene şi continentale – forme senzuale, culori bogate şi modele decorative îţi atrăgeau atenţia la fiecare pas.

În mijlocul camerei trona un pat. Nu, nu era un pat. Ci un monstru imens, susţinut de nişte stâlpi solizi, învăluit în draperii de catifea şi dotat cu saltele comandate, fără

îndoială, pe măsura lui. Lily se îndoia că îşi îndeplinise vreodată rolul destinat, de obicei, paturilor. Căci nu părea hărăzit unui somn binefăcător, ci mai degrabă jocurilor erotice. Se înfioră dezgustată, sperând că Julian nu-i va cere să facă dragoste acolo.

El ocoli însă patul şi se îndreptă spre o bibliotecă aflată în colţul cel mai îndepărtat al camerei.

— Ai văzut casa lui Julian Bellamy, îi spuse, făcându-i apoi semn să se apropie. Acum îţi voi arăta şi unde locuiesc.

— Poftim? Cum adică?

Dar în loc să-i ofere un răspuns, îşi introduse mâna într-un cotlon ascuns în cel de-al treilea raft al bibliotecii. Trase apoi de ceva, iar Lily simţi o vibraţie în cameră, de parcă peretele ar fi răspândit un curent de aer. Când Julian făcu un pas înapoi, ea văzu că biblioteca se desprinsese de lângă perete, dezvăluind un spaţiu întunecat. Lily ridică sfeşnicul, dar nu reuşi să străpungă întunericul cu privirea.

Clipi de mai multe ori, încercând încă o dată să desluşească ceva prin beznă. De data aceasta, zări câteva forme strălucitoare şi curbate. Poate... nişte cârlige de bronz?

Lily înghiţi cu greu. Imaginaţia ei bogată începu să născocească din nou, cu şi mai multă fervoare, poveşti legate de Barbă-Albastră.

— E doar o debara, îi spuse el, păşind în spaţiul întunecat şi oferindu-i mâna.

— Locuieşti într-o debara?

— Nu, îi răspunse el, zâmbind. Sunt mai multe camere în partea cealaltă. Ai spus că vrei să-mi cunoşti trecutul, continuă Julian, făcându-i semn cu degetele să se apropie.

Luându-şi inima în dinţi, Lily îi acceptă mâna şi îl urmă în întuneric.

Trecând prin debara, ajunseră apoi într-o locuinţă modestă şi sărăcăcios mobilată. Asta dacă poţi numi

locuinţă un grup de două camere, dotate cu o debara. Într-una din încăperi, se afla un pat îngust, destinat unei singure persoane. Nici el nu părea să fi găzduit pe cineva în ultimul timp, aşa cum nici Regele Paturilor, din celălalt dormitor, nu o făcea. Camerele de aici trădau însă semne de viaţă. Pe birou se aflau un briceag şi o pană de scris, ce păreau să tânjească unul după celălalt, despărţite fiind printr-o foaie albă de hârtie. O lavalieră stătea aruncată pe spătarul unui scaun. Cenuşa din sobă te purta cu gândul la un foc dogoritor, iar o cârpă arsă, ce zăcea pe mânerul unui ibric, îţi sugera că cineva nepriceput încercase să facă un ceai.

O nouă sursă de lumină se trezi la viaţă în clipa în care Julian aprinse un felinar şi îl aşeză pe masă. Se duse apoi în faţa oglinzii micuţe prinse de perete şi începu să-şi îndrepte părul, lipindu-l de scalp.

— Locuieşti aici? îl întrebă ea.

El dădu aprobator din cap, scoţându-şi haina.

— Tu. Locuieşti *aici?* repetă Lily prin semne, arătându-i locurile cu mâna, căci nu reuşea încă să înţeleagă despre ce era vorba.

— Da, am locuit, până ne-am căsătorit.

— De ce?

— Pentru că birourile mele se află la parter, îi răspunse el, privindu-şi încruntat vesta, vădit nemulţumit de ceea ce vedea.

În cele din urmă, încheie un armistiţiu cu piesa lui vestimentară, căci nu şi-o scoase. Îşi puse apoi o altă haină, pe care o luase din debaraua tainică.

— Birourile… tale? îl întrebă ea, gesticulând rar, ca să fie sigură că înţelesese corect.

— Da.

După ce îşi puse ochelarii şi un joben cafeniu din fetru, tabloul deveni complet. Căci se transformase, ca prin minune, în funcţionarul surmenat de muncă şi plictisitor care o însoţise la teatru. Domnul James Bell.

— Hai cu mine! Îţi arăt imediat despre ce e vorba.

De data aceasta, el luă felinarul. Lily îl urmă şi, ieşind din camerele micuţe, coborâră împreună nişte trepte cumplit de înguste, care – spre sfârşitul călătoriei lor – deveneau şi mai abrupte. La capătul lor, se afla o banală uşă cafenie.

Julian puse mâna pe clanţă, şovăi pentru o clipă şi apoi, deschizând uşa larg, îi dezvălui…

Birourile. Îşi ţinuse promisiunea.

Deşi începuse să se lase amurgul, era încă devreme. Oamenii se aflau la muncă, în atelierele şi fabricile din toată ţara.

Nici această instituţie nu făcea excepţie. De la birourile lor, aşezate pe două rânduri, funcţionarii săriră cu toţii în picioare, luând poziţie de drepţi. Îl salutară pe Julian într-un glas, iar el le răspunse dând din cap. Îşi reluară apoi locurile, dar continuară să-i arunce lui Lily priviri pe furiş. Se uitau la ea de parcă n-ar fi văzut nicicând o femeie. Sau, cel puţin, nu una la braţul stăpânului lor. Un gând încurajator, fireşte.

Un bărbat într-un costum cafeniu veni în grabă spre ei. Chipul lui i se părea lui Lily uşor familiar.

— Domnule Bell! spuse el, făcând o reverenţă. Ne bucurăm să vă revedem. Nu vă aşteptam astăzi.

Bărbatul o privea pe Lily, arzând de curiozitate, dar stăpânul său nu părea dispus să i-o satisfacă.

— Gata, Thatcher! Te chem eu dacă voi avea nevoie de tine.

Soţul ei – Lily nici nu mai ştia pe ce nume să-l mai strige – o conduse spre un birou izolat, aflat în capătul sălii. Abia reuşi să citească în fugă cuvintele scrise pe fereastra mată a uşii: „Dl. J. Bell. Administrator, Aegis Investments”.

Înăuntru, o invită să se aşeze în faţa unui birou imens. Prin geamul înalt al încăperii, îi putea vedea pe funcţionarii aplecaţi deasupra meselor de lucru. Când îi surprinseră

privirea, aceştia îşi întoarseră imediat capul şi îşi îndreptară atenţia spre lucrările lor.

Soţul ei încerca să elibereze biroul de maldărul de hârtii şi scrisori.

— Îmi pare rău, spuse el, răsfoind hârtiile şi aşezându-le apoi în ordine. De obicei, nu este atâta dezordine. Dar n-am mai trecut de mult pe aici şi am rămas în urmă cu corespondenţa.

— Ce reprezintă locul acesta?

— Este… al meu, spuse el, în timp ce pieptul îi tresălta odată cu fiecare respiraţie în parte. Eşti singura care ştie acest lucru. Cu excepţia lui Faraday, se pare, şi a unui avocat foarte discret. Thatcher şi funcţionarii cred cu toţii că sunt administratorul companiei Aegis Investments şi fac investiţii în numele unor oameni foarte bogaţi. În realitate însă, investiţiile sunt ale mele.

Eu deţin totul.

— Ce deţii, mai exact?

Julian luă de pe un raft prins de perete mai multe registre şi le trânti pe birou.

— Diverse proprietăţi, îi răspunse, punându-i în faţă un registru legat în piele neagră. Inclusiv o mare parte din acest cartier. Plus câteva fabrici textile, continuă el, punând un alt registru, verde de această dată, peste cel negru. Diverse investiţii, adăugă apoi, arătându-i un registru legat într-o piele roşcată. Uită-te peste ele! îi spuse el. Dar şi mai bine ar fi să te uiţi peste ăsta! continuă Julian, luând un dosar de pe un raft înalt şi împrăştiindu-i foile pe birou. Este raportul de anul trecut. Veniturile şi cheltuielile. Totalul activelor îl găseşti aici, îi explică apoi, scoţând o hârtie.

Lily nu-şi aruncă ochii asupra cifrelor de pe hârtie. În schimb, îl privea pe Julian cu gura căscată.

El se aşeză pe scaunul cu spătar drept din faţa ei.

— În general, produc şi vând haine. Acesta este şi motivul pentru care Julian Bellamy îşi promovează atât de

ostentativ stilul vestimentar. Impunerea tendinţelor în modă mă ajută în afaceri. Hai, uită-te puţin peste acte şi registre! o îndemnă el, arătându-i-le cu mâna.

Lily era curioasă – nu putea să nege asta. Aşa că făcu ce-i ceru el. Mai întâi, răsfoi fiecare registru în parte. Era, poate, persoana cea mai indicată să aprecieze un registru bine pus la punct, iar acestea erau concepute cât se poate de minuţios. În fiecare dintre ele, veniturile eclipsau cheltuielile. În registrul pe care scria „Diverse”, descoperi câteva pagini cu sume de bani uluitoare, donate în scop caritabil. Îşi îndreptă apoi atenţia spre raportul de anul trecut, unde se concentră un timp asupra „totalului activelor”, făcându-şi propriile calcule în minte înainte de a da verdictul – bilanţul final era corect.

Valora o avere. Şi încă una substanţială. Mai mare chiar decât cea a lui Leo, dacă ignorai proprietăţile corelate cu rangul de marchiz.

— Cum ai strâns toată averea asta? îl întrebă ea, ridicându-şi capul din paginile registrelor.

— Am făcut investiţii. Dar am avut un capital de pornire. O mie de guinee.

— Cum ai făcut rost de o mie de guinee?

— Prin şantaj.

— *Şantaj?* repetă Lily, uimită de fermitatea cu care rostise cuvântul, ce nu lăsa loc de îndoială.

— Da. Îţi aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o despre cursa de cai „aranjată”. Le-am smuls celor zece conspiratori câte o sută de guinee fiecăruia în parte. O sumă infimă faţă de câştigurile obţinute de ei pe căi ilegale.

— Şi cu banii ăia ai clădit tu toată afacerea asta? îl întrebă ea, arătându-i registrele cu mâna.

El îi răspunse dând modest din cap.

Lily îl privea uluită. Realizase totul singur, cu propriile forţe. Un băiat crescut pe străzi şi rămas orfan încă de la o vârstă fragedă. Şi, în ciuda lucrurilor uluitoare pe care le

realizase, nu-şi etala bogăţia nici din dorinţa de a se distra şi nici din mândrie. Nimeni nu ştia nimic. Nu putea nici măcar să se supere pe el pentru că îi ascunsese toate astea. Mândria pe care o simţea era copleşitoare. De-ar putea să-l vadă acum mama lui!

— Am ştiut mereu că eşti un om remarcabil, îi spuse ea, ştergându-şi o lacrimă, şi am bănuit că, dincolo de imaginea pe care o afişai în lume, se ascunde o persoană cu totul diferită. Dar trebuie să recunosc – şi n-o fac cu mândrie – că nici eu nu mi-aş fi putut imagina *aşa ceva.* Julian… îl strigă ea, ezitând uşor în timp ce îşi muşcă buza. Pot să-ţi spun Julian?

— Nu ştiu, îi răspunse el, agitându-se pe scaun, cu o expresie serioasă pe chip. Am dus mereu două vieţi paralele, sub două nume diferite. Niciunul nu este al meu. Pe mama o chema Mary Bell, dar eu nu-mi cunosc numele de botez.

— Dar ai putea să-l afli, dacă te duci la biserica unde ai fost botezat.

— Nu sunt atât de sigur că vreau să-l aflu, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze. Dacă e vreun nume cumplit, ca, de exemplu, Jedediah sau Jehosephat?

— Aici ai dreptate, spuse ea, bătând în retragere.

— Avocatul meu susţine că pot să-mi aleg orice nume vreau, iar acesta va deveni numele meu legal. Trebuie doar să mă hotărăsc asupra unei singure identităţi şi să transfer totul pe numele respectiv.

— Pe ce nume?

— Asta tu va trebui să hotărăşti.

— Cred că ar trebui să optezi pentru James Bell, îi spuse ea. Nu eşti de aceeaşi părere? Ar fi o onoare pentru mama ta, insistă Lily, deşi ştia, în sinea ei, că îi va fi dificil să-i spună altfel decât Julian.

Şi, în plus, Lady Lily Bell suna cumplit de preţios.

— Poate că ai dreptate. Dar când m-am căsătorit cu

tine, purtam numele de Julian Bellamy. Dacă voi opta acum pentru Bell… mi-e teamă că mariajul nostru ar putea fi anulat.

— Nu putem să acceptăm aşa ceva, îi răspunse ea, răsuflând uşurată.

— Eşti sigură? o întrebă el, încruntat. Nu preferi cealaltă variantă?

„Poftim?” exclamă ea, în gând, vădit uluită. Cum putea să spună una ca asta?

— Gândeşte-te, Lily! O femeie de viţă nobilă, înrudită cu familia regală şi căsătorită cu un negustor? Ştii la fel de bine ca mine că acest lucru nu se cade. Când te-am cerut de soţie, aveam de gând să vând totul. Am şi pus lucrurile în mişcare, dar e nevoie de timp.

— Vorbeşti serios? Voiai să vinzi totul?

Sacrificiul imens pe care Julian voia să-l facă de dragul ei îi frânse inima. Nu era vorba doar de bunuri sau averi, ci de realizările sale uluitoare, atestate de documentele de pe birou. Toate acestea reprezentau munca lui de-o viaţă.

— Meritai să ai alături un domn în adevăratul sens al cuvântului. Şi asta aveam de gând să devin, până la sfârşitul zilelor mele. Dar mi-am dat seama – şi cred că şi *tu* ţi-ai dat seama – că, dacă aveam de gând să continui astfel, aş fi trăit mereu cu impresia că sunt un escroc. Aşadar, dacă vreau să-ţi dovedesc că sunt vrednic de tine, o voi face în felul meu, spuse el, scrutând încet cu privirea biroul ticsit de dosare şi aţintindu-şi apoi privirea în ochii ei. Mă pricep la asta, Lily. Pentru asta sunt făcut. Nu vreau să renunţ la afacerile mele.

Ea dădu, înţelegătoare, din cap.

— Şi acum, trebuie să iei o hotărâre. Fie te desparţi de James Bell, fie rămâi căsătorită cu Julian Bellamy, spuse el, oferindu-i alternativele cu palmele întinse. Trebuie să înţelegi că vei fi soţia unui negustor. Gândeşte-te bine la consecinţele acestui fapt! Poziţia ta în societate va avea de

suferit şi îţi vei pune în pericol relaţiile cu reprezentanţii aristocraţiei. Copiii noştri nu vor fi acceptaţi la şcolile şi în cercurile pe care tu şi Leo le-aţi frecventat cândva. Oamenii pot fi cruzi. Practic, vei scuipa în faţa convenţiilor sociale.

Ea îl privea cu intensitate.

— Asta dacă ai obiceiul să scuipi, adăugă el, agitându-se pe scaun. Dar ştiu că nu obişnuieşti s-o faci.

— Convenţiile sociale, spuse ea, adâncită în gânduri. Aceleaşi convenţii sociale care te-au lăsat orfan şi fără niciun ban? Aceleaşi convenţii sociale care l-au transformat pe fratele meu în ţinta dispreţului şi a violenţei? N-aş putea spune că mă dau în vânt în ultimul timp după convenţiile sociale. Aşadar, dacă *aş avea* obiceiul să scuip, ele ar fi prima mea ţintă. Ador registrele, Julian, continuă ea, atingând cu mâna vraful de acte şi dosare. Îmi place să văd spectacolele de teatru stând la parterul sălii din Drury Lane. Şi mi se pare că ochelarii îţi vin extrem de bine – n-am glumit în seara aceea. Te fac extraordinar de atrăgător. Îi atinse, zâmbind, rama ochelarilor, plimbându-şi degetul de jur împrejurul unei lentile şi, continuându-şi drumul pe braţul ce ducea spre ureche, se pierdu în părul lui negru şi bogat. Apoi, îi cuprinse cu tandreţe obrazul în căuşul palmei. Cred că m-am născut ca să fiu soţia unui negustor. Sau poate că m-am născut doar ca să fiu soţia ta.

Julian păstră, un timp, tăcerea, neştiind, parcă, ce să-i răspundă.

— Eu sunt convins că *nu* m-am născut vrednic de tine, îi spuse el, în cele din urmă. Dar am jurat cu mult timp în urmă să nu accept limitele obârşiei mele.

— Nici nu ştii cât mă bucur să aud asta.

Rămaseră, astfel, mult timp pierduţi în privirile pline de tandreţe ale celuilalt. Stând faţă în faţă, despărţiţi de un birou înţesat de dosare, în mijlocul unei săli aglomerate, sub ochii curioşi ai câtorva funcţionari. Ce săli elegante de bal? se întrebă Lily. Nici că-şi imagina o scenă mai

romantică decât cea pe care o trăiau acum ei doi.

— Vom fi atât de fericiţi! Mi-ai spus asta în ziua în care ne-am căsătorit, zise el, punându-şi mâna peste a ei. Mărturisesc că atunci nu te-am crezut.

— Dar acum crezi asta?

— Da. Cu inima, cu mintea şi cu sufletul. Vom fi atât de fericiţi!

Cuvintele lui o făcură să plutească pe aripile bucuriei. Cu inima, cu mintea şi cu sufletul.

— *Nimic* nu va sta în calea fericirii noastre, îi spuse Lily, scoţându-i ochelarii, cu mişcări lente şi insinuante, în timp ce Julian îşi aruncă privirea pe fereastră, spre funcţionarii care-i priveau curioşi.

— Ne urmăresc.

Ea îndoi braţele ochelarilor şi îi puse, cu grijă, alături. Apoi, aplecându-se spre el peste birou, îl întrebă:

— Fereastra aia nu are o draperie?

— Ba da, are, îi răspunse el, contopindu-şi buzele cu ale ei, într-un sărut lung, lent şi pasional.

Sub privirile tuturor, fără să mai tragă vreo draperie. Căci nu aveau să se mai ascundă vreodată. Niciunul de celălalt. Nici de lumea întreagă.

Şi asta pentru că – dincolo de ochelarii lui de funcţionar – soţul ei rămânea, până în străfundurile sale, un ticălos fără seamăn.

Dar nici nu şi l-ar dori altfel.

Epilog

Câţiva ani mai târziu

— A crescut armonios, spuse Julian, rezemându-şi coatele de balustrada ţarcului. E frumoasă, nu-i aşa?

Morland şi Ashworth se întoarseră, uimiţi, spre el.

— Tu de unde ai apărut? îl întrebă ducele. Abia mâine te aşteptam să vii.

Julian îşi scoase pălăria şi o agăţă într-un stâlp de gard.

— Mi-am terminat mai devreme afacerile în York. Întorcându-se apoi spre duce, îl întrebă: Câţi ani are acum?

— A împlinit trei în primăvară, îi răspunse Morland, cu mândrie în glas.

— Şi cel închis la culoare? i-l arătă Julian cu mâna. E tot al tău?

— Nu, nu, îi răspunse ducele. Este al Claudiei. E cam nărăvaş. Ai grijă să nu-l laşi în preajma celor mici! Are obiceiul să muşte.

— Oare de ce nu mă mir? spuse Julian, chicotind.

— Ce vânt te-a purtat în York? îl întrebă Ashworth. Un alt sediu?

Julian dădu aprobator din cap.

— Câte aveţi, în total?

— Unsprezece. Îl deschidem şi pe cel de-al doisprezecelea, în toamna asta, la Liverpool.

Tocmai se întorsese de la ceremonia de deschidere a celui mai recent magazin Aegis Emporium, care vindea haine de bună calitate, pentru clasa muncitoare. Ideea îi venise în timpul războiului, când contractele militare i se ofereau pe bandă rulantă, în locul hainelor făcute la comandă, începuseră să confecţioneze haine de-a gata, bazate pe măsurile standard. În ultimii ani, Julian adaptase procesul la ţinutele civile, producând haine de calitate, la preţuri avantajoase, pentru oamenii de rând.

Era o afacere cinstită şi o muncă lăudabilă. Şi, până acum, profitabilă.

— Care e al tău, Ashworth? întrebă el, privind cu ochii întredeschişi. Cel mare de sub copac?

— N-are nici doi ani, dar fuge de rupe pământul, îi

răspunse Ashworth, dând din cap. Am de gând să-l vând pentru cursele de cai, dar Morland îl mai antrenează aici încă un an.

— Osiris a lăsat o moştenire pe cinste, spuse Julian, gânditor.

Morland şi Ashworth îl aprobară în tăcere, stând, toţi trei, rezemaţi de gardul padocului şi privind caii păscând. Bătrânul armăsar murise cu o iarnă în urmă, dar supravieţuia prin moştenirea impresionantă pe care o lăsase în urma lui – câţiva mânji şi o prietenie trainică.

Soarele de vară îi încălzea chipul lui Julian şi o adiere uşoară de vânt îi flutura părul. Era tentat să mai stea puţin şi să se odihnească, bucurându-se de după-amiaza frumoasă din Cambridgeshire şi de compania tăcută a vechilor săi prieteni.

Poate într-o altă zi. Trecuseră două săptămâni de când nu-şi mai văzuse familia şi nu voia să mai aştepte nici două minute. Se desprinse de gard şi îşi luă pălăria.

— Unde sunt doamnele şi copiii?

*

— Sărut-o!

— Nici prin cap nu-mi trece! răspunse Mary, încrucişându-şi braţele.

— E un joc, insistă Hugh. Trebuie s-o săruţi.

Îi aruncă în faţă creatura scârboasă şi plescăi zgomotos din buze. În spatele lui, Philip şi Leo râdeau cu poftă.

Mary mormăi îmbufnată.

— Băieţi!

Îi displăcea şi aşa faptul că trebuia să împartă totul cu Leo, dar măcar, la Londra, avea cercul ei de prieteni. Aici, în Braxton Hall, unde îşi petrecea vacanţa, prietenii ei de joacă erau fie băieţi, fie bebeluşi. Aceştia nu reprezentau o

perspectivă prea fericită. Ea voia să se joace în castelul splendid al lui Hugh şi al lui Philip – un palat în miniatură, cu uşi, ferestre şi mobilă adevărată.

Dar era castelul lor, ceea ce însemna că trebuia să plătească pentru privilegiul de a se juca acolo, supunându-se regulilor impuse de băieţi.

În zilele frumoase, o lăsau să joace rolul unei spălătorese, în timp ce ei erau Cavalerii Mesei Rotunde, sau rolul unei servitoare pe o galeră de piraţi. Îi plăcea să petreacă ore în şir în bucătăria micuţă, împletind ghirlande de flori, în timp ce băieţii, înarmaţi cu pumnale de lemn, se luptau prin palat, arătând cumplit de ridicol.

Ieri, o încoronaseră regină. E posibil să-i fi plăcut însă prea mult puterea, căci astăzi o detronaseră şi o închiseseră într-un turn prăfuit şi încins. Trecuseră ore de când o ţineau întemniţată acolo, şi încă nu o salvaseră. Tocmai când se hotărâse să se întoarcă la conac ca să ia o carte, băieţii îşi făcuseră apariţia, roşii la faţă şi râzând zgomotos.

Şi ţinând o broască în mână.

— N-o sărut pentru nimic în lume. Mai bine rămân închisă în turn pentru totdeauna.

Adică, până la ora mesei. Nici nu părea să mai fie mult până atunci, ţinând seama de stomacul care îi chiorăia de foame.

— Atunci, va trebui să-ţi cerşeşti libertatea, spuse Hugh. Spune: „îndurare, stăpâne!”

Ea îşi dădu ochii peste cap. Hugh nu pierdea niciodată ocazia să le reamintească faptul că era fiul unui duce şi conte de nu-ştiu-ce.

— Uite ce e! spuse Philip. Dacă nu săruţi broasca, nu te vom mai primi niciodată în castelul nostru.

Mary puse piciorul în prag. Când o fată este nevoită să se joace cu băieţii, trebuie să înveţe să fie tenace.

— N-aveţi decât. Tata o să-mi construiască propriul

castel. De zece ori mai mare decât maghernița asta veche.

— Tatăl tău nici măcar nu este aici, ripostă Philip, îngâmfat.

— Cel puțin, eu *am* un tată, contracară ea imediat.

— Naşul meu…

— Ce-a mai făcut naşul tău? îl întrebă ea, tachinându-l. A ajuns cumva pe Lună?

Philip născocea poveşti fantastice despre domnul Faraday.

— Nu face asta! îi spuse fratele ei prin semne, scăpărând scântei de mânie. E prietenul meu. Nu e frumos din partea ta.

Expresia de pe chipul lui Philip îi dădu de înțeles lui Mary că împinsese lucrurile prea departe.

— Luați broasca de aici! zise ea tot prin semne.

Printre protestele zgomotoase ale prietenilor săi, Leo luă broasca şi o aruncă pe fereastra îngustă a turnului. Ea şi Leo n-ar fi trebuit să vorbească prin semne în fața celor care nu-i înțelegeau – nu era frumos, le spunea mereu mama lor. Dar, uneori, un limbaj secret le prindea tocmai bine.

— Ce e asta? se auzi o voce puternică de undeva de jos. A izbucnit ciuma? Cad broaşte din cer?

Mary şi Leo îşi intersectară privirile.

— Tata! strigară ei într-un glas, îmbulzindu-se să coboare scara.

În final, Mary câştigă, cățărându-se apoi în brațele tatălui ei.

— Tăticule! îl strigă ea, prinzându-l de gât şi strângându-l cu putere, fără să-i pese de favoriții lui aspri. Chiar şi nebărbierit, perspectiva de a-l săruta pe el era mult mai atrăgătoare decât cea de a săruta o broască. Băieții sunt îngrozitori, îi spuse ea. M-au închis în turn.

— Iar eu am venit să te salvez, îi răspunse el, râzând.

Leo stătea în apropiere. Era doar cu un an mai mic

decât Mary, dar se considera mult prea mare pentru îmbrăţişări şi sărutări, cu atât mai mult în faţa prietenilor lui. Îl lăsă însă pe Julian să-i ciufulească părul.

Mary îşi strecură mâna în buzunarul tatălui ei. Dar înainte de a ajunge la trofeul ei, o lăsă jos. Îi obligă apoi, pe fiecare în parte, să facă trei calcule matematice şi să spună, corect, pe litere, cuvântul „ipotenuză”, înainte de a le oferi pachetul cu dulciuri.

— O ultimă întrebare, le spuse el, fluturându-le delicatesele ispititoare pe la nas. Unde o găsesc pe mama voastră?

*

— O, ai grijă, draga mea! spuse Amelia, împiedicând un degeţel rotofei să se întâlnească cu un spin de trandafir. Ea sărută mânuţa durdulie şi o conduse pe fiica ei spre locul unde se aflau mamele. Adună doar margarete, Claire! Doar margarete! Lasă-mi mie trandafirii!

— Cred că vine cineva, spuse Meredith, ridicându-şi privirea de pe chipul pruncului blond ce-i dormea în poală şi căruia îi făcea vânt cu un evantai. Uite acolo, peste movila aceea! adăugă ea, cu ochii aţintiţi spre orizont.

— Nu sunt soţii noştri, de asta sunt sigură, spuse Amelia, tăind un alt trandafir. Aş putea să bag mâna în foc că Spencer îl va ţine pe Rhys la grajduri toată ziua. Poate că domnul Faraday şi Claudia se întorc de la plimbare.

— Nu, îi răspunse Meredith, punându-şi mâna la ochi, ca să-i ferească de soare. Nu cred. Văd o singură persoană. Dar mă bucur să ştiu că cei doi sunt încă buni prieteni.

— Şi eu, spuse Amelia.

Claudia se transformase într-o femeie înaltă şi seducătoare, cu forme voluptuoase şi un spirit îndrăzneţ, ca întotdeauna. Domnul Faraday părea să exercite o influenţă pozitivă asupra ei.

— Fac schimb de scrisori, continuă Amelia. Iar domnul Faraday îşi ia în serios rolul de naş al lui Philip. A stabilit deja şcolile unde va învăţa băiatul – de la profesori particulari, la Eton şi Oxford; a trasat chiar şi un tur al catedralelor pe care le va vizita pe continent. Philip şi Hugh s-au ataşat foarte mult de el.

Un scâncet uşor se auzi în clipa aceea. Amelia lăsă deoparte, fără tragere de inimă, foarfecă de tăiat trandafiri. Clipele de tihnă se încheiaseră.

Charlotte începu să se agite în poala lui Meredith, roşie la faţă, şi să ţipe cât o ţinea guriţa de tare.

— Îmi pare atât de rău, spuse Meredith, ridicându-se în picioare.

— Nu e cazul, îi răspunse Amelia, întinzând mâinile spre pruncul care plângea amarnic. Era timpul să se trezească. Hai la mama, iubito! Când luă fetiţa în braţe, i se păru că zăreşte în ochii prietenei sale un licăr de emoţie. După opt ani de căsnicie, ea şi Rhys nu aveau copii încă. Îţi va veni şi ţie rândul nu peste mult timp, îi spuse ea, mângâind-o pe Charlotte pe spate. Sunt convinsă de asta.

— Şi eu sunt convinsă, îi răspunse Meredith, zâmbind. Îmi va veni rândul în noiembrie, dacă ar fi să mă iau după moaşă.

Strigătele de încântare ale Ameliei îi stârniră micuţei Charlotte o altă rundă de plânsete. Fetiţa îşi manifestă şi mai tare nemulţumirea în clipa în care mămica ei o strânse tare la piept.

— Mă bucur atât de mult pentru tine. De ce nu ne-ai spus mai demult?

— Am crezut de atâtea ori… ne-am făcut atâtea speranţe… ca, în final, totul să fie zadarnic, îi răspunse Meredith, cu o expresie de tristeţe pe chip. Să nu-i spui lui Rhys că ţi-am mărturisit secretul! Este ciudat de superstiţios.

— Dar acum eşti sigură?

— Aşa cred, răspunse Meredith, cu ochii în lacrimi, punându-şi mâna pe burtă. Asta e senzaţia pe care o simţi? Că dă din picioruşe ca o broscuţă?

— Da. Exact asta e senzaţia, spuse Amelia, îmbrăţişând-o din nou. Mă bucur atât de mult pentru voi. Tu şi Rhys veţi fi nişte părinţi extraordinari.

— Aştepţi un copil? Asta este o veste minunată, se auzi o voce gravă în spatele lor.

— Julian! exclamă Meredith, dându-i drumul Ameliei şi făcând un pas în spate. Aşadar, *pe tine* te-am văzut în depărtare.

— Probabil că da, îi răspunse el, lovindu-şi uşor pălăria în semn de salut. Apoi, îi luă mâna Ameliei şi i-o sărută cu delicateţe. Excelenţa Voastră! spuse el, luându-le pe toate la rând şi sărutându-le mâna. Lady Ashworth! Micuţa Lady Charlotte! Şi, în final, ghemuindu-se lângă un buchet de margarete, spuse cu toată seriozitatea: Lady Claire!

— Te aşteptam abia mâine, spuse Amelia.

— Mi-am terminat treburile ceva mai devreme. M-am întâlnit cu soţii voştri la grajduri.

— Aş fi putut să ghicesc că aşa se va întâmpla, îi răspunse ea, râzând.

— Ashworth n-a spus nimic despre vestea cea bună, zise el, întorcându-se spre Meredith.

— Trebuia să rămână încă un secret, îi explică Meredith. Să nu-i spui că ai aflat!

— Voi păstra secretul, dacă îmi oferi un răspuns, spuse Julian, strângând, gânditor, din buze.

— Da? spuse Meredith, ridicând din sprâncene. Şi care ar fi întrebarea?

— Unde crezi că aş putea s-o găsesc pe soţia mea, în toată această întindere splendidă şi magnifică?

*

Lily făcu, prevăzătoare, un pas spre dreapta. Picioarele goale i se adânceau în noroiul mlăştinos, iar poalele rochiei îi pluteau pe valurile agitate ale pârâului năvalnic.

Aplecându-se până la brâu, smulse un mănunchi de năsturel şi, scuturându-le frunzele de apă, puse plantele în coşuleţul prins de talie. O să mai adune câteva buchete şi apoi o să plece.

O libelulă cu aripi albastre şi strălucitoare trecu în zbor pe deasupra pârâului, sărind de la un petic de lumină la altul. Lily privea încântată frumuseţea translucidă şi iuţeala insectei de o graţie aparte. Libelula sări deodată spre stânga. Ea îşi întoarse privirea ca să-i urmărească traseul…

Şi îl zări pe soţul ei stând pe malul râului, cu umărul rezemat de un fag. Încremeni brusc. Căci îl aştepta să vină abia a doua zi.

— De când stai acolo? îl întrebă ea.

— De puţin timp.

Lily se întoarse cu faţa spre el. Doamne, cât era de frumos! Periculos de frumos! Nebărbierit, ciufulit şi ars de soare. Îşi scosese haina şi o ţinea cu un deget, aruncată peste umăr. Lavaliera, dacă avusese vreuna, dispăruse.

Valurile iuţi ale pârâului se spărgeau de genunchii ei. Priveliştea îi lăsa gura apă.

Julian îşi agăţă haina de o creangă şi se îndreptă spre ea.

— Greu te mai găseşte omul! îi spuse el prin semne.

Ea înghiţi în sec. Apoi, îi arătă coşuleţul.

— Adun năsturel.

— Da, văd, îi răspunse el, intrând în apă cu cizme cu tot. Apropiindu-se, trase adânc aer în piept. Miroşi toată a năsturel. Răspândeşti o aromă proaspătă, înmiresmată şi „picantă”.

— Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea, căci îi simţise lipsa în fiecare clipă din fiecare zi.

— Nu ţi-a fost nici pe departe atât de greu cât mi-a fost mie, îi răspunse el, studiind-o cu o privire lacomă, de la părul rebel ce refuza să-i stea împletit în cosiţe şi până la picioarele goale, de care se spărgeau valurile înspumate ale râului. O să te sărut chiar aici, în apă. Şi o să fac dragoste cu tine pe malul râului.

— Sună minunat.

Îi scoase coşuleţul prins de mijloc şi, întinzându-se cât putu de mult, i-l puse în siguranţă pe mal. Începu apoi să-i desfacă panglicile pălăriei din paie şi i-o aruncă unde nimeri.

Abia atunci… reuşi, în sfârşit… să ajungă la *ea.*

Îi atinse obrazul cu mâna şi scoase un oftat prelung.

— Lily!

Un fior îi străbătu trupul, de la ceafa arsă de soare, până la tălpile răcorite de apa rece a pârâului. Tremura, înfiorată. Ce absurd! Era soţul ei de mai bine de opt ani. Avea adesea senzaţia că îl cunoştea mai bine decât se cunoştea pe sine însăşi.

Şi cu toate astea, tremura, înfiorată.

Îşi zâmbeau unul altuia în timp ce îşi contopeau încet buzele într-un sărut pasional. Acum ştiau amândoi că nu aveau de ce să se grăbească. Cele câteva săptămâni petrecute unul fără celălalt se dovediseră un calvar. Dar reîntâlnirea avea să se transforme într-o adevărată magie. O simplă privire le incita simţurile. O simplă atingere îi făcea să plutească pe aripile euforiei. Iar savoarea amândurora, ce le era dat s-o guste, era un amalgam de ingrediente deopotrivă familiare şi sălbatice.

Şi oriunde se aflau – fie la Londra, în York sau în mijlocul unui pârâu din Cambridgeshire –, primul sărut întruchipa bucuria şi frumuseţea întoarcerii acasă.

Sfârşit